

Giới thiệu Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ

Đời trước, cuộc sống trong quân doanh của cô được bao quanh sự huy hoàng, cô là nữ vương đánh đầu thắng đó khiến người nghe danh sợ vỡ mặt. Không ngờ sau khi trọng sinh sống lại trong một trường quân đội lại trở thành một tên côn đồ khiến mọi người phi nhỏ.

Linh hồn máu lạnh, sự cuồng nhiệt lại một lần nữa sống lại trong con người cô. Cô là bông hồng đầy gai, điên cuồng mà ngang ngược.

Tất cả những kẻ xem thường cô đều bị đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Chống lại cô sau lưng? Cô giả heo bắt cợn, thủ đoạn tàn nhẫn, khiến những kẻ đó ôm đầu khóc ròng.

Nữ giả nam trang vẫn có thể dựa vào gương mặt mê hoặc tứ phương, từ trước đến nay máu lạnh không hề khuất phục, nhưng Thiên Lạc lại bị thiếu tướng phúc hắc rượt đuổi tới phát điên, đầu tiên là mắng chửi thậm tệ đồng tính luyến ái, sau đó bị buộc phải nhảy tường, “Thê loại nhất cẩu nhà anh, có gan (hán việt: chúng) thì giao đấu!”

“Được!” Hai mắt thượng tá sáng lên, nghiêng người về phía trước, “Ồ đây tôi có nhiều nhất là giống (hán việt: chúng), nếu em muốn thì cho em hết!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nữ vương quân khu

Trắng lạnh như nước, ánh trắng lạnh lạnh mang theo chút mát mẻ.

Biển cả rộng lớn vô ngần, giữa những con sóng cuộn sâu, bọt nước lẫn tăn, một chiếc du thuyền to lớn đặc biệt hoa lệ.

Đêm đen nhánh chậm rãi lộ ra hơi thở lạnh lẽo, xung quanh biển hoàn toàn yên tĩnh, trên du thuyền vốn nên náo nhiệt lại yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Yên tĩnh không giống thường ngày giống như bàn tay lớn vô hình, gắt gao nắm cổ người, lộ ra một chút sát khí làm người nghẹt thở.

Mùi máu tanh nồng nặc và mùi nước biển lẫn lộn vào nhau, mãnh liệt khiến người ta gần như buồn nôn, giờ khắc này một mảnh vết máu hoa lệ lan tràn trên tàu đánh bạc trước mắt, vô số sát thủ xã hội đen mặc tây trang đen, đều bị cắt cổ, thi thể chất đông dày đặc trên boong thuyền, vết máu tươi giống như mạng nhện đan xen nhau khuếch tán ra.

Cảnh tượng giống như một mảnh địa ngục giữa trần gian.

"Cộp, cộp, cộp."

Giày cao gót gõ trên mặt đất, phát ra từng tiếng vang lạnh lạnh, đặc biệt dễ nghe, chỉ thấy một người phụ nữ mặc váy dạ hội màu đỏ cầm một khẩu súng lục bạc trong tay, từng bước từng bước, đi về hướng đuôi thuyền.

Mái tóc đen dài của người phụ nữ được xõa tự nhiên sau gáy, tướng mạo tinh xảo động lòng người, mơ hồ lộ ra một chút mê hoặc và tà tử, nhưng càng ngày càng mê người hơn, giống như hoa Mạn Đà La nở rộ trong đêm tối, tuyệt đẹp, rồi lại ẩn chứa kịch độc có thể khiến người ta vạn kiếp bất phục.

Đặc biệt là cặp mắt đen nhánh kia của người phụ nữ, đen đến mức giống như ngôi sao lạnh lẽo mơ hồ lóe lên trong màn đêm, ẩn chứa sát khí tuyệt đối.

"A, dừng tới đây, cút, cút ngay!" Mà giờ khắc này, một người đàn ông chân bị trúng đạn, trên người mặc quần áo hoa lệ, cả người lại có vẻ cực kỳ chật vật.

Sợ hãi quay đầu lại, đáy mắt người đàn ông tràn ngập sợ hãi!

Người phụ nữ trước mắt rõ ràng xinh đẹp như vậy, nhưng lại là một đóa hoa có gai!

Thiên Lạc, quân khu bộ đội xử lý đặc biệt, cán bộ hành chính đặc biệt, sát thủ bất khả chiến bại được gọi là Nữ hoàng của quân đội!

Người như vậy, sao lại xuất hiện ở đây!

"Mafia An Jide, tôi đại diện bộ đội xử lý đặc biệt, xoá bỏ anh." Giọng của người phụ nữ lãnh khốc, trực tiếp bóp cò súng.

"Bằng" một tiếng, viên đạn chính xác xuyên thấu không khí, trực tiếp bắn xuyên qua đầu An Jide, đầu lĩnh Mafia.

Bụi bặm lắng xuống, bên này máy bay trực thăng cũng cấp tốc lái tới, ánh đèn không ngừng đảo qua trên boong thuyền, là người tới tiếp ứng Thiên Lạc.

Thời gian vừa đúng, Thiên Lạc từ trên người An Jide, tìm thấy một kíp nổ.

Toàn bộ tàu đánh bạc đều bị đặt bom, vốn nên là biện pháp cứu mạng cuối cùng của An Jide, nhưng ngay cả cơ hội sử dụng anh cũng không có.

"Nhiệm vụ hoàn thành, các người có thể thả thang xuống." Thiên Lạc dùng vô tuyến điện, quay về mọi người trên máy bay trực thăng, nói một câu như thế.

"Chúc mừng cô Thiên quan quân, hiện tại quân khu truyền cho cô một mệnh lệnh cuối cùng, đó chính là, đi chết đi."

Giọng lãnh khốc cấp tốc truyền ra từ trong vô tuyến điện, Thiên Lạc không ứng phó kịp, mắt thấy cửa khoang máy bay trực thăng bị mở ra, tiếp theo nòng súng bắn tia đã nhắm ngay cô!

Trong lòng giật mình, thân hình Thiên Lạc lóc lên, cấp tốc né tránh.

Đóm lửa tung toé, viên đạn điên cuồng oanh tạc về phía Thiên Lạc, bắn boong tàu đều là ầm ầm vỡ vụn, không ngừng phát ra một tiếng tiếp một tiếng nổ vang ầm ầm!

Đáy mắt nổi lên từng tia ánh sáng cảnh giác, đáy mắt Thiên Lạc nổi lên ánh sáng lạnh, cấp tốc ra tay, viên đạn trong tay, trực tiếp xuyên thấu không khí, trong nháy mắt xuyên qua xạ thủ cầm súng bắn tia kia.

Vừa nhanh vừa độc, khắp toàn thân Thiên Lạc đều lộ ra sát khí lạnh lẽo, "Các người không phải người quân khu, các người là ai!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Công tử bột phế vật bị bắt nạt? (1)

Cô là trụ cột của quân khu, người của quân khu, chắc chắn sẽ không đến giết cô!

"Thiên Lạc, vừa nãy cô giết chết lão đại Mafia của chúng tôi, hiện tại một mạng đổi một mạng, cô nhất định phải chết!"

Nghe xong lời này, Thiên Lạc cuối cùng đã rõ ràng rồi.

Người tiếp ứng cô xảy ra bất trắc, hiện tại trên máy bay trực thăng vốn không phải người quân khu, mà là người đứng thứ hai Mafia, Rayner!

Đã đến nơi này, Thiên Lạc cũng không trốn ở đây, lạnh lùng đi ra.

Một thân ngao nghể, quanh thân Thiên Lạc thả ra sát khí điên cuồng, giờ tay, giờ súng, bóp cò, làm liền một mạch, cái nhếch môi đỏ kia phối hợp ánh mắt sắc bén, cơ thể kéo căng, càng giống như dao lạnh ra khỏi vỏ, một súng trực tiếp xuyên thủng cửa kính, bắn ngay giữa đầu phi công điều khiển máy bay!

Lúc óc vỡ toang, cũng là lúc máy bay trực thăng triệt để mất khống chế.

Trong tai nghe vô tuyến truyền ra tiếng kêu thất kinh của Rayner, Thiên Lạc tiện tay kéo tai nghe xuống, một cước giẫm nát, mắt thấy máy bay trực thăng mạnh mẽ bay tới hướng du thuyền!

"Mặc dù tôi chết, cũng phải khiến cô chôn cùng tôi!"

Lời nói tàn nhẫn, trong nháy mắt máy bay trực thăng va vào du thuyền, Thiên Lạc ấn kíp nổ!

Trước khi bị nổ chết, khóe miệng Thiên Lạc, cong lên một nụ cười kiêu căng khó thuần.

"Ầm——!" Giờ khắc này, toàn bộ du thuyền nổ tung trong nháy mắt, ánh lửa đầy trời cuốn sạch lấy một tia tàn hồn của Thiên Lạc, nhanh chóng đi xa...

.....

Thời gian trôi qua, thế kỷ 50, nước Z.

Thành phố Bắc, học viện quân sự Huyền Vũ.

Quần thể các tòa nhà kính trong suốt hình bán nguyệt dưới ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, giờ khắc này, trước cửa lớn học viện quân sự hàng đầu nước Z

này đang trình diễn một màn máu tanh.

Không chút ý định kiêng kỵ nào, vài tên nam sinh hung hãn điên cuồng đánh đập một nam sinh nhỏ gầy ngay cửa trường học.

Đồng phục học sinh trên người nam sinh nhỏ gầy phủ kín tro bụi, trên áo somi màu trắng còn dính vài dấu chân.

Gắt gao che chở đầu, trên người cũng đã trũng vài đá, đau đớn truyền đến, khiến cho ngực nam sinh kia khó chịu, dạ dày không ngừng xoắn lại.

"Thực sự là muốn chết, mày cho rằng mày thật sự có thể chạy trốn sao!" Một tên nam sinh cao to trong đó lạnh lùng hừ một tiếng, đập mạnh lên bụng nam sinh nhỏ gầy kia, nhô một bãi nước bọt xem thường.

"Đánh, đánh chết cho tao! Chỉ là một tên rác rưởi, lại còn dám hung hăng!" Ra lệnh cho những người khác, nam sinh cao to kia nhếch miệng cười gằn.

Nhìn nam sinh nhỏ gầy kia, dưới sự bao vây tấn công của nhiều người đến kêu cũng kêu không được, mọi người trong học viện thì làm như không nhìn thấy, hoàn toàn không có ai muốn giúp đỡ người nam sinh đó.

Tất cả mọi người đều vội vã đi qua, lúc đi ngang qua còn tỏ vẻ xem thường nhìn người nam sinh bị đánh kia.

Nam sinh bị đánh trước mắt này tên là Thiên Lạc, là phế vật nổi tiếng trong học viện Đế Vũ.

Tuy rằng Thiên Lạc là cháu đích tôn của Thiên gia - một trong tứ đại thế gia của nước Z, thế nhưng ở học viện Huyền Vũ này bất kể bối cảnh gia thế như nào, thì thực lực cường hãn tuyệt đối mới là quyền uy.

Tất cả bối cảnh gia thế đều vô dụng ở đây, bởi vì trên thế giới này quân nhân là vinh quang vô thượng, mà học viện Huyền Vũ càng là học viện bồi dưỡng quân nhân tinh anh cao cấp của nước Z, trực thuộc bộ quản lý quân sự quốc gia, bất kỳ thế lực khác đều không có tư cách nhúng tay vào chuyện của học viện Huyền Vũ.

Hơn nữa công tử bột Thiên Lạc này còn chọc giận thanh niên cao lớn trước mắt, Kỷ Uy.

Kỷ Uy là sinh viên năm ba của học viện Huyền Vũ, còn là Bá Vương nổi tiếng, là hạt giống tốt mà học viện Huyền Vũ coi trọng, vì vậy từ khi bị Thiên Lạc chọc giận thì ba ngày hai lần đánh Thiên Lạc cho hả giận.

Hôm nay cũng vậy, Kỷ Uy vốn muốn vơ vét chút tiền của Thiên Lạc, ai biết Thiên Lạc lại tự mình lén lút chạy ra, trùng hợp bị Kỷ Uy bắt gặp ở cửa trường học, lại là một trận no đòn.

Có điều bởi vì Thiên Lạc từ trước đến giờ uất ức mềm yếu, càng là một rác rưởi không có một chút khả năng chống trả, nên càng sẽ không có người đắc tội Kỷ Uy mà trợ giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Công tử bột phế vật bị bắt nạt? (2)

Ngay lúc Kỷ Uy đánh đập hung ác ở đây, một chiếc xe SUV bọc thép có vũ trang màu xanh bỗng nhiên chạy nhanh đến dừng ở cửa học viện Huyền Vũ.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều ngừng bước chân lại, nhìn thấy cái xe bọc thép kia, mỗi người đều lập tức đứng thẳng người, một mực cúi đầu cung kính.

Mà mấy người Kỷ Uy bên này cũng dừng động tác trên tay, không nói một lời cúi đầu xuống, hoàn toàn không còn vẻ hung hăng cuồng ngạo vừa nãy, như chỉ lo sẽ đắc tội nhân vật ghê gớm nào đó.

Thật vất vả có cơ hội lấy hơi, Thiên Lạc ho sặc sụa hai tiếng, quanh người truyền đến từng trận đau nhức thấu xương.

Mà đúng lúc này, cửa lớn xe bọc thép cách một tiếng, mở ra.

Hơn mười người đàn ông lực lưỡng mặc quân trang từ bên trong đi ra, chỉnh tề đứng hai bên cửa xe, từng cái từng cái mặt không hề cảm xúc như điều khắc, thế nhưng quanh người những đàn ông lực lưỡng lộ ra sát khí khiến mọi người ở đây đều không khỏi tê cả da đầu.

Phô trương lớn như vậy, lúc mọi người ở đây đều suy đoán người trong xe đến tột cùng là ai, một bóng người thon dài từ trên xe tào nhả đi xuống.

Quân trang thẳng tắp vừa vặn như đo ni đóng giày, đôi mắt người đàn ông đen kịt như hồ sâu làm người xem vừa nhìn liền muốn đắm chìm, đó là sức mê

hoặc nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ cần rơi vào đôi tròng mắt của người đàn ông kia, chính là trăm luan vạn kiếp bất phục.

Lạnh lẽo, những cảm xúc trong cặp mắt đẹp để có một không hai kia chỉ có lạnh lẽo vô tận.

Loại lạnh lẽo kia tránh xa người ngàn dặm, giống như một vị tướng thực sự, khiến người ta không cách nào nhìn thẳng mắt anh.

Phong thái của người đàn ông cũng lạnh lạnh như sen băng, rồi lại có ba phần xinh đẹp cuồng dã.

Dung mạo tính xảo không giống người bình thường, dưới cái mũi cao thẳng mạnh mẽ của người đàn ông, là môi mỏng khê mím.

Thân thể thon dài, lúc người đàn ông giơ tay nhắc chân đều là hoàn mỹ, đủ khiến tất cả phụ nữ điên cuồng vì anh.

Yêu nghiệt, người đàn ông này là yêu nghiệt cực phẩm.

Chỉ có điều, cho dù người đàn ông có ưu tú đến mấy, nhưng không một cô gái nào có thể chống lại hơi thở sát phạt lạnh lùng quanh người anh.

Người đàn ông như chiến thần lãnh khốc, dưới ánh mắt cung kính sùng bái của binh sĩ hai bên, chậm rãi đi vào học viện Đế Vũ.

Tất cả mọi người đều từng thấy người đàn ông trước mắt trong học viện Huyền Vũ.

Thế nhưng, mọi người nhưng đều không biết rốt cuộc người đàn ông này là người như thế nào, có thân phận gì.

Nhưng mà, trong lòng mọi người đều có một quy tắc thép.

Chính là cho dù chọc giận hiệu trưởng của học viện Huyền Vũ, cũng không thể để cho người đàn ông vừa xuất hiện trước mắt có chút không vui nào.

Người đàn ông kia, chắc chắn còn kinh khủng hơn hiệu trưởng học viện!

Sát khí lạnh lùng lượn lờ bốn phía, mọi người không nói một lời, ngừng thở nhìn người đàn ông chậm rãi đi vào trong học viện.

Như không nhìn thấy Thiên Lạc thoi thóp, trên gương mặt tuấn tú lạnh lẽo của người đàn ông không mang theo chút biểu cảm, trực tiếp đi tới.

Mà ngay lúc Kỷ Uy thờ phào nhẹ nhõm, một cánh tay nhỏ bé gầy yếu lại bỗng nhiên duỗi ra, đột nhiên nắm lấy ống quần của người đàn ông.

Dừng bước, người đàn ông cũng không xoay đầu lại, mà hai tên lính theo bên cạnh người đàn ông, lại đều là cùng nhau run rẩy một chút.

Ánh mắt trùng trùng liếc nhìn bàn tay bần thủ kia của Thiên Lạc, binh lính bên cạnh người đàn ông vừa định tiến lên đá văng Thiên Lạc ra, lại bị anh giơ tay ngăn cản.

"Cầu xin anh, xin anh cứu cứu tôi." Trong giọng khàn khàn mang theo sự run rẩy, Thiên Lạc cúi đầu, đau khổ cầu xin.

Giờ khắc này cô hoàn toàn không biết mình kéo ống quần ai, chỉ theo bản năng muốn sống bảo cô làm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Công tử bột phế vật bị bắt nạt? (3)

"Không muốn chết thì đứng dậy chiến đấu, lại không tiếc cầu xin tôi, xem ra ngay cả tôn nghiêm cơ bản nhất cậu cũng không có." Giọng trầm thấp dễ nghe truyền đến, lạnh như băng không có bất kỳ tâm tình gì, mà đối với Thiên Lạc giờ phút này mà nói, lại là phán quyết cuối cùng.

Vô lực buông lỏng tay ra, Thiên Lạc chỉ có thể trở mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông nhanh chân rời khỏi.

Lúc này, Kỷ Uy bị hành động của Thiên Lạc dọa cho một tảng mồ hôi lạnh.

Thấy người đàn ông đi xa, Kỷ Uy cắn răng phẫn hận, giờ một chân lên đạp mạnh vào ngực Thiên Lạc.

"Đồ đáng chết! Mày muốn chết cũng đừng kéo đại gia tao theo!" Rất rõ ràng người đàn ông rất đáng sợ, hầu như mỗi đòn mạnh mẽ của Kỷ Uy đều dùng toàn lực.

Trùng lớn hai mắt đau khổ, cơ thể Thiên Lạc co giật một hồi, sau đó yên lặng không còn hô hấp.

"Tiên sư nó, hù chết ông đây, lên hết cho tao, đánh chết cái thằng khốn không muốn sống này!" Gắt một cái, Kỳ Uy như để che giấu nỗi khiếp đảm trong lòng mình, lớn tiếng quát với mấy tên nam sinh bên cạnh mình, không chú ý tới lúc này Thiên Lạc đã không còn hô hấp.

Mấy tên nam sinh kia vốn cũng bị Thiên Lạc dọa, nghe nói vậy liền phục hồi tinh thần, sau đó hùng hổ đi về phía Thiên Lạc ngã xuống.

"Lại dám cầu cứu người khác, này muốn chết!" Nói ra một câu hung dữ, một tên cơ bắp lực lưỡng trong đó đạp một cái lên người Thiên Lạc.

Nhưng trong nháy mắt, cơ thể Thiên Lạc bỗng nhiên run rẩy một chút, sau đó hai mắt đột nhiên mở ra, một vệt sáng quý dị lóe qua nơi đáy mắt.

Vươn tay ra, Thiên Lạc vốn không hề có sức chống cự, lại bắt được chân của tên đó, sau đó mạnh mẽ kéo về phía mình.

Nhất thời mất đi trọng tâm, tên đó thốt lên một tiếng kinh ngạc, ngã ngửa xuống đất.

Mọi người đều bị biến cố trước mắt làm cho kinh sợ, mắt thấy Thiên Lạc từ từ bò khỏi mặt đất.

Không ngừng thở hổn hển, vẻ nhu nhược và nhát gan trong mắt Thiên Lạc lúc này đều bị sát ý khát máu thay thế.

Cả người cũng toả ra mùi chết chóc như dã thú, do một tia u hồn nhập vào trong cơ thể đã chết đi này, hiện tại đã là Thiên Lạc - quân nhân kiên cường của thế kỷ hai mươi mốt, mà không còn là người nhu nhược nhát gan kia nữa.

Đưa tay nắm lại, Thiên Lạc nhìn cánh tay gầy yếu này, đuôi lông mày không khỏi nhẹ nhàng nhấc lên.

Cơ thể trước mắt này gầy yếu đến mức không thể đỡ nổi một đòn, nhất định không phải là của cô.

Vô số ký ức không thuộc về mình tràn vào trong đầu, Thiên Lạc giật giật môi khô khốc, chậm rãi đọc tên chủ nhân của cơ thể này.

"Thiên Lạc.... Cũng là tên như thế..." Giọng nói vô cùng non nớt, Thiên Lạc nhìn cánh tay đầy vết bầm của mình, bỗng nhiên cong một nụ cười lên.

Trời cao đối với cô không tệ, sau khi chết lại cho cô một cơ hội sống lại!

Đồng thời, cô cảm giác được sau khi linh hồn mạnh mẽ của mình bước vào cơ thể này, trong cơ thể suy nhược này dường như tràn ngập một loại sức mạnh đặc biệt nào đó.

Đã như vậy, Thiên Lạc cô đây chính là muốn lại sáng tạo kỳ tích một lần nữa, lại sống vui vẻ sung sướng một lần nữa!

Chỉ có điều, nếu đã dùng cơ thể này, thì phải tiếp nhận tất cả những gì thuộc về cơ thể này, những người thương yêu cô, cô lấy mạng bảo vệ, mà người bắt nạt sỉ nhục cô, thì chỉ có một con đường chết.

Ngẩng đầu lên, Thiên Lạc nhìn mọi người bị hành động lúc nảy của mình làm cho kinh sợ, chậm rãi nắm chặt nắm đấm.

Chủ nhân của cơ thể này, trước kia nợ máu, thì là không thể không báo thù.

Nhìn biểu cảm lạnh lẽo khó lường của Thiên Lạc, trong lòng Kỳ Uy không chỉ căm giận, sau đó liền phẫn nộ quát về phía mấy tên nam sinh to cao kia :
"Còn chờ cái gì! Đánh nó cho tao!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Phế vật biến đổi lớn (1)

Nghe vậy, mấy tên cao to cùng nhau lao ra, tàn bạo mà đi về phía Thiên Lạc.

Bên môi cong lên một nụ cười gằn xem thường, Thiên Lạc đứng bất động tại chỗ, chờ tên to cao kia sắp tới trước mặt, liền đánh một quyền nặng nề vào tên đó.

Bị một đấm của Thiên Lạc đập trúng, tên to cao vốn không có cách chống lại sức mạnh không giống người thường kia của Thiên Lạc, thân hình bay ra sau, rồi nện xuống đất.

Không cho những tên to cao kia thời gian kinh ngạc, Thiên Lạc xoay chân một cái, vung một đá mạnh mẽ lên lồng ngực của một tên to cao khác.

Tốc độ và sức mạnh quý dị làm bọn to cao không thể chống đỡ, ánh mắt Thiên Lạc hung ác, thoáng một cái đã tới trước mặt Kỳ Uy đang hoàn toàn sững sờ.

Đưa tay nắm lấy gáy Kỳ Uy, Thiên Lạc đè mạnh xuống, đồng thời đột nhiên giờ đùi phải lên.

Bị ép cúi người xuống, trong nháy mắt mũi liền bị đầu gối của Thiên Lạc đập trúng, mắt Kỳ Uy tối sầm lại, cảm giác có một chất lỏng ấm áp theo mũi của mình chậm rãi chảy ra.

Đòn đánh này, trực tiếp làm cho Kỳ Uy suýt nữa mất đi tinh táo.

Giơ đầu gối lên đập cái nữa, về mặt Thiên Lạc đầy hung ác, "Người dám đánh tao còn chưa sinh ra, nếu mày muốn thử, thì trước hết tao đưa mày về bụng mẹ từ đầu!"

Răng rắc - lần này là tiếng sổng mũi Kỳ Uy vỡ vụn.

Bị nắm chặt tóc, Kỳ Uy không thể phản kháng, cảm nhận trên mặt truyền đến đau nhức, thần trí càng ngày càng mơ hồ, miễn cưỡng dùng khước mắt nhìn qua ánh mắt khát máu kia của Thiên Lạc.

Trong lòng ngơ ngác, cơ thể Kỳ Uy không khỏi run rẩy, nhìn mặt Thiên Lạc đầy sát khí.

Từ lúc nào Thiên Lạc lại trở nên đáng sợ như thế, chỉ là một Thiên Lạc vô dụng tại sao lại có được ánh mắt như thế?!

"Thiên Lạc, thả, thả tôi ra..." Trong mồm miệng đều là máu, Kỳ Uy phun ra một ngụm máu lớn.

Mà không chờ Kỳ Uy tiếp tục suy nghĩ xong, ánh mắt Thiên Lạc lạnh lùng, lại một cái nhấc chân, lực xung kích mạnh mẽ trên đầu gối làm mắt Kỳ Uy tối sầm lại rồi ngất đi.

Lại là đá mạnh hai lần, mãi đến khi máu trên mặt Kỳ Uy đã nhuộm đỏ đồng phục học sinh của hắn, Thiên Lạc mới dừng lại.

Như là ném rác rưởi, ném Kỳ Uy ra ngoài, Thiên Lạc nhìn sổng mũi Kỳ Uy lúc này đã bị mình đánh gãy, khước miệng xả ra một nụ cười gần.

Một màn hung tàn máu tanh bạo lực này, làm người xung quanh vốn đang xem kịch vui đều kinh ngạc đến ngây người.

Đây, đây thật sự là Thiên Lạc sao?!

Vóc người gầy yếu, gương mặt thanh tú, chính là Thiên Lạc.

Nhưng thủ đoạn tàn nhẫn tuyệt tình này, còn có sức mạnh bộc phát kia, thật sự là công tử bột phé vật chỉ biết ý vào thế lực của gia tộc kia sao?

Trúng tà, quái đàn!

Nhận ra được ánh mắt của người chung quanh, Thiên Lạc thoáng nhú mày lại, sau đó nhìn vết thương trên người còn chảy máu, bĩu môi căm ghét, nhặt túi sách rơi trên đất lên, vỗ vỗ bụi, xoay người liền đi vào trong học viện.

...

Phòng cứu thương.

Hoàn cảnh phòng cứu thương của học viện Huyền Vũ có thể nói là tốt đẹp hơn bệnh viện, hơn nữa còn lắp đặt phòng bệnh đơn.

Phòng đơn xa hoa, thảm lông dê mềm mại, đèn treo bằng thủy tinh hoa lệ, tuy rằng thế kỷ 50 khoa học kỹ thuật đã phát triển đến một trạng thái đỉnh cao, thế nhưng vẫn luôn xem phong cách phục cổ là cái đẹp.

Thiên Lạc đã đổi đồng phục học sinh sạch sẽ, tóc rối màu nâu quần hồ, vết thương nhỏ nhọt nhọt trên khuôn mặt thanh tú đã được xử lý, hiện tại y thuật đã phát triển đến đỉnh cao, vết thương trên người có thể kết vảy trong thời gian ngắn.

Nằm trên giường lớn mềm mại, Thiên Lạc nhắm hai mắt, suy nghĩ một ít chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc*, *Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Phế vật biến đổi lớn (2)

Căn cứ vào ký ức mà cơ thể này truyền tới, thế giới mà cô từng sống đã bị lật đổ, thế giới này vô cùng tiên tiến, có rất nhiều quốc gia, vị trí quốc gia của cô gọi là nước Z, là một quốc gia loại ưu.

Ở đây có rất nhiều thứ cô chưa từng nghe chưa từng thấy, ví dụ như chiến giáp, ví dụ như đĩa bay, ví dụ như mọi người ở thế giới này đều tu luyện hồn lực.

Hồn lực là một loại năng lượng, có hồn lực có thể khởi động chiến giáp và đĩa bay, còn có thể dùng để đánh nhau.

Loại hồn lực này phân đẳng cấp, có thể tu luyện, có lẽ là giống với linh lực tu tiên mà cô muốn có.

Có điều làm cho cô hơi khó hiểu chính là, tại sao cơ thể này từ lúc sinh ra đến giờ vẫn luôn nữ giả nam trang, ngoại trừ mẹ ruột của cô biết cô là cô gái ra, thì những người khác đều cho rằng cô là con trai.

Mà kinh mạch của cô cũng là bị mẹ ruột của mình phong ấn, rõ ràng lúc sinh ra chính là thiên phú dị bẩm, là một thiên tài tu luyện, lại không hiểu sao bị phong ấn kinh mạch.

Trong thế gia siêu cấp như Thiên gia này, năng lực càng cao thì càng được gia tộc coi trọng, tại sao mẹ của cơ thể này lại để cho con mình nữ giả nam trang, ẩn giấu phong mang, gánh cái danh công tử phế vật này mà sống chứ?

Nghĩ mãi không ra, Thiên Lạc hơi nheo mắt, nghĩ thầm cũng chỉ có tự mình đi tìm nguyên nhân.

Càng nghĩ càng thấy không có manh mối, giữa lúc Thiên Lạc đang trầm tư, cửa phòng bệnh bị một cước đá văng.

Mấy bóng người đi thẳng vào phòng bệnh, cầm đầu là một thiếu niên, một mái tóc màu đỏ rực rỡ đặc biệt làm người khác chú ý, hần mặc đồng phục học sinh không quá chỉnh tề, nhưng có loại đẹp trai biếng nhác khác lạ.

Giương mặt tuấn mỹ nhìn qua chính là con lai cực phẩm, da thịt thiếu niên trắng nõn như là đồ sứ nhân nhật lóe lên ánh sáng lộng lẫy, nhìn qua như một yêu tinh đẹp để sống động, thế nhưng cặp mắt màu lam đậm mỹ lệ kia lại đang âm trầm nhìn Thiên Lạc.

Thiếu niên trước mặt này, chính là em trai cùng cha khác mẹ của Thiên Lạc, Thiên Trạch Huân.

Trong ấn tượng, Thiên Trạch Huân hình như luôn rất chán ghét khinh bỉ mình, vì vậy, Thiên Lạc chỉ miễn cưỡng nhắc mí mắt, lúc nhìn người tới là Thiên Trạch Huân, liền nhắm chặt mắt lại.

Dù thế nào Thiên Trạch Huân này cũng sẽ không phải nghe nói mình bị đánh mà đến đây thăm mình.

"Thiên Lạc, đây là thái độ gì?" Thiên Trạch Huân nhìn thấy dáng vẻ này của Thiên Lạc, tức giận liền phun trào, đi vài bước đến trước mặt Thiên Lạc, xóc cổ áo cô lên.

"Còn mày lại là thái độ gì hả?" Thiên Lạc miễn cưỡng mở mắt, ánh mắt lạnh như băng quét về phía Thiên Trạch Huân, "Không coi bẽ trên ra gì, đây là thái độ của mày đối với anh trai sao?"

Hít -

Vài tên nam sinh đi theo Thiên Trạch Huân cũng hít vào một hơi, nhìn Thiên Lạc không thể tin.

Tuy Thiên Trạch Huân này là con riêng, mà Thiên Lạc là cháu ruột đường hoàng của Thiên gia.

Thế nhưng Thiên Trạch Huân lại là người tài ba trong đám hậu bối của Thiên gia, cũng là học sinh tinh anh ở học viện Huyền Vũ này, còn Thiên Lạc thì ngược lại, phế vật không thể tả, vô học.

Vì vậy mỗi lần Thiên Lạc nhìn thấy Thiên Trạch Huân, mãi mãi đều là một bộ dạng khúm núm, e ngại.

Hôm nay, phản ứng này vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Ngay cả Thiên Trạch Huân cũng bị ánh mắt đóng băng ba thước của Thiên Lạc làm cho sợ hết hồn, nghe Thiên Lạc nói như vậy, sắc mặt có chút không tự nhiên thoáng đỏ ửng.

"Khụ khụ... Nghe nói hôm nay mày hành hung Kỷ Uy? Hiện tại người ta đang nằm trong phòng cấp cứu kè bên mày." Không tự nhiên đưa mắt dời đi nơi khác, Thiên Trạch Huân nói.

Lúc vừa nhận được tin tức, cậu ta sợ hết hồn, lập tức chạy tới.

Chương 7: Dựa vào chính thực lực của mình 1

Thực lực Kỳ Uy không yếu, hiện tại lại bị đánh đến gần chết, đây thật sự là do Thiên Lạc làm sao? Việc này cũng quá kỳ ảo rồi.

"Ồ." Chỉ khẽ đáp một tiếng, Thiên Lạc nghe Kỳ Uy nằm trong phòng cấp cứu cũng không có cảm giác gì, không có đánh chết hấn, đã là từ bi.

Nếu như Thiên Trạch Huân biết suy nghĩ của Thiên Lạc giờ khắc này, nhất định sẽ cảm thấy thế giới này hoàn toàn điên rồi, từ bi? Thà bắt nạt còn hơn là mình bị bắt nạt, Thiên Lạc xưa nay không biết từ bi là gì.

Có điều, trước đây Thiên Lạc ỷ vào gia thế, sau này Thiên Lạc phải dựa vào chính là thực lực của mình.

"Đúng là mày làm? Không phải mày..." Thiên Trạch Huân vẫn là không thể tin được.

"Không phải tao cái gì, nhìn thấy tao không nằm trong phòng cấp cứu sát vách, làm mày thất vọng rồi." Thiên Lạc thẳng tắp nhìn Thiên Trạch Huân, khỏe mỗi con lên một nụ cười lạnh lùng chế giễu.

"Mày cái thằng khốn này, mày dám nói chuyện với Huân như thế. Cái thứ oắt con vô dụng mày thật sự tưởng mình giỏi lắm sao." Thiên Trạch Huân còn chưa nói gì, một nam sinh tóc vàng đi theo Thiên Trạch Huân lại bởi vì thái độ của Thiên Lạc mà xì lông, trừng mắt vung nắm đấm về hướng Thiên Lạc.

Thiên Trạch Huân chỉ nhìn nam sinh tóc vàng kia một chút, cũng không ngăn cản, mà lui sang ghế salông bên cạnh, bắt chéo hai chân thon dài đặt lên bàn trà, chuẩn bị coi kịch hay.

Nhìn nam sinh tóc vàng khí thế hùng hổ, Thiên Lạc ung dung không vội đứng dậy, mặt không hề cảm xúc nhìn nam sinh tóc vàng kia tiến về phía cô, duỗi tay một cái, liền dễ dàng nắm chặt nắm đấm sắp nện trên mặt mình.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người đều kinh ngạc.

Ai nấy đều thấy được cú đấm của nam sinh tóc vàng này vừa nhanh vừa độc.

Thế nhưng không chỉ không có đánh trúng Thiên Lạc, trái lại còn bị Thiên Lạc nhẹ nhàng gạt tay bắt lại!

Bốp -

Đá một cước đá vào bụng nam sinh tóc vàng kia, đập hấn bay ra ngoài, trong con ngươi Thiên Lạc lóe qua một sát ý lạnh lẽo, thuận lợi vung ghế gỗ bên cạnh đập lên người nam sinh tóc vàng kia.

Đùng -

Tiếng nổ vang truyền đến, ghế gỗ kiên cố nện trên người nam sinh tóc vàng trong nháy mắt vỡ tan, nam sinh tóc vàng kia thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm, liền hai mắt trợn trắng, ngất đi.

Lấy từ trong túi áo lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau tay, sau đó tiện tay vút vào người nam sinh tóc vàng kia, ánh mắt Thiên Lạc hờ hững, liếc về phía mấy người khác kinh ngạc đến ngây người, bao gồm cả Thiên Trạch Huân.

"Chúng mày còn ai ngứa người khó chịu, có thể cùng nhau lên." Giọng hờ hững không nghe ra bất kỳ sóng lớn, thế nhưng từ trước đến giờ Thiên Lạc càng nói giận, thì càng bình tĩnh.

Rác rưởi, hừ, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám dùng từ này trên người cô.

"Gãy ba cái xương sườn, gãy xương một cánh tay." Một nam sinh mang mắt kính gọng đen, nhìn tướng mạo nhả nhặn, ngồi xổm bên cạnh nam sinh tóc vàng, từ tế quan sát nói, "Tôi dẫn tên này đi tìm bác sĩ."

Nói xong, nam sinh có tướng mạo nhả nhặn này liền đứng dậy, tiện tay nhắc cổ áo nam sinh tóc vàng lên, nhanh chân kéo ra ngoài.

Nam sinh tóc vàng kia cao hơn một mét tám, vóc người cường tráng, nhìn qua như một tòa tháp, mà nam sinh mắt kiếng này nhìn qua thân cao gầy, bộ dạng tay trái gà không chặt, vậy mà mang theo nam sinh tóc vàng kia, ung dung giống như xách con gà con vậy.

Rõ ràng biết người nam sinh đeo mắt kính này không đơn giản, Thiên Lạc nhìn bóng lưng nam sinh đeo kính, ánh mắt lay động.

"Chết tiệt, mày ra tay với bạn học của tao độc ác như thế, nếu như hôm nay không dạy dỗ mày, bọn tao không biết để mặt mũi vào đâu..." Nghe nói nam

sinh bị thương nặng như thế, những người còn lại đều lộ biểu cảm tức giận, cuốn tay áo lên liền muốn ra tay với Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dựa vào chính thực lực của mình 2

"Được rồi." Lúc này, Thiên Trạch Huân vẫn luôn trong trạng thái yên lặng bỗng nhiên đứng dậy từ ghế sa lông, một đôi mắt đẹp đẽ như ngọc thạch chậm rãi neho lại nhìn Thiên Lạc.

Ánh mắt sắc bén, lúc này Thiên Trạch Huân giống như muốn nhìn thấu Thiên Lạc.

Trong lòng bồn chồn, Thiên Trạch Huân chỉ cảm thấy không đứng chỗ nào.

Rõ ràng bộ dạng đứng, nhưng bản lĩnh và tính cách của Thiên Lạc bây giờ lại hoàn toàn như biến thành người khác.

Tuy rằng trước đây Thiên Lạc cũng rất ác độc, thế nhưng tuyệt đối không có thủ đoạn tàn nhẫn tuyệt tình như thế. Vừa rồi, lúc cô ra tay ánh mắt dày đặc sát ý mà cậu ta chưa từng gặp qua.

Ánh mắt kia như dã thú bị nhốt chặt ở sâu trong bóng tối, mang theo khát máu lạnh lẽo muốn diệt sạch tất cả.

Chậm rãi hít hít mắt, lúc này trong lòng Thiên Trạch Huân không chắc chắn.

"Quấy rầy anh trai nghỉ ngơi, thực sự là xin lỗi." Thiên Trạch Huân chỉ nhìn Thiên Lạc một lúc, bỗng nhiên liền cúi người xuống, nhàn nhạt nói một tiếng.

"Huân, anh..." Ngoại trừ Thiên Lạc vẫn mang bộ dạng bình tĩnh, những người còn lại trong phòng đều không thể tin nổi, tròn to mắt.

Có thể làm cho Thiên Trạch Huân lộ ra tư thái cung kính như thế, trong trường này, ngoại trừ hiệu trưởng và người bí ẩn kia ra, thì Thiên Lạc là người đầu tiên.

Tuy rằng bây giờ nhìn Thiên Lạc như không giống trước kia, nhưng cũng không đến nỗi làm Thiên Trạch Huân ngơ ngàng lẫm liệt lộ ra bộ dạng cung kính như thế?

Giơ tay ra hiệu người phía sau im lặng, Thiên Trạch Huân đột nhiên ngừng mặt lên, mỉm cười nói với Thiên Lạc, "Đại hội gia tộc vào nửa tháng sau hi vọng anh trai có thể tới đúng giờ, tôi nghĩ đến lúc đó ông nội và cha nhìn thấy sự thay đổi của anh, nhất định sẽ rất vui mừng."

Đại hội gia tộc? Nghe vậy, trong mắt Thiên Lạc lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Hàng năm vào ngày đặc biệt, Thiên gia đều sẽ chuẩn bị đại hội gia tộc, đến lúc đó tất cả người Thiên gia đều sẽ hội tụ ở nhà chính của Thiên gia.

Mà trước đây Thiên Lạc ghét đại hội gia tộc nhất, bởi vì đại hội gia tộc hàng năm, đều là ngày cô nhận hết khúi nhục và cười nhạo!

Những người Thiên gia tự cho mình là tài giỏi kia, sẽ không bỏ qua cơ hội cười nhạo cô, làm cháu đích tôn của Thiên gia, nắm giữ xuất thân hiển hách như thế, nhưng lại là phế vật không có được một tia hồn lực, chỉ biết ý vào thế lực gia tộc, hoành hành bá đạo khắp nơi.

Nếu không phải là tộc trưởng Thiên Dư Phong của Thiên gia cực kỳ cưng chiều cô, thì với bản lĩnh gây rắc rối của Thiên Lạc, sợ là sớm đã bị trục xuất khỏi Thiên gia.

Nhớ tới Thiên Dư Phong, ánh mắt Thiên Lạc mềm mại rất nhiều, gật gù, "Biết rồi."

"Vậy tôi rời đi trước, anh nghỉ ngơi cho tốt." Thiên Trạch Huân nói xong, liền xoay người đi ra ngoài phòng.

Mấy tên muốn dạy dỗ Thiên Lạc kia thấy Thiên Trạch Huân rời đi, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cắn răng, rời khỏi theo.

Đoàn người Thiên Trạch Huân rời khỏi, cuối cùng thế giới yên tĩnh trở lại.

Xoa xoa huyệt Thái Dương, Thiên Lạc nhìn đồng hồ treo tường một chút.

Lúc này, đã tám giờ tối.

Có chút đói bụng, Thiên Lạc sờ sờ túi áo, phát hiện trong túi quần có một bình đồ ăn lỏng.

Đồ ăn lỏng là phát minh mới của thế kỷ này, chỉ cần uống một bình, liền có thể bổ sung năng lượng cần thiết trong một ngày, không cần ăn cơm.

Nhưng Thiên Lạc không thích đồ ăn lỏng, cô cảm thấy đói bụng liền muốn ăn cơm, ăn cơm đường hoàng, hưởng hờ, từ trước đến giờ cô rất khát khe đói với đồ ăn.

"Nhớ xung quanh đây có quán cơm ăn rất ngon..." Vuốt cằm tự lẩm bẩm, Thiên Lạc liền bước chân ra ngoài.

Nửa giờ sau, ở nhà hàng Minh Hiền.

Một nhà hàng kiểu Trung Quốc gần học viện Huyền Vũ, cửa hàng không lớn, chuyện làm ăn cũng không tệ lắm.

Hoàn cảnh tạo nhà sạch sẽ, toàn bộ phòng ăn đều mang mùi vị cổ kính, ánh đèn mờ nhạt có loại ẩm áp ẩm muội.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp lại yêu nghiệt máu lạnh (1)

Đã tám giờ rưỡi tối, lúc này khách khứa vẫn không tính là quá nhiều.

Tùy tiện tìm một chỗ sát cửa sổ ngồi xuống, Thiên Lạc nhìn thực đơn rồi tùy ý gọi một tô mì thịt bò.

Tong lúc chờ đợi, Thiên Lạc hát cảm lên, buồn chán nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Ánh sao lấp lánh, bóng đêm mê người.

Trời sao này, cũng giống như trời sao ở trái đất thế kỷ hai mươi, chỉ là không nghĩ tới, thời đại này lại tân tiến như thế.

Cô vẫn nên cảm ơn ông trời, không chỉ tới có thể cho cô sống lại, còn để cho cô đi tới thế giới đặc sắc như thế.

Từ hôm nay trở đi, nhất định cô phải sống tốt hơn bất kỳ người nào, nhất định cô phải đứng trên đỉnh cao bề ngẩng nhìn thế giới phồn hoa này.

Một nụ cười khẽ tràn ra khóe môi, Thiên Lạc tràn ngập chờ mong đối với cuộc sống sau này!

Keng keng keng -

Lúc này, một tiếng chuông gió dễ nghe từ cửa nhà hàng truyền đến, chứng minh có khách bước vào phòng ăn.

Nhất thời, phòng ăn có chút náo nhiệt, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Trong lúc nhất thời, mọi người như bị thứ gì đó dẫn dắt, mấy ánh mắt đồng thời nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy mấy người đàn ông lực lưỡng mặc áo đen bao quanh một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ tây màu xám nhàn nhã xuất hiện ở cửa phòng ăn.

Như kết hợp giữa yêu nghiệt và La Sát, ngũ quan người đàn ông trẻ tuổi đẹp tới mức dù đi tới bất kỳ chỗ nào cũng nhất định trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Thế nhưng cặp mắt tối om kia của anh lại khiến người ta chỉ liếc anh một cái, liền không dám dừng mắt lại trên người anh nữa.

Trong tròng mắt đen kịt lạnh lẽo phảng phất như không để bất kỳ ai vào trong mắt, quanh thân người đàn ông đều tỏa ra hơi thở lạnh lùng nguy hiểm.

Là anh ta?

Thiên Lạc nhìn người đàn ông trẻ tuổi ở cửa, chỉ cảm thấy vô cùng quen mắt.

Hôm nay chắc bọn họ đã "Chào nhau" một lần, nội tâm của người này cực kỳ lạnh khốc.

Đối với loại người thấy chết mà không cứu này, Thiên Lạc cũng không có tâm trạng phản cảm gì. Dù sao ở thế giới này, mạnh hiếp yếu, cá lớn nuốt cá bé.

Có điều, da của người đàn ông vẫn rất tốt, ngũ quan còn như tác phẩm điêu khắc ba chiều.

Ánh mắt có chút trêu tức, Thiên Lạc oán thầm trong lòng.

Nhận ra được có một ánh mắt lớn mật nhìn về phía mình, Cổ Kinh Thế nhìn lại nơi ánh mắt bắn tới.

Hai ánh mắt chạm vào nhau, lập tức cọ sát ra đốm lửa.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Thiên Lạc liền bình tĩnh dời mắt đi, bởi vì trùng hợp vào lúc này, mì thịt bò của cô được bung lên.

Trong mắt xẹt qua một tia sắc lạnh, Cổ Kinh Thế cũng thu ánh mắt nhìn về phía Thiên Lạc lại, đi đến một vị trí cạnh cửa sổ phía sau Thiên Lạc, mấy người áo đen đi theo anh cũng chọn một chỗ cách anh gần nhất ngồi xuống.

Cổ Kinh Thế vừa mới ngồi xuống, lập tức, hầu như những vị khách trong phòng ăn kia đều tuân tới quây thu tiền tính tiền, sau đó từng người rời khỏi phòng ăn như chạy trốn.

Ông chủ phòng ăn nom nớp lo sợ, đi tới bên cạnh Cổ Kinh Thế, trên mặt là nụ cười lấy lòng, khom người hỏi Cổ Kinh Thế, "Cổ thiếu tướng, hôm nay ngài muốn ăn cái gì?"

Mỗi lần Cổ Kinh Thế đến thăm tiệm này của họ, khách khứa đều sẽ rời đi.

Ở nước Z, cứ là người biết Cổ Kinh Thế, không ai không kính nể.

Dùng cơm cùng một nhà hàng với anh, không khí này, còn ai dám ăn nữa?

Có một người ngoại lệ, chính là Thiên Lạc, lúc này cô thực sự cực kỳ đói bụng, đang ăn mì thịt bò thơm ngát, không thèm quan tâm khách dùng cơm ở đây chỉ còn lại cô và đoàn người Cổ Kinh Thế.

"Như cũ." Trong môi mông khê phun ra ba chữ, Cổ Kinh Thế lạnh lùng nói.

"Được rồi, kính xin Cổ thiếu tướng chờ chốc lát." Cười rạng rỡ lui ra, ông chủ nhà hàng vội vàng đi chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gặp lại yêu nghiệt máu lạnh (2)

Trong sảnh lại rơi vào trầm mặc, chỉ còn lại tiếng Thiên Lạc ăn mì "xì xụp xì xụp" không nhìn mọi người.

Đói bụng đã lâu, bộ dạng Thiên Lạc ăn ngon lành làm mấy người áo đen bên cạnh Cổ Kinh Thế cũng có chút trông mà thèm.

Trong lòng suy đoán tên nhóc này từ đâu tới đây, lại không muốn sống như thế, mấy người đàn ông cao to cũng không dám lên tiếng.

Người phục vụ đưa trà nóng tới trước mặt, Cổ Kinh Thế tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt nhẹ khẽ híp.

Nhanh chóng ăn xong một bát mì, Thiên Lạc quay đầu, tùy ý liếc nhìn đường phố yên tĩnh ngoài cửa sổ, đứng dậy chuẩn bị trả tiền.

Mà Thiên Lạc còn chưa đứng lên, đáy mắt xẹt qua một chút lạnh lẽo.

Hiện tại còn chưa tới mười giờ, sao trên đường lại yên tĩnh như vậy?

Cảnh giác trong lòng, đôi mắt Thiên Lạc cũng chậm rãi trầm xuống.

Mà ngay lúc Thiên Lạc ý thức được tình hình không đúng, bỗng nhiên vang lên tiếng súng xé tan bầu trời đêm yên tĩnh.

"Bảo vệ thiếu tướng!" Nghe thấy tiếng súng, lúc này một người đàn ông áo đen lực lưỡng hô to.

Nương theo người đàn ông áo đen lưỡng hô to một tiếng, Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc và tất cả mọi người ở đây đều rút súng bên hông ra.

"Cổ Kinh Thế! Cái tên khốn kiếp này, mau rút ra đây cho tao!"

Sau một tiếng gào thét ngông cuồng, vô số bóng người từ bốn phương tám tràn vào nhà hàng.

Cửa sổ bốn phía đều bị đập vỡ, không ngừng truyền ra tiếng ầm ầm.

Cách Cổ Kinh Thế không xa, Thiên Lạc nhìn mình bị bao vây, hai tay cũng hơi nắm chặt.

Trên tay không phải cầm một con dao dài tỏa sáng lạnh mà là đang cầm một khẩu súng lục có tính năng cực mạnh mẽ, trên ngực những người đàn ông xông vào trong nhà hàng kia đều mang phù hiệu quỷ đỏ.

Trong mắt đám người lóe lên sát ý điên cuồng, từ xa nhìn lại đã thấy hơn trăm người.

Bên Cổ Kinh Thế tính luôn Thiên Lạc cũng không có tới mười người, mười người đấu với hơn trăm người, thực lực cách rất xa.

Sát khí nồn đậm lan tràn trong không khí, đôi mắt lạnh lẽo như dao của Thiên Lạc không khỏi híp lại.

Không khí căng thẳng lan tràn trong không trung, hiển nhiên đám người trước mắt không phải là người lương thiện gì.

"Cổ Kinh Thế! Mày hại đại ca tao bị tóm, hôm nay tao phải giết mày trả thù cho đại ca tao!" Trên mặt tên lưu manh cầm đầu có một vết sẹo, đôi mắt tam giác trừng lên, vừa nhìn là biết không phải người tốt gì.

Hoàn toàn không để lời của tên đầu lĩnh kia trong lòng, ánh mắt Cổ Kinh Thế lạnh nhạt, ung dung nhấp ngụm trà.

"Mẹ mày Cổ Kinh Thế! Mày cho là tao đang nói đùa sao?!" Nhìn đáng vẻ cao cao tại thượng của Cổ Kinh Thế, người đàn ông đầu lĩnh tức giận đến mức bắp thịt trên mặt không ngừng co rút, không nói hai lời giơ tay nổ một phát súng về phía Cổ Kinh Thế.

Ngồi tại chỗ không nhúc nhích, bộ dạng Cổ Kinh Thế không để viên đạn đang bay tới mình vào trong mắt.

Đứng cách Cổ Kinh Thế không xa, đôi mắt Thiên Lạc hơi tối lại.

Mà ngay lúc viên đạn sắp đâm thủng huyết Thái Dương của Cổ Kinh Thế, hồn lực vô hình hóa thành lá chắn kiên cố, bỗng cản viên đạn kia lại.

Có thể nhìn thấy rõ ràng viên đạn kia dừng lại xoay tròn với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, sau đó rơi xuống đất, phát ra tiếng vang giòn tan.

Nhìn viên đạn hiện ra ánh sáng lạnh, người đàn ông đầu lĩnh kia bị kinh hãi.

Trên trán đổ mồ hôi lạnh, người đàn ông đầu lĩnh nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Cổ Kinh Thế, nuốt nước miếng ừng ực một cái.

"Chỉ là một đám rác rưởi, mau giải quyết cho tôi." Nói ra lời nói lạnh lùng, từ đầu tới cuối Cổ Kinh Thế đều mang dáng vẻ bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp lại yêu nghiệt máu lạnh (3)

"Tên đáng chết, thật sự nghĩ bọn tao chỉ ngồi không à! Chúng mày lên cho tao! Đánh chết cái tên chó săn quân đội này!"

Tuy rằng trong lòng còn e ngại Cổ Kinh Thế, nhưng người đàn ông cầm đầu vẫn lớn tiếng hô như cũ.

Nghe xong lời này của người đàn ông cầm đầu, mấy tên vô lại xung quanh và mấy người áo đen bên cạnh Cổ Kinh Thế đều thủ thế chờ sẵn.

Trong nhà hàng bao trùm một bầu không khí quỷ dị, một trận chiến đầy máu me cũng sắp bắt đầu.

Mà ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một giọng nói lạnh lạnh lại có chút bất đắc dĩ bỗng nhiên vang lên.

"Thật ngại quá, quý rầy các người đang nhiệt tình chém giết, có điều tôi chỉ là người ngoài cuộc, hay là để cho tôi rời khỏi nơi này trước rồi các người lại từ từ đánh."

Đứng phía sau Cổ Kinh Thế, sắc mặt Thiên Lạc bình thản lên tiếng, đột nhiên hấp dẫn sự chú ý của mọi người ở đây.

Dường như không ngờ rằng Thiên Lạc lại đột nhiên lên tiếng, người đàn ông cầm đầu trước tiên là sững sờ, sau đó trừng mắt kêu lên: "Tên nhóc con kia, con mẹ mày chui từ đâu ra?!"

Mặc dù biết mình là nữ giả nam, thế nhưng đối với cách gọi ‘Tên nhóc con’ này, Thiên Lạc vẫn thấy vô cùng không quen.

"Tôi tới đây ăn cơm." Nói rồi, Thiên Lạc giơ tay chỉ vào Cố Kinh Thế, "Tôi không có quan hệ gì với anh ta, các người nên đánh thế nào thì đánh thế này, để tôi rời khỏi nơi này trước là được."

Nghe xong lời này của Thiên Lạc, Cố Kinh Thế từ từ quay mặt lại.

Hai người đối diện với nhau trong ba giây, Cố Kinh Thế thoáng nhíu mày nói: "Là cậu?"

Rất hiển nhiên, anh nhận ra hôm nay đã có duyên gặp mặt Thiên Lạc một lần, có điều, người trước mắt này vừa giống mà lại không giống với người anh nhìn thấy vào ban ngày.

Ở trong mắt Thiên Lạc, anh không nhìn thấy sự nhu nhược, chỉ nhìn thấy ánh sáng sắc lạnh ẩn sâu trong đó.

"Không phải tôi!" Trùng mắt với Cố Kinh Thế, Thiên Lạc cắn răng, cô thực sự không muốn giao du với kẻ xấu này.

"Tiên sư nó, hai người chúng mày rõ ràng quen biết nhau, dám đùa tao à!" Cảm giác mình bị Thiên Lạc đùa giỡn, người đàn ông cầm đầu giơ tay nổ một phát súng về phía Thiên Lạc.

Trong lòng đột nhiên cả kinh, Thiên Lạc lại rõ ràng kinh mạch của mình còn bị phong ấn, tuyệt đối không thể như Cố Kinh Thế tùy tiện dùng hồn lực đỡ đạn như vậy được!

Nhưng mà, tuy rằng không thể dùng hồn lực đỡ đạn, thế nhưng lại có thể dùng cái tên Cố Kinh Thế chết tiệt này để che!

Vừa nghĩ, trong con ngươi Thiên Lạc lóe lên một chút lạnh lẽo, không nói hai lời, cả người liền bỏ về phía Cố Kinh Thế.

Mất thấy cơ thể nhỏ bé gầy yếu của Thiên Lạc chạy về phía mình, Cố Kinh Thế không nói một chữ, chỉ là từ từ đứng lên từ chỗ ngồi của mình.

Không thể đến gần người Cố Kinh Thế, Thiên Lạc né người sang một bên, sau đó chỉ cảm thấy mình vẫn không kịp né tránh, trên cánh tay đột nhiên nóng ran.

Đau nhức truyền đến, Thiên Lạc đứng thẳng người, trông thấy cánh tay mình bị đạn xướt qua, vạch ra một tia vết máu.

Vết thương không nông không sâu, máu đỏ tươi lại không ngừng tuôn ra từ bên trong.

Lúc này, Cố Kinh Thế né tránh Thiên Lạc xong lại lạnh lẽo ghét bỏ nhìn Thiên Lạc một chút.

"Ra tay." Lạnh lùng nói một câu, Cố Kinh Thế cũng lấy từ bên hông ra một khẩu súng lục toàn thân màu trắng bạc.

Trước tiên bắn ba phát súng về phía ba tên vô lại đang vọt tới chỗ mình. “Đoàng! Đoàng! Đoàng!” Mất Cố Kinh Thế thấy ba tên vô lại bị mình bắn nổ đầu, trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu cảm gì.

Thấy Cố Kinh Thế ra tay, những người áo đen kia cũng đồng thời ra tay bóp cò súng.

Đột nhiên, vô số tiếng súng chói tai vang lên, đạn không ngừng bay tới, đều bắn thùng đầu từng tên vô lại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gặp lại yêu nghiệt máu lạnh 4

Máu tươi bắn tung toé, làm cho gần trăm tên vô lại kia càng điên cuồng hơn, vung đao dài trong tay lên, lao tới.

"Chỉ đến ăn một bữa cơm thôi, tôi đã trêu chọc tới ai đâu chứ." Cau mày nói một câu như thế, mắt Thiên Lạc thấy một tên vô lại cầm dao dài trong tay mặt mày dữ tợn chạy về hướng mình.

Trong con ngươi xẹt qua một tia sáng lạnh, Thiên Lạc thấy tên vô lại giơ đao trong tay lên, muốn bổ thẳng vào đầu mình.

Đao dài được rút hồn lực vừa nhanh vừa độc, tên vô lại đánh một cú mang theo sức mạnh to lớn, khiến cho Thiên Lạc không dám có chút qua loa bất cẩn.

Nhón mũi chân, Thiên Lạc né người sang một bên, thân hình lấy một loại phương thức cực kỳ quý dị tránh thoát một đao hung mãnh kia.

Đao dài sắc bén xướt qua quần áo Thiên Lạc, sau đó liên tiếp nện trên bàn.

Cái bàn gỗ đột nhiên vỡ toang, vụn gỗ bắn tung toé lại không thể ngăn cản được đao dài sắc bén kia tiếp tục chém lên mặt đất.

Một vết rạn nứt rõ ràng đột nhiên lan tràn trên mặt đất, có thể thấy được sức mạnh của đao dài này đáng sợ tới cỡ nào.

Lúc này không có tâm trạng để ý những thứ kia nữa, sắc mặt Thiên Lạc chìm xuống, bàn tay nắm lại, mãnh liệt vung một đấm về phía tên vô lại kia.

Một đấm hội tụ toàn lực, Thiên Lạc nện một đấm trên mũi tên vô lại, đột nhiên máu bắn tung toé.

Thân hình cấp tốc lui lại mấy bước, tên vô lại phun ra một cái răng kèm theo máu tươi.

Trong miệng tức giận chưa kịp mắng, tên vô lại đã cảm giác được Thiên Lạc nhanh chóng di chuyển đến trước mặt mình.

Trong mắt hoàn toàn là sát ý lạnh lẽo, Thiên Lạc đưa tay nắm lấy cổ tay tên vô lại, dùng sức bóp chặt.

Đau đến nhe răng trợn mắt, tên vô lại buông lỏng tay, đao dài trong tay dĩ nhiên đã bị Thiên Lạc cướp đi.

Động tác trên tay không dừng lại chút nào, trong con ngươi Thiên Lạc lóe lên sát ý lạnh lẽo, trở tay, mạnh mẽ chém một đao vào lồng ngực tên vô lại.

Máu tươi đột ngột phun ra, bắn trên khuôn mặt thanh tú của Thiên Lạc, nhìn qua vô cùng dữ tợn khủng bố.

Cũng không thèm nhìn tới người đàn ông ngã xuống đất không dậy nổi kia nữa, Thiên Lạc cảm nhận sát khí từ phía sau lưng mình truyền đến, con mắt run rẩy, xoay người, lại chém thêm một đao.

Máu tươi tung toé, Thiên Lạc tuy rằng vẫn chưa sử dụng hồn lực, thế nhưng đao pháp xảo quyết và thân hình quý dị kia lại vẫn không ngừng chém giết những tên vô lại xung quanh.

Cổ Kinh Thế nhìn thấy Thiên Lạc mặt không hề cảm xúc càn quét những tên vô lại, mỗi chỗ đi qua đều bắn ra từng đóa hoa máu.

Tuy rằng không quen biết Thiên Lạc, cũng hoàn toàn không cần phải kéo cậu ta vào, thế nhưng Cổ Kinh Thế vẫn không để cho Thiên Lạc rời khỏi.

Nguyên nhân rất đơn giản, Cổ Kinh Thế chỉ là không ưa đáng về không sợ trời không sợ đất kia của Thiên Lạc mà thôi.

Hơn nữa, còn không hiểu tại sao lại rất không ưa.

Vốn định để Thiên Lạc ăn chút đắng làm cho cậu ta hiểu rõ người nào có thể trêu chọc, còn người nào thì không.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, mình đã có chút coi thường thẳng nhóc gầy yếu này rồi.

Mà ngay lúc Cổ Kinh Thế nghĩ như thế, người đàn ông cầm đầu đầy người là máu run rẩy cảm sung lực, mặt mày hung ác đi tới trước mặt Cổ Kinh Thế.

Giơ tay lên, người đàn ông cầm đầu mạnh mẽ bóp cò súng, nhưng không thể bắn ra đạn.

"Mẹ nó, lại hết đạn vào đúng lúc này!" Tiễn tay ném súng lực xuống đất, đôi mắt người đàn ông cầm đầu phát sáng như dã thú, tay không phóng tới Cổ Kinh Thế.

Nhìn người đàn ông cầm đầu đầy người toàn máu, Cổ Kinh Thế hiếm thấy nhíu nhíu mày.

Đáy mắt lóe qua ánh sáng lạnh lẽo, Cổ Kinh Thế khẽ nhúc nhích, quanh thân chợt bộc phát ra hồn lực mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gặp lại yêu nghiệt máu lạnh (5)

Hồn lực hóa thành một bàn tay lớn vô hình, mạnh mẽ lao tới người đàn ông cầm đầu.

Căn bản không có một chút thời gian nào để phản kháng, người đàn ông cầm đầu chỉ cảm thấy một trận gió lớn thổi đến khiến người tê cả da đầu, sau đó

ngực mình truyền đến một hồi đau đớn.

Tiếng xương và xương đẽ ép lẫn nhau truyền đến, người đàn ông cầm đầu phun mạnh ra một ngụm máu tươi, thân hình mạnh mẽ rơi xuống đất như điều đứt dây.

Trong tròng mắt có một tia căm ghét nồng đậm, Cố Kinh Thế lạnh lùng mở miệng nói: "đừng tới gần tôi, thật bần."

Giải quyết người đàn ông cầm đầu theo lời Cố Kinh Thế, một đàn ông áo đen lực lưỡng khác cũng nhanh chóng giết chết từng tên vô lại ở đây.

Rất nhanh, trận ám sát này đột nhiên kết thúc thất bại.

Toàn bộ nhà hàng khôi phục yên tĩnh, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh dày đặc.

Thiên Lạc nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, không khỏi liú lười, đây chính là sức mạnh cường giả sao? Sức mạnh có thể càn quét tất cả, quyết định chiến thắng.

Từ từ xiết chặt nắm đấm, trong mắt Thiên Lạc đầy rẫy nóng hừng hực.

Sức mạnh thô bạo có thể quyết định sinh tử như vậy, ai mà không khát vọng!

Vết thương trên cánh tay đau rát, còn đang không ngừng chảy máu, Thiên Lạc ngẩng mặt lên, trừng mắt nhìn Cố Kinh Thế: "Tôi là cá trong chậu bị anh vạ lây, anh không định bồi thường sao?"

Phải, vết thương này không đáng là bao, nhưng cô nhìn khuôn mặt băng đá ngàn năm bất động kia của Cố Kinh Thế, không khỏi sinh lòng khó chịu.

Nếu như bây giờ nói Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế khó chịu, thì động tác tiếp nhận của Cố Kinh Thế, càng làm cho cô muốn đánh chết anh ta.

Chỉ thấy sau khi Thiên Lạc dứt tiếng, biểu cảm Cố Kinh Thế lạnh lùng bất động, tao nhã khoát tay một cái với người to cao bên cạnh.

Người đàn ông áo đen lực lưỡng kia lập tức hiểu ý, từ trong lồng ngực lấy ra chi phiếu và bút, cầm một tấm thẻ đi tới phía sau trực tiếp đưa cho Thiên Lạc.

Ngân phiếu trống, tùy tiện cô điền, như vậy đã đủ chưa.

Thiên Lạc nhìn tấm chi phiếu kia, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Kinh Thế chút một, khóe môi từ từ nổi lên một nụ cười gằn, Cố Kinh Thế này cũng thật là một quân phiệt lớn giàu nứt đố đổ vách.

"Tôi cũng không biết là tính mạng của Cố thiếu tướng lại có thể dùng tiền tài để cân đo đay?" Lời nói lạnh buốt phun ra từ trong miệng, Thiên Lạc cười híp mắt nói.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Thiên Lạc không nhận tấm chi phiếu kia, mà là thừa dịp người đàn ông vạm vỡ bên cạnh không chú ý, lập tức rút súng lục bên hông ra.

Một loạt động tác liên tiếp này tốc độ nhanh như sét đánh, khiến cho người ta phản ứng không kịp.

Nòng súng đen kịt lạnh như băng trong nháy mắt đặt trên đầu Cố Kinh Thế, mặt Thiên Lạc tươi cười nói: "Tôi vì lợi ích của anh mà bị thương, anh cho rằng có thể bồi thường tôi bằng chi phiếu sao. Như vậy, hiện tại tôi cho anh chi phiếu, có phải anh cũng có thể thay tôi đỡ lấy một nhát này?"

Đám người đàn ông vạm vỡ xung quanh đều bị hành động đột ngột của Thiên Lạc làm kinh sợ, hoảng sợ nhìn súng lục đặt trên đầu Cố Kinh Thế.

Này, này, bọn họ đang nhìn thấy cái gì vậy?

Nhìn thấy một thằng nhóc chưa ráo máu đầu lại dám chĩa súng vào đầu thiếu tướng của bọn họ?

Lại còn hung hăng nói những nói cuội như thế!

Trong lúc bất ngờ này, đám người đàn ông vạm vỡ vốn quen nhìn sống chết này cũng cảm thấy một luồng cảm giác mát mẻ thẳng nhảy lên trán, làm bọn họ gần như muốn ngất!

Mặt vẫn không hề cảm xúc, Cố Kinh Thế như không nhìn thấy súng trong tay Thiên Lạc, chỉ là nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Sao vậy, chê ít?"

Nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng xán lạn, Thiên Lạc nhét chi phiếu trống vào trong quần áo Cố Kinh Thế, "Có một số việc không phải dùng tiền là có thể giải quyết, huống chi đại gia tôi cũng không thiếu tiền, càng không thèm khát tiền của anh."

Chương 14: Gặp lại yêu nghiệt máu lạnh (6)

"Anh cất tiền lại cẩn thận đi, đây là tôi trả lại anh cho anh đi khám bác sĩ, rảnh rồi thì mua chút thuốc uống vào, nhanh chóng chữa khỏi bệnh mắt đờ và tật xấu không coi ai ra gì kia." Ngữ khí đằng hoàng trịnh trọng, Thiên Lạc tiếp tục nói: "Nhớ kỹ nhé thiếu tướng tiền sinh, giữa chúng ta không phải anh đưa cho tôi, mà là tôi đưa cho anh."

Nói xong, Thiên Lạc thu súng trong tay về, sau đó ném cho người đàn ông vạm vỡ đầu đầy mồ hôi lạnh phía sau.

"Tính tiền!" Vỗ tay cái đập, Thiên Lạc móc từ trong lồng ngực ra một tờ tiền đặt lên bàn cơm, xoay người đi ra ngoài nhà hàng.

Run run rẩy rẩy vội vã tiếp được súng lục, sắc mặt của người đàn ông vạm vỡ đã bị dọa đến trắng bệch.

Thiếu tướng của bọn họ uy phong凛冽, từ bao giờ lại bị người ghét bỏ như vậy! Thằng nhóc này lá gan cũng không khỏi quá to rồi, quả thực chính là không muốn sống!

"Thiếu tướng, ngài xem có phải là nên xử lý thằng nhóc kia..." miệng người đàn ông vạm vỡ kia run rẩy nói với Cố Kinh Thế, làm một dấu tay giết.

Đứng tại chỗ không nhúc nhích, Cố Kinh Thế nhìn bóng lưng Thiên Lạc rời đi, lạnh nhạt nói với người đàn ông lực lưỡng bị cướp súng lục kia: "Ngay cả súng cũng không quản lý được, trở về tự mình nhận phạt."

Sau đó, dưới ánh mắt kinh sợ của mấy người đàn ông áo đen lực lưỡng kia, bước chân tao nhã, rời khỏi nhà hàng.

"Chúa ơi, thiếu tướng không tức giận!" Một người đàn ông lực lưỡng áo đen xoa xoa mồ hôi lạnh trên thái dương, khó mà tin nổi nói.

"Quả thực là kỳ tích mà!" Mấy người đồng thời cảm thán, tiện tay bỏ lại một tờ tiền mặt, để bồi thường nhà hàng, sau đó vội vã đi theo sau Cố Kinh Thế.

Nếu như lại có thêm sát thủ chui ra uy hiếp đến Cố Kinh Thế, những người này đều có thể nghĩ việc trở về trồng trọt!

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Thiên Lạc đi tới tiệm thuốc, tùy tiện mua thuốc khử trùng xử lý vết thương rồi trở về trường học.

Ký túc xá của học sinh học viện Huyền Vũ có thể so với nhà trọ xa hoa, trong túc xá có phòng vệ sinh và phòng khách riêng, mỗi phòng ký túc xá là hai người ở.

ở cùng Thiên Lạc là một người nam sinh, gọi là Lâm Thúc. Cùng là học viên năm nhất lớp C.

Đối với người tên Lâm Thúc này, Thiên Lạc không quá hiểu rõ, chỉ biết là gia cảnh của anh bình thường, tướng mạo bình thường, thành tích bình thường, không có gì xuất sắc.

Vừa bước vào cửa ký túc xá, Lâm Thúc ngồi trên ghế sofa ở phòng khách đang xem sách nhìn thấy Thiên Lạc trở về, trong mắt anh rõ ràng lóe qua một chút sợ hãi, sau đó liền ôm sách hết sức nhanh chóng trở về phòng của mình, như là chỉ lo Thiên Lạc sẽ bỗng nhiên kéo anh lại đánh cho một trận no đòn.

Bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm, Thiên Lạc nghĩ đến chủ nhân trước kia của cơ thể này không thường xuyên về túc xá, mỗi lần trở về chỉ vì có Lâm Thúc ở đây, lúc nào cũng bắt nạt anh một trận, cũng khó trách Lâm Thúc này vừa nhìn thấy cô, lại giống như nhìn thấy ôn thần, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Không tồi, căn phòng ở ký túc xá này là một căn phòng ngủ cho hai người.

Phòng ngủ không lớn, chỉ chứa được một chiếc giường đơn, một tủ quần áo loại nhỏ, còn có một bàn học.

Tiến vào phòng ngủ đóng cửa lại, Thiên Lạc liền đi tới trước gương.

Trong gương xuất hiện một thiếu niên thanh tú có vóc người nhỏ gầy.

Cao chừng 1 mét bảy mươi lăm, chiều cao này ở trong đám nam sinh là rất bình thường, nhưng ở trong đám nữ sinh thì lại là rất cao gầy.

Vóc người có chút gầy yếu, sắc mặt hơi nhợt nhạt, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, một đôi mắt trong suốt trắng đen rõ ràng lại lấp loè ánh sáng sắc lạnh bức người, dưới mũi ngọc tinh xảo là phần môi hơi tái nhợt khê mím.

Vết máu trên cánh tay có chút chói mắt, cơ thể này còn có những vết thương khác, tuy đã khép lại, thế nhưng còn chưa từng hoàn toàn mất đi dấu vết mờ mờ nhắc nhở Thiên Lạc, cơ thể này từng chịu bất nạt và sỉ nhục.

Chương 15: Chủ nhiệm lớp xinh đẹp (1)

Từ từ nắm chặt nắm đấm, khoe môi Thiên Lạc nổi lên một nụ cười gằn.

Xem ra mặc kệ là ở nơi nào, đều cá lớn nuốt cá bé, Thiên Lạc cô tuyệt đối không phải là kẻ bị ăn, nếu ai bắt nạt cô, kết cục chỉ có một, chính là trở lại bụng mẹ đúc lại từ đầu.

Đương nhiên, cuồng ngạo cũng phải có bản lĩnh để cuồng ngạo.

Phần lớn sức mạnh của cơ thể này vẫn còn bị phong ấn, chỉ có một phần nhỏ vào lúc linh hồn mạnh mẽ của cô bước vào cơ thể này mới phá tan được phong ấn, bị phóng thích ra ngoài, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt như vậy, cái phong ấn mạnh mẽ kia lại đóng lại lần nữa.

Có điều, thể này vẫn còn thiếu rất nhiều, còn không đủ bản lĩnh để tự vệ.

Từ hôm nay gặp phải tên biến thái kia là có thể nhìn ra. Hiện tại cô xác thực là một kẻ yếu ớt.

Trong đầu bỗng nhiên lóe qua khuôn mặt lạnh như tiền của Cố Kinh Thế, Thiên Lạc nhú nhú mày, lập tức lắc lắc đầu, nghĩ thầm Cố Kinh Thế cũng chỉ là một túi da khôn nạn thôi.

Xử lý xong vết thương trên cánh tay thì đã là đêm khuya, Thiên Lạc tắm nước nóng xong liền ngã xuống giường bước vào mộng đẹp.

Rất nhanh, trôi qua một đêm, ngày hôm sau, lúc ánh mặt trời sáng sớm đầu tiên chiếu vào học viện Huyền Vũ, học viện này cũng đã tỉnh lại.

Cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, hôm qua Thiên Lạc đánh Kỷ Uy, và còn chuyện chia sủng vào Cố Kinh Thế ở nhà hàng như một con gió nhanh chóng truyền khắp toàn bộ học viện Huyền Vũ.

Thiên Lạc vẫn luôn là trò cười của học viện này, làm những người thường ngày thích cười nhạo bắt nạt cô kia có chút lo sợ, tên phế vật trong mắt bọn họ này dám hò hét với Cố Kinh Thế, không phải người có thực lực đáng gờm, thì chính là đã điên rồi.

Chỉ mong Thiên Lạc có tính tình biến đổi lớn kia có thể quên đi đã từng chịu bắt nạt, không cần trả thù mới tốt.

Lớp học màu trắng dưới ánh mặt trời có loại trang nghiêm thánh khiết lạ mắt, phòng học năm nhất lớp C ở trên tầng cao nhất, dựa vào xếp hạng lớp càng thấp, vị trí tầng càng cao, đây là quy định của học viện Huyền Vũ.

Mà lớp C năm nhất xếp hạng cuối cùng trong toàn bộ học viện Huyền Vũ, học viện Huyền Vũ cũng lên lút gọi là lớp rác rưởi.

Sáng sớm sáu giờ, trong phòng học lớp C năm nhất gần như ngồi đầy học sinh, có điều không giống những lớp khác chính là, phần lớn học sinh lớp khác đều đang bận rộn xem sách văn hóa, mà lớp này lại là trạng thái âm u đầy chết chóc.

Không phải phờ phạc nằm nhòai trên bàn ngáp ngáp dài, mà chính là hai ba người tụ lại cùng nhau xì xào bàn tán.

Lúc một bóng người xuất hiện ở cửa phòng học, hầu như ánh mắt của mọi người trong phòng học đều lập tức hướng về phía anh.

"Trời ạ, tôi không hoa mắt chứ? Là Thiên Lạc sao?!" Nhìn Thiên Lạc đứng ở cửa, có nữ sinh như phát hiện chuyện gì rất khó tin, kinh ngạc kêu ra tiếng.

"Lại đến tiết học sáng sớm, thực sự là kỳ tích, lẽ nào lời đồn đều thật sao? Phế vật sắp trở thành thiên tài?" Những nữ sinh khác lập tức tiếp lời.

Bình thường, mỗi ngày Thiên Lạc đều ngủ tới khi mặt trời lên cao mới loạng choạng đến phòng học, hơn nữa còn thường thường là một bộ dạng không tỉnh thần đến phòng học ngủ tiếp.

Mà hôm nay rõ ràng nhìn Thiên Lạc không giống như vậy, hoàn toàn không có loại chán chường lười nhác ngày xưa, xem ra tinh thần sáng láng.

Bình thường cặp mắt kia đều nửa mở nửa híp bây giờ lại là trắng đen rõ ràng, ánh sáng sắc lạnh chuyển động óng ánh như kim cương.

Sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, vóc người vẫn gầy yếu, nhưng nghĩ tới những tin tức đã trở thành đầu đề của học viện Huyền Vũ hôm nay, tất cả mọi người đều không dám coi thường thiếu niên gầy yếu trông bình thường này nữa.

Chương 16: Chủ nhiệm lớp xinh đẹp (2)

Có vài nữ sinh đã từng vô cùng xem thường Thiên Lạc, ánh mắt nhìn Thiên Lạc cũng lạnh lẽ thay đổi, nhìn kỹ một chút Thiên Lạc bây giờ, thật giống như là nam sinh đẹp trai nhất trong toàn bộ lớp C.

Đứng nghiêm ở cửa, Thiên Lạc hoàn toàn không thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đặt trên người anh, hướng về phía một cửa sổ sát đất, bước từng bước một.

"Bạn học, phiền cậu nhường đường một chút, tôi muốn ngồi chỗ bên trong." Thiên Lạc đứng lại ở giữa lớp, nói với nam sinh che ở trước mặt cô, đang nằm nhoài trên bàn ngủ.

Chỉ thấy nam sinh kia xoay một mái tóc màu vàng về phía Thiên Lạc, nằm nhoài trên bàn, hô hấp đều đều, ngủ vô cùng ngon, thật giống như không nghe thấy Thiên Lạc nói.

Phòng học vốn có chút huyền ảo nhưng lại chợt trở nên yên tĩnh quái dị, hầu như tất cả mọi người đều nín thở nhìn Thiên Lạc và nam sinh tóc vàng kia.

Tuy rằng Thiên Lạc này đúng là không giống với trước đây, nhưng người tóc vàng này không phải là người mà ai cũng chọc tới được.

Không chỉ là lớp C, người tóc vàng này là không dễ trêu chọc, phóng tầm mắt toàn bộ học viện Huyền Vũ, cũng không ai dễ dàng dám trêu chọc đến anh ta.

Người này tên là Bắc Cẩm, ngày thứ nhất bước vào học viện Đế Vũ đã dùng thủ đoạn hung tàn đánh bại người đứng đầu lớp A năm nhất chỉ trong năm hiệp, một trận chiến thành danh.

Khiến mọi người không thể hiểu được chính là, thành tích của anh hoàn toàn có thể bước vào lớp A, lại một mực chọn đến lớp C phế vật này, nguyên nhân chính là, anh không thích có người quấy rầy anh ngủ.

Dưới ánh mắt quái dị xung quanh, Thiên Lạc mỉm cười đưa tay ra vỗ vỗ lưng Bắc Cẩm, "Tôi nói nè bạn học, xin cậu nhường một chút, để tôi đi qua."

Bắc Cẩm rốt cục bị đánh thức, anh tức giận, lông mày thoáng nhăn lại, ngẩng mặt lên, mắt buồn ngủ mông lung đầy rẫy tâm trạng không thích.

Da dẻ màu đồng khỏe mạnh, tướng mạo Bắc Cẩm có loại anh tuấn lạnh lùng độc nhất của người đàn ông, dưới sóng mũi thẳng, là môi dày vừa phải hơi mỉm.

Mà lúc nhìn đến Thiên Lạc, mắt ưng của Bắc Cẩm run rẩy, hơi thở ác liệt theo ánh mắt quét ra, làm bầu không khí trong phòng học rơi xuống băng lạnh.

Ngoại trừ Thiên Lạc ra, tất cả mọi người đều sốt sắng lên, bởi vì bọn họ đều biết rõ, lúc này Bắc Cẩm đã nổi giận.

Nhìn Bắc Cẩm rõ ràng đang xù lông vì bị đánh thức, Thiên Lạc không phản đối vẫn như cũ mỉm cười.

"Muốn chết." Môi trầm thấp phun ra hai chữ, trong thời gian ngắn, Bắc Cẩm đã đứng dậy khỏi ghế, vung một đấm lên mặt Thiên Lạc.

Tốc độ này, nhanh như chớp giật, làm người ta không thể phản ứng.

Có nữ sinh nhất gan không nhìn được đưa tay che mắt mình, không dám nhìn tình cảnh Thiên Lạc bị một đấm của Bắc Cẩm đánh cho phun máu tại chỗ.

Đùng -

Lúc nắm đấm kia sắp đến trên mặt, Thiên Lạc thoáng né đầu qua, cái nắm đấm nặng như sắt kia liền sát qua tóc cô.

Né tránh? Cứ hời hợt né tránh như thế?

Tình cảnh này làm mọi người trong nháy mắt cứng đờ, học sinh đang vây xem cũng không thể tin tưởng trọn to mắt, ngay cả Bắc Cẩm cũng hơi kinh ngạc nhướng nhướng mày.

Nam sinh này nhìn yếu đuối như thế, lại tránh thoát được quả đấm của anh?

Lúc Bắc Cẩm đang ngây người, Thiên Lạc vô cùng bình tĩnh chui qua khe hở phía sau anh, đi vào chỗ ngồi bên trong.

"Mày... cái thằng nhóc thú này..." Chưa bao giờ bị người khác coi thường như thế, gương mặt tuấn tú của Bắc Cẩm đen một nửa, quay đầu nhìn Thiên

Lạc vừa định tức giận, thì một giọng nói dịu dàng như nước liền chen vào.

"Các bạn học, chào buổi sáng." Theo hướng giọng nữ vang lên, một bóng người duyên dáng cũng đi vào phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chủ nhiệm lớp xinh đẹp (3)

Bắc Cẩm liếc mắt nhìn người hướng dẫn đi vào phòng học kia, vừa tàn nhẫn trừng Thiên Lạc một chút, một lần nữa ngồi vào vị trí của mình, nhìn người hướng dẫn đã đi tới bục giảng, ánh mắt sắc bén trong nháy mắt liền dịu dàng đi.

Dur quang của khoe mắt chú ý tới biến hóa nhỏ của Bắc Cẩm, Thiên Lạc cũng định thần nhìn về hướng bục giảng.

Lúc này Thiên Lạc thoáng nhú mày, nghĩ thầm hóa ra là có người đẹp đến.

Mặc một bộ trang phục giáo viên màu hồng nhạt tôn lên đường cong gợi cảm trên cơ thể, hai chân thon dài thẳng tắp trắng nõn lộ ra bên ngoài quả thực là khiến người ta muốn phun máu.

Người phụ nữ tùy ý lười biếng xõa tung mái tóc quăn dài màu nâu trên đầu vai, trên gương mặt trái xoan tinh xảo, một đôi mắt quyến rũ như chứa dòng điện, nhìn về phía người nào, liền khiến người đó có loại cảm giác tê dại như điện lan khắp toàn thân.

Thực sự là vu vật trời sinh, cũng khó trách Bắc Cẩm có thể nể tình mà an phận ngồi xuống như vậy.

Trong trí nhớ của Thiên Lạc có tư liệu của cô người đẹp kia, Cố Mạn Nhu, chủ nhiệm của lớp C này, tính cách dịu dàng như nước, bình thường quản lý lớp C không biết tiến thủ này, luôn không tức giận gì, thực lực cũng vẫn là điều bí ẩn, không lộ ra, học sinh lớp C đối với cô người đẹp chủ nhiệm này, chỉ có tôn kính, không có sợ hãi.

Sau khi Cố Mạn Nhu bước vào phòng học, tất cả học sinh đều quay về chỗ ngồi, phờ phạc lấy sách vở ra, nằm ở trên bàn, toàn bộ phòng học khôi phục yên tĩnh.

Nhìn chung quanh phòng học một cái, Cố Mạn Nhu phát hiện, phòng học hôm nay không có một chỗ trống nào.

"Hôm nay không tệ nha, mọi người đều đi học đúng giờ, đáng biểu dương." Mím cười nói, hai bên gò má của Cố Mạn Nhu đập dòn chuyển động, làm khuôn mặt quyến rũ của cô tăng thêm mấy phần hồn nhiên vui tươi.

"Còn một tháng nữa là kỳ thi lên cấp cuối học kỳ, hôm nay chúng ta không học môn văn hóa, đợi lát nữa nghe thông báo, mọi người đến trung tâm thao luyện thực hành." Không nhanh không chậm nói xong, lại nhìn các học sinh ngồi phía dưới, bởi vì cô mà từng người từng người có chút ừ ừ, nụ cười trên mặt Cố Mạn Nhu không thay đổi, tiếp tục nói, "Các bạn học, không nên nản chí, chăm chỉ thực hành, cực kỳ hữu dụng đối với việc tăng khả năng chiến đấu và chỉ số sức mạnh cá nhân của mọi người, kỳ thi lên cấp cuối học kỳ vào một tháng sau, hi vọng các bạn học đều có thể đạt thành tích tốt, rời khỏi lớp C."

Nghe đến đó, con người Thiên Lạc lóe qua một tia sáng, máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

Lớp C là lớp phế vật, kiến thức có thể học tập được ở lớp phế vật và tài nguyên có thể có được đều cực kỳ có hạn. Học viện Huyền Vũ chỉ chú trọng bồi dưỡng kẻ mạnh.

Mà muốn trở nên mạnh hơn, ở lớp C thì còn thiếu rất nhiều, như vậy kỳ thi lên cấp cuối học kỳ lần này là một cơ hội, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Nhếch môi, Thiên Lạc nghĩ thầm bất kể làm thế nào cũng nhất định phải qua được cuộc thi lần này.

Cố Mạn Nhu còn đang trên bục giảng nói liên miên một số chuyện, có lẽ là chuyện cần phải chú ý khi lát nữa đến trung tâm thao luyện.

Cả lớp ngoại trừ Thiên Lạc và Bắc Cẩm đang nghe ra, những người khác đều là đáng về buồn ngủ.

Tư tưởng rác rưởi đã trở thành thâm căn cố đế trong lòng bọn họ, nếu đã làm rác rưởi lâu như vậy rồi, vậy thì cứ làm tiếp, ngược lại cũng bớt sức bớt lo, ở học viện Huyền Vũ nếu ba năm liên tục ở lớp C không thăng được cấp, sẽ bị buộc thôi học, thế nhưng bọn họ đã mất cảm giác, cảm thấy ở lại đây cũng là lãng phí thời gian của mình, không bằng xong ba năm này thì về nhà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khoảng chừng nửa giờ sau, màn hình tinh thể lỏng trong phòng học reo dài một tiếng bỗng nhiên sáng lên, sau đó, một khuôn mặt nghiêm túc của người đàn ông trung niên liền xuất hiện trên màn hình.

Chương 18: Huấn luyện viên nghiêm khắc (1)

"Thông báo, trong vòng năm phút, toàn bộ học sinh đến tập trở lại màu đen.

Học sinh lớp C vốn còn buồn ngủ sau khi nghe thấy tin tức này, mỗi người giống như hít phải thuốc lắc trực tiếp nhảy lên khỏi chỗ ngồi, sau đó điên cuồng chạy ra ngoài phòng học.

Lớp học cách trung tâm thao luyện khoảng chừng đi 15 phút, chỉ có năm phút, đối với học sinh lớp C hồn lực thấp, tố chất cơ thể thấp là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ.

Vừa nãy tuyên bố thông báo chính là một trong những huấn luyện viên thực sự của học viện Huyền Vũ, Quý Phong. Cũng là huấn luyện viên thủ đoạn ác nhất, khiến học sinh e ngại nhất.

Anh ra lệnh một tiếng, còn ai dám đến muộn.

Trong lúc đột nhiên, tình cảnh trong toàn bộ học viện Huyền Vũ có chút rối loạn, vô số học sinh từ trong các tòa nhà điên cuồng tuôn ra, lao nhanh về hướng trung tâm thao luyện.

5 4 3 2 1...

Trung tâm thao luyện ngoài trời, vô cùng dễ thấy bóng dáng của Quý Phong đang đứng ở cửa trung tâm thao luyện, lúc này, anh đang tính giờ trong đồng hồ trên tay, trong miệng không ngừng đếm ngược.

Lúc đếm tới 1, chỉ thấy anh vung tay lên, lập tức có người ấn xuống nút bấm đóng cửa.

Rầm -

Cửa lớn hạ xuống, ngăn cản những học sinh còn chưa chạy vào trung tâm thao luyện trong vòng năm phút kia ở bên ngoài.

Không nghi ngờ chút nào, những học sinh bị ngăn cản ở bên ngoài này ngoại trừ học sinh lớp C ra thì không còn lớp nào khác.

Thành viên lớp C có thể vào đến trung tâm thao luyện trong thời gian chỉ định, chỉ có mười mấy người, trong đó có Thiên Lạc và Bắc Cẩm.

Sắc mặt có hơi ửng đỏ, Thiên Lạc vỗ vỗ ngực đập trùng có chút kịch liệt, thầm nghĩ trong lòng, tố chất cơ thể này thực sự quá chênh lệch, chỉ chạy nhanh một chút, lúc này trái tim đã giống như muốn nhảy ra ngoài rồi.

"Không tệ lắm, lần này lại không tới trễ." Giọng nói trêu chọc vang lên bên tai, Thiên Lạc quay đầu liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú cười híp mắt của Bắc Cẩm.

Không chờ Thiên Lạc nói chuyện, Bắc Cẩm cúi người đến gần Thiên Lạc hơn, gần như muốn kề sát mặt Thiên Lạc, "Bỗng nhiên lại trở nên mạnh mẽ, nhóc con, có phải cậu uống lộn thuốc không, hay là... cậu vốn không phải Thiên Lạc."

Trong ánh mắt có sự dò xét sắc bén, Thiên Lạc chỉ hờ hững nhìn Bắc Cẩm, "Tôi thực sự không phải Thiên Lạc trước đây."

Một câu nói, muốn nghĩ thế nào cũng được, vừa không phủ nhận cũng không xác nhận.

Bắc Cẩm nghe nói thì ngẩn người một chút, lập tức liền nhìn Thiên Lạc đầy ẩn ý, không tiếp tục nói nữa.

"Tất cả yên lặng cho tôi!" Lúc này, giọng nói của Quý Phong đang đứng trên đài cao được loa phóng to mấy lần, truyền khắp toàn bộ thao trường.

Trong nháy mắt, thao trường vốn huyên náo lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người cũng đồng loạt nhìn về hướng Quý Phong.

"Bây giờ, dựa theo cấp bậc các lớp, tất cả tự tìm đến khu vực của từng mình, thời hạn 3 phút, xếp thành hàng ngũ! Bây giờ bắt đầu tính thời gian!" Quý Phong nghiêm mặt nói.

Sau đó chính là một trận hỗn loạn không hề có tiếng động, mỗi người đều vội vã đi tìm khu vực tương ứng của mình, Thiên Lạc và Bắc Cẩm rất nhanh chóng tìm được khu vực tương ứng của lớp mình.

Mà vị trí của Thiên Lạc và Bắc Cẩm chính là một khu vực xa nhất, gần biên giới nhất trong toàn bộ thao trường.

Học sinh học viện Huyền Vũ đều sợ huấn luyện viên muốn chết, 3 phút, đội ngũ đã chỉnh tề, mỗi người đều ở trong tư thế quân đội tiêu chuẩn, đứng thẳng tắp.

Trên đài cao, thu hết toàn bộ thao trường vào đáy mắt, Quý Phong nhìn thấy tình cảnh như thế, thoả mãn gật gật đầu, trên gương mặt nghiêm khắc lộ ra vẻ mỉm cười, "Hôm nay có một tin tức tốt phải nói cho mọi người biết."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Huấn luyện viên nghiêm khắc (2)

Nhìn thấy mặt sắc của Quý Phong hiềm khi lộ ra nụ cười, nghe anh nói như vậy, tất cả học sinh đều phấn chấn, hai mắt tỏa ra ánh sáng nhìn anh.

"Kỳ thi lên cấp cuối học kỳ một tháng sau, chỉ cần là mười người thi được đứng đầu, đều có thể trực tiếp bước vào thực tập ở quân đội. Nếu thể hiện xuất sắc, có thể trực tiếp ở lại quân đội. Mà lần này được vào quân đội, chính là quân đội đặc chủng quốc tế do thượng tướng Cố Kinh Thế lãnh đạo." Quý Phong có chút kích động nói.

Quân đội đặc chủng, huấn chương quân nhân mà nước Z nhận được, hầu như phần lớn đều là do bộ đội đặc chủng mang về. Mà quân đội đặc chủng quốc tế của Cố Kinh Thế càng là một lưỡi dao nhọn sắc bén nhất của nước Z, là một nhánh quân đội có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất. Nguyên nhân chính là như vậy, muốn vào được nhánh quân đội này, quả thực là khó như lên trời.

Hiện tại mà nói, học viện Huyền Vũ cũng chỉ có một người học sinh may mắn được Cố Kinh Thế vừa ý, trực tiếp nhận vào.

Mà nhận vào như vậy, càng là lần đầu tiên hiếm hoi, sao có thể không khiến người ta kích động.

Thiên Lạc nghe nói, đuôi lông mày vô thức giật giật, nhớ tới cảnh tượng gặp phải Cố Kinh Thế trước đây.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông kia đúng là sự tồn tại yêu nghiệt mạnh mẽ đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Đúng là có bản lĩnh khiến người khác phải ngước nhìn.

Có điều, thứ khiến cô cảm thấy hứng thú, ngược lại không phải là Cố Kinh Thế, mà chính là cái gọi là bộ đội đặc chủng quốc tế kia, có thể bước vào bộ đội kia, khẳng định có thể càng có cơ hội rèn luyện mình tốt hơn.

Ra quyết định chỉ trong nháy mắt, Thiên Lạc âm thầm siết nắm đấm, cô nhất định phải bước vào bộ đội đặc chủng quốc tế kia!

"Vì vậy, để chuẩn bị cho kỳ thi cuối học kỳ một tháng sau, ban giám hiệu trường quyết định, toàn bộ học sinh đều đến trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt, tiến hành tập huấn một tháng! Lập tức xuất phát." Giọng Quý Phong chậm rãi vang vọng trong không trung.

Nhóm học sinh phía dưới vừa nghe tới trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt, lập tức không nhịn được bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

"Chúa ơi, trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt không phải là trụ sở huấn luyện ma quỷ trong truyền thuyết kia sao?"

"Có người nói bước vào trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt này giống như đi vào Địa Ngục vậy, không phải là tàn nhẫn như thế chứ."

"Nghe nói tổng chỉ huy của trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt này là Cố thiếu tướng đó..."

"..."

Nghe tiếng bàn luận trầm thấp xung quanh, trong con ngươi đen kịt như đầm của Thiên Lạc dấy lên ánh sáng chờ mong.

Không giống như phần lớn học sinh khác, cô cũng cực kỳ chờ mong trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt trong truyền thuyết này.

Muốn trở nên mạnh hơn, thì phải không ngừng rèn luyện bản thân.

Sau này con đường nhân sinh sẽ phát sinh chuyện gì, Thiên Lạc không biết.

Thế nhưng điều duy nhất rõ ràng chính là, chỉ có trở nên đủ mạnh, cô mới có thể không hoảng hốt, không rối loạn ngênh tiếp bất cứ chuyện gì.

"Im lặng!" Giọng nói của Quý Phong hùng hậu vượt trên tất cả tiếng bàn luận, chỉ thấy anh khẽ nhủ mày, khuôn mặt không hài lòng.

Phía dưới bọn học sinh vốn đang nghị luận sôi nổi lập tức im miệng.

"Được huấn luyện ở trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt, là ủy ban nhà trường của chúng ta phải tốn tâm huyết không nhỏ tranh thủ được, đồng thời cùng đi huấn luyện còn có học viện Đế Sư. Mọi người lớn tiếng nói cho tôi, học viện Huyền Vũ của chúng ta không thể bại bởi học viện Đế Sư!" Quý Phong lớn tiếng nói.

"Tuyệt đối không thể thua học viện Đế Sư!" Phía dưới, tất cả học sinh không hẹn mà cùng đáp lời.

Giọng nói vang dội, chính tề như một, tràn ngập tự tin không chịu thua, phấn chấn lòng người.

Thiên Lạc bị bầu không khí như thế này cảm hoá, ánh mắt cũng nhiễm vẻ cứng cỏi, kiếp trước cô cũng thường thường theo các bạn bè đi làm nhiệm vụ, sâu sắc biết được có lúc sức mạnh tập thể đáng sợ hơn sức mạnh cá nhân nhiều lắm.

Học viện Đế Sư, là học viện quật khởi trong ba năm gần đây.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt

Trong thời gian ba năm, hàng năm học viện Đế Sư đều bồi dưỡng được ít nhất hai mươi học sinh ưu tú bước vào cục an ninh quốc gia, đã có thể so sánh với học viện Huyền Vũ.

Bình thường, học sinh học viện Huyền Vũ và học sinh của học viện Đế Sư cũng là thấy ngứa mắt mà so đầu lẫn nhau.

Hai học viện trong bóng tối phân cao thấp với nhau, ai cũng không muốn thua đối phương một bậc.

Lần này, quân đội không chỉ nhận người của học viện Huyền Vũ, mà còn truyền thông báo nhận người của học viện Đế Sư.

Đồng thời, trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt cũng mở ra cho học viện Đế Sư, vì để có thể chọn ra mấy học sinh ưu tú nhất trong hai học viện ưu tú.

Quý Phong nhìn tất cả học sinh phía dưới tràn đầy ý chí chiến đấu, trong lòng hết sức hài lòng, nói: "Vậy thì không nên chậm trễ nữa, chủ nhiệm các lớp xin chú ý, lập tức dẫn dắt học sinh đi tới trung tâm phi hành! Lần này chúng ta sẽ ngồi phi thuyền đi tới trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt!"

Tiếng nói của anh vừa dứt, chủ nhiệm các lớp liền bắt đầu dẫn dắt đầu vào đây tất cả học sinh đi tới trung tâm phi hành trong trường học.

Bởi vì trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt ở tỉnh S nước Z, cách phía bắc thành phố một khoảng rất xa, dùng phi thuyền, một giờ là có thể đến.

Một chiếc phi thuyền có thể chứa đựng 1,500 học sinh, học viện Huyền Vũ có chừng hơn hai ngàn học sinh, tổng cộng cần dùng hai chiếc phi thuyền.

Phi thuyền màu trắng nhìn qua mang hơi thở lạnh lẽo, toàn thân màu trắng, thuyền vững vàng nhanh chóng phóng lên không trung.

Sau một giờ, phi thuyền đáp xuống một bãi đất trống cách trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt hơn hai ngàn mét.

Trước khi phi thuyền đáp xuống, tất cả học sinh đều đã thay trang phục mà trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt yêu cầu.

Quần áo ngụy trang quân đội màu xanh, nhìn qua rất bình thường, kỳ thực đã trải qua công nghệ cao thay đổi, có thể tùy ý điều khiển trọng lượng quần áo.

Hiện tại trọng lượng được điều chỉnh ở 5 cân, cũng chính là, những học sinh mặc quần áo ngụy trang này, tương đương với đang vác vật nặng 5 cân.

Sau khi thay quần áo xong, tất cả học sinh đều tập hợp ở cửa trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt.

Quý Phong đứng phía trước đội ngũ học sinh, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Lần này các bạn có thể đi tới trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt huấn luyện, là một cơ hội cực kỳ quý giá hiếm có. Tôi hi vọng các bạn có thể quý trọng cho thật tốt. Trước khi tới đây, hiệu trưởng có lệnh, nếu như có người không sống nổi ba ngày ở trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt liền bị đào thải, như vậy người đó sẽ bị trục xuất khỏi học viện. Nếu như trong các bạn có ai không muốn bị trục xuất khỏi trường học, vậy thì dùng hết sức lực của mình mà nỗ lực vào! Trong lần huấn luyện đặc biệt này, không có thượng cấp ra lệnh, không cho phép bất kỳ ai sử dụng hôn lực, lần này chính là muốn kiểm tra năng lực thể chất của các bạn, sự nhẫn nại, cùng với kỹ năng sinh tồn. Tôi tin các bạn đều có thể thông qua lần thi này, đồng thời đạt được thành tựu huy hoàng!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường ồ lên.

Trục xuất khỏi trường học? Trừng phạt này cũng quá ác đi.

Hơn nữa không thể sử dụng hồn lực, có rất nhiều chuyện phải dựa vào năng lực thể chất để làm, vậy cũng quá tàn khốc đi.

Tất cả học sinh ở đây hầu như đều là khuôn mặt khổ sầu, Thiên Lạc ngược lại cảm thấy không đáng kể, dù sao kinh mạch cô cũng bị phong ấn, hồn lực cũng tạm thời không thể dùng.

"Hiện tại các vị sẽ nghênh đón thử thách đầu tiên, chạy vác vật nặng. Trong vòng 6 phút còn chưa chạy tới cửa trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt, sẽ bị đào thải." Quý Phong nói tiếp.

Vác 5 cân chạy hai ngàn mét trong vòng 6 phút, thời gian quả thực không quá nhiều.

Bầu không khí ngay lập tức trở nên sốt sắng lên, tất cả học sinh đều có chút thấp thỏm bất an, vừa đến chỗ này liền trải qua thử thách nghiêm khắc như thế, cũng không biết trong trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt còn có thử thách gì càng nghiêm khắc hơn đang đợi bọn họ đây.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Huấn luyện tàn khốc (1)

Theo tiếng còi của Quý Phong vang lên, đám học sinh tranh giành lẫn nhau chạy như điên tới cửa lớn trụ sở huấn luyện đặc biệt.

Cũng may là con đường này rất rộng rãi, nếu không hơn hai ngàn học sinh cùng nhau thi chạy, không biết sẽ chen thành cái dạng gì.

Tình cảnh hùng vĩ, tiếng bước chân của hai ngàn học sinh hợp lại với nhau, đinh tai nhức óc.

Vác 5 cân chạy hai ngàn mét trong vòng 6 phút, đối với Thiên Lạc kiếp trước mà nói, giống như trò trẻ con.

Nhưng cơ thể mà cô chiếm được ở kiếp này, tố chất cơ thể kém hơn cô của kiếp trước quá nhiều.

Thiên Lạc chạy 500 mét, trên trán đã đầm đìa mồ hôi hột.

Không chỉ riêng cô, đám học sinh lớp C có không ít người đã bắt đầu mệt mỏi thở hồng hộc, bước chân rõ ràng không nhẹ nhàng như lúc mới bắt đầu.

Tuy rằng thể lực có chút không theo kịp, thế nhưng tốc độ chạy của Thiên Lạc vẫn không giảm bớt chút nào.

Vừa mới bắt đầu, sao cô có thể bị đào thải ở đây được chứ?

Vào lúc này, một bóng người thon dài nhẹ nhàng chạy đến bên người cô.

"Không kiên trì được thì nói, đừng cứng rắn chống đỡ." Giọng trầm thấp có mấy phần nhắc nhở.

Thiên Trạch Huân nhìn Thiên Lạc, sắc mặt của cô xem ra có chút tái nhợt, ngay cả môi dễ nhìn cũng mất đi màu máu.

Có thể thấy được, Thiên Lạc chạy cũng không thoải mái.

Mặc dù như thế, anh không tìm được nửa điểm nhất gan và lùi bước trong mắt Thiên Lạc, chỉ có cứng cỏi không chịu thua.

Dường như cả người thật sự thay da đổi thịt, trên dưới quanh người Thiên Lạc đều lộ ra một luồng hơi thở trầm ổn kiên nghị.

Thiên Lạc nhàn nhạt liếc mắt nhìn Thiên Trạch Huân, "Cậu vẫn nên tự quan tâm mình là được rồi."

Nói xong, cô liền lại tăng nhanh tốc độ.

Thiên Trạch Huân theo sát phía sau Thiên Lạc, thoáng nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô kiên định bước chân về phía trước, trong lòng mắt đẹp đẽ lóe ra chút ánh sáng lạ lùng.

Sao lại đột nhiên xảy ra thay đổi lớn như thế?

Anh bỗng nhiên rất tò mò, Thiên Lạc đến cùng là bị kích thích gì, sao lại như hoàn toàn biến thành người khác.

Dùng 5 phút 19 giây, Thiên Lạc rút cục đến cửa lớn trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt.

Sau khi đến chỗ cần đến, toàn bộ lưng cô đều đã ướt đầm mồ hôi.

Dựa theo tình hình cơ thể hiện tại của cô, đừng nói vác nặng chạy hai ngàn mét, dù cho chỉ cần chạy hai ngàn mét, cũng muốn mệt mỏi thở hồng hộc.

Tìm đập có chút nhanh, Thiên Lạc lấy tốc độ nhanh nhất điều chỉnh lại hô hấp có chút rối loạn của cô.

Lúc những người khác sớm đến chỗ cần đến, nhìn thấy Thiên Lạc, không ai không cảm thấy kinh ngạc, đặc biệt là Quý Phong.

Từ trước đến giờ anh vốn không coi trọng Thiên Lạc.

Cũng không phải bởi vì Thiên Lạc là phế vật không thể tu luyện.

Mà bởi vì Thiên Lạc không biết tiến thủ, công tử bột không thể tả.

Cho tới nay, anh luôn không hy vọng học viện Huyền Vũ có học sinh rác rưởi như Thiên Lạc, vốn cho rằng ngay vòng thứ nhất, Thiên Lạc sẽ bị đào thải, lại không nghĩ tới anh lại hoàn thành thử thách này.

Híp mắt nhìn Thiên Lạc, trong mắt Quý Phong lộ ra ánh sáng như đao.

Anh nhìn ra, Thiên Lạc trước mắt anh dường như không giống trước đây.

Thiên Lạc của trước đây, quanh thân đều lộ ra một luồng hơi thở mềm yếu như bị bệnh, lại như là một con mèo ốm.

Mà Thiên Lạc của hiện tại, lại cực kỳ giống một con dã thú ẩn núp trong bóng đêm, trên dưới quanh người đều lộ ra một luồng ác liệt bất kham, khiến cho người không thể coi thường anh.

Thấy dáng vẻ Thiên Lạc dường như có hơi khát nước, Quý Phong không tự chủ được đưa chai nước suối còn chưa mở ra anh cầm trong tay cho Thiên Lạc.

"Uống đi."

Nhìn nước suối bỗng nhiên được đưa tới trước mắt, Thiên Lạc ngờ vực ngược mắt nhìn Quý Phong một chút.

Sau đó, cô cũng không ngần ngại, trực tiếp nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Huấn luyện tàn khốc (2)

Động tác tự nhiên, Thiên Lạc nhận lấy chai nước suối, mở ra, sau đó liền uống một hơi.

Cô thật sự rất khát.

Quý Phong lại kinh ngạc hơi nhướng nhướng mày, trước đây Thiên Lạc nhìn thấy anh, dùng hình ảnh chuột nhìn thấy mèo để hình dung cũng không quá đáng, ngay cả một câu cũng không dám nói.

Hiện tại, lúc cậu ta đối mặt với anh, thái độ rõ ràng rất tùy ý, không kiêu ngạo không tự ti.

"Cậu đúng là Thiên Lạc?" Không tự chủ được hỏi ra một câu không đầu không đuôi như thế, Quý Phong không khỏi lúng túng đưa tay sờ sờ mũi.

Thiên Lạc nhẹ nhàng cười nói, "Không phải tôi thì còn có thể là ai?"

Quý Phong không biết dùng từ gì để trả lời Thiên Lạc, chỉ có thể im lặng.

Đúng vậy, cậu ta không phải Thiên Lạc thì còn có thể là ai?

Có lẽ rác rưởi luôn không thuận mắt anh rốt cục đã thức tỉnh rồi.

Hoặc là, lần huấn luyện đặc biệt này, Thiên Lạc sẽ mang đến cho anh càng nhiều chấn động hơn.

Không biết vì sao, Quý Phong có chút chờ mong.

Thiên Lạc cũng không tiếp tục nói gì với Quý Phong, mà là ngược mắt nhìn về phía kiến trúc trước mặt.

Chỉ thấy trước mắt cô chính là một kiến trúc hình cầu to lớn bằng kim loại màu đen, toàn bộ trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt đều bị kim loại màu đen bao phủ cẩn thận, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì bên trong.

Dưới ánh mặt trời, kim loại màu đen hiện ra ánh sáng lạnh lẽo, trước cửa lớn duy nhất có thể bước vào trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt là sáu binh sĩ đặc chủng võ trang đầy đủ đứng canh gác.

Cái trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt này là địa bàn của Cố Kinh Thế, chẳng trách thiết kế lạnh lẽo quái dị như thế, Thiên Lạc nghĩ, xem ra người kia vốn là một kẻ lập dị.

Có lẽ bởi vì hình phạt đuổi học mà Quý Phong nói thật sự có tác dụng kinh sợ, hơn hai ngàn học sinh chỉ vèn vèn có hai tên lớp C không trình diện đúng hạn, những người còn lại đều đến chỗ cần đến đúng giờ.

Thiên Lạc nhìn về phía những bạn học của lớp C, ánh mắt lóe sáng.

Xem ra, những bạn học này của cô cũng không thật sự là rác rưởi.

Chỉ là giống như người chủ trước của cơ thể này, không muốn nỗ lực thôi.

Tiềm lực có lúc là bị bức ép mà ra, câu nói này thật sự không giả.

Hai học sinh bị đào thải kia, một lần nữa trực tiếp bị mang về phi thuyền, đuổi về học viện Huyền Vũ, để bọn họ thu dọn đồ rời đi.

Các bạn học hoàn thành nhiệm vụ khác, lại là được Quý Phong dẫn dắt đi, bước vào trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt.

Bước vào cửa lớn trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt, liền bước vào một đường hầm thật dài.

Đi qua đường hầm rất dài, trước mắt rộng rãi sáng sủa.

Thiên Lạc nhìn cảnh sắc trước mắt, không khỏi kinh ngạc như ngơ như ngẩn.

Chỉ thấy trước mắt chính là một mảnh rừng rậm vô biên vô hạn, biển rừng mênh mông như ô che trời, trong không khí còn toả ra mùi bùn đất thom ngát.

Ổ lỏi vào rừng rậm, mấy người mặc quân trang đứng ở nơi đó.

Người đàn ông cầm đầu như yêu nghiệt đến từ bóng tối, trên dưới quanh người đều toả ra máu lạnh sát phạt.

Bọn học sinh nhìn thấy người đàn ông kia, ánh mắt liền trở nên sùng bái.

Là thiếu tướng Cố Kinh Thế.

Ngay cả Quý Phong, lúc đối mặt Cố Kinh Thế cũng nhiều thêm một tia kính nể cẩn thận từng li từng tí.

Chỉ có Thiên Lạc, không phản đối đứng ở chỗ cũ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Cố Kinh Thế.

Quý Phong đi tới trước mặt Cố Kinh Thế, trước tiên chào kiểu nhà binh với anh, mới nói, "Cố thiếu tướng, tôi mang theo nhóm học sinh học viện Huyền Vũ đến báo danh."

"Ừm" Cố Kinh Thế nhàn nhạt gật gật đầu, ánh mắt chậm rãi đảo qua nhóm học sinh trước mặt, lúc đi ngang qua Thiên Lạc, cố ý nhìn anh nhiều hơn một chút.

Trong lòng mắt lạnh lẽo xẹt qua một tia sáng lạ lùng, Cố Kinh Thế thu lại ánh mắt, nhàn nhạt nói một câu, "Quy định của nơi này, hẳn là huấn luyện viên cũng đã nói cho các cậu biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Huấn luyện tàn khốc (3)

"Vâng, thiếu tướng." Toàn bộ học sinh phía dưới chỉnh tề đáp lại.

Trước đó Quý Phong đã nói rõ phép tắc của trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt.

Ở đây phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, tuân thủ quy định của trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt, mỗi người chỉ có một cơ hội, nếu như trái với quy định, như vậy không cần biết cậu là ai, bối cảnh mạnh mẽ cao quý cỡ nào.

Nơi này càng là một nơi sinh tồn của những người xuất sắc thích hợp, nếu như có người không chịu được, có thể sớm lui ra, tuyệt đối không bắt ép.

"Lần huấn luyện đặc biệt này của các cậu, sẽ do tôi tự mình phụ trách." Giọng điệu Cố Kinh Thế khá là lạnh nhạt nói một câu như thế.

Một câu nói nhìn như không có chút rung động nào, nhưng lại làm cho mọi người ở đây đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ tất cả học sinh và Quý Phong ở đây ngây người, ngay cả bọn thuộc hạ của Cố Kinh Thế cũng ngây người.

Mặc dù Cố Kinh Thế là tổng chỉ huy của trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt này, nhưng anh chưa từng dẫn theo học sinh, càng không nói đến việc chủ động muốn dẫn dắt học sinh.

Ngày hôm nay, đây là tình huống gì?

Thiên Lạc không dấu vết nhú nhú mày, nhìn người đàn ông đẹp trai như thiên thần kia, không biết tại sao, cô bỗng nhiên có loại dự cảm xấu.

Từ trước đến giờ giác quan thứ sáu của cô rất chuẩn, ánh mắt Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế cũng càng ngày càng thâm trầm lên.

Phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt Quý Phong như có niềm vui bất ngờ nhìn Cố Kinh Thế, chuyện này đối với học viện Huyền Vũ mà nói tuyệt đối là tin tức cực kỳ tốt.

Nếu như Cố Kinh Thế đồng ý tự mình tập huấn cho tất cả học sinh, như vậy anh tin tưởng năng lực của tất cả học sinh nhất định sẽ nâng cao một hạng.

Đây chính là cơ hội tốt mà biết bao người tha thiết mơ ước.

"Quý huấn luyện viên." Cố Kinh Thế gọi.

"Có tôi!" Quý Phong lập tức tinh thần phấn chấn đáp.

"Ngày mai bắt đầu chính thức huấn luyện, hôm nay trước tiên anh dẫn dắt tất cả học sinh đến ký túc xá làm quen hoàn cảnh, nghỉ ngơi một chút." Cố Kinh Thế nói xong, liền xoay người đi về phía con đường bên trái.

Bọn thuộc hạ của anh cũng dồn dập lấy lại tinh thần, khuôn mặt ước ao nhìn tất cả học sinh học viện Huyền Vũ, sau đó nhanh chóng đuổi theo bước chân Cố Kinh Thế.

Chờ sau khi Cố Kinh Thế và thuộc hạ của anh đều đi xa, Quý Phong mới không kìm nén được kích động nói với tất cả học sinh, "Mọi người đều đã nghe chưa? Cố thiếu tướng muốn đích thân chỉ huy việc huấn luyện mọi người."

"Nghe rõ!" Tất cả học sinh cũng đều hết sức hưng phấn.

Cố Kinh Thế là tồn tại giống như thần thánh trong lòng phần lớn bọn họ, là thần tượng tuyệt đối.

Bây giờ có chuyện tốt như vậy, bọn họ làm sao không kích động cho được.

Đối lập với những người khác đang kích động, ngược lại phản ứng của Thiên Lạc và Bắc Cẩm đứng bên cạnh cô rất bình thản.

"Phía dưới duy trì đội ngũ chỉnh tề, theo tôi đến ký túc xá." Quý Phong nói, liền đi trước, rẽ sang con đường bên phải.

Tất cả học sinh và Quý Phong cùng nhau đi qua con đường bên phải, đi tới khu ký túc xá của học sinh.

Khu ký túc xá học sinh tổng cộng là hai mươi tầng, mỗi một tầng có ba mươi phòng, mỗi phòng có thể ở mười học sinh.

Hoàn cảnh thoải mái như nhà trọ cao cấp, trong phòng có một phòng tắm, phòng khách, phòng ngủ.

Mỗi ngày Ký túc xá đều có công nhân làm vệ sinh đến quét dọn, phong cách là trắng đen xen kẽ đơn giản, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, mặt đất sáng bóng có thể phản chiếu rõ ràng bóng người, lại bóng loáng như gương.

Ngoại trừ hai học sinh bị đào thải kia, lớp C cũng chỉ còn lại ba mươi học sinh, vừa vặn đủ ba phòng, phân biệt là 501, 502, 503.

Thiên Lạc ở phòng 503.

Sau khi Quý Phong chia phòng ký túc xá cho tất cả học sinh xong, lại căn dặn bọn họ tuyệt đối không thể gây chuyện thị phi, rồi vội vã đi làm chuyện của

anh ta.

Sau khi bước vào ký túc xá này, Thiên Lạc phát hiện bên trong hóa ra còn chia làm mười phòng nhỏ, mỗi người đều có phòng riêng, nỗi lòng cô vốn có chút lo lắng lập tức được thả lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Huấn luyện tàn khốc (4)

Mặc dù suốt ngày nữ giả nam trang, thế nhưng Thiên Lạc lại không có một phút nào quên mình kỳ thực là con gái.

Vốn dĩ, cô cảm thấy ở cùng nam sinh trong một ký túc xá cũng không có gì, kiếp trước lúc cô làm nhiệm vụ ở khu huấn luyện đặc biệt, cũng không tránh khỏi cùng sống dưới một mái hiên với những người đàn ông khác.

Thế nhưng tình huống bây giờ không giống vậy, bây giờ thân phận phụ nữ của cô ngoại trừ cô và mẹ cô ra, không có người thứ ba biết, cô còn muốn che giấu thân phận một cách hoàn hảo, thì tốt nhất nên tránh khỏi sống cùng một phòng với đàn ông.

Nhìn quanh phòng nhỏ trước mắt, thăm ô vuông trắng đen xen kẽ, giường màu trắng, ngăn tủ màu trắng, rèm cửa sổ màu đen, còn có một chiếc sofa màu đen.

Tất cả đều rất đơn giản, nhìn lại rất thoải mái.

Nơi này chính là nơi mình phải sống một tháng sau này, Thiên Lạc lấy hành lý ra, sắp xếp xong đồ nào nên để ở đâu thì để ở đó.

Sau đó, cô liền quyết định đến thư viện một chuyến.

Bây giờ đã là 3 giờ chiều, cách giờ cơm tối còn 3 tiếng, một phút cô cũng không muốn lãng phí.

Dựa theo phép tắc, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, Thiên Lạc có thể cởi bỏ vật nặng trên người cô xuống, nhưng cô lại không làm như vậy.

Luôn mặc quần áo nặng hoạt động, cũng là một loại rèn luyện thể lực, Thiên Lạc cảm thấy như vậy rất tốt.

Thư viện ở phía sau khu ký túc xá học sinh, diện tích năm ngàn mét vuông.

Thiên Lạc cảm thấy cần cước bước vào thư viện, phát hiện nơi này có không ít người mặc đồng phục học sinh màu đỏ đang học bài.

Cái đồng phục học sinh màu đỏ kia, Thiên Lạc nhận ra, không phải là đồng phục học sinh của học viện Đế Sư sao.

Vào lúc này, Thiên Lạc mới nhớ đến lời Quý Phong nói.

Học viện Đế Sư đến trụ sở h

uấn luyện bí mật đặc biệt sớm hơn học viện Huyền Vũ một ngày.

Nếu như ở trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt đụng phải học sinh của học viện Đế Sư, tuyệt đối phải tránh khỏi việc xảy ra xung đột với học sinh của học viện Đế Sư.

Bởi vì ở trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt, có quy định rõ ràng, nghiêm cấm học sinh lên lút tranh đấu.

Lục tục, một ít học sinh của học viện Huyền Vũ cũng đến thư viện.

Bầu không khí yên tĩnh trong thư viện có chút lạnh lẽo, học viện Đế Sư và học viện Huyền Vũ có thể nói là đối thủ một mắt một còng, tuy rằng vào lúc này cũng không có khiêu khích đối phương trước, thế nhưng vẫn là ngửa mặt lẫn nhau, cũng nhìn nài lẫn nhau.

Thiên Lạc chọn một quyển sách dày liên quan tới kiến thức súng ống, cố ý chọn một chỗ trong góc ngồi xuống học.

Vũ khí súng ống của thế giới này tiên tiến hơn thế kỷ 21 của cô rất nhiều.

Có rất nhiều loại súng ống cô chưa từng thấy, bây giờ cô cần phải bù lại kiến thức về phương diện này.

Giữa lúc Thiên Lạc vừa mở sách ra, chuẩn bị học tập kỹ càng một chút, thì một giọng nói ngạo mạn đến cực điểm bỗng nhiên vang lên từ đỉnh đầu cô.

"Ồ! Không phải là phế vật nổi tiếng của học viện Huyền Vũ đây sao? Sao lại chịu khó đọc sách thế này? Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à?"

Trong giọng nói là tràn đầy trào phúng đối với Thiên Lạc!

Lông mày thanh tú hơi nhíu lại, vẻ mặt Thiên Lạc lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt cực kỳ muốn ăn đấm.

Đứng trước mặt cô là một nam sinh mặc đồng phục học sinh màu đỏ, có lẽ mười tám, mười chín tuổi, cao cỡ một mét chín, xem ra cực kỳ cường tráng khô ngô, như một tòa tháp nhỏ, làm Thiên Lạc ngồi ở đó trông cực kỳ nhỏ bé.

Tướng mạo của nam sinh này và Kỷ Uy lúc trước bị Thiên Lạc hành hung giống nhau đến bảy tám phần.

Trong giây lát Thiên Lạc nhớ lại, trong trí nhớ truyền lại cho cô, có thông tin về thân phận của nam sinh này.

Kỷ Cường, anh trai ruột của Kỷ Uy, bởi vì cha mẹ của hai người ly dị, Kỷ Uy theo mẹ, Kỷ Cường lại theo cha, vì lẽ đó hai người mới không học cùng một học viện, thế nhưng điều này không chút ảnh hưởng tới quan hệ thân thiết của hai người, Kỷ Cường rất thương em trai Kỷ Uy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Huấn luyện tàn khốc (5)

Chuyện trước đây Thiên Lạc ra tay với Kỷ Uy không chỉ truyền khắp học viện Huyền Vũ, mà người của học viện Đế Sư cũng đều biết.

Nhìn Kỷ Cường chủ động nhảy ra gây sự trước mắt mình này, Thiên Lạc hoàn toàn không có bất kỳ hứng thú gì với người như vậy, hoàn toàn không nhìn Kỷ Cường, cứ cho như là nghe vài tiếng chó sủa.

Nhưng mà, Kỷ Cường nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt này của Thiên Lạc, còn ngây thơ cho rằng Thiên Lạc là bởi vì sợ anh, mới sẽ lộ ra dáng vẻ này.

Lại bị dọa đến không dám nói lời nào, quả nhiên là tên hèn nhát!

Trước khi đến nơi này, ánh mắt Kỷ Cường cũng đã trở nên càng thêm kiêu ngạo, vỗ mạnh một cái lên bàn, trên mặt là nụ cười lưu manh vô lại, dùng ngón tay mạnh mẽ đâm đâm vào đầu Thiên Lạc.

Dùng sức lực rất lớn trực tiếp đâm đầu Thiên Lạc nghiêng sang một bên, trên tay Kỷ Cường còn đang không ngừng dùng sức, một bên mạnh mẽ đâm đầu Thiên Lạc, một bên còn rõ cười lớn, "Không phải mày rất lợi hại sao, có bản lĩnh cho tao thấy mày lợi hại đến đâu nào! Cái loại vô dụng nhất gan mày!"

Khinh bỉ dùng ngón tay đâm đâm đầu, động tác không tôn trọng người như vậy, làm mọi người vây xem xung quanh đều không khỏi nghị luận sôi nổi, toàn bộ đều nói tên Kỷ Cường này quá ngang ngược rồi, quả thực không để ai vào trong mắt.

"Thiên Lạc, thằng nhóc mày quỳ xuống cho tao, xin lỗi em trai tao, nếu không, hôm nay ông đây đánh cho mày không ra được cửa lớn thư viện!" Sức lực của Kỷ Cường từ trước đến giờ rất lớn, tiếp tục tàn nhẫn đâm đầu Thiên Lạc đầy khinh thường, nhưng mắt thấy Thiên Lạc bỗng nhiên vươn tay ra, nắm ngón tay anh, mạnh mẽ dùng sức kéo ngược ra sau một cái!

Nhất thời, theo một tiếng 'rắc' vang giòn, ngón tay Kỷ Cường trực tiếp bị bẻ gãy, làm Kỷ Cường phát ra một tiếng kêu rên ầm ầm không khác gì lợn bị chọc tiết.

"Thằng khốn mày dám đánh tao...!" Kỷ Cường còn chưa nói hết, mắt Thiên Lạc đã đầy sát khí, mạnh mẽ giơ tay, gậy sách dày vò sừng ổng trong tay liên tục nện trên mũi Kỷ Cường!

"Á!" Cảm giác xương mũi của mình cũng sắp bị đập gãy, máu mũi Kỷ Cường giàn giụa tràn ra, mắt nỏ đom đóm suýt chút nữa thì nhắm đi!

"Tiên sư nó, tao giết mày!" Mắt Kỷ Cường cũng đã biến thành một mảnh đỏ đậm, cả người đều chìm trong tức giận, trực tiếp vung một đấm mạnh mẽ tới bên eo Thiên Lạc!

Cho dù không sử dụng hồn lực, sức lực Kỷ Cường cũng nổi tiếng là rất lớn, ở học viện Đế Sư cũng là người được đãi ngộ đặc biệt bởi vì mạnh mẽ, nếu như thật sự bị cú đấm này của Kỷ Cường đánh trúng, dù cho là một người đàn ông thành niên cũng sẽ lập tức bị đánh bại, không bò dậy nổi.

Người chung quanh đều có chút kinh ngạc thốt lên, sau đó mắt thấy động tác dưới chân Thiên Lạc từ từ tăng nhanh, cả người hầu như là trực tiếp vung nắm đấm vọt tới Kỷ Cường.

Nhìn động tác gần như tự sát của Thiên Lạc, mọi người vây xem đều liên tiếp thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Cuồng dã như vậy, quả thực chính là không muốn sống!

Mà lúc nắm đấm của Kỳ Cường mới đụng tới một chút da thịt của Thiên Lạc, sách dày cứng rắn trong tay Thiên Lạc, đã liên tiếp nện lên huyết Thái Dương của Kỳ Cường!

Trong đầu nhất thời truyền đến một trận tiếng nổ vang, Kỳ Cường tròn mắt, cả người cũng mềm nhũn!

Lại là một hồi mạnh mẽ, dùng sách đập đầu Kỳ Cường, Thiên Lạc chợt thấy cả người Kỳ Cường run rẩy kịch liệt ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Huấn luyện tàn khốc (6)

Cuốn sách trong tay có vỏ vừa dày vừa nặng, phối hợp với động tác gần như điên cuồng của Thiên Lạc, làm cho mọi người vây xem xung quanh đều là từng người từng người ngạc nhiên tròn to mắt, từng người từng người bị dọa đến run rẩy.

Thủ đoạn này, không khỏi quá ác độc đi!

"Tôi còn tưởng rằng tin tức trước đó chỉ là tin đồn, bây giờ nhìn lại tên Thiên Lạc này đã thật sự thay đổi!"

"Đâu chỉ là thay đổi, cậu xem cái động tác điên cuồng kia, quả thực như biến thành một người khác!"

"Kỳ Cường quá thảm, tôi thấy tên đó ít nhất phải hôn mê mấy ngày, lần tập huấn này không có phần của hắn rồi."

"..."

Xung quanh không ngừng vang vọng tiếng bàn luận của mọi người, đều đang thảo luận Thiên Lạc tàn nhẫn vô tình.

Hờ hững đứng tại chỗ, đôi mắt Thiên Lạc lóe lên từng tia sáng lạnh lẽo, sách trong tay còn dính vết máu.

Trực tiếp ngồi trên người Kỳ Cường, Thiên Lạc giống như một con báo săn lửa giận ngút trời, quanh thân đều tỏa ra khí tức nguy hiểm, "Đâm đầu tao, đúng không?"

Lời vừa dứt, sách trong tay Thiên Lạc lại một lần nữa nện trên đầu Kỳ Cường.

"Không, không..." Máu tươi mơ hồ tẩm mắt, Kỳ Cường không ngừng giãy dụa, trong miệng ấp úng, nói cũng không lưu loát.

Mạnh mẽ, hết lần này đến lần khác, động tác của Thiên Lạc tàn nhẫn, góc của gáy sách sắc bén dính vết máu, máu tươi chảy ra, bắn lên mặt Thiên Lạc.

Đáy mắt lóe lên hung quang màu máu, mặt Thiên Lạc không cảm xúc, động tác vừa tàn nhẫn vừa nhanh, những tiếng trầm thấp liên tục truyền đến, mỗi một lần đánh xuống, Kỳ Cường đều co giật run rẩy.

Vì vậy mọi người ở đây đều bị dọa đến lùi lại hai bước, nhìn Thiên Lạc như nhìn thần chết.

Thiên Lạc này, thủ đoạn thực sự là quá ác độc!

Cậu ta vốn không quan tâm hậu quả, cho dù đối thủ không có sức phản kháng, cậu cũng phải tiếp tục ra tay!

Thiên Lạc này, quả thực chính là người điên!

Người của học viện Đế Sư đều bị dọa cho sợ hãi, từng người từng người đều vội vã xông lại muốn ngăn cản, nhưng trước khi ra tay, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người lạnh lùng bước đến.

Đáy mắt Cố Kinh Thế mang theo một chút lạnh lẽo, hơi thở quanh thân tỏa ra sự lạnh lùng và uy nghiêm đáng sợ, trong nháy mắt xuất hiện, phảng phất không khí đều động lại theo.

Người chung quanh nhất thời dừng lại, nơm nớp lo sợ nhìn Cố Kinh Thế.

Không ai từng nghĩ tới Cổ Kinh Thế sẽ xuất hiện ở đây, cũng không ai dám làm cản trước mặt Cổ Kinh Thế.

Cổ Kinh Thế không ngăn cản Thiên Lạc, tự nhiên bọn họ cũng không dám.

Nhìn bên kia Thiên Lạc ra tay tàn nhẫn, đáy mắt Cổ Kinh Thế hơi xuất hiện chút nghiền ngẫm, đuôi lông mày chỉ nhẹ nhàng cong lên, sau đó không có biểu hiện gì khác.

Bên này Thiên Lạc lại hoàn toàn không phát hiện Cổ Kinh Thế tồn tại, dường như không vừa ý sách này không thuận lợi, mạnh mẽ ném qua một bên, đứng dậy, chân mang giày quân đội đập trên tay Kỷ Cường, dùng sức nghiền ép, "Đòi tao, hận nhất người khác không tôn trọng tao, người không cung kính tao, chỉ có một kết cục, đó là chết."

Quần áo trên người cũng bị bắn lên vết máu, Thiên Lạc nói như thế, động tác tiêu sái tùy ý cầm lấy ghế bên cạnh, trong cơ thể gầy nhỏ kia lại ẩn giấu tính khát máu người thường không có, cánh tay cầm ghế vung một cái, dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, dùng hết toàn lực đập lên đầu Kỷ Cường!

Vừa nhanh vừa mạnh, dùng thời gian ngắn nhất và khoảng cách ngắn nhất, bùng nổ ra sức mạnh lớn nhất, nhìn như vô hại, kì thực lại là trí mạng!

Tốc độ công kích tàn nhẫn như vậy, một học sinh không có kinh nghiệm thực chiến không thể nào có được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Huấn luyện tàn khốc (7)

Nghĩ đến đây, Cổ Kinh Thế càng hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, lòng từ bi mở miệng, "Thiên Lạc, dừng tay cho tôi."

Rất bất ngờ khi nhìn thấy Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc nhẹ nhàng quay đầu, đôi con ngươi đen nhánh kia nổi lên một tia sáng lạnh, hiển nhiên là nghe được lời Cổ Kinh Thế nói.

Nhưng mà, Thiên Lạc lại không dừng lại, mà là tiếp tục cong khoe môi, sau đó vẫn đập ghế xuống!

Thằng nhóc này, đúng là rất to gan.

Trong lòng Cổ Kinh Thế nghĩ như thế, khoe miệng lại cong lên, sau đó nhàn nhạt phát tay một cái. Trong nháy mắt hồn lực hùng hậu bao phủ ra, trực tiếp quần lấy cánh tay Thiên Lạc.

Trong nháy mắt không cách nào nhúc nhích, đáy mắt Thiên Lạc mang theo vài phần sát khí, vài phần hung ác nhìn về phía Cổ Kinh Thế bên này.

Một đôi con ngươi thâm thúy gần như có thể phun ra lửa, Thiên Lạc thả ghế trong tay mình xuống, tiếp theo vung lên một đá, mạnh mẽ đá vào cổ Kỷ Cường.

"Rắc" một tiếng vang trầm thấp, Kỷ Cường hét thảm một tiếng, sau đó trực tiếp gục đi.

Mọi người chung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh, hiển nhiên là cũng không nghĩ tới Thiên Lạc lại tàn nhẫn như vậy, đến bước ngoặt cuối cùng, cũng nhất định phải làm cho Kỷ Cường có kết cục thảm khốc như vậy!

Nhưng mà, Thiên Lạc lại vẫn không thoả mãn.

Cô vốn muốn trực tiếp đá nát xương cổ Kỷ Cường, trực tiếp phế bỏ Kỷ Cường, lại không nghĩ tới cơ thể này không đủ sức, không thể trực tiếp đá nát xương sống, chỉ gãy xương mà thôi.

Trong lòng có chút tiếc hận, nhưng Thiên Lạc cũng không phải người ngu, vừa nãy là cô đánh bất ngờ, bây giờ Cổ Kinh Thế đã nhìn chăm chăm vào cô, cô không thể lại có thêm cơ hội ra tay.

Tiện tay lau máu trên mặt mình, Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi nhìn Cổ Kinh Thế bên này.

Rõ ràng là một tên nhỏ gầy như vậy, nhưng trong cơ thể Thiên Lạc lại như có sức mạnh dùng mãi không hết, kể cả những người trước mắt cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của cô.

Một thân lệ khí, Thiên Lạc trước mắt này rõ ràng vẫn như trước, nhưng trong trái tim và linh hồn kia, lại rất khác, làm mọi người ở đây lúc này nhìn cô, đều là nhiều thêm mấy phần ngơ ngác.

Nhưng mà, lúc này mọi người để ý cũng không phải những thứ này.

Đều nom nóp lo sợ, mọi người nhìn về phía Cổ Kinh Thế.

Vừa nãy Cổ Kinh Thế cũng đã mở miệng kêu dừng, Thiên Lạc cũng nghe được, lại vẫn tiếp tục ra tay với Kỳ Cường, tuy rằng không thể thật sự giết Kỳ Cường, nhưng ít nhất cũng làm Kỳ Cường phải nằm ở bệnh viện một năm.

Có thể tỉnh lại hay không là một vấn đề khác, mà quan trọng nhất chính là, cho dù tỉnh lại, Kỳ Cường này chỉ sợ cũng sẽ thành một kẻ tàn phế.

"Thiên Lạc, đi theo tôi." Dưới tầm mắt thấp thỏm của tất cả mọi người, tiếng nói của Cổ Kinh Thế vang lên.

Nhìn Cổ Kinh Thế nói xong lời này liền xoay người rời đi, Thiên Lạc tắc lưỡi một cái, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Vừa nãy thật sự là ra đòn dứt điểm, Thiên Lạc cũng đoán được cô không thể tiếp tục ở lại đây.

Đúng là cực kỳ đáng tiếc, có điều Thiên Lạc cũng không hối hận.

So với việc bị người sĩ nhục còn phải chịu đựng thì Thiên Lạc tình nguyện chọn làm theo ý mình.

Chuyện cô làm, chắc chắn sẽ không đổi ý.

Chuẩn bị kỹ càng, ánh mắt Thiên Lạc nhàn nhạt nhìn Cổ Kinh Thế bên này, mỉm cười hỏi, "Thiếu tướng đại nhân, ngài tìm tôi có việc gì."

"Thù đoạn đủ tàn nhẫn." Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, ánh mắt nguy hiểm, "Ngay cả tôi cũng không ngăn được cậu."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Huấn luyện tàn khốc (8)

Đối mặt với Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc không có nửa phần hoảng sợ, chỉ có bình tĩnh thông dong.

"Lẽ nào tôi phải vì cái quy định chó má gì đó của nơi này, mà bị cái tên ngu xuẩn đầu óc đơn giản tứ chi phát triển kia đánh cũng không thể đánh trả?" Hừ lạnh một tiếng, giọng điệu Thiên Lạc lạnh lẽo nói.

Cô không ra tay thì thôi, ra tay liền phải đẩy đối phương vào chỗ chết.

Nói cô máu lạnh hay lòng dạ độc ác đều được, cô đều tiếp thu, nói chung cô tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn khi bị đánh, bởi vì đó mới thật sự là nhát gan.

Dường như là đoán được Thiên Lạc sẽ có thái độ hung hăng như thế, trên gương mặt đẹp trai của Cổ Kinh Thế không nhìn ra biểu cảm tức giận, cặp mắt sâu thẳm không thấy đáy của anh trước sau như một, mang tâm trạng làm người khác không hiểu được nhìn Thiên Lạc, "Cậu rất hung hăng, có điều dường như cậu đã quên nơi này là địa bàn của ai."

Thiên Lạc đương nhiên không quên nơi này là địa bàn của Cổ Kinh Thế.

Chỉ thấy cô tiêu sái nở nụ cười, lộ ra mấy phần lưu manh vô lại, "Nơi này không chào đón ông đây, thì ông đây cũng không ngại lập tức đi ngay."

Nếu như dáng vẻ của Thiên Lạc vào giờ phút này bị những người khác nhìn thấy, nhất định sẽ bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Ngoại trừ Thiên Lạc ra, e rằng không người nào dám tự xưng là ông trước mặt Cổ Kinh Thế.

Chuyện này quả thật là anh kiêu ngạo. Kiêu ngạo mở cửa, kiêu ngạo về nhà.

Đuôi lông mày không dấu vết giật giật, môi mỏng của Cổ Kinh Thế giương lên thành độ cong như có như không, quanh quẩn mấy phần cân nhắc nhàn nhạt.

Không thể không nói, Thiên Lạc như vậy, làm Cổ Kinh Thế nhìn với cặp mắt khác xưa.

Đù kiêu ngạo, đù dừng khí, chỉ tiếc, thực lực còn có chút khiếm khuyết.

Vào giờ phút này, Cổ Kinh Thế không khỏi có loại dự cảm, anh muốn nhìn thử xem sau này khi Thiên Lạc trở nên đủ mạnh sẽ là dáng vẻ gì.

"Trụ sở huấn luyện bí mật đặc biệt không cho phép đầu vụng trộm, điểm này cậu rất rõ ràng." Giọng trầm thấp dễ nghe ở văn phòng yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Thiên Lạc nhếch nhếch lông mày, cô đúng là biết.

Thế nhưng vậy thì sao, chuyện đã đến nước này, người cô cũng đánh, cô cũng không định nguy hiểm cầu xin cho bản thân.

"Quân pháp không có thiên vị ai. Bây giờ cậu có hai đường đi." Cố Kinh Thế chậm rãi nói.

"Ngoại trừ rời khỏi nơi này, tôi còn có lựa chọn khác?" ánh mắt Thiên Lạc mở to sáng ngời.

"Ngoại trừ rời khỏi nơi này, cậu còn có thể chọn tiếp nhận hình phạt nghiêm khắc nhất ở đây, nếu như cậu có thể chịu được một đêm, như vậy cậu có thể tiếp tục ở lại." Cố Kinh Thế thân nhiên nói.

"Hình phạt gì?" Thiên Lạc thuận miệng hỏi.

"Ngâm mình trong ao lửa băng ngàn năm một đêm." Giọng điệu Cố Kinh Thế bình thản như đang bàn luận khí trời, "Ao lửa băng ngàn năm cũng sẽ không lấy mạng cậu, chỉ là sẽ làm cậu nếm trải cảm giác sống không bằng chết. Trước đây người bị phạt trong ao lửa băng ngàn năm, ngâm lâu nhất cũng không vượt quá năm tiếng."

Vậy thì lợi hại, Thiên Lạc không nhận được thâm nghĩ trong lòng.

Nhưng đồng thời cô cũng làm ra quyết định, cô đồng ý tiếp nhận trừng phạt này.

"Tôi đồng ý tiếp nhận trừng phạt này." Thiên Lạc chậm rãi nói.

Đáp án này cũng không làm Cố Kinh Thế cảm thấy bất ngờ, anh muốn xem chính là, Thiên Lạc có thể ở trong ao lửa băng ngàn năm bao lâu.

Hi vọng, không làm anh thất vọng mới tốt.

Vừa vặn lúc này đã là buổi tối, Cố Kinh Thế liền trực tiếp ra lệnh cho cấp dưới, dẫn Thiên Lạc đến ao lửa băng ngàn năm.

Tin tức này nhanh chóng truyền ra ngoài, làm cho tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Vốn cho là Thiên Lạc sẽ trực tiếp bị đào thải, lại không nghĩ tới chuyện lại chuyển ngoặt như vậy.

Tuy rằng Cố Kinh Thế vẫn trừng phạt Thiên Lạc, thế nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh không làm việc dựa theo quy tắc trong căn cứ này.

Thiên Lạc này đến cùng có bản lĩnh gì, có thể làm cho Cố Kinh Thế đối với anh khác biệt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Huấn luyện tàn khốc (9)

Có điều, đón lấy lại là một đồng người chờ xem trò cười của Thiên Lạc.

Bọn họ cũng không tin Thiên Lạc sẽ nghỉ ngơi trong ao lửa băng ngàn năm một đêm.

Đến lúc đó chỉ sợ Thiên Lạc vẫn sẽ trốn không thoát vận mệnh bị đào thải.

Nói tới người hy vọng Thiên Lạc bị đào thải nhất, không phải học sinh của học viện Huyền Vũ, mà là học viện Đế Sư.

Thiên Lạc dùng thủ đoạn bạo lực như vậy đánh Kỷ Cường gần chết, học sinh của học viện Huyền Vũ cũng cảm thấy hả dạ, cảm thấy rất thoải mái, bởi vì trước đây Kỷ Cường cũng từng bắt nạt một số học sinh của học viện Huyền Vũ.

Ao lửa băng ngàn năm ở trong một mật thất của căn cứ, bình thường có trọng binh canh gác, không được Cố Kinh Thế cho phép, nơi này không cho phép bất luận người nào một mình ra vào.

Trong mật thất chỉ có một cửa nhỏ cho người ra vào, không có cửa sổ, toàn bộ mật thất đều là dùng gạch men sứ do khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất xây

lên, loại gạch men sứ này không sợ nhiệt độ cao, chịu nhiệt tốt nhất.

Trong một thất hơn hai trăm mét vuông không có bất kỳ thứ gì trang trí, chỉ có một cái ao lớn hình tròn ở giữa phòng, trong ao là nước màu xanh dương.

Trên mặt nước một mờ làn hơi nước màu xanh, nhìn qua tựa như ảo mộng, vô cùng đẹp đẽ, đây chính là ao lửa băng ngàn năm.

Thứ chất lỏng nhìn như nước kia, kì thực là dung nham lạnh ngàn năm.

Đứng bên cạnh ao, Thiên Lạc vẫn chưa chạm đến dung nham kia, cũng đã cảm thấy một trận nóng rực như lửa hun tới trước mặt.

Tuy rằng rất nóng, thế nhưng dung nham lạnh ngàn năm này cháy rất thấp, hơn nữa dung nham nơi này đã trải qua xử lý đặc biệt, sẽ không thật sự làm người bị phỏng.

Ở trong một thất có máy thu hình, Thiên Lạc sẽ không còi quần áo, trực tiếp mặc quần áo không chút do dự nhảy vào trong ao.

Trong nháy mắt cơ thể cô tiếp xúc với dung nham, Thiên Lạc cảm giác mình giống như rơi vào trong hầm băng.

Khi lạnh đủ để đông cứng vạn vật trên thế gian nhanh chóng chui vào từng lỗ chân lông của cô, theo dòng máu nhanh chóng truyền khắp mọi góc ngách cơ thể cô, Thiên Lạc không khỏi hít vào một hơi.

Thế nhưng tiếp đó, không chờ cô thích ứng được loại lạnh lẽo thấu xương này, một luồng sóng nhiệt mãnh liệt tuyệt đối đột nhiên thay thế lạnh lẽo, hung mãnh lan tràn toàn thân cô, làm cho cô lại có cảm giác nháy mắt rơi vào trong dung nham nóng rực.

Sau khi cảm giác nóng rực tiến vào vào trong cơ thể, liền trực tiếp chuyển hóa thành cảm giác đau đớn ngàn vạn kiến cắn vào da thịt, làm Thiên Lạc không khỏi cắn răng.

Ao lửa băng ngàn năm này chính là dẫn vật người như vậy, bình quân mỗi 3 phút, nhiệt độ dung nham này sẽ chuyển biến một lần, hoặc lạnh, hoặc nóng, đều là cực hạn.

Khó trách, Cổ Kinh Thế nói người kiên trì ở đây lâu nhất cũng chỉ không tới năm tiếng, xác thực, loại cảm giác đột ngột cực nóng cực lạnh liên tục luân phiên tuần hoàn này, đủ để bức điên một người bình thường.

Cắn răng, Thiên Lạc vẫn không rên lấy một tiếng, nhắm hai mắt ngồi xếp bằng trong ao, sắc mặt của cô đã mất hết màu máu, trở nên trắng xám như tuyết.

Nhưng về mặt kia lại vẫn lộ ra một loại kiên định không thể lay động.

Chỉ cần không lấy mạng cô, cô liền tuyệt đối phải cắn răng kiên trì!

Chút đau khổ ấy, trên con đường trở nên mạnh mẽ, căn bản không tính là gì.

Nếu như cô không thể chịu đựng, vậy còn lăn lộn cái gì?

Trong lòng Thiên Lạc tự nhắc nhở mình như vậy.

Lúc này, trong phòng quản lí, Cổ Kinh Thế chăm chú nhìn qua màn hình tinh thể lỏng hiệu ứng 6D, quan sát Thiên Lạc.

Rất nằm ngoài dự đoán của anh, thằng nhóc này còn ngoan cường hơn tưởng tượng của anh.

Từ trong sắc mặt của Thiên Lạc, anh có thể thấy được cậu ta đang chịu đựng dày vò và đau khổ to lớn.

Nhưng Thiên Lạc lại như lão hòa thượng, một mực kiên định ngồi ở đó, không một tiếng động, về mặt ấn nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Huấn luyện tàn khốc (10)

Dáng vẻ như cái gì cũng có thể chịu đựng được, cả người Thiên Lạc cũng bởi vì đau khổ mà hơi run rẩy, nhưng về mặt đó nhìn qua lại là cực kỳ cứng cỏi, như là chuyện gì cũng không thể đánh gục được cô.

Đúng là một thằng nhóc rất thú vị.

Cố Kinh Thế nghĩ như thế, ánh mắt nhìn Thiên Lạc cũng nhiều hơn mấy phần hứng thú.

Thiên Lạc hoàn toàn không biết mọi cử động của cô đều bị Cố Kinh Thế xem ở trong mắt, trán không ngừng chảy mồ hôi đầm đìa, cả người nhìn qua cũng có vẻ cực kỳ đau khổ.

Thực sự là phải mạnh mẽ cắn răng mới có thể chịu được, Thiên Lạc không nhúc nhích, trong lòng không ngừng tự khích lệ mình, ép buộc mình nhất định phải nhẫn nại xuống.

Cả người giống như muốn triệt để bị thiêu đốt, thiêu đốt đau nhức truyền đến, làm Thiên Lạc cực kỳ đau khổ.

Nhưng mà, ngay lúc Thiên Lạc sắp bị vì đau nhức này mà trực tiếp ngắt đi, đau nhức kia lại như không tồn tại, sắc mặt cũng theo đó từ từ ung dung một chút.

Giống như đám mây trời nổi, cả người Thiên Lạc đều là thả lỏng ra.

Cũng không biết thời gian bao lâu, ngay lúc Thiên Lạc buồn ngủ, một giọng lãnh khốc rất nhanh vang lên, "Thiên Lạc."

Vốn là buồn ngủ, Thiên Lạc nghe được giọng quen thuộc này, lập tức mở mắt ra.

Trong tròng mắt đen kịt lập loè ánh sáng lạnh còn sắc bén hơn trước, Thiên Lạc thoáng giật giật cái cổ, ngẩng đầu ngắm nhìn một vòng chung quanh, "Cố thiếu tướng? Ngài ở đâu?"

"Cậu không cần phải để ý nhiều như vậy, bây giờ, cậu có thể rời khỏi nơi này." Giọng Cố Kinh Thế chậm rãi truyền đến, không chứa cảm tình.

Lúc này cảm giác nóng rực đau đớn kia lại một lần nữa kéo tới, Thiên Lạc trực tiếp rời khỏi ao, sau đó dùng khăn tắm bao lấy cơ thể.

Tuy rằng trên người mặc quần áo, nhưng cẩn thận một chút cũng tốt, Cố Kinh Thế kia là Lão Hồ Ly, Thiên Lạc cũng không muốn bại lộ thân phận mình là phụ nữ.

Xác định không có chuyện gì, Thiên Lạc sang sáng nọ nụ cười, "Vậy tôi rời đi trước, bye bye Cố thiếu tướng." Nói xong, liền trực tiếp rời khỏi.

Nhìn dáng vẻ cả lợ phát phờ của Thiên Lạc, Cố Kinh Thế cũng không tức giận, nụ cười trên khóe miệng chỉ từ từ sâu sắc thêm, con người thâm thúy, khiến người ta không thấy rõ suy nghĩ trong lòng anh.

Trực tiếp trở lại phòng của mình, Thiên Lạc tiện tay nắm lấy ly trên bàn muốn uống ngụm nước, nhưng nghe rắc một tiếng, cái ly cứng rắn kia lại bị cô cầm ra một vết nứt rõ ràng.

"Đây là chuyện gì?" Kinh ngạc nhìn ly trong tay mình, Thiên Lạc hơi nhú mồm, sau đó thẳng thắn trực tiếp dùng sức.

Rắc rắc -

Lại là vang lên một tiếng lanh lảnh giòn giã, cái ly kia lại cứ như thế bị Thiên Lạc dễ như ăn bánh hoàn toàn bóp nát!

Lần này là triệt để kinh ngạc, Thiên Lạc nhìn xem bàn tay của mình.

Bây giờ cô hoàn toàn không thể sử dụng hồn lực, nói như vậy, cô chính là hoàn toàn dựa vào sức mạnh của thân thể mình, bóp nát một cái ly?

Hơn nữa, cô còn hoàn toàn chưa dùng sức!

"Nói đến, mình đúng là không cảm thấy mệt mỏi, cũng không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái, trái lại là tinh thần phấn chấn." Nhún nhún vai, Thiên Lạc chỉ cảm thấy cả người cô đều biến thành mềm mại.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc nhú mồm nắm tay, đáy mắt nổi lên một chút ý tàn nhẫn, sau đó trực tiếp vung một đá!

Tốc độ càng nhanh càng mạnh hơn trước, chân Thiên Lạc đá tới một cái, trong không khí đều là truyền đến một tiếng vang!

Thiên Lạc có thể xác định, nếu như hiện giờ cô ra tay, loại đối thủ như Kỷ Cường, một đá của cô liền có thể đá nát cằm của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Huấn luyện tàn khốc (11)

Sức mạnh cường hãn làm ánh mắt Thiên Lạc hiện ra ánh sáng khác thường.

Không nghĩ tới ở trong hồ Hàn Diễm chờ đợi cả đêm, tố chất thân thể của lại được nâng cao hơn không chỉ là một bậc.

Đây là gặp họa được phúc đi.

Trong đầu Thiên Lạc không khỏi xẹt qua khuôn mặt đẹp trai mà yêu nghiệt của Cố Kinh Thế, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý niệm.

Cố Kinh Thế hẳn là biết, thật ra Hàn Diễm ngàn năm có chỗ tốt cực lớn với thân thể.

Như vậy anh gọi cái này là xử phạt, nhưng thật ra là đang giúp cô sao?

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc liền hơi nhíu mày.

Nếu thật là như vậy, vậy cô thật đúng là không nghĩ ra vì sao Cố Kinh Thế lại giúp cô.

Ổn định lại tinh thần, Thiên Lạc đi đến chiếc gương bên cạnh, nhìn mình trong gương.

Trước ngực cô cuốn từng tầng từng tầng vải đen che giấu bộ ngực xinh đẹp đã phát triển hoàn mỹ của cô, thân thể này cao chừng 1m78, giữa đám nam sinh thì có chút gầy yếu, nhưng đối với đám nữ sinh tuyệt đối là rất cao.

Thật ra vẻ ngoài của thân thể này cũng rất tốt.

Không phải là ngũ quan cực kỳ xuất sắc nhưng phối hợp với nhau, lại vừa đúng khiến người ta có cảm giác thoải mái kinh diễm.

Đặc biệt là đôi mắt của Thiên Lạc, sáng như sao trời, khiến khuôn mặt cô trở nên đặc biệt.

Vốn dĩ Thiên Lạc không phải một người đặc biệt để ý đến diện mạo, khuôn mặt này của cô đặt trong đám đàn ông, xác thật có chút giống con gái, chỉ là mặc kệ đầu óc Thiên Lạc trước kia có bao nhiêu ngu xuẩn, cô lại có thể sắm vai một nam sinh cực kì hoàn mỹ, chưa từng có người nào nghi cô là một cô gái.

Đặc biệt ở trong căn cứ huấn luyện, xem ra sau này cô sẽ không tránh được phải tiếp xúc với Cố Kinh Thế.

Ánh mắt người đàn ông kia quá độc ác, cô tuyệt đối không thể ở trước mặt hắn lộ ra sơ hở gì.

Cho nên, sau này lúc ở cùng với Cố Kinh Thế, cô tuyệt đối phải giữ được sự đề phòng.

Nghĩ như thế, Thiên Lạc nhanh chóng mặc quần áo ngủ trang đã được hong khô vào, vừa lúc này, căn cứ bỗng nhiên vang lên tiếng cảnh báo.

Sau tiếng cảnh báo chính là giọng của Quý Phong.

“Học sinh của học viện Huyền Vũ hãy chú ý! Trong vòng năm phút đồng hồ phải tập trung trước ký túc xá, đến trễ một phút đồng hồ phạt chạy 1000 mét! Cứ thế mà suy ra!”

Nhanh chóng đi xong giày, Thiên Lạc trực tiếp kéo cửa phòng bước nhanh ra ngoài.

Sau năm phút đồng hồ, không ai đến trễ, ai cũng không muốn bị phạt vác vật nặng chạy đường trường.

Học sinh học viện Huyền Vũ đứng chỉnh tề trước ký túc xá, như đang cúng bái thần linh, một đám dùng ánh mắt kính sợ nhìn người đàn ông mặc quân phục đứng trên cao.

Ánh mắt uy nghiêm lạnh băng chậm rãi đảo qua tất cả học sinh phía dưới, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo của Cố Kinh Thế chậm rãi vang lên.

“Hôm nay mọi người phải tiến hành hạng mục huấn luyện đầu tiên là vác vật nặng chạy đường trường. Mỗi lớp thành một tổ, nếu trong lớp có người nào không đạt tiêu chuẩn, như vậy ngày hôm sau sẽ không có cơm ăn. Hạng mục huấn luyện này duy trì trong ba ngày, ba ngày sau sẽ tiến hành kiểm tra một lần. Không thông qua bài kiểm tra sẽ trực tiếp bị đào thải.”

Thiên Lạc nghe xong lập tức hiểu rõ huấn luyện lần này không chỉ là kiểm tra thể lực của bọn học sinh, càng quan trọng là khảo nghiệm ý thức đoàn đội.

Nếu có lớp không được thông qua, như vậy dưới tình huống cả một ngày không được ăn, vô cùng có khả năng vẫn sẽ không đạt tiêu chuẩn.

Dù sao cũng tiêu hao rất nhiều thể lực, ăn cơm liền trở thành một việc rất trọng yếu, không ăn cơm sao có thể bổ sung năng lượng?

“Huấn luyện viên Quý, đưa học sinh đến sân thể dục đi.” Cố Kinh Thế nói với Quý Phong.

Chương 32: Huấn luyện tàn khốc (12)

Sân thể dục ở phía sau ký túc xá của học sinh, hạng mục huấn luyện đầu tiên diễn ra ở đây.

Đường chạy vòng quanh sân thể dục dài 3000 mét, mà hôm nay mỗi lớp phải chạy bốn vòng, cũng chính là 12000 mét.

Hôm nay không giới hạn thời gian, chỉ cần chạy xong là được.

Dưới tình huống không phải vác vật nặng, chạy xong 12000 mét, cũng đủ để cho người ta mệt chết khiếp, mà hôm nay, trên người mỗi học sinh đeo một balo nặng năm cân, quả thực chính là khiêu chiến cực hạn.

Học sinh ban C ít hơn những ban khác, Thiên Lạc đứng chung một chỗ với tất cả học sinh ban C, cô phát hiện ngoại trừ Bắc Cẩm, những người khác đều mang vẻ mặt đau khổ.

Tuy rằng ngày thường học viện Huyền Vũ cũng có một ít huấn luyện đặc biệt rất tàn khốc, nhưng so với huấn luyện ở căn cứ thì đúng là không đáng nhắc đến.

“Xem ra tránh không được bị đói bụng rồi.” Bắc Cẩm nằm trên mặt cỏ bên cạnh đường chạy, đôi tay đặt ở sau đầu, giọng điệu lười biếng.

Thiên Lạc nghe xong, ánh mắt lại lần nữa chậm rãi đảo qua tất cả học sinh ban C.

Những học sinh ban khác nhìn qua đều là tinh thần phấn chấn, ý chí chiến đấu sục sôi.

Chỉ có học sinh ban C, nhìn qua biếng nhác, còn chưa bắt đầu chạy đâu, một đám đều đáng về bắt lức như gà trống thất bại.

Thiên Lạc nhún nhún mày, như vậy không được.

Còn chưa bắt đầu chạy, những người này đã kết luận mình không hoàn thành nhiệm vụ.

Ôm suy nghĩ tiêu cực như vậy, khẳng định là muốn thất bại cho xong việc.

Huấn luyện lần này rõ ràng muốn khảo nghiệm ý thức đoàn đội của tất cả học sinh, trong lòng Thiên Lạc lập tức làm ra quyết định.

“Mọi người thật sự cam tâm làm phế vật sao?” Giọng Thiên Lạc bỗng nhiên vang lên, học sinh ban C đều nhìn về phía cô.

Ánh mắt quái dị như đang nhìn quái vật, bọn họ không biết vì sao Thiên Lạc đột nhiên nói một câu như vậy.

“Nếu không thì thế nào?” Một học sinh trong đó nhìn Thiên Lạc hỏi ngược lại, giọng điệu có chút châm chọc, “Vốn dĩ ban C là ban phế vật, nếu là phế vật thì phải có giác ngộ của phế vật, bằng không còn có thể làm sao bây giờ?”

Những học sinh khác đều gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Ai cũng không cam lòng làm một phế vật, nhưng có thể làm sao bây giờ, bọn họ cũng không biết phải làm thế nào để xoay chuyển cục diện này.

Tất cả mọi người đều xem thường học sinh ban C, ngoại trừ chủ nhiệm khoa bọn họ, cũng không có người tin nào tưởng bọn họ có thể xoay chuyển cục diện bị người ta coi là phế vật.

Một khi đã như vậy, bọn họ càng không cần thiết phải nỗ lực.

Thiên Lạc biết phần lớn học sinh ban C đều không có thiên phú, bị người ta coi là rác rưởi một thời gian dài, cái này đã đả kích to lớn đến tự tin của bọn họ.

Nói đến cùng, bọn họ thiếu nhất không phải thiên phú, mà là ý chí chiến đấu và sự tự tin.

Ở kiếp trước, lúc Thiên Lạc vừa mới tiến vào bộ đội, thiên phú cũng không phải rất tốt, nhưng cô lại vất vả nỗ lực hơn người khác gấp trăm lần, đổi lấy ngôi vương trong bộ đội đặc chủng.

“Không có người trời sinh là vương giả. Càng không có người trời sinh nhất định phải làm phế vật. Người tồn tại có đôi khi chính là tranh đấu, lúc các cậu

bị người khác chỉ vào mũi giễu cợt là phế vật, chẳng lẽ thật sự trong lòng các cậu không có chút kháng cự nào sao? Các cậu thật sự không hy vọng chính mình có một ngày có thể mạnh mẽ sao?” Thiên Lạc nói năng có khí phách, bóng lưng mảnh khảnh đứng trong nắng sớm, dường như bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng thánh khiết.

Nhìn Thiên Lạc, tất cả học sinh ban C đều trầm mặc.

Không có kháng cự quá sao? Không có khả năng không có kháng cự.

Lần đầu tiên danh hiệu phế vật này đổ lên đầu họ, mỗi người ở đây đều đã từng kháng cự.

Nhưng thời gian qua lâu rồi, danh hiệu này luôn quanh quẩn xung quanh, bọn họ dần dần trở nên chết lặng, dần dần trở nên không hề kháng cự nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Huấn luyện tàn khốc (13)

“Phía sau mỗi người mạnh mẽ đều có sự chua xót mà người thường không thể lý giải. Theo tôi nhìn thấy, phế vật chân chính không phải người có thiên phú kém cỏi, mà là không chịu nỗ lực, không có ý chí chiến đấu. Người như vậy không chỉ là phế vật, coi hèn là thứ hèn nhất càng thích hợp hơn!” Thiên Lạc nói tiếp, ánh mắt lộ ra sắc thái kiên nghị tự tin. “Các vị bạn học, mọi người đi vào học viện Huyền Vũ, tuyệt đối không phải vì không có lý tưởng, trước kia khi mọi người đến đây nhất định cũng ôm nhiệt huyết và hi vọng. Chẳng lẽ các bạn thật sự cam tâm không nỗ lực một phen, đã trực tiếp bị đào thải bị loại trừ sao?”

Giọng Thiên Lạc vừa mới rơi xuống, tiếng vỗ tay thanh thúy chợt vang lên.

Bác Cẩm ở một bên vỗ tay vì lời nói của Thiên Lạc, từ trên mặt đất chậm rãi đứng dậy.

“Tôi rất đồng ý với lời của Thiên Lạc, là con người nếu không ép buộc mình một phen, vĩnh viễn sẽ không biết tiềm lực của mình có bao nhiêu lớn.” Bác Cẩm chậm rãi nói, một đôi mắt sắc bén như ưng chậm rãi đảo qua mọi người, “Các cậu có thể đặt tay lên ngực tự hỏi, có ai từng chân chính ép buộc mình đi phấn đấu hết toàn lực để tranh đấu một phen chưa?”

Lời nói của Bác Cẩm khiến mọi người bị hỏi đến ở đây đều mặt đỏ tai hồng.

Đúng vậy, bọn họ xác thật chưa từng chân chính nỗ lực.

Còn có, Thiên Lạc nói cũng đúng.

Lúc trước bọn họ vào học viện Huyền Vũ, xác thật là ôm nhiệt tình, vì làm gia tộc vẻ vang, kiếm cho mình một tương lai tốt đẹp.

Mà bọn họ tới rồi lại chẳng làm nên trò trống gì, nguyên nhân trong đó nếu miệt mài theo đuổi, chỉ có thể nói bọn họ chiếm 90% trách nhiệm.

“Chờ lát nữa chạy bộ, cảm thấy mình nguyện ý tranh đấu một phen, vậy theo tôi chạy.” Thiên Lạc chậm rãi nói, “Tôi tin tưởng các vị bạn học, nếu nguyện ý giống như tôi, ép buộc mình một phen, nhất định có thể kích phát tiềm lực mà mình che giấu, nhất định sẽ không bị đào thải.”

Bác Cẩm nói tiếp theo lời của Thiên Lạc, “Nếu bị đào thải cũng sẽ bị học viện cưỡng chế thôi học. Mọi người đều đã biết, thông thường bị học viện Huyền Vũ cưỡng chế thôi học, học viện khác đều sẽ không nhận. Như là vứt bỏ rác rưởi vậy, ai nguyện ý nhận rác rưởi kia? Đến lúc đó chỉ sợ thật sự trở thành một phế vật không thuốc cứu chữa.”

Thiên Lạc liếc Bác Cẩm một cái, tuy cô không biết vì sao Bác Cẩm lại phụ họa với cô, nhưng cô cảm thấy Bác Cẩm nói rất có đạo lý.

Toàn bộ học sinh ban C ở đây, đã có ánh mắt của một số người trở nên kiên nghị.

Đúng vậy, sao không ép buộc mình dùng hết toàn lực ném thử một phen, sao biết mình không làm được?

Người khác không có quyền phán cho bọn họ án tử hình, có thể hạ quyết định mình là phế vật hay là cường giả, thật ra chỉ có chính bọn họ!

Vừa lúc giọng của Quý Phong truyền tới.

“Học sinh ban C đến bên này tập hợp! Bắt đầu chuẩn bị!”

Thiên Lạc thật sâu nhìn thoáng qua vẻ mặt phức tạp của mọi người, rồi mới lấy tư thế chạy bộ, chạy về phía Quý Phong.

Bắc Cầm theo sát phía sau, mấy học sinh khác cũng lục tục đuổi kịp.

Sau khi tất cả học sinh ban C tập hợp xong, Quý Phong mới mở miệng nói, “Tuy thành tích của học sinh ban C luôn xếp chót trong học viện. Nhưng lúc này là huấn luyện, liên quan đến việc mọi người có thể tiếp tục ở lại học viện hay không. Tôi hy vọng mọi người có thể lấy ra thực lực chân chính của mình! Tôi vẫn luôn tin tưởng, mọi người không hề thua kém người khác! Mọi người đều có thể!!”

Ngay cả Quý Phong cũng cổ vũ học sinh ban C cổ lên!

Vốn dĩ học sinh ban C còn có chút mê man, lúc này tinh thần đều sôi nổi chấn động, lớn tiếng nói. “Chúng tôi nhớ kỹ! Chúng tôi có thể!”

Giọng nói đều nhịp, tràn ngập ý chí chiến đấu dạt dào!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Huấn luyện tàn khốc (14)

Bọn họ có thể!

Nếu Thiên Lạc có thể thoát khỏi danh hiệu phế vật, như vậy bọn họ cũng không phải kẻ hèn nhát!

Theo tiếng còi của Quý Phong, Thiên Lạc và Bắc Cầm như đang phân cao thấp với nhau, đồng thời chạy vụt về phía trước.

Những học sinh ban C còn lại, cũng đều bước chân kiên định chạy theo.

“Đừng tự mình đa tình, tôi cũng không phải vì giúp cậu.” Bắc Cầm chạy bên cạnh Thiên Lạc, không chút để ý nói.

Thiên Lạc nghiêng mắt liếc Bắc Cầm một cái, không có biểu cảm gì.

Vốn dĩ cô cũng không tự mình đa tình có được không.

Chỉ là cô thật sự tò mò vì sao Bắc Cầm đột nhiên cùng cô cổ vũ tất cả học sinh ban C.

“Tôi chỉ không muốn làm chủ nhiệm khoa chúng ta thất vọng. Mặc kệ thầy giáo khác nhìn ban chúng ta như thế nào, chủ nhiệm khoa trước nay đều không khiến ban chúng ta thất vọng, càng không cảm thấy chúng ta là ban phế vật.” Lúc Bắc Cầm nói lời này, trên mặt lộ ra vẻ mặt lưu luyến chỉ có lúc tưởng nhớ người yêu mới có.

Thiên Lạc bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là như thế này.

Chỉ là, nhìn vẻ mặt Bắc Cầm, Thiên Lạc lại ý thức được một sự thật.

Đó là Bắc Cầm vậy mà lại thích chủ nhiệm khoa bọn họ!

Kể tiếp, hai người đều không nói gì nữa.

Thiên Lạc có ý thả chậm bước chân, chạy tới chỗ tất cả học sinh bị bỏ xa phía sau.

“Cổ lên! Mọi người đều có thể! Chỉ cần hôm nay kiên trì được, những người chờ xem ban C trở thành trò cười đều sẽ thất vọng. Chẳng lẽ mọi người không muốn xem vẻ mặt thất vọng của bọn họ sao?” Thiên Lạc lớn tiếng nói.

“Muốn!” Bọn học sinh đồng thời cao giọng đáp!

Bọn họ bị người khác coi rẻ lâu lắm rồi!

Hiện tại ngẩng lên có thể có cơ hội nhìn những người xem thường mình lộ ra vẻ mặt thất vọng, không thể không nói, vẫn rất chờ mong!

“Duy trì hô hấp ổn định, thân thể thả lỏng, chúng ta nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ! Chúng ta không phải phế vật! Không phải kẻ hèn nhát!” Thiên Lạc lại lớn tiếng nói.

“Chúng ta không phải phế vật! Không phải kẻ hèn nhát!” Tất cả học sinh lại cùng hô lên.

Tuy rằng tất cả mọi người đều rất mệt, nhưng một đám không hề muốn từ bỏ, kiên định chạy hết.

Ở khu vực nghỉ ngơi ở bên cạnh đường chạy, ánh mắt Cố Kinh Thế vẫn đặt trên người Thiên Lạc.

Nhìn cô tận hết sức lực đi cổ vũ người khác, đôi môi mỏng của anh nhẹ vênh lên.

Tiểu tử này đúng là tinh lực vô hạn.

“Thiếu tướng, có chuyện cần bẩm báo với ngài.” Lúc này, một người thân hình cao lớn vạm vỡ vội vã chạy tới trước mặt Cố Kinh Thế.

Người này là Bưu Sơn - cấp dưới đắc lực nhất của Cố Kinh Thế.

“Nói đi.” Cố Kinh Thế thân nhiên nói.

Về mặt Bưu Sơn hiện lên một tia xấu hổ, nói, “Thẩm Lưu Úc bị bệnh trĩ, hôm nay không thể không tiến hành giải phẫu, chỉ sợ trong vòng một tuần cũng không xuống được giường.”

Thẩm Lưu Úc là trợ lý của Cố Kinh Thế, ngày thường đều phụ trách quan tâm cuộc sống hàng ngày Cố Kinh Thế.

“Vậy tìm người tạm tiếp nhận đi.” Cố Kinh Thế nói, tùy ý giơ tay chỉ chỉ Thiên Lạc, “Tôi thấy chọn học sinh kia đi, tạm thời thay thế Lưu Úc mấy ngày.”

Theo phương hướng mà Cố Kinh Thế chỉ, lúc Bưu Sơn nhìn thấy Thiên Lạc, ánh mắt hơi hơi lóe lên.

Liếc mắt một cái liền nhận ra Thiên Lạc chính là thanh niên lớn mật lúc trước đã cầm súng chĩa vào Cố Kinh Thế ở nhà ăn.

Không nghĩ tới tiểu tử này lại là học sinh của học viện Huyền Vũ.

“Được.” Tuy cảm thấy ngạc nhiên vì quyết định này của Cố Kinh Thế, nhưng Bưu Sơn vẫn không hỏi nhiều.

Thân là quân nhân, chỉ có thể tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, không thể có bất kỳ dị nghị gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Huấn luyện tàn khốc (15)

Vác vật nặng chạy vẫn gian nan tiếp tục.

Lúc này đây, nhìn vào thời gian mà học sinh ban C kiên trì, làm cho những người khác ở học viện Huyền Vũ, bao gồm cả Quý Phong đều cảm thấy kinh ngạc.

Vốn dĩ cho rằng học sinh ban C nhiều lắm chạy 5000 mét là sẽ có người từ bỏ, hiện tại đã chạy tám cây số, vẫn không ai từ bỏ.

Thiên Lạc chạy cuối cùng trong đội ngũ, vừa chạy vừa cổ vũ mọi người.

Trong lòng học sinh ban C đều có một niềm tin thiêu đốt, đó chính là bọn họ tuyệt đối không thể từ bỏ, nếu lần này từ bỏ, bọn họ thực sự sẽ không có cơ hội xoay người!

Mỗi khi một học sinh ban C chạy tới điểm xuất phát, những học sinh phía sau càng thêm kiên định với niềm tin này.

Bọn họ có thể làm được! Bọn họ có thể làm được!

Cuối cùng, lúc học sinh cuối cùng của ban C chân nặng như chì chạy tới điểm kết thúc, toàn trường ồ lên.

Tất cả những người chờ xem ban C trở thành trò cười đều sợ ngây người.

Bao gồm cả Quý Phong, anh ta hoàn toàn không nghĩ tới tất cả mọi người ban C đều có thể kiên trì được.

“Ha ha ha, mọi người nhìn biểu cảm kinh ngạc của bọn họ kia, giống kẻ ngu ngốc không.” Bắc Cẩm nhìn tất cả học sinh đang ngồi trên bãi cỏ cách đó đang trợn mắt há hốc mồm, nhin không được cười lớn.

Học sinh ban C cũng đều nở nụ cười.

Thiên Lạc đầy ý cười, cuối cùng cũng có thể vượt qua cửa ải khó khăn đầu tiên.

Chỉ là, lúc này mới chỉ là bắt đầu, sau này huấn luyện chỉ sợ là sẽ càng ngày càng tàn khốc.

Nhưng cô tràn ngập tin tưởng với việc huấn luyện sau này, hiện tại cô cảm giác toàn bộ học sinh ban C đều tràn ngập nhiệt tình và tự tin.

Không sai, học sinh ban C hoàn thành nhiệm vụ mà chính bọn họ còn nghĩ mình không thể hoàn thành, chuyện này đối với bọn họ mà nói, quả thật là sự ủng hộ lớn lao.

“Thiên Lạc, đến đây một chút.” Đang lúc Thiên Lạc ngồi trên mặt cỏ nghỉ ngơi, về mặt Quý Phong có chút cổ quái đã đi tới.

Thiên Lạc không nói hai lời liền đứng dậy, nhìn Quý Phong hỏi, “Huấn luyện viên Quý, có chuyện gì sao?”

Quý Phong gật gù đầu, nói, “Cổ thiếu tướng tìm cậu.”

Trong mắt xẹt qua một ánh sáng khác thường, Thiên Lạc đang muốn tìm cơ hội hỏi Cổ Kinh Thế việc Hàn Diễm ngàn năm một chút, liền nhắc chân đuổi kịp Quý Phong đi về phía Cổ Kinh Thế.

Vừa mới đi đến trước mặt Cổ Kinh Thế, Bưu Sơn trên dưới đánh giá Thiên Lạc một phen, trực tiếp mở miệng nói, “Có nhiệm vụ muốn giao cho cậu, một tuần tới cậu sẽ làm trợ lý của Cổ thiếu tướng, phụ trách đề ý cuộc sống hàng ngày.”

Thiên Lạc nghe xong, đuôi lông mày giật giật.

Hoá ra gọi cô tới để làm bảo mẫu cho Cổ Kinh Thế sao?

Liếc mắt nhìn Cổ Kinh Thế một cái, Thiên Lạc phát hiện người đàn ông này đang dùng vẻ mặt cao ngạo nhìn chăm chăm cô, hình như đang nói cậu không thể cự tuyệt.

Quý Phong cũng không nghĩ tới Cổ Kinh Thế lại chọn Thiên Lạc tạm thời làm trợ lý, trong lòng cảm thấy chuyện này rất quý dị.

Phải biết rằng, cho dù là trợ lý sinh hoạt của Cổ Kinh Thế, vậy cũng cần là một quân giáo có chức vụ tương đối cao trong quân đội.

Mà Thiên Lạc chỉ là một học sinh phổ thông, sao có thể gánh vác trách nhiệm lớn như vậy?

Thiên Lạc vừa định mở miệng cự tuyệt, cô tới đây để được huấn luyện đặc biệt, không phải tới làm bảo mẫu, chỉ nghe giọng nói của Cổ Kinh Thế như mưa âm chậm rãi vang lên.

“Công việc này sẽ không làm chậm trễ việc huấn luyện của cậu. Nhưng nếu cậu cãi lại mệnh lệnh, sẽ trực tiếp bị đuổi khỏi căn cứ.”

Cái này gọi là sống dưới mái hiên nhà người khác không thể không cúi đầu, hiện tại Thiên Lạc cảm nhận được sâu sắc sự thâm thúy của những lời này.

Cổ Kinh Thế này chắc cũng đoán được cô không muốn rời khỏi căn cứ!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Huấn luyện tàn khốc (16)

Một đôi mắt hình viên đạn lạnh băng quét về phía Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc cảm thấy người người đàn ông này thật sự không phải phúc hắc bình thường.

Sao mỗi lần cô gặp được anh, đều không có chuyện tốt xảy ra?

Âm thầm cắn chặt răng, Thiên Lạc nói, “Tôi đã biết, tôi sẽ ‘chăm sóc’ Cổ thiếu tướng thật tốt.”

Nghe ra sự bất mãn trong giọng nói của Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế hơi nhếch môi mỏng, nhìn Thiên Lạc nói, “Hôm nay cậu chưa ăn cơm sao? Sao giọng lại nhỏ như vậy? Tôi không nghe rõ giọng của cậu?”

Không biết vì sao, anh cảm thấy biểu cảm ghen ghét của Thiên Lạc có chút đáng yêu, liền nhịn không được muốn trêu đùa cô.

Cổ Kinh Thế vừa nói xong, Bưu Sơn và Quý Phong không khỏi liếc nhau một cái, đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Trời ạ, thiếu tướng của bọn họ đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại nói ra lời ấu trĩ như vậy a, rõ ràng là cố ý khiêu khích Thiên Lạc.

Giọng nói của Thiên Lạc vừa rồi, thật sự có nhỏ sao?

Thiên Lạc muốn nói rằng hôm nay cô thật sự chưa ăn cơm, chỉ là cô rõ ràng nhìn thấy trong mắt Cố Kinh Thế có sự đùa cợt, lập tức, đôi môi phẩn khê cong, nói, “Xem ra Cố thiếu tướng tuổi còn trẻ mà tai đã không tốt, chắc chắn, thật là đáng thương.....”

Cô vừa nói xong, Bru Son cùng Quý Phong lập tức chuyển ánh mắt lên người cô, cô quả thật to gan lớn mật.

“Thiên Lạc, sao cậu có thể nói chuyện với Cố thiếu tướng như vậy! Nhanh xin lỗi.” Quý Phong sợ Cố Kinh Thế sẽ bị Thiên Lạc chọc giận mà trách phạt cô, lạnh giọng nói, hơn nữa không ngừng nháy mắt với Thiên Lạc.

Hiện tại anh ta rất coi trọng Thiên Lạc, bởi vì vừa rồi Thiên Lạc kéo toàn bộ ban C hoàn thành huấn luyện, đây không phải việc một phé vật trong truyền thuyết làm được.

Anh ta có dự cảm, Thiên Lạc có khả năng khiến ban C này lợi ngược dòng, nếu như vậy thì học viện Huyền Vũ sẽ không có một phé vật nào, nghĩ đến đây anh ta liền rất kích động, không thể không che chở Thiên Lạc.

Bru Son lấy lại tinh thần, cũng trừng mắt lên, anh không nhìn được có người bắt kính với Cố Kinh Thế.

“Người trẻ tuổi khí huyết dồi dào, tính cách ngay thẳng, thực không tồi.” Cố Kinh Thế lại khẽ nhếch môi mỉm cười, cười nói.

Cái gì?

Bru Son cùng Quý Phong cảm thấy hôm nay mình chịu kích thích hơi nhiều, có chút lớn.

Ánh mắt hai người quét qua Cố Kinh Thế và Thiên Lạc.

Thiên Lạc không có biểu cảm gì, không hề có dáng vẻ sợ hãi, mà Cố Kinh Thế lại cười, vẻ mặt vẫn đậm phong khinh(*), không hề tức giận.

(*không quan tâm, để ý)

Giữa hai người này như có gì đó mà người khác không biết vậy.

Bru Son và Quý Phong không hện mà cùng trầm nghĩ.

“Hôm nay kết thúc hạng mục huấn luyện đầu tiên, huấn luyện viên Quý đưa tất cả học sinh đến nhà ăn đi.” Cố Kinh Thế nói với Quý Phong.

“A, ừ, được!” Quý Phong đột nhiên tỉnh lại, đáp.

Thiên Lạc muốn đi theo Quý Phong đến nhà ăn, lại bị Bru Son gọi lại.

“Bạn học Thiên Lạc, cậu không thể đi, cậu phải đến ký túc xá của Thiếu tướng để nấu cơm.” Bru Son nói.

Cố Kinh Thế không thích ăn cơm căng tin, cũng bài xích đồ ăn lỏng, bình thường đều ăn ở trong ký túc xá.

Thiên Lạc nhướng mi, duỗi tay chỉ chỉ chính mình, có chút không thể tin tưởng hỏi, “Tôi? Nấu cơm?”

“Không sai, bạn học Thiên Lạc, đừng nói cậu không làm. Trong phòng bếp ký túc xá có thực đơn, cậu có thể xem sách mà làm.” Về mặt Bru Son khẳng định.

“Được.” Thiên Lạc sáng khoái đáp ứng, dùng khóe mắt liếc Cố Kinh Thế một cái, ánh sáng ác ma chột lóe trong mắt.

Cô nhất định sẽ làm cho Cố Kinh Thế một bữa tối vĩnh viễn khó quên!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Huấn luyện tàn khốc (17)

Ký túc xá của Cố Kinh Thế giống với Thiên Lạc nghỉ, cũng không phải tòa chung cư đơn độc, mà là tầng cao nhất của ký túc xá học sinh.

Bên trong sắp xếp không khác ký túc xá học sinh là bao, chẳng qua có thêm phòng bếp, lại bớt mấy cái giường.

“Tôi đi tắm rửa trước, cậu nấu cơm đi.” Sau khi tiến vào phòng, Cố Kinh Thế liền nói với Thiên Lạc.

Thiên Lạc “ừ” một tiếng, rồi mới chui vào trong phòng bếp.

Đeo tạp dề, Thiên Lạc xắn ống tay áo, lộ ra một nửa cánh tay trắng nõn như củ sen, vẻ mặt nóng lòng muốn thử, hiển nhiên là muốn làm một vỏ lớn.

Ở kiếp trước, thật ra cô có một sở thích là nấu cơm.

Nhưng không thể không thừa nhận là, việc cô không am hiểu cũng là nấu cơm.

Nếu nói cơm mà cô làm ngay cả chó cũng không muốn ăn cũng không hề khoa trương, có thể tưởng tượng được khó ăn tới mức nào.

Hiện tại có người chủ động yêu cầu cô nấu cơm, ngược lại cô rất vui vẻ, kiếp trước vì cô muốn có thể làm cho bạn bè ăn cơm của mình mà nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng không thành công, mọi người đều nói nếu cô không vui có thể đánh một trận, ngàn vạn lần không nên ép bọn họ ăn đồ ăn do cô làm.

Thiên Lạc cũng biết mình nấu cơm rất khó ăn, về sau cũng rất ít làm.

Vui vẻ hát nhỏ, lúc này Thiên Lạc hoàn toàn lộ ra tư thái thiếu nữ.

Từ tủ lạnh lấy ra thịt cùng rau tươi mới, Thiên Lạc mở thực đơn.

“Ừ, liền làm thịt xào, gà Cung Bảo, sườn cay đi.....” Thiên Lạc lẩm bẩm nói, cứ thế sung sướng quyết định.

Ước chừng mười lăm phút sau.

Đang lúc Thiên Lạc bận tới mảy tới mạt trong bếp, một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên sau lưng cô.

“Còn cần bao lâu?”

Thiên Lạc quay đầu lại, nhìn về phía Cố Kinh Thế đang đứng cạnh cửa bếp, dao phay trong tay đột nhiên rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Anh... anh... anh... sao có thể không mặc quần áo thế!” Thiên Lạc không thể tin chỉ vào Cố Kinh Thế.

Chỉ thấy Cố Kinh Thế mặc độc một chiếc quần lót, hoàn toàn phô bày dáng người hoàn mỹ không chút khuyết điểm ra trước mặt Thiên Lạc.

Cơ bụng tám múi tiêu chuẩn, đôi chân dài thẳng tắp cực kì đẹp mà tràn đầy sự cuồng dã. Da Cố Kinh Thế rất trắng, lại làm người ta không hề liên tưởng đến những cô gái.

Đơn giản là nơi nam tính đặc thù ngay giữa hai chân Cố Kinh Thế, cũng đặc biệt lớn!

Cả người Thiên Lạc đều có chút không tốt.

Mái tóc đen nhánh nhỏ nước, Cố Kinh Thế một bên dùng khăn lông chà lau tóc, một bên nhìn phản ứng đặc biệt của Thiên Lạc, nhíu nháu mày.

“Cái tôi có chẳng lẽ cậu không có sao?” Cố Kinh Thế lạnh lùng hỏi.

Tôi không có! Tôi đương nhiên không có! Ở trong lòng Thiên Lạc hò hét nói, nhưng cô không biểu hiện sự hò hét trong lòng ra ngoài mặt.

Cũng biết phản ứng của mình quá mức kịch liệt, Thiên Lạc rất nhanh đã khôi phục sự bình tĩnh, cong lưng nhặt dao phay, nói, “Còn nửa tiếng là có thể ăn cơm, anh đi ra ngoài chờ chút.”

Cố Kinh Thế nghe xong, không nói thêm cái gì nữa, chỉ dùng ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn kỹ Thiên Lạc vài lần, rồi mới rời khỏi phòng bếp.

Cám ơn trời đất, rốt cuộc thì anh đã đi ra ngoài rồi! Thiên Lạc thở ra một hơi, cô cũng không chú ý là khuôn mặt cô đã đỏ ửng.

Hai kiếp làm người, Thiên Lạc chưa từng tiếp xúc gần gũi với người đàn ông nào, cũng khó trách cô sẽ phản ứng như thế.

Chương 38: Dáng người hoàn mỹ không thể bắt bẻ

Chỉ là không thể không thừa nhận chính là, dáng người Cổ Kinh Thế hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Thiên Lạc chỉ có thể cảm thán ông trời đối xử với Cổ Kinh Thế quá thiên vị.

Hơi trì hoãn một chút, Thiên Lạc liền tiếp tục bận rộn.

Ước chừng qua nửa tiếng, rốt cuộc cũng chuẩn bị đồ ăn thỏa đáng.

Cổ Kinh Thế cũng đã mặc quần áo, ngồi ở trước bàn ăn.

Anh mặc quần đen và áo sơ mi đơn giản, chỉ mặc vậy mà vẫn toát ra khí chất quý tộc ưu nhã.

Nhìn trên bàn cơm bày bốn món một canh, lông mày Cổ Kinh Thế hơi nhăn lại.

Khứu giác của anh miễn cảm, đã ngửi ra hương vị của đồ ăn.

Bốn món một canh kia cực kì khó coi, làm người ta căn bản không muốn ăn.

Vốn dĩ để người khác làm, Cổ Kinh Thế nhìn đến liền tức giận, anh luôn yêu cầu chất lượng cuộc sống đến mức hoàn mỹ, ăn, mặc, ở, đi lại đều cực kì bắt bẻ, đặc biệt là chuyện ăn cơm, anh cực kì nghiêm túc chú ý.

Chính là không biết vì sao, lúc này Cổ Kinh Thế ngoại trừ buồn cười thì không có cảm xúc tức giận.

Bởi vì biểu cảm nghiêm túc của Thiên Lạc, hoàn toàn không giống như cố ý làm đồ ăn thành như vậy.

“Cái này thịt xào ớt, cái này là gà Cung Bảo, cái này là sườn cay, cái này là rau muống xào, cái này là canh chua cay.” Thiên Lạc lần lượt chỉ vào đồ ăn giới thiệu với Cổ Kinh Thế.

Nếu không phải Thiên Lạc giới thiệu, Cổ Kinh Thế thật là nhìn không ra những thứ đen xì trên đĩa kia là món gì.

Ngoại trừ màu sắc bát canh tương đối bình thường, những đồ ăn khác đều cháy thành màu đen, nhìn qua chỉ có thể dùng bốn chữ thảm không nở nhìn để hình dung.

Cổ Kinh Thế không biết bắt đầu ăn từ đâu, chính là dưới ánh mắt chờ mong của Thiên Lạc, anh lại sinh ra chút cảm giác không đành lòng đã kích cảm xúc cổ.

Phải biết rằng, từ trước đến nay anh sát phạt quyết đoán, vẫn là lần đầu tiên có cảm xúc này.

“Sao không ăn?” Thiên Lạc thấy Cổ Kinh Thế cầm chiếc đũa, nhú nhú mày hỏi.

Cô biết đồ ăn mình làm hơi bị khét, thế nhưng so với trước kia đã tốt hơn nhiều.

Cổ Kinh Thế cầm lấy chén nhỏ múc một chén canh.

Ở dưới ánh mắt vô cùng chờ mong của Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế ưu nhã uống một ngụm.

Cay đến nổ tung! Chua đến cực hạn!

Đây là cảm giác đầu tiên của Cổ Kinh Thế khi uống canh, mày không dấu vết nhú lại một cái.

“Hương vị như thế nào?” Thiên Lạc, còn nghiêm trang hỏi.

Cổ Kinh Thế nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô, ho khan một tiếng nói, “Chính cậu ném thử xem”

Thiên Lạc vội vàng múc một chén canh nhỏ, gấp không chờ nổi uống một ngụm.

“Khà-zzz——” trực tiếp cay đến giật mình, Thiên Lạc ném xuống chén bật dậy đi tìm nước uống.

Tổn thọ! Hồ tiêu cùng ớt quá nhiều!

Nhìn Thiên Lạc bởi vì cay mà khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, Cổ Kinh Thế cười nhẹ ra tiếng, đứng dậy nói, “Đi thôi, đi ra ngoài ăn cơm.”

Thiên Lạc thất bại gật gật đầu, tài nấu ăn của cô quả nhiên không cứu được!

.....

Xe jeep nhanh chóng rời khỏi căn cứ, chạy về phía một thành phố gần đó.

Xe của quân khu không cần hạn chế tốc độ, cho nên, không đến một tiếng sau Cổ Kinh Thế cùng với Thiên Lạc đã xuất hiện ở một nhà hàng kiểu Trung.

Nhà hàng này có tên rất đặc biệt, gọi là Ngự Thiện Phòng.

Hơn nữa, nhà ăn cũng được trang trí theo phong cách phục cổ xa hoa, làm người ta có cảm giác mình đang ở trong đại điện hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tôi cũng sẽ không ăn cậu

Hình như Cổ Kinh Thế là khách quen của nhà hàng này.

Vừa mới bước vào cửa lớn nhà hàng, lập tức thấy giám đốc tươi cười đầy mặt đi ra.

“Cổ thiếu tướng, tôi vẫn giữ lại chỗ của ngài, mời đi theo tôi.”

Về mặt Cổ Kinh Thế thân nhiên gật gật đầu, cho Thiên Lạc một ánh mắt, rồi mới đi theo giám đốc.

Trực tiếp tiến vào phòng, Cổ Kinh Thế cầm lấy thực đơn đưa cho Thiên Lạc.

“Muốn ăn cái gì, tùy tiện chọn.”

Hiện tại Thiên Lạc đã bụng đói kêu vang, cô cũng không khách khí, cầm lấy thực đơn vừa nhìn đã phát hiện đồ ở đây rất đắt.

Chỉ là nếu Cổ Kinh Thế tài đại khí thô như thế, tự nhiên cô cũng sẽ không ngượng ngùng.

Chọn mấy đồ ăn chiêu bài, Thiên Lạc cười tủm tỉm đưa thực đơn cho Cổ Kinh Thế, “Tôi không có tiền.”

“Tôi nhớ rõ Thiên gia không thiếu nhất chính là tiền.” Cổ Kinh Thế nói lời này không phải so đo vấn đề ai mời khách với Thiên Lạc, mà đơn thuần là cảm thấy tò mò.

Thiên Lạc bắt đầu dĩ nhún vai, “Tiền sinh hoạt phí tháng này đã tiêu hết.”

Chủ của thân thể này trước kia không biết giữ tiền, tiền tiêu vặt đã bị hết trước khi cô trọng sinh, bị người khác cướp hết không còn thừa bao nhiêu.

Số tiền dư lại nhiều nhất chỉ ăn được mấy chén mì thịt bò, ở chỗ này căn bản không đủ trả.

Nếu cô có tiền, cô sẽ rất hào phóng, đối với phương diện tiền tài, Thiên Lạc chưa bao giờ bủn xỉn.

“Tôi mới nhận được thiệp mời đến sinh nhật ông cụ Thiên.” Cổ Kinh Thế thân nhiên nói.

Thiên Lạc cũng không cảm thấy kỳ quái, người có tiếng như Cổ Kinh Thế nhận được thiệp mời của Thiên gia là chuyện trong dự kiến.

Ngày sinh nhật của ông cụ Thiên cử hành cùng ngày với đại hội gia tộc.

“Căn cứ có thể xin nghỉ sao?” Tính toán thời gian, còn chưa đến mười ngày nữa là sinh nhật của ông nội, cũng là ngày triệu tập đại hội gia tộc Thiên gia.

Cổ Kinh Thế gật gật đầu, “Dưới tình huống đặc biệt, cho phép xin nghỉ hai ngày.”

Thiên Lạc lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, cô có thể an tâm rồi, cô còn tưởng rằng không thể về dự sinh nhật ông nội.

Nhớ tới nụ cười hiền lành của ông nội, ánh mắt Thiên Lạc liền nhu hòa.

Hiện tại điều làm cô lưu luyến vương bận ở Thiên gia, cũng chỉ có ông nội.

Kế tiếp, đồ ăn được mang lên rất nhanh.

Lúc Thiên Lạc và Cố Kinh Thế ăn cơm, thỉnh thoảng Cố Kinh Thế sẽ dùng khóe mắt đánh giá Thiên Lạc.

Không biết vì sao, hứng thú của anh đối với Thiên Lạc ngày càng nhiều.

Trước nay chưa từng có cảm giác kỳ diệu này.

Chỉ là, anh cũng không chán ghét cảm giác đó.

.....

Đêm càng sâu, Cố Kinh Thế nhanh chóng dẫn Thiên Lạc chạy xe về căn cứ.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua mặt, làm cả người Thiên Lạc đều có chút lười biếng.

Thần kinh cả người Thiên Lạc đều căng cứng khi huấn luyện, hiện tại ăn cơm xong, làm cô không khỏi có chút thả lỏng.

Ý thức được điểm này, Thiên Lạc cũng dùng sức nhú mảy, rồi mới vỗ vỗ mặt mình.

Không được, cô không thể cảm thấy buồn ngủ.

Người đàn ông bên cạnh cô còn khó chơi hơn so với bất kì lần huấn luyện nào, cô cần phải lên tinh thần để đối phó.

“Cậu khẩn trương như vậy làm gì, tôi cũng sẽ không ăn cậu.” Tầm mắt Cố Kinh Thế nhẹ nhàng đảo qua, nhìn Thiên Lạc bên cạnh mình, giọng điệu chậm rãi hỏi.

Thật ước gì Cố Kinh Thế chỉ là một quái vật ăn thịt người, nói vậy cùng lắm thì Thiên Lạc trực tiếp giải quyết anh, nhưng Cố Kinh Thế trước mặt lại giao hoạt cơ trí, so với quái vật ăn thịt người còn khó chơi hơn một ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hơi thở của Cố Kinh Thế

“Cố thiếu tướng thật biết nói đùa, tôi chỉ cảm thấy Cố thiếu tướng hoàn toàn không cần phải để tôi đến hầu hạ cuộc sống hàng ngày, rốt cuộc tôi biểu hiện quá kém, sẽ khiến Thiếu tướng chịu thiệt.” Thiên Lạc chớp chớp mắt, nghiêm túc nói.

Thiên Lạc cảm thấy gần vua như gần cọp, có thể cách Cố Kinh Thế càng xa, càng tốt.

“Còn chưa làm thử đã từ bỏ, trong căn cứ quân sự không cần người không có cốt khí.” Cố Kinh Thế không cho là đúng nhếch khóe môi, chậm rãi nói.

Tức giận đến muốn chết, Thiên Lạc đang muốn nói chuyện, lại nhìn Cố Kinh Thế bỗng nhiên nhú mắt lại, hung hăng kéo cô qua ôm.

Hơi thở của Cố Kinh Thế nháy mắt đánh úp lại, đó là hơi thở đặc biệt của người đàn ông thành thực, mang theo lạnh lẽo và cương nghị, cuối cùng biến thành sự quyến rũ trí mạng và thần bí, làm Thiên Lạc không khỏi sùng sốt.

Nhưng rất nhanh Thiên Lạc liền cảm giác được một trận sát khí đánh úp lại, vài chiếc phi tiêu hung hăng bay đến, xuyên qua cửa sổ xe, xẹt qua vị trí cô vừa ngồi.

Nếu chậm hơn một giây, cô khẳng định sẽ bị đánh trúng!

Đáy mắt nổi lên ánh sáng lạnh, Thiên Lạc nhú mảy nhìn lại phía sau, rồi mới thấy được một màn khiến cô kinh ngạc.

Chỉ thấy mấy ninja mặc quần áo đen đạp lên vách núi chênh vênh mà lao đến, tốc độ cực nhanh, ẩn chứa sự sắc bén.

“Cmn, ninja?!” Hoàn toàn hỗn độn, Thiên Lạc không nghĩ tới tại thời đại này lại có thể nhìn thấy ninja cực kỳ hiếm thấy!

Mà lúc này, tốc độ ninja cực nhanh, lại dần dần tới gần xe jeep, phi tiêu đen nhanh chóng trực tiếp xé gió lao tới, còn sắc bén hơn cả viên đạn.

“Đây không phải là những kẻ bình thường, mà là sát thủ của tập đoàn Nhấn Long.” Cổ Kinh Thế nói như thế, trực tiếp giao tay lái cho Thiên Lạc, “Lái xe, tôi giải quyết bọn họ.”

Nhanh chóng tiếp nhận tay lái, Thiên Lạc trao đổi vị trí với Cổ Kinh Thế,

Mà giờ phút này, những tên kia chia làm hai đường, trong đó ba người ném vô số phi tiêu về phía hai người!

Nửa người nhô ra khỏi cửa sổ, cúc áo Cổ Kinh Thế mở hai cái, trên người lộ ra sự cuồng dã không thể kiềm chế, giống như báo săn ngủ đông chỉ chờ đợi thời cơ cuối cùng!

Đôi môi mỏng mím chặt lại, giống như đao ra khỏi vỏ, đáy mắt Cổ Kinh Thế hàm chứa ánh sáng lạnh, hồn lực bàng bạc toát ra phảng phất giống như bàn tay to, hung hăng đánh những phi tiêu vụn nát, rồi mới trực tiếp đánh vào người ba gã ninja!

Ba ninja đó trực tiếp bay ra ngoài phun ra một ngụm máu tươi, đáy mắt hàm chứa sợ hãi cùng hoảng sợ, khẩn trương nhìn Cổ Kinh Thế.

“——!” Cổ Kinh Thế ngưng tụ hồn lực trong lòng bàn tay, trực tiếp đánh trúng ninja trên vách núi.

Thật mạnh nện trên mặt đất, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, đại bộ phận ninja trực tiếp ngã chết, lại có một người nhân cơ hội, trực tiếp nhảy tới trên xe jeep, phi tiêu đen nhánh trong tay bay thẳng về phía cổ Thiên Lạc!

Tất cả đều diễn ra cực nhanh, dù lúc này Cổ Kinh Thế có ra tay cũng không còn kịp!

Con người co rụt lại, Cổ Kinh Thế lại thấy Thiên Lạc nắm tay lái, thân thể mềm dẻo uốn lượn một cái, hai chân hướng tới cửa xe, mạnh mẽ đạp ra ngoài!

Một tiếng vang nặng nề, chân Thiên Lạc đạp về phía cửa xe khiến tên ninja bay ra ngoài!

Hung hăng đánh tay lái, đuôi xe trực tiếp quét qua người tên ninja kia!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đã ở bên cạnh anh

Người đã trúng một đòn nghiêm trọng, tên ninja kia đang gãy gập suy nghĩ thì Thiên Lạc đã giẫm chân ga, với trọng lượng của chiếc xe lập tức bị nghiền thành thịt vụn.

“Oa thật ngẫu, chiếc xe này chạy rất được.” Đáy mắt Thiên Lạc tràn ngập sự hưng phấn, vui sướng cười nói.

“Thân thủ không tệ.” Cổ Kinh Thế nhìn sang Thiên Lạc có chút bất ngờ, rồi mới nhếch khóe môi tà ác: “Chỉ là, xe của tôi bị phá hỏng rồi, cậu định đền như thế nào?”

“Đòi tiền không có, muốn mạng thì có một cái. Chẳng qua, anh cũng phải có bản lĩnh mới lấy được.” Thiên Lạc cũng cười toét miệng, nụ cười có vài phần cảm giác xấu xa.

Câu nói này rất kiêu ngạo, đôi mắt đen nhánh của Cổ Kinh Thế như lốc xoáy sâu thẳm: “Cậu có tự tin như vậy?”

“Tôi không chỉ tự tin về bản thân mình, tôi càng cảm thấy Cổ thiếu tướng không phải là một người tính toán chi li, huống chi, mục tiêu của những tên ninja đó là anh, tôi đi với anh nên mới bị vạ lây.” Thiên Lạc nói đến cuối cùng còn chớp mắt vô tội về phía Cổ Thế Kinh.

Động tác chớp mắt này làm nhịp tim của Cổ Thế Kinh đập nhanh hơn nửa nhịp.

Anh điên rồi sao?

“Và lại hình như mỗi lần tôi ở bên cạnh anh là đều gặp chuyện xui xẻo.” Thiên Lạc khề nói, cô đúng là rất vô tội.

Cổ Kinh Thế ngắt ra, “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì, anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Tôi và anh bỗng nhiên quyết định cùng đi ăn cơm, sao những tên ninja này lại biết hành tung của anh?” Thiên Lạc nghiêm túc hỏi.

Cố Kinh Thế cũng đang nghi ngờ chuyện này, không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định bên cạnh anh có nội gián.

Tên nội gián này rốt cuộc là ai, còn chờ suy xét thêm.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt đen nhánh của Cố Kinh Thế toát ra sát khí.

Đời này anh căm hận nhất chính là sự phản bội.

Chờ anh bắt được tên nội gián kia, nhất định sẽ xử trí theo quân pháp!

“Kẻ thù của tôi cũng có rất nhiều, gặp nguy hiểm khi ở bên cạnh tôi là chuyện thường thôi.” Cố Kinh Thế có chút không tập trung nói một câu, sau đó liền xuống xe.

Đầu chiếc xe Jeep đã bị đâm đến biến dạng, vì vấn đề an toàn nên không thể tiếp tục chạy được nữa.

Thiên Lạc cũng xuống xe, ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn về phía Cố Kinh Thế bên cạnh, “Nếu nói như vậy, tôi có thể lựa chọn cách xa anh hay không?”

Cô không muốn vô duyên vô cớ bị kéo vào nguy hiểm, cuộc sống của cô chỉ mới bắt đầu thôi.

“Như thế nào? Cậu sợ hãi sao?” Cố Kinh Thế khẽ nhướn mày hỏi.

“Không sai, tôi rất sợ chết.” Thiên Lạc cười hì hì nói, ai không quý trọng sinh mệnh thì đều ngu ngốc, cô chính là kiểu sợ chết như thế, cho nên cô mới muốn mình ngày càng trở nên mạnh hơn, như vậy cô mới có thể sống thật khỏe mạnh.

Bất luận là nhân tố gì uy hiếp đến mạng sống của cô, đều không thể tồn tại trên thế giới này, cô sẽ tự tay diệt trừ.

Không nghĩ tới Thiên Lạc thừa nhận nhanh như thế, Cố Kinh Thế có chút kinh ngạc.

“Cậu đã ở bên cạnh tôi, tất nhiên tôi sẽ che chở không để mạng sống của cậu gặp nguy hiểm.” Cố Kinh Thế khẽ nói, trong câu nói ẩn chứa khí phách ngông cuồng.

“Cố thiếu tướng, hiện tại anh nên nghĩ cách để chúng ta về căn cứ đi thôi.” Thiên Lạc sâu kín nói.

Chỗ của bọn họ trước không thôn sau không cửa hàng, là đường núi quanh co vắng vẻ.

Cách khu căn cứ khoảng 20km, xa như vậy mà muốn đi bộ về thì định đi đến lúc nào.

“Ồ chỗ này chờ xe tới đón.” Cố Kinh Thế nói, sau đó liền lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

“Dạ? Thiếu tướng!” Giọng của Buru Sơn truyền đến từ trong điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Huấn luyện cận chiến (1)

Cố Kinh Thế nói đảm ba câu đã nói rõ ràng tình huống hiện tại của anh, bên Buru Sơn nghe thấy liền hải hùng khiếp vía, tỏ vẻ trong vòng mười phút mình sẽ đến nơi này.

Gió đêm lạnh lạnh, Cố Kinh Thế lấy từ trong túi áo ra một hộp thuốc lá, rút lấy một điếu rồi đưa cho Thiên Lạc.

“Tôi không hút thuốc lá.” Thiên Lạc lắc đầu nói.

Cố Kinh Thế không miễn cưỡng, ngậm thuốc lá trên môi, tư thế lười nhác lấy ra một chiếc bật lửa.

Thiên Lạc dùng khước mắt đánh giá Cố Kinh Thế, không khỏi cảm thấy sợ hãi lại thán phục.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy động tác hút thuốc của đàn ông lại có thể đẹp như thế.

Lại chú ý đến sườn mặt hoàn mỹ của Cố Kinh Thế, Thiên Lạc không khỏi cảm thán thêm một lần nữa, không thể nghi ngờ gì người đàn ông này là yêu

nghiệt chuyển thể.

Kế tiếp, hai người đều không nói chuyện, đứng trong gió lạnh cả hai đều im lặng.

Đợi khoảng bảy tám phút, một chiếc xe Jeep của quân đội nhanh như điện chớp chạy về phía bọn họ.

Quay đầu xe một cách xinh đẹp, chiếc xe Jeep đã dừng ngay trước mặt bọn họ, Buru Son dẫn đầu nhảy xuống khỏi xe Jeep.

“Thiếu tướng, ngài không có việc gì chứ.” Buru Son nôn nóng hỏi.

“Không có việc gì.” Giọng điệu của Cố Kinh Thế lãnh đạm, chỉ chỉ những thi thể của ninja trên mặt đất, “Đem cả những thi thể này về luôn, những việc khác chờ về căn cứ rồi nói.”

Nói xong, anh nhanh chóng đi về phía chiếc xe Jeep.

Thiên Lạc vội vàng đi theo Cố Kinh Thế, một trước một sau lên xe.

Trừ bỏ Buru Son ở ngoài, còn có mấy binh sĩ khác của quân khu cũng tới đây.

Mấy binh sĩ kia và Buru Son khiêng mấy thi thể lên thùng xe phía sau, rồi mới liền xe rời khỏi nơi này.

Sau khi trở lại căn cứ, Cố Kinh Thế liền cho Thiên Lạc trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Thiên Lạc biết Cố Kinh Thế muốn đi điều tra việc nội gián, cũng không nhiều lời, sau khi trở về ký túc xá là ngủ.

Ngày hôm sau, việc Thiên Lạc tạm thời làm trợ lý cho Cố Kinh Thế đã lan truyền ra cả căn cứ.

Không ít người đều lặng lẽ suy đoán rốt cuộc giữa Thiên Lạc và Cố Kinh Thế có quan hệ gì? Nói cách khác, vì sao Cố Kinh Thế không chọn người khác làm trợ lý cho anh, lại cố tình chọn Thiên Lạc?

Lúc kim đồng hồ chỉ hướng sáu giờ, một ngày huấn luyện mới lại bắt đầu.

Buổi huấn luyện hôm nay là về kỹ xảo cận chiến.

Nơi luyện tập rộng khoảng hai sân bóng cực kì náo nhiệt, đám học sinh đều tụ tập ở nơi này.

Hôm nay học sinh của học viện Huyền Vũ và học viện Đế Sư cùng nhau tiến hành huấn luyện cận chiến.

Mỗi người đều mặc áo màu trắng cận chiến, chỉ là trước ngực học sinh của học viện Huyền Vũ có cài một chiếc huy hiệu trường có hình dáng lông vũ màu đen, mà trước ngực học sinh học viện Đế Sư lại cài một huy hiệu trường có hình đầu sư tử dùng để phân biệt.

Ánh nắng lúc sáng sớm chiếu xuống khu huấn luyện, mỗi một học sinh đều ổn định đứng tấn.

Cố Kinh Thế cùng mấy người hướng dẫn mặc trang phục cận chiến đứng bên ngoài nhìn đám học sinh.

Đúng lúc này, Buru Son có vẻ nghiêm trọng đi tới bãi huấn luyện, lập tức đi đến trước mặt Cố Kinh Thế, nhỏ giọng thì thầm ở bên tai anh.

Cố Kinh Thế nghe xong lông mày nhăn lại, rồi lại nhìn Thiên Lạc đang nghiêm túc đứng tấn ở phía xa xa.

“Tôi đi với cậu xem thế nào.” Cố Kinh Thế nói xong, liền xoay người nhanh chóng rời khỏi bãi huấn luyện.

Mỗi một học sinh cần phải kiên trì đứng tấn khoảng một tiếng, một tiếng sau sẽ tiến hành huấn luyện những thứ khác.

Nếu có người kiên trì không được thì sẽ bị đào thải.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Huấn luyện cận chiến (2)

Sau khi đứng tấn kết thúc liền huấn luyện mô phỏng cận chiến.

Huấn luyện mô phỏng cận chiến chỉ là để các học sinh cận chiến với người máy, người máy sẽ căn cứ thực lực của đối phương để tự động lựa chọn cấp bậc, như vậy mới có thể giữ được tính công bằng của việc cận chiến.

Nếu chiến thắng huấn luyện mô phỏng cận chiến, mỗi người sẽ nhận được một bình thuốc tăng cường thể năng n1.

Ở thế giới này, người bào chế thuốc và những loại thuốc này đều rất ít ỏi, bình thường một lọ thuốc n1 ở trên thị trường có thể bán được năm ngàn, hơn nữa còn thường xuyên dù có tiền mà cũng không mua được.

Ở trong căn cứ huấn luyện, có thể đạt được một lọ thuốc n1 thì đó chính là đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi.

Nếu thua bài mô phỏng cận chiến, không chỉ là không được thuốc, mà còn bị phạt chạy 10km.

Sau đó, mỗi tổ một trăm người, đồng thời tiến hành mô phỏng cận chiến.

Có người thua cũng có người thắng, dáng vẻ của người máy kia vừa nhìn qua liền rất giống con người, tới thế kỷ này, kỹ thuật người máy đã phát triển đến đỉnh điểm, những người máy này có động tác nhanh nhẹn, hơn nữa chúng nó bị công kích cũng không tính là gì, bị chúng nó đánh phải còn đặc biệt đau.

Đội khoảng hai tiếng, cuối cùng cũng đến lượt Thiên Lạc ra sân.

Cùng lên với cô còn có học sinh của ban C.

Sự thắng thua lúc này sẽ không ảnh hưởng đến tập thể, nhưng đám học sinh ban C vẫn cực kì nhiệt tình, lấy ra sự nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

Huấn luyện mô phỏng chủ yếu để khảo nghiệm kỹ xảo cận chiến, mà Thiên Lạc lại rất am hiểu đánh nhau tay đôi.

“Xin chỉ giáo nhiều hơn.” Trước mặt Thiên Lạc là một cô người máy cực kì non nớt, giọng nói của cô ấy cũng rất thanh thúy êm tai.

Làn da nhân tạo sáng bóng, mái tóc dài đen nhánh, trên người mặc một bộ thể thao màu hồng nhạt, khuôn mặt thanh tú sinh động, thoạt nhìn người máy này không hề khác gì người thật, trừ bỏ cặp mắt nhân tạo có chút đờ đẫn.

Lúc này, Thiên Lạc cũng phải nói một câu xin chỉ giáo nhiều hơn mới có thể hoàn toàn khởi động người máy.

“Xin chỉ giáo nhiều hơn.” Thiên Lạc không chút do dự nói ra miệng.

Người máy kia dùng mắt thật nhanh chóng quét qua người Thiên Lạc từ trên xuống dưới một lần, đồng thời tính toán ra thực lực của cô.

Bởi vì nơi này cấm sử dụng hồn lực, cho nên người máy tính toán tổng thể tổ chất thân thể của Thiên Lạc là 80 điểm.

Đây không phải một số điểm thấp.

Sau khi tính toán xong, người máy liền nhanh chóng phát động công kích đánh đòn phủ đầu.

Ra tay nhanh như gió lại mềm mại. Người máy khẽ cúi vòng lên một cái, liền hung hăng đâm về phía mặt Thiên Lạc.

Tốc độ cực nhanh, nắm đấm còn chưa tới mặt, gió trong nắm đấm kia đã làm rối tóc mái của Thiên Lạc.

Ánh mắt hơi cau mày lại, Thiên Lạc quay đầu đi tránh được một nắm đấm này, cùng lúc đó, Thiên Lạc đá mạnh một vào bụng người máy.

Nếu muốn thắng người máy thì phải chạm được vào nút màu đỏ trên bụng nó, chỉ cần người máy dừng công kích thì đối phương sẽ thắng.

Người máy phản ứng không chậm chút nào, thân thể nhanh nhạy lùi về phía sau, đồng thời đôi tay chắn trước bụng, liền chặn được chân Thiên Lạc.

Tiếp theo liền nhanh chóng vươn tay ra muốn tóm lấy chân của Thiên Lạc, chỉ là động tác của Thiên Lạc còn nhanh hơn, nhanh chóng thu chân lại.

Thiên Lạc lại vùng một quyền về phía đầu người máy.

Lúc trước cô đã xem qua tài liệu, những người máy này có chip khống chế ở trên đầu, nếu cô trực tiếp phá hủy con chip, như vậy nó cũng sẽ dừng công kích.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc*, *Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Huấn luyện cận chiến (3)

Chỉ là muốn đánh trúng điểm yếu của người máy nói dễ hơn làm.

Độ nhạy và năng lực phản ứng của người máy đều là từ máy tính và tia tử ngoại khổng lồ, phản ứng còn nhanh hơn cả con người, hơn nữa động tác cực kì chuẩn xác.

Quả nhiên, phần đầu của người máy xoay 180 độ, trực tiếp quay phần sau đầu về phía Thiên Lạc.

Thiên Lạc đánh một quyền thật mạnh vào sau đầu cứng rắn, không có chút ảnh hưởng gì đối với nó, ngược lại khiến tay của cô bị đau.

Kế tiếp, người máy tàn nhẫn lại triển khai công kích về phía Thiên Lạc lần nữa.

Hai bàn tay hung hăng nắm chặt thành nắm đấm, bàn tay của người máy rất nhanh đã bóc lên một tầng màu đen tinh khiết bao vây lấy, sau đó liền đấm về phía Thiên Lạc!

Nhìn lớp màu đen quanh nắm đấm, trong lòng Thiên Lạc giật mình, theo bản năng muốn né tránh.

“——!”

Nắm đấm bằng sắt kia hung hăng nện xuống mặt đất, tức khắc phát ra một tiếng vang nặng nề trầm đục, trực tiếp đấm thủng một lỗ!

Sức mạnh thật đáng sợ!

Trong lòng kinh hãi, Thiên Lạc nhìn thấy nắm đấm đầy sức mạnh kia lại đánh về phía cô lần thứ hai, tức khắc hải hùng khiếp vía, không chút nghĩ ngợi, hoàn toàn né tránh dựa vào phản ứng tiềm thức.

Nếu như bị nắm đấm này đánh trúng, tuyệt đối sẽ không dễ chịu!

Không ngừng trốn tránh nắm đấm của người máy, Thiên Lạc hung hăng nhử mày.

Cũng không thể cứ mãi né tránh như vậy.

Nghĩ tới cái này, đáy mắt Thiên Lạc hiện ra một tia tàn nhẫn, trực tiếp giơ tay, cứng rắn nhận lấy một đấm của người máy!

“Tê.....” Xương tay gần như bị đập nát, truyền đến cảm giác đau đớn, làm cánh tay Thiên Lạc chấn động, từ cánh tay đến chân truyền đến một trận tê dại.

Không dừng lại, Thiên Lạc xoay tay trực tiếp bắt được cổ tay của người máy, nhanh chóng bẻ một cái!

Cổ tay của người máy bị Thiên Lạc giữ thật chặt, trong lúc bẻ chỗ khớp nối ở bả vai hiện ra tia lửa, Thiên Lạc cứ cứng rắn xoay tay của người máy.

Một tiếng vang giòn giã, Thiên Lạc đã bẻ gãy tay người máy làm đứt hết các dây điện kết nối, tiện tay xoay người cánh tay đó lại, dùng nắm tay bằng sắt kia đánh mạnh lên đầu người máy!

‘Bịch’ một tiếng, pha lê trên đầu người máy đã bị đập nát, tia lửa cũng lóe lên hai cái.

Nhìn thấy chiêu này hữu dụng, mắt Thiên Lạc cũng sáng ngời, rồi lại hung hăng đập thêm một quyền lên đầu người máy!

Người máy cũng là ý thức được nguy hiểm, nhắc chân hung hăng đạp vào bụng Thiên Lạc!

Một cước này vừa nhanh lại tàn nhẫn, trực tiếp phát ra tiếng vang trong không khí!

Nếu né tránh thì Thiên Lạc sẽ mất đi thời cơ công kích tốt nhất!

Nghĩ tới điều này, trong mắt Thiên Lạc hiện lên ánh sáng điên cuồng, không trốn cũng không né, cứng rắn nhận một cước của người máy!

Lục phủ ngũ tạng truyền ra cảm giác đau nhức đến tan nát cõi lòng, khoe miệng Thiên Lạc tràn ra một ngụm máu tươi, trong đáy mắt đen nhánh hiện lên sát ý vô tận.

“Mấy đá tao một cước, tao sẽ lấy mạng của mày để trả lại!” Thiên Lạc nói như thế, nhắm ngay đầu người máy hung hăng đấm xuống một quyền!

Phịch một tiếng, đầu người máy bị đập vỡ, con chip cũng bị đập nát, đôi mắt của người máy trong nháy mắt liền tối sầm lại, rồi mới trực tiếp cứng đờ không tiếp tục nhúc nhích.

“Tê, cái đồ vật quý quái này, ra tay thật tàn nhẫn!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Huấn luyện cận chiến (4)

Cả người đau đớn vì bị người máy công kích tàn nhẫn, chỉ là cũng may Thiên Lạc đã thuận lợi thông qua bài kiểm tra.

Đau đớn khiến cô nhũ mảy, Thiên Lạc hít sâu một hơi mới áp chế được cơn đau toàn thân, rồi lại nhìn về phía những người khác xung quanh.

Trong đó cũng có không ít người chiến thắng người máy, chỉ là cũng đều bị thương không ít.

Hít một hơi thật sâu, Thiên Lạc nhìn những người khác còn đang chiến đấu.

Rất nhanh đã hết giờ thi đấu, cuối cùng ban C chỉ có tổng cộng năm người có thể thuận lợi đánh thắng người máy.

Hiện tại mới chỉ bắt đầu huấn luyện, cho dù không đánh thắng người máy cũng sẽ không trực tiếp bị đào thải, mà chỉ bị trừ điểm, kế tiếp vẫn còn rất nhiều cơ hội để nâng cao điểm số, tất cả người của ban C đều không nhụt chí mà là cổ vũ lẫn nhau, rồi mới từng người về ký túc xá của mình.

Sau khi Thiên Lạc kết thúc huấn luyện liền muốn đi đến chỗ Cố Kinh Thế.

Ngoài ý muốn phát hiện Cố Kinh Thế đã đứng cách đó không xa chờ cô, Thiên Lạc thấy Cố Kinh Thế bước từng bước dài, rất nhanh đã thu hẹp khoảng cách giữa hai người.

Cảm giác bị áp bách cực kì mãnh liệt, Thiên Lạc cũng mang theo vài phần khản trương nhìn Cố Kinh Thế đứng trước mặt mình, “Cố thượng giáo, ánh mắt tôi rất tốt, anh không đứng gần tôi thì tôi cũng có thể thấy anh.”

“Hôm nay huấn luyện như thế nào.” Cố Kinh Thế nhìn Thiên Lạc lại hỏi.

“Nơi này có rất nhiều thứ thú vị, tôi rất thích.” Thiên Lạc nghe xong Cố Kinh Thế nói xong, khoe môi cô liền nở nụ cười mê người, cười cười trả lời vấn đề của Cố Kinh Thế.

Nghe Thiên Lạc nói xong, đôi mắt Cố Kinh Thế phảng phất giống như sao trời, lộ ra ánh sáng cao thâm khó đoán, “Còn nhớ rõ việc lúc trước chúng ta bị ninja đuổi giết chứ.”

Đương nhiên nhớ rõ.

“Đó là Cố thiếu tướng bị ninja đuổi giết, tôi chỉ bị anh vạ lây mà thôi.” Thiên Lạc chớp chớp mắt, nói.

“Tuy rằng là bị liên lụy, chỉ là chuyện này cũng liên quan đến cậu, cậu không thể chỉ lo thân mình.” Cố Kinh Thế nói như thế, khoe miệng cũng bày ra một nụ cười tà mị, tầm mắt dừng ở trên người Thiên Lạc, “Hôm nay, tôi có một nhiệm vụ muốn giao cho cậu. Thật ra tôi đã tìm được nội gián rồi.”

Bình thường rất khó phát hiện nội gián ở bên cạnh mình, vậy mà Cố Kinh Thế lại tìm được rất nhanh, quả nhiên là người đàn ông đáng sợ.

Thiên Lạc nghĩ như thế, nghe Cố Kinh Thế lại nói tiếp, “Người kia là trợ lý trước của tôi, tôi đã bắt được hắn, nhưng người này rất kín miệng, tôi không hỏi được chút tin tức hữu dụng nào, đang muốn giao nhiệm vụ này cho cậu làm.”

Người đã tìm được, nếu muốn hỏi ra tin tức cũng không khó, chẳng qua, Cố Kinh Thế rất muốn nhìn xem Thiên Lạc sẽ dùng phương pháp gì để thẩm vấn phạm nhân.

Thẩm vấn phạm nhân thì phải tàn nhẫn độc ác, Cố Kinh Thế muốn nhìn một chút Thiên Lạc có thể đem đến cho anh một sự ngạc nhiên hay không.

Nghe Cố Kinh Thế nói xong, Thiên Lạc nghĩ nghĩ, cũng biết Cố Kinh Thế sẽ không cho cô cự tuyệt.

“Có thể, chúng ta đi thôi.” Cô cũng rất muốn nhìn xem người có thể làm nội gián ngay dưới mí mắt Cố Kinh Thế rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Bên này.” Cố Kinh Thế dẫn Thiên Lạc đi đến ngục giam điện tử của căn cứ ở dưới lòng đất.

Các phòng giam của ngục giam điện tử đều được mở điện, cùng với các loại xiềng xích, theo dõi 24 tiếng một ngày, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng đừng nghĩ chạy thoát.

Chương 46: Huấn luyện cận chiến (5)

Nhà giam trước mắt là kiểu nhà giam rất hiện đại như một hòm thủy tinh rất lớn, từ xa nhìn lại có thể nhìn được bốn phía, ánh sáng ngời ngời, có thể nhìn rõ ràng nhất cử nhất động của phạm nhân, tuyệt đối không để phạm nhân chạy thoát.

Đầu tiên là đi tới phòng quan sát 24 giờ, Thiên Lạc thoáng nhướn mày, nhìn người đàn ông lịch sự đang bị trói cả tay lẫn chân.

Vừa nhìn liền thấy bề ngoài là kiểu người vô hại, trung thực, nhưng dưới đáy mắt lại lóe lên sự cơ trí cùng ác độc, rõ ràng bên trong người này không hề đơn giản như bề ngoài.

Cũng là loại người bề ngoài vô tội, tâm tư thâm trầm, ngược lại càng thêm giáo hoạt.

Xác thật là một người khó đối phó.

Đã từng là chuyên gia tâm lý học tội phạm, Thiên Lạc chỉ là quan sát tướng mạo cùng hành động của người này là có thể phán đoán được, người trước mắt này khó đối phó đến mức nào.

Trong lòng cũng đã hiểu rõ, Thiên Lạc nhìn người đàn ông trước mắt, hai tròng mắt đen nhánh lộ ra sự cơ trí, “Không ai định nói cho tôi biết một chút thông tin của người đàn ông này sao?”

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cho dù là thẩm vấn phạm nhân cũng như vậy.

Toàn bộ phòng điều khiển đều là hơi thở lạnh thấu xương của quan quân, người bình thường căn bản không có cách nào ngăn cản sát khí trên người quan quân, nhưng Thiên Lạc chẳng những không bị ảnh hưởng, ngược lại còn ngạo nghễ đặt câu hỏi.

Hoàn toàn là đứng ở địa vị cao, không có chút nào sợ hãi.

Quả nhiên là vật nhỏ thú vị.

Khóe miệng Cố Kinh Thế hiện ra một nụ cười tà mị lãnh khốc, rồi mới liếc nhìn thuộc hạ của mình.

Nhẹ nhàng gạt đầu, sĩ quan phụ tá bên cạnh Cố Kinh Thế cũng là người đẹp trai cứng rắn, một đôi mắt màu nâu lộ ra ánh sáng sắc bén, “Hắn tên là Lý Nham, hai mươi tám tuổi, lúc trước vẫn luôn đảm nhiệm chức trợ lý của Thiếu tướng, chúng tôi đã thử dùng kỹ thuật thôi miên để tra khảo hắn, nhưng lại không có hiệu quả.”

“Kỹ thuật thôi miên chỉ có thể dùng với những người không có ý chí kiên định, trên thế giới này, người dám đắc tội Cố thiếu tướng thì tố chất tâm lý tất nhiên không bình thường, phương pháp này khẳng định vô dụng.” Thiên Lạc nhún nhún vai.

Bị Thiên Lạc nói một câu như vậy, quan quân ở đây đều trầm mặc.

Thiên Lạc đang nghi ngờ năng lực của bọn họ!

Nếu là cô thật sự có bản lĩnh nói ra thì bọn họ sẽ không để ý, nhưng Thiên Lạc chỉ là một học sinh chưa tốt nghiệp, cuồng vọng tự đại, căn bản không có tư cách nói chuyện như thế với bọn họ!

Nếu không phải Cố Kinh Thế có mệnh lệnh, nói sự việc lần này muốn giao cho Thiên Lạc xử lý, những quan quân ở đây sẽ không yên lặng như bây giờ.

Cho dù là hiện tại không trực tiếp mở miệng, nhưng trong ánh mắt đám quan quân đều có sự tức giận.

“Đừng ở chỗ này chậm trễ thời gian, cậu nói xem mình có biện pháp gì.” Cố Kinh Thế ngồi ở một bên, tò mò hỏi.

“Chiến thuật tâm lý không được, liền trực tiếp ngược đãi thân thể.” Thiên Lạc cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp sáng khoái nói.

Còn tưởng rằng Thiên Lạc sẽ có bao nhiêu biện pháp ghê gớm, sĩ quan phụ tá hừ lạnh một tiếng, “Chúng tôi đều là những người được huấn luyện chuyên nghiệp, năng lực chịu đựng tra khảo rất mạnh.”

Ý của sĩ quan phụ tá rất rõ ràng, biện pháp của Thiên Lạc vô dụng.

Không chỉ có sĩ quan phụ tá, những người khác cũng cảm thấy thế.

Một người chỉ biết nói bậy làm càn cũng chỉ đến thế thôi!

“Cũng chưa chắc đã như vậy, giúp tôi chuẩn bị mấy thứ, tôi sẽ biểu diễn miễn phí cho mấy người xem.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Huấn luyện cận chiến (6)

Thiên Lạc dùng bút viết lên giấy những thứ cô cần, rồi mới trực tiếp đưa giấy cho sĩ quan phụ tá.

Đã được ra lệnh phải toàn lực phối hợp với Thiên Lạc, sĩ quan phụ tá nhìn mấy chữ trên giấy, nghi ngờ nhàu mày, rồi mới lập tức đi chuẩn bị.

“Thiếu tướng, có hứng thú đến hiện trường xem diễn không?” Thiên Lạc cười hi hi hỏi Cố Kinh Thế.

“Đi thôi.” Đúng là rất hiếu kì không biết Thiên Lạc định dùng cách gì, Cố Kinh Thế đi theo Thiên Lạc đến nhà giam.

“Không cần mở cửa, tôi không đi vào.” Thiên Lạc không muốn đi vào nhà giam bốn phía là pha lê, dừng lại ở bên ngoài rồi mới nhìn về phía phòng giam của Lý Nham.

“Hừ, Cố Kinh Thế, đây là biện pháp mà mày nghĩ ra sao?” Trên mặt hằn đầy đặc sự khinh thường, rõ ràng Lý Nham nhìn Thiên Lạc không vừa mắt, biểu cảm trào phúng cực kì mãnh liệt.

“Người đâu, đổ nước cho tôi.” Thiên Lạc vừa nói xong, quan viên đứng một bên cũng bắt đầu điều khiển phòng giam, mở vòi phun chữa cháy, khiến cả phòng giam và cả Lý Nham đều bị ướt đầm.

“Nhóc con, không phải là mày định khiến tao chết đuối chứ?” Lý Nham vẫn không nhúc nhích, khinh thường nhìn Thiên Lạc.

“Đương nhiên không phải, yên tâm yên tâm, món quà lớn còn ở phía sau.” Thiên Lạc nói như thế, nhìn sĩ quan phụ tá lợi dụng chương trình quản lí để thiết lập lại phòng giam, rồi mới đưa máy kiểm soát cho Thiên Lạc.

“Cảm ơn đã giúp đỡ.” Thiên Lạc nhìn máy kiểm soát trong tay.

Máy kiểm soát là một tấm cảm ứng điện tử, giờ phút này ngón tay Thiên Lạc đã đặt ở chốt mở, “Tôi cho anh một cơ hội, chủ động nói ra thì tôi sẽ không khiến anh chịu tra tấn.”

“Cuồng vọng.” Lý Nham hoàn toàn là kiểu không để Thiên Lạc vào trong mắt.

Đối mặt với phản ứng của Lý Nham, Thiên Lạc lại hoàn toàn không tức giận, chỉ là trong đôi mắt đen nhánh đã hiện ra tia sát khí, rồi mới trực tiếp ấn chốt mở.

“Àm——!”

Chỉ nghe thấy một dòng điện lưu nhanh chóng xẹt qua, cả người Lý Nham ngậy ra một lúc, đầu tiên là cảm thấy tứ chi của mình giống như tê mõi, sau đó dòng điện lưu nhanh chóng khuếch tán theo sàn nhà ẩm ướt, dưới ánh mắt hoảng sợ của Lý Nham, dòng điện lưu trực tiếp từ dưới nền đất hung hăng đánh lên người hắn.

“A a a!!” Tức khắc cả người bị điện giật đến run rẩy, cả người Lý Nham đều co rút, thân thể chết lạng không chịu khống chế, trực tiếp ngã trên mặt đất!

Cái loại đau đớn này gần như xé nát thân thể, làm trong miệng Lý Nham không ngừng phát ra tiếng kêu đau đớn.

Ngay cả việc thôi miên cũng có thể chống đỡ được, lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Lý Nham không nói tiếng nào lại chặt vật ngã trên mặt đất như vậy.

“Tiếp tục kêu a, không phải vừa rồi anh rất hung hăng với tôi sao?” Thiên Lạc cười hi hi, gia tăng lực.

Dòng điện càng lớn truyền qua, Lý Nham nằm trên mặt đất run rẩy, cả người đều như mất khống chế, miệng sùi bọt mép, kêu cũng kêu không được, mặt kệ vận vẹo muốn tránh thoát đến thế nào, cả người và căn phòng đều ướt đầm, mỗi góc đều bị dòng điện bao trùm, làm Lý Nham không có chỗ nào ẩn nấp!

Thân thể tiếp tục run rẩy, Lý Nham trợn trắng mắt, trên người từ từ bốc lên khói xanh.

Thiên Lạc thấy vậy, mới từ bi ngắt òng điện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Huấn luyện cận chiến (7)

Hoàn toàn là đáng về thiếu chút nữa bị điện giật chết, cả người Lý Nham đã ngã trên đất không ngừng run rẩy, đáng về này khiến người ta phải sợ hãi đến mức tinh thần run rẩy.

“Tiêm thuốc khôi phục cho hắn, đừng để hắn chết thật.” Khuôn mặt Thiên Lạc tràn ngập lãnh khốc, giọng điệu thần nhiên.

“A, được!” Mọi người đều bị thủ đoạn của Thiên Lạc dọa, mới đầu mọi người còn tưởng Thiên Lạc định quát mấy roi rồi tra khảo, hoàn toàn không nghĩ tới Thiên Lạc lại trực tiếp dùng cách điện giật tàn nhẫn như vậy!

Điện giật không phải là việc có thể lấy ra để đùa giỡn, làm không tốt sẽ trực tiếp giết chết phạm nhân.

Lý Nham cũng không phải phạm nhân bình thường, nhất định sau lưng hắn có người lợi hại hơn muốn mưu hại Cố Kinh Thế.

Cố Kinh Thế thân là Thiếu tướng quân khu, mỗi một thủ đoạn đều khiến người ta sợ hãi, một người đáng sợ như vậy mà có người dám lấy mạng, trước khi hỏi ra chân tướng thì không ai dám để Lý Nham xảy ra chuyện gì.

Cho nên, bọn họ chỉ dám tiến hành thôi miên và mấy cách thẩm vấn linh tinh, những cách tra khảo thân thể bình thường lại không có tác dụng với người đã được huấn luyện chuyên nghiệp như Lý Nham, mới có thể khiến việc thẩm vấn rơi vào cục diện bế tắc.

Nhanh chóng tiêm thuốc khôi phục cho Lý Nham, mấy quan quân người thấy trên người Lý Nham đã có mùi khét nhàn nhạt, trong lúc nhất thời trong lòng đều có cảm giác run sợ.

Trời ạ, rốt cuộc Thiếu tướng của bọn họ tìm ở đâu ra một nhân vật đáng sợ như vậy, thủ đoạn không chỉ tàn nhẫn, thời cơ cũng nắm vừa đúng, bằng không chỉ sợ thêm hai phút là Lý Nham sẽ phải chết.

Có thể căn thời gian một cách chuẩn xác như thế, không phải ai cũng có thể làm được.

Cố Kinh Thế cũng mang theo vài phần ý cười và tán thưởng nhìn Thiên Lạc.

Lý Nham run rẩy tỉnh lại, hình như cảm giác đau đớn đến đáng sợ vừa rồi vẫn còn lưu lại trên người hắn, làm sắc mặt của hắn trắng bệch, hoảng sợ nhìn Thiên Lạc.

“Như thế nào, muốn thử lại một lần nữa hay không?” Thiên Lạc cười tùm tùm nhìn Lý Nham, “Trừ cái đó ra, tôi còn chuẩn bị một thứ khác tốt hơn cho anh.”

“Cái gì?! Đồ gì! Mày còn muốn làm cái gì!” Lý Nham sợ tới mức muốn chết, hoảng sợ kêu to.

“Một thứ thuốc có thể làm anh cảm thấy đau đớn gấp năm lần, mặt khác còn có loại thuốc làm anh giữ được sự tỉnh táo, anh có thể yên tâm, hai loại thuốc này có thể khiến anh chịu đủ đau đớn, còn không chết đi.”

Nhìn Thiên Lạc, Lý Nham chỉ cảm thấy mình đang gặp ác ma!

“Tôi nói! Tôi nói hết, cậu hãy buông tha cho tôi.” Thiếu chút nữa đang sống sờ sờ bị hù chết.

Cực kì vừa lòng với phản ứng của Lý Nham, Thiên Lạc nhướng mày nhìn về phía Cố Kinh Thế, rồi mới trực tiếp hỏi, “Nói một chút đi, anh đang giấu diếm cái gì, người nào đứng sau lưng anh?”

Nghe xong vấn đề của Thiên Lạc, sắc mặt Lý Nham cực kì khó coi, “Là, là Văn Long Đường”

Không biết Văn Long Đường là cái gì, nhưng Thiên Lạc nhìn thấy sắc mặt Cố Kinh Thế lập tức trầm xuống.

“Văn Long Đường là cái gì?” Mang theo vài phần tò mò, Thiên Lạc hỏi.

“Là tổ chức hắc đạo lớn nhất, không phải là kẻ thù ngày một ngày hai của tôi.” Cổ Kinh Thế nói xong quanh người liền toát ra sát khí, giữa mặt mày còn tỏa ra hơi thở lãnh khốc, “Lại nói tiếp, lúc trước bị tập kích ở nhà hàng, tôi đã nghĩ ngờ là do Vân Long Đường cho người làm, hiện tại xem ra, rõ ràng bọn chúng có liên quan đến vụ ám sát lần trước và việc ở nhà hàng.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Huấn luyện cận chiến (8)

Nghe xong suy đoán của Cổ Kinh Thế, Lý Nham cũng lập tức cúi đầu, trong ánh mắt tràn ngập sự dao động, hiển nhiên là bị Cổ Kinh Thế đoán đúng rồi.

Ánh mắt mang theo vài phần run rẩy, sắc mặt Lý Nham cũng cực kì khó coi, cả người nhìn qua nom nớp lo sợ.

“Được, việc tiếp theo giao cho mấy cậu, có thể hỏi được cái gì cứ hỏi hết cho tôi.” Cổ Kinh Thế chỉ cần biết chuyện này là ai làm, trong đầu xuất hiện mấy trăm cách đối phó Vân Long Đường, anh đã không còn hứng thú đối với những việc khác.

“Thiên Lạc, cậu đi theo tôi.” Cổ Kinh Thế nói với Thiên Lạc một câu, sau đó liền rời đi trước.

Tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, Thiên Lạc cũng ngoan ngoãn gật đầu, rồi đi theo Cổ Kinh Thế ra ngoài.

Nhìn Thiên Lạc theo Cổ Kinh Thế rời đi, trong mắt những người ở đây đều có sự kính nể với Thiên Lạc.

“Thủ đoạn không tồi, đủ tàn nhẫn.” Đôi mắt Cổ Kinh Thế lộ ra ánh sáng tà mị nhìn thẳng vào Thiên Lạc, giọng nói của anh như rượu ngon, hết sức mê người.

Sớm đã biết Cổ Kinh Thế là một tên yêu nghiệt, Thiên Lạc ổn định lại tinh thần, rồi mới lộ ra một nụ cười lưu manh, “Đa tạ thiếu tướng khích lệ.”

Thật ra cô rất có hứng thú với Vân Long Đường kia, Thiên Lạc biết Cổ Kinh Thế là nhân vật nghịch thiên đến cỡ nào, có thể sắp xếp cơ sở ngầm ngay bên cạnh anh, thậm chí còn thiết kế ám sát anh, đây không phải việc ai cũng có thể làm được.

“Thiếu tướng, Vân Long Đường kia, rất lợi hại sao?” Từ trước tới nay Thiên Lạc đều rất có hứng thú với những người mạnh mẽ.

Đối mặt với ánh mắt tò mò của Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế nhẹ nhàng nheo mắt, “Không lợi hại bằng tôi.”

Cũng không phải tự luyến, chỉ đơn thuần nói cho Thiên Lạc biết sự thật.

Đã sớm biết Cổ Kinh Thế là nhân vật yêu nghiệt tới cấp bậc nào, Thiên Lạc nghe Cổ Kinh Thế nói xong, không cho là đúng nhún vai, cũng trở về ký túc xá của mình.

Tuy muốn để ý cách ăn uống và cuộc sống hằng ngày của Cổ Kinh Thế, chỉ là Thiên Lạc không muốn đứng chung dưới một mái hiên với người đàn ông nguy hiểm như vậy.

Hôm nay là một ngày bận rộn, cả người Thiên Lạc đặc biệt mệt mỏi, tiện tay uống mấy viên thuốc giảm đau, vừa ngã đầu xuống liền ngáy o o.

Ngày mai còn có rất nhiều đợt huấn luyện hao phí tinh thần hơn, Thiên Lạc cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức mới được.

Ngủ thẳng đến hừng đông, sau khi ăn xong bữa sáng, đám người Thiên Lạc lại bắt đầu tiến hành đợt huấn luyện tiếp theo.

Quý Phong nhìn mọi người ở đây, nhanh chóng mở miệng, “Hôm nay là buổi huấn luyện cá nhân, nội dung huấn luyện chính là cách tháo gỡ mìn.”

Một hạng mục huấn luyện ngoài ý muốn, khiến đầy mắt Thiên Lạc nhiều hơn vài phần tò mò.

Gỡ mìn, ý nghĩa cũng như tên chính là tìm cách loại bỏ bom mìn.

Công việc nghe có vẻ đơn giản nhưng thực tế lại rất khó khăn, không cẩn thận liền bị bom nổ thành đồng thối vụn, hơn nữa, muốn phát hiện bom lại càng phải cẩn thận để ý mười phần, mới có thể cẩn thận gỡ bom.

Đây không chỉ là khảo nghiệm thể lực, càng là khảo nghiệm sự cẩn thận và khả năng tập trung.

Nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt Thiên Lạc nhìn mọi người ó chút sâu xa.

Học sinh trong trường học này đều là huyết khí phương cương, luận về sôi nổi và ác độc, khẳng định là hạng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Huấn luyện cận chiến (9)

Nhưng muốn nói cẩn thận và sự tập trung, còn thiếu rất nhiều.

Càng không am hiểu cái gì, càng muốn huấn luyện, chẳng qua, rất nhiều khóa huấn luyện đều chỉ là huấn luyện sự tập trung và thể trạng, rất ít có những huấn luyện khảo nghiệm tố chất tâm lý.

Cũng không biết rốt cuộc là ai nghĩ ra phương pháp huấn luyện này, thật là đủ xảo quyệt độc ác.

Mà Thiên Lạc mới nghĩ như thế, rất nhanh đã có đáp án.

“Lần huấn luyện này là do Cố thiếu tướng sắp xếp, là để khảo nghiệm tâm trí của mọi người, chỉ là, bởi vì suy xét đến lần đầu tiên mọi người gỡ mìn, lại còn là cá nhân tự làm, cho nên lúc mỗi người đi vào gỡ mìn, Cố thiếu tướng sẽ dùng bộ đàm để chỉ dẫn cách làm, lần này cũng không áp dụng điểm số và đào thải, mỗi người có một tiếng để gỡ ba mươi quả bom, người dành thời gian ngắn nhất để gỡ được nhiều bom nhất sẽ thắng.”

“Nếu dẫm phải bom, sẽ không bị nổ chết chứ?” Có một học sinh lập tức hỏi.

“Đương nhiên mọi người không cần lo lắng điểm này, trong bom không phải là thuốc nổ, mà là một loại thuốc sẽ khiến người ta mệt mỏi đau đớn trong vòng ba giờ, một khi kích phát quả bom sẽ khiến bom nổ mạnh, thuốc sẽ bao trùm vào người mọi người, đây cũng là xử phạt, hơn nữa, một khi bom nổ mạnh, vậy việc gỡ bom sẽ kết thúc, dựa theo bom bị nổ mà xếp hạng.” Quý Phong cũng trả lời vấn đề này rất nhanh, rồi mới tiếp tục hỏi, “Mọi người còn vấn đề gì không?”

Thiên Lạc lấp tức gờ tay hỏi, “Người khiến bom nổ sẽ bị phạt, như vậy người đạt hạng nhất có được khen thưởng không?”

Bỗng chốc bị Thiên Lạc hỏi vấn đề này, Quý Phong thật đúng là không biết lấy gì để khen thưởng.

Trước khi Quý Phong trả lời vấn đề của Thiên Lạc, giọng nói trầm thấp tràn ngập sự tà mị của Cố Kinh Thế đã chậm rãi vang lên.

“Chỉ cần cậu có thể đạt được hạng nhất, tôi sẽ chuẩn bị một phần thưởng cho cậu.”

Nghe không ra Cố Kinh Thế giận hay vui, nhưng mọi người đều biết vị Cố thiếu tướng này không dễ chọc, trong lúc nhất thời đều là mang theo vài phần đồng tình nhìn về phía Thiên Lạc.

Thiên Lạc cũng nhẹ nhàng nhún mày, cuối cùng vẫn lộ ra biểu cảm bình tĩnh.

Tuy Cố Kinh Thế rất yêu nghiệt, chỉ là, nếu thật sự cô thắng cũng không đến mức làm gì cô đi?

Như thế nghĩ, Thiên Lạc cũng càng yên tâm thoải mái một ít.

Tổng cộng hơn một nghìn học sinh, mỗi lần mười người đồng thời bắt đầu kiểm tra.

Vốn đang cho rằng hôm nay sẽ không kiểm tra xong, trên thực tế kết quả lại khiến Thiên Lạc nghĩ không ra.

Mỗi người có thời gian một tiếng, nhưng thường thường chưa vượt qua được năm quả bom, những học sinh đó liền bắt đầu nóng nảy, thậm chí vừa mới đi vào đã ngênh ngang dẫm phải một quả bom, quả bom nổ mạnh khiến thuốc bao lấy cả người, những người đó đều đặc biệt đau đớn dầy vò chịu đựng ba tiếng.

Cứ như vậy, có thể vượt qua thời gian hai mươi phút không bị nổ một quả bom nào không đến một trăm người.

Rất nhanh liền đến phiên Thiên Lạc, Quý Phong giao bộ đàm cho Thiên Lạc.

Bây giờ khoa học đã rất phát triển, bộ đàm là một chiếc khuyên tai màu đen, trực tiếp đeo lên là có thể nói chuyện thông qua ý thức.

Đeo chiếc khuyên tai màu đen, thoạt nhìn cả người Thiên Lạc có chút cứng rắn.

Mà lúc này, giọng nói của Cố Kinh Thế cũng chậm rãi vang lên, “Chuẩn bị tốt chưa?”

“Nhớ cho kỹ. Nếu tôi được hạng nhất, anh phải chuẩn bị cho tôi một phần quà lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Một món quà lớn 1

Đáy mắt đen nhánh của Thiên Lạc tràn ngập mười phần kiệt ngạo, đối với lời Cố Kinh Thế nói bên kia vô tuyến điện, trực tiếp đi vào bãi mìn.

Phòng theo rừng rậm sinh thái chế tạo ra sân huấn luyện, ngay cả trong không khí bốn phía đều thẩm thấu ra một chút hơi thở ngưng trọng.

Thậm chí đều có thể nghe được tiếng hót từ trong vùng rừng rậm truyền đến, Thiên Lạc trực tiếp nhủ này, lòng nghĩ những thứ kia đúng là được làm cực kỳ chân thực.

Cần đánh dấu vị trí của mìn bằng bút lông điện tử, tổng cộng ba mươi quả mìn, thời gian một tiếng, mặc dù đối với Thiên Lạc, cũng không phải là một nhiệm vụ đơn giản.

Gỡ mìn cần tuyệt đối bình tĩnh và yên tĩnh, Thiên Lạc nhìn vũ khí bày ra bên cạnh, chọn một con dao găm quân dụng sắc bén, có chút nghiêm túc, nhanh chóng đi về phía trước.

"Bãi mìn này, một khi găm vào, trọng lượng vượt quá 500 gram sẽ nổ tung, thời gian găm vào đó vượt qua một phút, cũng sẽ nổ tung." Lúc này, giọng Cố Kinh Thế chậm rãi vang lên.

"Hừm, còn có thể, chưa dùng tới loại mìn kỹ thuật mới nhất, Cố thiếu tướng, không nghĩ tới anh còn biết hạ thủ lưu tình?" Thiên Lạc nói như thế, đã nhanh chóng tìm được hai quả mìn, cẩn thận dùng bút ghi nhớ.

"Đối phó với một đám trẻ con miệng còn hôi sữa, đương nhiên không thể quá mức." Trong giọng nói của Cố Kinh Thế mang theo một chút ý cười lãnh khốc, giọng càng tà mị êm tai.

"Cố thiếu tướng, đừng quá coi thường người trẻ tuổi, có câu nói, sóng sau xô sóng trước, thiếu tướng vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Thiên Lạc nói như thế, cũng vừa vặn tìm thấy hai quả mìn.

"Cố thiếu tướng, anh có thể đừng nói chuyện với mỗi tôi hay không, sao không đi xem những học sinh khác có gỡ mìn được chưa? Anh như vậy, quấy nhiễu suy nghĩ của tôi." Nói chuyện với Cố Kinh Thế quá mệt mỏi, nếu như có thể, Thiên Lạc thật sự không muốn nói nhiều với người đàn ông này như thế.

Nhưng mà, nghe xong lời Thiên Lạc, Cố Kinh Thế lại mang thái độ không đồng ý, "Cho dù là lúc đang gỡ mìn, hoàn cảnh quanh người cũng chưa chắc có thể luôn giữ yên lặng, bất kỳ nhân tố và bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng có khả năng ảnh hưởng đến cậu, nhất định cậu phải phải gạt bỏ được tất cả quấy nhiễu."

Giọng điệu Cố Kinh Thế cực kỳ cứng rắn và kiên trì, nghe vào giống như rất có đạo lý.

Nhưng Thiên Lạc lại bày ra một bộ khinh thường lớn.

Cô không tin Cố Kinh Thế! Người đàn ông này, rõ ràng chỉ là muốn nhìn cô mà thôi!

Trong lòng rõ ràng ý đồ thật sự của Cố Kinh Thế, nhưng Thiên Lạc cũng không thể trực tiếp nói ra, chỉ có thể tiếp tục gỡ mìn.

Cực kỳ chăm chú, Thiên Lạc cẩn thận chú ý mỗi một chi tiết nhỏ, tập trung tinh thần thậm chí quên thời gian, mồ hôi từ trên trán trơn bóng không ngừng rơi xuống, lại hoàn toàn không ảnh hưởng đến phán đoán của Thiên Lạc.

Từ giữa khu gỡ mìn nhìn ra không thể thấy bên ngoài, nhưng mọi người bên ngoài, lại có thể thấy rõ ràng Thiên Lạc bên này.

Lúc cách một giờ còn mười phút, Thiên Lạc cũng đã dùng bút lông điện tử, đánh dấu vị trí một quả mìn cuối cùng.

"Tích —— tìm kiếm chính xác, chúc mừng thành công hoàn thành kiểm tra." Tiếng máy móc lạnh lẽo vang lên, Thiên Lạc cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

"Mịa nó, rốt cuộc Thiên Lạc này là loại người gì vậy, lại thành công?!" Bắc Cẩm ở bên ngoài nhìn Thiên Lạc, tự nói trong lòng.

Bắc Cầm tìm thấy tổng cộng mười tám quả mìn, phải mất đến một giờ, Thiên Lạc này tìm thấy ba mươi quả, lại cách thời gian cuối cùng, còn hơn mười phút?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Một món quà lớn 2

Quả thực cũng phải hoài nghi Thiên Lạc kỳ thực là quái vật, không chỉ là Bắc Cầm, dù cho là bọn Quý Phong có cấp bậc huấn luyện viên, cũng không dám hứa chắc, sẽ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, tìm ra ba mươi quả mìn!

Thành công hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Lạc đi về phía trước hai bước, đang muốn đặt dao găm trong tay lên đài vũ khí, chân trái lại ngáng phải thứ gì đó, nhất thời phát ra một tiếng cạch.

Cơ thể cứng ngắc, Thiên Lạc cúi đầu nhìn dưới chân của mình, cơ thể căng thẳng, không có hành động.

Dưới tầm mắt không rõ của mọi người, Thiên Lạc hít sâu một hơi, dùng dao găm trong tay, đẩy bùn đất bên chân mình ra.

Một quả mìn, xuất hiện dưới chân Thiên Lạc.

Thấy vậy, đừng nói là Thiên Lạc, kể cả bọn Quý Phong Bắc Cầm, đều là lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ba mươi quả mìn, Thiên Lạc đã tìm ra hết rồi, này rõ ràng là thêm ra quả thứ ba mươi một.

"Kỳ lạ, sao lại nhiều thêm một quả?" Quý Phong cũng buồn bực, đã nói là ba mươi quả, sao đang yên lành lại có thêm một quả.

Thiên Lạc nghiêng chặt răng, đáy mắt đen kịt lóe lên hừng hực lửa giận, phun ra một câu từ trong kẽ răng, "Họ Cố, anh chơi tôi?"

Vừa nãy đã loại bỏ sạch sẽ tất cả mìn, nên quả mìn thứ ba mươi một này, rõ ràng là tên Cố Kinh Thế kia cố ý chơi cô!

Nhưng mà, nghe xong giọng nghiêng răng nghiêng lợi kia của Thiên Lạc, Cố Kinh Thế phản ứng, lại vô cùng bình tĩnh, "Không phải chơi cậu, chỉ là một bài kiểm tra nhỏ đối với cậu thôi."

Nghe giọng Cố Kinh Thế, Thiên Lạc im lặng, không nói gì.

"Gỡ mìn trong thực tế, rất nhiều lúc chúng ta chỉ có thể biết số lượng mìn ước chừng, nhiều lúc, chúng ta là hoàn toàn không biết số lượng và vị trí mìn, nếu như cấp trên nói có ba mươi quả mìn, binh lính gỡ mìn, lẽ nào cũng chỉ loại trừ ba mươi quả mìn là xong, rồi trực tiếp rời khỏi? Như vậy, lỡ như tình báo sai, vậy một quả mìn cuối cùng này, sẽ lấy tính mạng của mấy người, dù cho trước đó mấy người đã loại trừ ba mươi quả mìn, dù sử dụng ít thời gian hơn nữa, hay loại trừ chính xác đến cỡ nào, chỉ cần thêm ra một quả là mấy người cũng không dự liệu được, nên vẫn chứng minh mấy người thất bại."

Giọng điệu Cố Kinh Thế chậm rãi mang theo một chút lạnh lẽo, từng chữ từng chữ, làm mọi người ở đây, đều rơi vào trầm mặc.

Xác thực, hiện tại bọn họ đối mặt, chỉ là huấn luyện, đợi đến khi thật sự ra chiến trường, cũng không có địa điểm chính xác cùng với số liệu để cho bọn họ tham khảo như vậy.

Đến lúc ấy, những gì bọn họ phải đối mặt đều không biết, chỉ cần thả lỏng một chút, sẽ mất mạng.

Nghe xong Cố Kinh Thế, tuy rằng trong lòng Thiên Lạc buồn bực, nhưng không thể không thừa nhận, Cố Kinh Thế nói rất có lý.

Người này, làm cho cô rơi vào bẫy, hơn nữa sau khi gài bẫy, còn khiến Thiên Lạc không thể phản bác.

Thực sự là một con sói ác độc giao hoạt.

Trong lòng nghĩ như thế, Thiên Lạc cũng chậm rãi hạ thấp cơ thể, sau đó dùng dao găm trong tay, chậm rãi cắm vào khe hở giữa giày cô và mìn, "Cố thiếu tướng, anh nói có đạo lý, có điều, tôi vẫn cảm thấy, là anh đang gài bẫy tôi."

"Bất cần thả lỏng trong tình huống như vậy, là cậu sơ sẩy." Cố Kinh Thế không phủ nhận, hoàn toàn không sợ Thiên Lạc sẽ tìm anh tính sổ.

Con sói độc ác này, sợ cô sẽ bởi vì vụ tra hỏi lần trước và huấn luyện lần này, mà trở nên càng thêm hung hăng, nên dùng cách này, kiểm chế cô lại!

Chương 53: Một món quà lớn 3

Nghĩ đến đây, mặt mày Thiên Lạc hoàn toàn không thấy bất kỳ buồn bực, trái lại mang theo một chút ngạo nghễ trực tiếp hừ lạnh một tiếng, "Cố thiếu tướng, nếu như anh cảm thấy anh có thể làm tôi nhụt chí, vậy thì quá coi thường tôi rồi."

Thiên Lạc nói như thế, cũng là đột nhiên thở ra một hơi nhẹ nhõm, dao găm trong tay dùng sức ép một chút, sau đó tiếp theo cả người liền nhào qua một bụi cây thấp bên cạnh.

"Àm——!" Một tiếng vang nhanh chóng kéo tới, cả người Thiên Lạc cũng nhảy vào trong bụi cây thấp.

Chất lỏng trong mìn cũng đột nhiên phun toàn bộ ra ngoài không khí, để lại một độ cong đặc biệt hoa lệ trong không khí, khiến người ta nhìn cũng không khỏi đỏ mặt hời hợt thay Thiên Lạc.

Đều mang theo một chút căng thẳng, những người này nhìn chằm chằm vào Thiên Lạc, sau khi những thuốc kia tung toé ra, cũng đều căng thẳng chờ đợi Thiên Lạc thò đầu ra.

Dưới tầm mắt căng thẳng của tất cả mọi người, Thiên Lạc nhanh chóng đứng lên từ trong bụi cây bên cạnh.

Chỉ là trên cánh tay bị dính một chút thuốc nổ, trên mặt Thiên Lạc đầy rẫy mùi phản ngạo nghễ, khóe miệng cũng trực tiếp nổi lên một chút cười gằn, tầm mắt ngạo nghễ nhanh chóng đảo qua.

"Cố thiếu tướng, có vẻ như tôi đã thắng rồi." Trên khuôn mặt kia đều là ý cười, Thiên Lạc cười nói.

Trong phòng quản lý, Cố Kinh Thế khá có hứng thú nhìn khuôn mặt nhỏ mang theo chút ngạo nghễ của Thiên Lạc, khóe môi xinh đẹp cũng nổi lên một chút ý cười, "Cậu đã đạt được giải thưởng lớn, lát nữa cậu lại đây lấy."

Nghe nói có giải thưởng lớn, mặt mày Thiên Lạc đều đầy rẫy ánh sáng mừng rỡ, cười gật đầu, "Vậy thì cảm ơn Cố thiếu tướng." Nói xong, mặt mày Thiên Lạc càng mang vẻ hài lòng hơn, tinh thần phấn chấn đi ra khỏi phòng mô phỏng huấn luyện.

"Không tệ nha Thiên Lạc, thăng nhóc cậu thật lợi hại!" Bắc Cẩm nhìn Thiên Lạc, đôi mắt kia cũng có chút tỏa sáng theo, "Lúc đầu tôi còn tưởng rằng thăng nhóc như cậu chỉ có thể thúc đẩy tinh thần mọi người, không nghĩ tới thật sự thực hành bắn súng này, cậu lại là nghịch thiên như thế nha!"

Bị Bắc Cẩm trực tiếp ôm cổ, Thiên Lạc thực sự bị cái tên không có dây thần kinh này siết cổ không nhẹ, "Này tính là gì chứ, còn chưa thật sự động tới súng mà, đợi đến khi thật sự cầm súng ra trận, cậu cũng biết rồi đó."

"Ha ha ha, cũng không biết lúc nào bắt đầu đánh nhau tay đôi, đến lúc đó thật đúng là muốn cẩn thận so tài một trận với cậu." Người tên Bắc Cẩm này tuy rằng hơi thô bạo, nhưng tâm tư cũng không quá phức tạp, nhìn thấy mấy ngày nay Thiên Lạc lợi hại như thế, Bắc Cẩm vốn có thêm mấy phần hiếu kỳ với Thiên Lạc, bây giờ nhìn Thiên Lạc lại có thể gỡ mình lợi hại như thế, càng nhiều hơn mấy phần hứng thú đối với Thiên Lạc.

Không chỉ Bắc Cẩm, những ngày qua học sinh lớp C đều được Thiên Lạc cổ vũ tinh thần lúc này cũng nhìn Thiên Lạc như nhìn anh hùng.

Lần này Thiên Lạc là quán quân, học sinh của họ không có ai có thể nghịch thiên như cô, cũng khó trách sẽ thành nhân vật nổi tiếng trong lòng mọi người.

Mọi người lớp C cực kỳ kẻ vai sát cánh, từ trước đến giờ bọn họ luôn ở đây của học viện, hiện tại cũng coi như là hãnh diện.

Chỉ có điều, lớp C cũng làm không ít người đỏ mặt.

Ở Thiên Lạc thấy, lớp C chính là một tập thể, cô cũng rất nguyện ý hoà mình với các bạn học lớp mình.

Đi tới căng tin ăn cơm, xế chiều hôm nay là thời gian nghỉ ngơi hiếm thấy trong khi huấn luyện.

Chương 54: Một món quà lớn 4

Thiên Lạc vốn muốn đến phòng thư viện học tập kiến thức của thế giới này một chút, lại không nghĩ tới có một người đàn ông rất đột nhiên xuất hiện ngoài cửa phòng cô.

Người đàn ông trước mắt mặc một thân quân trang cẩn thận tỉ mỉ, đôi mắt nhả nhận, khuôn mặt dài nhỏ làm gương mặt anh càng lộ vẻ tuấn tú không ít, tự nhiên, cũng là có vẻ càng thêm lạnh lẽo một ít.

Đây cũng là khuôn mặt đã gặp qua, người đàn ông trước mắt này chính là một trong những sĩ quan phụ tá bên cạnh Cố Kinh Thế, Tần Sơn.

Nhìn Tần Sơn, Thiên Lạc không khỏi nhẹ nhàng nhú mày, "Có việc gì?"

"Bạn học Thiên Lạc, thiếu tướng mời cậu đi một chuyến." Tần Sơn là cố vấn bên cạnh Cố Kinh Thế, từ trước đến giờ đều đi theo làm việc bên cạnh Cố Kinh Thế, trước cũng từng thấy thủ đoạn gần như tàn nhẫn kia của Thiên Lạc, cho nên đối với người tên Thiên Lạc này, thái độ của Tần Sơn có vẻ cực kỳ cung kính, "Thiếu tướng nói rồi, đã chuẩn bị xong giải thưởng lớn đã hứa."

Nghe vậy cô rất hiếu kỳ, Thiên Lạc lập tức gật đầu, "Ừm, tôi biết rồi, anh chờ tôi một chút, tôi dọn dẹp một chút sẽ ra ngay."

Nhanh chóng ra ngoài với Tần Sơn, làm Thiên Lạc cảm thấy cực kỳ bất ngờ chính là, Tần Sơn lại mời cô lên xe, sau đó mang cô rời khỏi trụ sở huấn luyện.

Lần này thật đúng là càng ngày càng muốn biết Cố Kinh Thế kia muốn mang mình tới chỗ nào, Thiên Lạc cũng không lo lắng sẽ xảy ra bất trắc gì, thẳng thắn nhắm chặt mắt lại chờ đợi, nhìn qua dường như là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh đã đến chỗ cần đến, mặt mày Thiên Lạc cũng hoàn toàn không còn sót lại bất kỳ vẻ buồn ngủ gì, liền mở cặp mắt đóng chặt kia ra.

Một bộ dáng vẻ tinh thần phấn chấn, Thiên Lạc nhìn câu lạc bộ tư nhân trước mắt, thoáng nhú mày, "Không phải là thiếu tướng của mấy người sẽ mang tôi tới chỗ như thế này tìm thú vui đó chứ?"

Thiên Lạc nghĩ, cũng nhẹ nhàng cau mày.

Cô không có hứng thú gì với chuyện như vậy.

Biết khẳng định là Thiên Lạc hiểu nhầm rồi, Tần Sơn cười nói, "Đúng là tới nơi này tìm thú vui, nhưng khẳng định không giống những gì cậu nghĩ."

Nhìn miệng Tần Sơn nhếch lên một nụ cười kia, Thiên Lạc cũng là nhú mày theo, sau đó khẽ cười một tiếng, trực tiếp xuống xe.

Xem dáng vẻ lạnh nhạt kia của Cố Kinh Thế, cũng không giống người sẽ tới đây tìm phụ nữ vui đùa.

Thiên Lạc nghĩ như thế, yên tâm xuống xe, theo Tần Sơn đi vào trong câu lạc bộ tư nhân.

Trước đó chỉ là hiếu kỳ mà thôi, nhưng lúc Thiên Lạc thật sự đi vào câu lạc bộ trước mắt này, vẻ mặt mang theo mười phần hứng thú, thậm chí còn mang theo một chút thán phục, tầm mắt nhanh chóng đảo qua, vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt đã hoàn toàn không phải từ 'niềm vui bất ngờ' có thể hình dung.

Cố Kinh Thế chọn câu lạc bộ này, rõ ràng là một câu lạc bộ luyện tập bắn súng cao cấp.

Trong tủ trưng bày ở đây có không ít súng ống tiên tiến nhất, được đặt khắp nơi đêm không xuể, Thiên Lạc nhìn tới hoa cả mắt, trong lòng lại là kích động không thôi!

Từ sau khi tới thế giới tương lai này, Thiên Lạc cảm thấy hứng thú nhất chính là các loại vũ khí cao cấp tiên tiến của thế giới này, nhưng với thân phận của cô bây giờ, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với những thứ này, trong lúc nhất thời nhìn thấy nhiều như thế, thật sự là làm cho Thiên Lạc vui mừng không thôi!

Đọc theo đường đi ba bước dừng hai bước, Thiên Lạc cũng được Tần Sơn dẫn vào một căn phòng nhìn qua cực kỳ xa hoa.

Vừa vào cửa, Thiên Lạc nhìn người đàn ông duy nhất trong phòng kia, trong nháy mắt đó, Thiên Lạc còn tưởng mình nhìn thấy yêu nghiệt câu hồn người.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc*, *Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Một món quà lớn 5

Trên ghế salông bằng da màu đỏ sẫm, một người đàn ông xinh đẹp đang ngồi ngay ngắn trên đó.

Hoàn toàn không giống với dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ như bình thường kia, lúc này trên người Cố Kinh Thế mặc một thân đen, cúc áo somi mở rộng hơn một nửa, lộ ra lồng ngực rắn chắc tinh xảo, bắp thịt chắc nịch mà lại không thô kệch.

Tóc cũng mang theo một chút ngổn ngang, lúc này Cố Kinh Thế vẫn lạnh lẽo, nhưng lại nhiều hơn mấy phần dã tính mà ngày thường không có, giống như một con báo đen nguy hiểm, khắp toàn thân đều thẩm thấu ra hơi thở lạnh lẽo, khiến người ta hoàn toàn không dám xem thường người đàn ông này.

Quanh thân càng tỏa ra hormone có thể làm cho tất cả phụ nữ đều trở nên điên cuồng, người đàn ông trước mắt này quả thực chính là thuốc độc, quyến rũ người ta phạm tội, dù Thiên Lạc có định lực mạnh như vậy, cũng không tránh khỏi sinh ra một chút dao động.

Thật là một tên yêu nghiệt chết tiệt!

Cực kỳ rõ ràng cảm giác được hơi thở nguy hiểm trên người Cố Kinh Thế, Thiên Lạc bị hơi thở trên người Cố Kinh Thế mê hoặc chỉ vờn vờn trong nháy mắt như vậy, sau đó nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Thiên Lạc cũng sẽ không dễ dàng bị bề ngoài của Cố Kinh Thế làm cho mê hoặc, cô cực kỳ biết rõ, Cố Kinh Thế này, giao hoạt đến mức nào, trêu chọc đến người đàn ông như vậy, chỉ sợ sẽ bị ăn đến xương vụn cũng không còn sót lại.

Trong lòng bàn tay lớn cầm một ly rượu màu hổ phách bao lấy viên đá hình thoi, Cố Kinh Thế nhẹ nhàng uống một hớp, hơi thở cả người càng tỏa ra nhiều hơn, "Sao rồi, có cảm thấy thoải mái với nơi này không?"

"Nếu như Cố thiếu tướng muốn tôi ngồi xuống uống rượu với ngài, vậy thì tôi không ngại lòng." Không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy một mặt bất kham như thế của Cố Kinh Thế, nguyên tắc từ trước đến giờ của Thiên Lạc là không uống rượu trước mặt những người khác.

Huống chỉ là người như Cố Kinh Thế, nguy hiểm như vậy.

"Hôm nay gọi cậu tới, không phải để uống rượu với cậu." Cố Kinh Thế nói đến chỗ này, tùy ý thả ly rượu trong tay mình xuống, sau đó đứng dậy, "Đi thôi, dẫn cậu đi trải nghiệm cái gọi là vui vẻ."

Còn chưa thấy món quà nào thực sự làm mình động lòng, Thiên Lạc nhú mày, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Hiển nhiên Cố Kinh Thế là khách quen của nơi này, rất nhanh liền dẫn Thiên Lạc tới một sân bắn cỡ lớn.

Sân bắn công nghệ cao cực kỳ hiện đại, có thể tính toán chính xác ra các tầm bắn và tốc độ khác nhau của viên đạn, thậm chí còn có thể góp ý những sai lầm quen thuộc thường xuất hiện trong lúc bắn.

Các viên đạn khác nhau cũng tương ứng với các vị trí bắn khác nhau trên bia, sân bắn tân tiến như thế, Thiên Lạc nhìn thấy phát ra một tiếng kinh hãi.

"Woa, Cố thiếu tướng, đây chính là món quà anh muốn thưởng cho tôi sao?" Thiên Lạc cực kỳ kích động.

"Thích không?" Tựa tay cầm lấy súng dùng để luyện tập, Cố Kinh Thế cảm khẩu súng kia, quơ quơ trước mặt Thiên Lạc, "Muốn thử một chút không?"

Đã quá lâu không đụng tới súng, bây giờ Thiên Lạc nhìn thấy súng đặt trước mặt mình, nào còn nhịn được, con nghiện ăn đi đã lâu lập tức nổi lên, gật đầu nhanh như gà mổ thóc.

Nhẹ nhàng chìa nòng súng vào cằm Thiên Lạc, Cố Kinh Thế cúi đầu, hơi thở ép tới, "Vậy phải trả lời tôi, có thích hay không."

"Thích." Thiên Lạc nói xong liền lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách với Cố Kinh Thế, sau đó cau mày giành lấy khẩu súng trong tay Cố Kinh Thế, "Cố thiếu tướng, chìa nòng súng vào người khác, rất nguy hiểm."

"Có tôi ở đây, sẽ không để cho cậu bị thương, hơn nữa, trong khẩu súng kia cũng không có đạn."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Một món quà lớn 6

Cố Kinh Thế nói như thế, rồi liền ấn một nút bấm bên cạnh, rất nhanh, một loạt băng đạn nhanh chóng xuất hiện, trong đó chứa đầy vô số viên đạn.

"Có muốn chơi một trò chơi không?" Cổ Kinh Thế cười nhìn Thiên Lạc.

"Chơi như thế nào?" Thiên Lạc nhú mày hỏi.

"Mười viên đạn, mười phát, một viên là mười điểm, cứ thế mà suy ra, tổng cộng một trăm điểm, nếu cậu có thể đạt tiêu chuẩn bắn được sáu mươi điểm, tôi sẽ dạy cậu một thứ càn thủ vị hơn." Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, chậm rãi nói.

"Cổ thiếu tướng, anh quá coi thường tôi." Khóe miệng Thiên Lạc trực tiếp nổi lên một nụ cười gằn, liếc nhìn súng lục trong tay mình, phát hiện khẩu súng lục này, và những khẩu súng cô dùng trước đây, dường như không có gì khác nhau.

Lập tức cài băng đạn, lên đạn mở chốt an toàn, làm liền một mạch.

Thiên Lạc nhanh chóng ra tay, hai con mắt đen kịt sắc bén giống như dao lạnh ra khỏi vỏ, sắc bén làm người ta hoảng hốt, động tác thành thạo, gọn gàng bóp cò súng.

Chỉ nghe một tiếng vang trầm thấp, đạn kia trực tiếp xuyên thấu vòng 6 điểm.

Vốn đang xem cùng sục sôi, nhưng lúc bọn Tần Sơn nhìn thấy Thiên Lạc lại chỉ bắn trúng 6 điểm, vẫn không khỏi cảm thấy chút thất vọng.

Động tác Thiên Lạc nổ súng đẹp trai như vậy, bọn họ còn tưởng rằng sẽ bắn trúng vòng 10 điểm!

Nhưng mà, đám Tần Sơn còn chưa có cơ hội tiếp tục thất vọng, khóe miệng của Thiên Lạc bên này liền nổi lên một chút độ cong tà mị.

Nhìn khóe môi Thiên Lạc cong lên, Cổ Kinh Thế nhẹ nhàng híp mắt.

Bên này, Thiên Lạc cũng bóp cò súng lần hai.

Đoàng một tiếng, viên đạn nhanh chóng lao ra, sau đó dựa theo quỹ tích vừa nảy, mạnh mẽ từ vị trí vừa nảy, xuyên qua lần thứ hai.

Vẫn chui qua lỗ thùng vừa nảy, vẫn là cùng một vị trí, tương tự 6 điểm.

Lập tức biểu cảm trên mặt đều cứng ngắc theo, đám Tần Sơn mang theo chút ngạc nhiên, khó có thể tin nhìn Thiên Lạc.

Lại còn bắn vào cùng một vị trí 6 điểm, này không thể nào là trùng hợp được!

Nếu như nói vừa nảy là trùng hợp, như vậy điều vừa xảy ra, thật sự làm mọi người kinh ngạc tới rớt cằm!

Chỉ thấy Thiên Lạc lại ra tay một lần nữa, viên đạn sắc bén trực tiếp xuyên qua không khí, liên tục bắn tám viên đạn, cũng như hai viên đạn trước đó, cùng một quỹ tích, bắn xuyên qua 6 điểm.

Toàn bộ bắn xong mười phát đạn, mười phát đạn đều trúng 6 điểm, nhưng mà lại bắn trúng cùng một nơi.

Im lặng, sự im lặng gần như quỷ dị nhanh chóng lan tràn ra trong không khí, Tần Sơn nhìn cô tới mức con ngươi gần như muốn rớt ra ngoài!

Này này này, này cũng quá khủng bố rồi, rốt cuộc Thiên Lạc này là người gì vậy, kỹ năng bắn súng nghịch thiên như thế, bọn họ cũng không có!

Tiếng đoàng đoàng đoàng vang lên, Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, nở nụ cười, "Kỹ năng bắn súng không tệ."

"Cổ thiếu tướng quá khen rồi, chỉ là vừa vận đạt tiêu chuẩn." Thiên Lạc cũng nhẹ nhàng cong khóe môi.

Nghe xong lời Thiên Lạc, thiếu chút nữa đám Tần Sơn bị đá kích đến phun máu!

Cái gì mà vừa vận đạt tiêu chuẩn, bọn họ không tin Thiên Lạc bắn chính xác như vậy, mà không thể bắn trúng 10 điểm!

Thiên Lạc này, rõ ràng là cố ý mà!

Lòng tự ái của từng người từng người đàn ông đều bị đá kích vỡ nát, mắt nhìn Thiên Lạc, cũng là nhiều hơn mấy phần kính nể.

"Tôi đạt tiêu chuẩn, Cổ thiếu tướng, thứ càn thủ vị hơn mà anh nói đâu?" Thiên Lạc mang theo vài phần mong đợi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Một món quà lớn 7

Nghe xong Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế cũng không có tiếp tục thừa nước đục thả câu, mà nhanh chóng cho người đưa tới một khẩu súng lục màu trắng bạc.

Cây súng lục trước mắt này toàn thân trắng bạc, không ngừng tỏa ra từng tia sáng, đường nét lạnh lẽo càng không mất vẻ mượt mà, hòng súng đen nhánh lộ ra một chút thần bí, khiến người ta nhìn cũng cảm thấy cây súng trước mắt này nhất định không đơn giản.

Trên súng lục được đánh dấu bảy màu sắc, giống như có thể tự do chuyển đổi lẫn nhau, bên trên còn vẽ không ít hoa văn phức tạp, không chỉ đẹp mà càng lộ vẻ lạnh lẽo.

Vừa nhìn liền biết là cây súng lục cực kỳ quý giá khó gặp, Thiên Lạc nhìn cây súng lục kia, lập tức cặp mắt phát sáng.

Dường như cũng cảm giác được Thiên Lạc chờ mong, khoe miệng Cổ Kinh Thế cũng nổi lên một nụ cười, cầm lấy cây súng lục kia, sau đó trực tiếp đưa vào trong tay Thiên Lạc.

Không khỏi kinh ngạc một hồi, Thiên Lạc nhìn Cổ Kinh Thế, hiển nhiên là có chút không rõ Cổ Kinh Thế này muốn làm gì.

"Cho cậu." Cổ Kinh Thế nói vô cùng tùy ý, thật giống như cây súng lục quý giá này ở trong mắt anh vốn không là gì.

Nghe xong Cổ Kinh Thế, đám người Tần Sơn đứng ở đây, đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh thật sâu.

Cây súng lục trong tay Cổ Kinh Thế này, bọn Tần Sơn đều biết.

Đây là vũ khí mà Cổ Kinh Thế thích nhất từ lúc tham gia quân đội tới nay, cây súng bạc này cực kỳ quý giá, nắm giữ kỹ thuật tiên tiến nhất, có thể chuyển đổi tổng cộng bảy loại hình thức khác nhau, có thể bắn ra viên đạn có công dụng khác nhau, thậm chí dưới tình huống thôi thúc hồn lực, có thể chuyển biến thành một số vũ khí đơn giản khác.

Cây súng bạc này là vũ khí bên người của Cổ Kinh Thế, không nghĩ tới hôm nay anh lại tặng cây súng bạc này cho Thiên Lạc!

Đương nhiên Thiên Lạc không biết cây súng bạc này là vật bên người của Cổ Kinh Thế, nhận lấy yêu thích không buông tay, cẩn thận quan sát một hồi, sau đó càng nhìn càng thích!

Một đôi mắt đen bởi vì mừng rỡ mà sáng lấp lánh, Thiên Lạc chạm đến súng bạc lạnh lẽo, trên khuôn mặt cũng càng lúc càng nhiều hơn mấy phần ý cười.

Cây súng bạc trước mắt này thực sự là làm người ta quá mức yêu thích, Thiên Lạc cười nhìn Cổ Kinh Thế, "Cảm ơn Cổ thiếu tướng!"

"Lại đây, tôi dạy cậu cách dùng." Vòng ra phía sau Thiên Lạc, một tay Cổ Kinh Thế đỡ lấy eo Thiên Lạc, một tay khác duỗi ra sau, nắm chặt tay Thiên Lạc.

Tất cả xảy ra vô cùng đột ngột, Thiên Lạc hoàn toàn không có bất kỳ thời gian phản ứng, đã cảm giác được trong hơi thở Cổ Kinh Thế mang theo một chút bá đạo, nhanh chóng đè ép tới, làm Thiên Lạc hơi ngẩn ngơ.

Trên người Cổ Kinh Thế mang theo một chút hơi thở thành thực độc nhất của người đàn ông, lồng ngực rắn chắc kề sát lưng nhạy cảm của Thiên Lạc, nhiệt độ nam tính nóng rực kia, làm Thiên Lạc có chút ngạc nhiên tròn to mắt.

Có thể cảm giác được Thiên Lạc cứng ngắc, dường như Cổ Kinh Thế cực kỳ không hài lòng tư thế như vậy của Thiên Lạc, bàn tay dày rộng vỗ vỗ trên eo Thiên Lạc, "Căng thẳng như thế làm gì? Thả lỏng, tôi cũng đâu có ăn cậu."

"Ai nói tôi căng thẳng chứ, tôi không có." Sau khi Thiên Lạc cực kỳ quật cường nói một câu như thế, cũng là hít vào một hơi thật sâu, không ngừng an ủi mình không sao cả, hoàn toàn không cần phải căng thẳng.

"Súng bạc chia làm bảy hình thức, tương ứng với các công dụng khác nhau, cậu có thể chậm rãi thử nghiệm, không cần phải gấp."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Một món quà lớn 8

Cổ Kinh Thế vừa nói, hô hấp mang theo chút ám muội kia cũng theo đó phun bên tai Thiên Lạc, làm Thiên Lạc hít sâu một hơi.

Tâm tình đều không tránh khỏi giật mình, Thiên Lạc thầm mắng một tiếng tên yêu nghiệt chết tiệt vô ý thức này, "Cổ thiếu tướng, lỗi tại tôi rất nhạy, anh cách xa tôi một chút, tôi vẫn có thể nghe thấy anh nói chuyện."

Từ trước đến giờ tính tình Thiên Lạc khá là lạnh nhạt, không thích có khoảng cách thân mật với ai như thế.

Nghe lời Thiên Lạc, Cố Kinh Thế lại là cười khẽ một tiếng, bàn tay lớn khớp xương rõ ràng kia, bao trùm trên tay Thiên Lạc, giúp cô nhắm mắt, "Đều là đàn ông, có gì phải lo lắng."

"Cố thiếu tướng, đều là đàn ông, anh cần gì phải đứng gần như thế, không phải là xu hướng tình dục của anh có vấn đề gì đó chứ?" Thiên Lạc nhìn người này càng ngày càng gần, thẳng thắn quay đầu nhìn Cố Kinh Thế một chút, lộ ra ánh mắt mang theo vài phần khiêu khích.

Hai người mặt đối mặt, khoảng cách rất gần, gần như có thể cảm giác được hô hấp của đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau, gần như là mũi đụng mũi, vô cùng ám muội.

Không sai, chính là ám muội.

Đám Tần Sơn không biết Thiên Lạc là phụ nữ, dùng hai chữ này trên người lão đại, lại bất ngờ không cảm thấy bất kỳ sai trái.

Nhưng mà, ngay lúc hai người đối diện này, lại bỗng nhiên nghe được một tiếng vang trầm thấp!

"Ầm——!" Một tiếng vang không nhỏ bỗng nhiên cắt ngang không khí, trong nháy mắt làm tắt cả ánh đèn trong sân bắn tới lại, tiếp theo đó, mỗi một cửa ra vào đều tràn khí gas thôi miên, khói lan tràn, sau đó khuếch tán khắp nơi.

Đột nhiên xảy ra biến cố, làm cho tất cả mọi người đều đột nhiên không kịp chuẩn bị!

Trong bóng tối, Thiên Lạc chỉ cảm thấy Cố Kinh Thế cho mình ăn thứ gì đó, sau đó nhìn khí gas thôi miên kia, nhanh chóng tràn đến trước mặt cô.

Rất nhanh, khói nhanh chóng tản đi, ánh đèn xung quanh cũng không ngừng sáng lên theo đó.

Ánh đèn chói đến mức gần như hoa mắt, chỉ có mọi người ở đây, đều là đã rơi vào giấc ngủ say.

Chỉ thấy vô số đàn ông mặc quần áo và mặt nạ phòng độc kiểu mới nhanh chóng xông vào, trong tay đều cầm súng điện tử mới nhất.

Gas vẫn chưa hoàn toàn tản đi, đám người Tần Sơn đã ngã ra mặt đất hôn mê, ngay cả Cố Kinh Thế và Thiên Lạc cũng không ngoại lệ, nằm trên đất không nhúc nhích.

"Được rồi, nhiệm vụ hoàn thành, có thể báo cáo."

Nhanh chóng dùng tai nghe liên hệ, một người mặc áo đen trong đó bấm điện thoại.

Mà ở ngoài sân bắn, trong một chiếc xe màu đen, một người đàn ông mặc âu phục sẫm màu, cầm máy tính trong tay, trong hoàn cảnh tối tăm, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay trắng nõn tinh xảo của người đàn ông kia.

Bấm nút nghe, môi mỏng của người đàn ông nhẹ nhàng di chuyển, trong giọng lạnh lẽo mang theo chút mê hoặc đặc biệt êm tai, "Alo, là tôi."

Bên kia, người đàn ông mặc đồ tây nhanh chóng mở miệng, "Đồng Phuong tiên sinh, chuyện đã giải quyết xong."

Người đàn ông nghe nói, dường như là cảm giác được một chút bất ngờ, "Dễ dàng như vậy?"

Người đàn ông mặc đồ tây nhanh chóng gật đầu, sau đó đi từng bước từng bước đến bên Cố Kinh Thế, "Cố Kinh Thế đã bị khí gas thôi miên, thuộc hạ của hắn cũng đều ngã xuống đất, lát nữa chúng tôi sẽ mang hắn tới tìm ngài..."

Người đàn ông mặc đồ tây nói như thế, nhanh chóng kéo vai Cố Kinh Thế một cái, nhưng còn chưa kịp thu tay lại, đã bị Cố Kinh Thế vốn đang ngủ say lập tức bắt lại!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Một món quà lớn 9

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, người đàn ông mặc âu phục kia cũng không nghĩ tới lại sẽ bỗng nhiên xảy ra biến cố như vậy, biểu cảm trên mặt cũng là hết sức rõ ràng cứng ngắc một lúc, sau đó hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cổ tay bị kéo mạnh một cái, sau đó lập tức đối diện tầm mắt

Cổ Kinh Thế.

Giống như một con báo săn khát máu, khắp toàn thân Cổ Kinh Thế đều bùng nổ ra một luồng hơi thở chết chóc, tầm mắt sắc bén hầu như có thể trực tiếp bắn thủng người, ra tay vừa nhanh vừa độc, trong nháy mắt bẻ gãy cổ tay người đàn ông kia, cướp đi súng điện tử trong tay người đàn ông!

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến mức như vượt quá sức tưởng tượng của con người!

Tốc độ đáng sợ như vậy, làm những người đàn ông mặc âu phục ở đây cũng run rẩy theo, người đứng cách Cổ Kinh Thế gần nhất lập tức hiểu ra, "Tiên sư nó, lại dám giở trò lừa bịp!"

Nói xong liền muốn bóp cò súng nhắm vào Cổ Kinh Thế, nhưng không nghĩ đến lúc này Thiên Lạc vốn đang ngủ mê man cũng mở mắt ra.

Đáy mắt đen kịt không có một chút buồn ngủ, Thiên Lạc nhếch môi đỏ, trực tiếp vung một đá, trong nháy mắt đập bay người đàn ông chuẩn bị nổ súng kia đi!

"Đoàng đoàng đoàng ——!" Có thể nói là phối hợp với Thiên Lạc vô cùng ăn ý, trong cặp mắt như đêm đen của Cổ Kinh Thế, cuộn cuộn lên ánh sáng lạnh, đá bóp cò súng, nhanh chóng giải quyết mấy người đàn ông mặc âu phục bên cạnh anh và Thiên Lạc!

Đồng thời nhanh chóng giật lấy súng lục trong tay những người đàn ông này, Thiên Lạc kiêu ngạo cười gần một tiếng, trong khát máu mang theo điên cuồng, cũng nhắm vào, kéo cò súng!

Tia laser sắc bén xuyên thấu không khí, nháy mắt đánh bại một người!

Tốc độ nhanh đáng sợ, hai người Cổ Kinh Thế và Thiên Lạc quả thực như đã hợp tác vô số lần, hoàn toàn giao phó phía sau của mình cho đối phương, để những người đàn ông trước mắt này đều hoàn toàn không có bất kỳ sức chống đỡ gì!

Nhìn những người đàn ông mặc âu phục trước mắt, Thiên Lạc nhanh chóng xuyên thủng đầu hai người, nhú mảy, "Những người này là ai?"

"Vân Long Đường." Cổ Kinh Thế nói, kéo Thiên Lạc một cái, sau đó lập tức nổ súng giải quyết hai người.

Nghe lời Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc lộ ra biểu cảm tỉnh ngộ, nhanh chóng gật đầu.

Chẳng trách. Hóa ra là Vân Long Đường.

Nói cũng đúng, thể lực bình thường, cũng không có lá gan ra tay với Cổ Kinh Thế.

Vừa nãy Cổ Kinh Thế cho Thiên Lạc uống thuốc giải có thể chống lại thôi miên, cũng là một trang bị hô hấp đơn giản, sau khi ăn vào, trong một khoảng thời gian, có thể sử dụng như mặt nạ phòng độc chống lại bất kỳ khí độc nào, sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ.

Nếu không, chỉ sợ hiện tại Thiên Lạc cũng sẽ giống như bọn Tần Sơn, nằm trên đất không dậy nổi.

"Đi gọi bọn họ dậy." Đưa mấy viên thuốc giải cho Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế đánh yểm trợ, cho Thiên Lạc cơ hội vọt tới bên cạnh bọn Tần Sơn.

Trực tiếp cho mấy người Tần Sơn uống thuốc, Thiên Lạc cũng không khách sáo, trực tiếp giơ tay, đánh mạnh vào mặt đám người Tần Sơn mấy cái.

Lực tay Thiên Lạc không phải đùa giỡn, suýt chút nữa đánh gãy răng đám Tần Sơn, họ không uống thuốc giải cũng có thể bị đánh tỉnh, nói chi là hiện tại đã được uống thuốc giải.

"Tĩnh lại hết cho tôi, nếu không muốn chết thì mau đứng dậy!" Thiên Lạc nhanh chóng giao súng cầm trong tay cho Tần Sơn, sau đó trực tiếp cầm súng rơi trên mặt đất lên, tiếp tục ác chiến với người của Vân Long Đường.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Một món quà lớn 10

Mưa bom bão đạn, đám Tần Sơn cũng không phải rác rưởi, lúc này đã tỉnh lại, cũng ý thức được xảy ra chuyện gì, đều nhanh chóng tập trung vào chiến đấu.

Từ tai nghe, có thể nghe rõ ràng được bên trong rối loạn, người đàn ông trên xe màu đen ngoài cầu lạc bộ trực tiếp nổi lên một nụ cười gần.

Môi mòng nhếch lên một độ cong trào phúng, người mà người đàn ông mặc đồ tây gọi là "Đông Phương tiên sinh", chính là cánh tay phải của Đường chủ Vân Long Đường, sát thủ nổi tiếng, Đông Phương Minh.

"Tôi biết mà, Cổ Kinh Thế kia là ai, chỉ là khí gas thôi miên, chắc chắn không đối phó được với hắn." Đông Phương Minh nói như thế, không những không giận mà còn cười, cặp mắt sau kính mát màu ngọc bích, lộ ra sát khí dày đặc.

"Dựa theo kế hoạch B àm việc." Đông Phương Minh thần nhiên nói.

"Rõ!" Nhanh chóng gật đầu, người đàn ông ngồi ở ghế phụ lái liền nhanh chóng hành động.

Bên này, những người Vân Long Đường hoàn toàn không phải đối thủ của đám Thiên Lạc, nhanh chóng bị đánh lui, lùi ra khỏi sân bắn.

Trên mặt từng người từng người đều tràn ngập biểu cảm nghiêm nghị, Cổ Kinh Thế và Thiên Lạc đánh trận đầu, đáy mắt đều lộ ra kiệt ngạo.

Ngoài sân bắn, hoàn toàn yên tĩnh.

Ở tình huống như vậy, tình hình càng yên tĩnh, trái lại càng thêm nguy hiểm.

Cũng cực kỳ biết rõ điểm này, Cổ Kinh Thế và Thiên Lạc nhìn chăm chú một chút, sau đó nhanh chóng gật đầu với nhau, hai người đồng thời từ vị trí đứng ra ngoài.

"Sử dụng hồn lực." Trên khuôn mặt Cổ Kinh Thế đều thấm thấu ra một chút lạnh lẽo, nhanh chóng nói.

Nghe Cổ Kinh Thế nói lời này, con mắt Thiên Lạc không khỏi run rẩy một chút, mắt thấy ngoại trừ cô ra những người khác đều dùng hồn lực xây dựng ra lá chắn kiên cố.

Không sử dụng hồn lực, Thiên Lạc nhếch môi.

Nhìn Thiên Lạc không hành động, Cổ Kinh Thế nheo mắt lại.

Theo lý mà nói, sau khi rời khỏi trụ sở huấn luyện, hồn lực trong cơ thể Thiên Lạc sẽ không bị tiếp tục hạn chế, đã như vậy, ở tình huống này, tại sao Thiên Lạc còn kiên trì không sử dụng hồn lực như thế?

Biết nhất định là trong này có vấn đề gì đó, Cổ Kinh Thế đang muốn mở miệng, trong nháy mắt một tiếng ầm ầm nổ vang kéo tới!

"Oanh ——!" Chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn nhanh chóng vang lên, hệ thống chiếu sáng bị phá hủy triệt để, vô số tiếng bước chân nhanh chóng kéo tới!

Roi vào trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón, vào lúc này, phương pháp có thể nhận biết hơi thở người khác, chính là sử dụng hồn lực!

Người của Vân Long Đường đều mang theo kính nhìn ban đêm, nhanh chóng chạy vào, Cổ Kinh Thế nhanh chóng bóp cò súng về phía đám người!

Ngoài hồn lực, cho dù không khí xung quanh sinh ra gợn sóng đều không gạt được đám người Cổ Kinh Thế.

Dựa vào bản năng chiến đấu tinh xảo, cho dù Cổ Kinh Thế ở trong bóng tối, cũng có thể tránh thoát công kích chính xác, sau đó quay về phương hướng đã xác định được, bóp cò súng!

Đoàng một tiếng, một tia sáng laser nhanh chóng lóe qua, nhanh chóng bắn nổ đầu một người đàn ông.

Để không bại lộ, người mặc áo đen sử dụng là đạn bình thường, mà không phải là tia laser, một khi bại lộ vị trí, với tốc độ nhanh chóng của súng laser, có thể trực tiếp xuyên thủng đầu đám người mặc âu phục trước!

Bởi vì có hồn lực mới có thể hành động thuận lợi như vậy, so với đó, tình hình của Thiên Lạc không lạc quan vậy.

Không cách nào sử dụng hồn lực, Thiên Lạc chỉ có thể hành động hoàn toàn dựa vào cảm giác.

Hành động nhiều năm tạo thành cảm giác, cho dù đánh mất thị giác, Thiên Lạc cũng không dễ dàng bị đánh bại như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Ai sợ ai (1)

Nghĩ như thế, đấm mắt Thiên Lạc nhanh chóng hiện ra ánh sáng nguy hiểm, nhanh chóng nhấc chân đá mạnh một cái!

“Á!” Người đàn ông mặc âu phục muốn lại gần Thiên Lạc để giết chết cô, đã bị Thiên Lạc đá một chân bay ra ngoài!

Tuy rằng không thể sử dụng hồn lực, nhưng năng lực của Thiên Lạc đã mạnh đến mức nghịch thiên, những người trước mắt không phải là đối thủ của Thiên Lạc.

Cho dù là không sử dụng hồn lực, Thiên Lạc cũng không rơi vào thế hạ phong.

Khuôn mặt lộ ra sự rét lạnh, Thiên Lạc và mọi người nhanh chóng giải quyết mấy người đàn ông mặc âu phục trước mặt!

Cảm nhận được bên người truyền đến hơi thở nguy hiểm, đấm mắt Thiên Lạc nổi lên một tia lạnh lẽo, nhanh chóng lao ra, nện mạnh một quyền lên ngực người nọ, người nọ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay lúc Thiên Lạc đang định trở lại chỗ cũ, một tiếng cười khe khẽ bỗng nhiên vang lên.

“Thân thủ không tệ, tôi rất thưởng thức cậu.” Giọng nói của người đàn ông này phát ra ngay sau lưng cô, làm con người Thiên Lạc không khỏi phóng đại, gần như cảm giác được nguy hiểm theo bản năng!

Cô lại hoàn toàn không cảm nhận được có người tiếp cận mình, có thể thấy thực lực của người này cao hơn cô rất nhiều!

Không chút nghĩ ngợi hoàn toàn dựa vào phản ứng bản năng của thân thể, Thiên Lạc trực tiếp tung ra một cước, dùng hết toàn lực đá về phía người nọ!

Một cước hung hăng vừa nhanh vừa chuẩn, trong không khí truyền đến tiếng xé gió, trong đó ẩn chứa lực lượng đủ để khiến một người đàn ông trưởng thành bị trọng thương!

Nhưng người đàn ông bên này lại giống như thấy được đồ vật thú vị, trực tiếp cười khẽ một tiếng, rồi mới duỗi tay trực tiếp chế trụ chân Thiên Lạc.

Dùng sức túm mạnh Thiên Lạc tới trước mặt mình, giọng nói của người đàn ông này mang theo mấy phần tà mị, bàn tay giữ chân Thiên Lạc dùng sức kéo một cái, Thiên Lạc còn chưa kịp phản ứng lại động tác của người đàn ông này như thế nào đã bị người đó ôm chặt lấy.

Phía sau dựa vào trong ngực người đó, hơi thở đàn ông bao phủ xung quanh, cánh tay thắt chặt cổ Thiên Lạc, không đợi Thiên Lạc phản kháng, lưỡi dao lạnh lẽo đã kề ngay cổ cô.

Lưỡi dao rất gần động mạch chủ ở khí quản, người nọ hơi cúi đầu, giọng nói mang theo vài phần tà tử vang lên bên tai Thiên Lạc, “Đừng lộn xộn, từ trước tới nay mỗi khi tôi giết người, đều chỉ trong nháy mắt.”

Lúc này vừa so chiêu, động tác, tốc độ của người nọ đã vượt quá sức tưởng tượng, có thể thấy được ngày thường cũng là một nhân vật giết người không thấy máu.

Thực lực của người đàn ông này mạnh hơn cô rất nhiều.

Nếu hành động thiếu suy nghĩ thì cô thật sự sẽ bị người đàn ông này giết chết.

Nghĩ tới điều này, Thiên Lạc ngoan ngoãn không nhúc nhích.

“Thật là đứa bé ngoan.” Người nọ cười khẽ, rồi mới đeo thứ gì đó lên cổ Thiên Lạc.

“Tách” một tiếng, giống như là món đồ gì đó bị khóa lại.

Mà lúc này, ánh đèn mở ra, người áp chế Thiên Lạc không phải ai khác chính là Đông Phương Minh.

Trong nháy mắt đèn được bật sáng, Thiên Lạc cùng Đông Phương Minh còn chưa kịp phản ứng lại, Cố Kinh Thế đã mang sát khí đầy người, nháy mắt tới gần, hung hăng nện một quyền lên mặt Đông Phương Minh!

Đông Phương Minh không hề đề phòng trực tiếp chịu một đấm, chiếc kính gọng vàng trên mặt đã bay thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ai sợ ai (2)

Một tiếng nặng nề vang lên, Đông Phương Minh ngã trên mặt đất, nụ cười nơi khóe miệng chưa từng biến mất.

Thiên Lạc cũng giật mình nhìn Cổ Kinh Thế, hiển nhiên cũng không đoán được tốc độ của Cổ Kinh Thế lại đáng sợ đến mức đó!

Ngay sau đó Cổ Kinh Thế trực tiếp kéo cô vào trong ngực, Thiên Lạc cảm giác được hơi thở của Cổ Kinh Thế đánh úp lại, nhiệt độ ấm áp bao phủ lấy cô, làm ánh mắt Thiên Lạc nhẹ nhàng run rẩy.

“Thiên Lạc, cậu không có việc gì chứ?” Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên cổ Thiên Lạc có một chiếc vòng kim loại.

Chiếc vòng kim loại màu đen gắn gao khóa chặt cổ Thiên Lạc, màu đen khiến người ta sợ hãi càng làm nổi bật cần cổ trắng nõn của Thiên Lạc.

Trên đó có một chấm tròn màu đỏ giống như đá quý, trong đó tràn ngập chất lỏng đỏ như máu, từ xa nhìn lại rất giống trang sức.

Thiên Lạc cũng cảm giác được trên cổ mình lạnh băng liền đuổi tay sờ thử, lại phát hiện chiếc vòng kim loại này không hề có chốt mở để mở ra.

Biết nhất định là cái này không phải thứ gì tốt, sau khi Thiên Lạc xác định chiếc vòng kim loại này thật sự không mở được, đôi mắt đen nhánh liền ngưng trọng, nhũn nhũn lắc đầu với Cổ Kinh Thế.

Xác định chiếc vòng kim loại này không phải thứ gì tốt, hòng súng laser trong tay Cổ Kinh Thế chĩa lên đầu Đông Phương Minh, chỉ cần bóp cò thì Đông Phương Minh không nghi ngờ gì sẽ phải chết.

“Nói, đây là cái gì.” Giọng điệu cứng rắn, Cổ Kinh Thế lạnh băng nhìn Đông Phương Minh, ánh mắt kia sắc bén đến mức có thể trực tiếp đâm thủng Đông Phương Minh!

Khí thế quanh người nặng nề, người bình thường gần như không thể hô hấp bình thường khi đối mặt với khí thế này!

Hơi thở của Cổ Kinh Thế tàn nhẫn như vậy là do nếm trải những nguy hiểm mà rèn luyện được!

Nghe xong câu hỏi của Cổ Kinh Thế, Đông Phương Minh lại hừ lạnh một tiếng.

Tùy ý lau vết máu bên khóe miệng, Đông Phương Minh chuyển tầm mắt không hề sợ hãi khi phải đối mặt với hòng súng của Cổ Kinh Thế.

Lúc này Thiên Lạc nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông này.

Làn da trắng nõn không giống với người Châu Á, người đàn ông trước mặt mặc một bộ tây trang ngay ngắn, cả người mang theo hơi thở tà khí lạnh khốc.

Rõ ràng là gương mặt của người Phương Đông, ánh mắt và màu tóc của Đông Phương Minh lại đến từ phương Tây.

Mái tóc hơi dài màu vàng kim hơi hơi rũ xuống chiếc trán tròn bóng của Đông Phương Minh, lại không thể nào che lấp được đôi mắt thâm thúy giống như một viên phi thúy tuyệt đẹp.

Về ngoài của người Phương Đông, đặc trưng của người Phương Tây, những thứ riêng lẻ nhìn như có chút mâu thuẫn nhưng khi kết hợp lại một chỗ lại cực kì hoàn mỹ, cặp mắt kia sâu không thấy đáy, có sức hấp dẫn trí mạng, đặc biệt khiến người ta muốn phạm tội.

Bên trong sự ưu nhã mang theo một chút tà mị, người đàn ông trước mặt như ngọc lục bảo sáng chói lóa dưới ánh trăng, nụ cười nơi khóe môi ẩn chứa chút thông dong, vẻ đẹp trai huyền bí đủ để bất kì cô gái nào đắm chìm.

Nếu nói Cổ Kinh Thế đẹp trai như thiên thần, vậy Đông Phương Minh lại tinh xảo phảng phất giống như yêu nghiệt.

Nhìn như vô hại, thật ra rất sắc bén.

Khí thế của Cổ Kinh Thế và Đông Phương Minh đối chọi nhau, một người lạnh nhạt tiêu điều, một người lạnh khốc tà mị, gắt gao giăng co.

Trong lúc nhất thời, không khí nơi này cứng đờ.

Đôi mắt màu xanh biếc hiện ra sự lạnh khốc, Đông Phương Minh bình tĩnh mở miệng, “Chiếc vòng kim loại trên cổ người bạn nhỏ đứng bên cạnh mày, là ám khí mới nhất do Vân Long Đường phát minh ra.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Ai sợ ai (3)

Nói ra hai chữ ám khí, biểu cảm trên mặt mọi người đều có chút ngưng trọng.

Mà bên này, Đông Phương Minh cũng chậm rãi nói, “Đây là kỹ thuật mới nhất, phải thao tác điện tử mới có thể cài bỏ, bên trong là chất lỏng virus T-A, chỉ cần ấn nút khởi động, chất độc giấu trong đó sẽ tiêm vào người bạn nhỏ này ngay lập tức. Người bạn nhỏ chỉ cần cảm nhiễm một chút là sẽ xuất hiện bệnh trạng, toàn thân đau nhức đến hô hấp suy kiệt, mạch máu trong cơ thể sẽ từ từ vỡ ra cho đến chết.”

Giọng Đông Phương Minh cực kì êm tai, chẳng qua giờ phút này giọng điệu lại giống như Từ Thần, làm người ta không rét mà run.

T-A virus còn chưa có cách chữa trị, sẽ không lây bệnh, nhưng tỉ lệ tử vong lại là trăm phần trăm.

Hơn nữa, quá trình lại chậm rãi và đau đớn, người thường không thể nào chịu đựng nổi.

Nhìn nụ cười trên khóe môi Đông Phương Minh, Cố Kinh Thế tàn nhẫn hít thật lại, “Chuyện này không liên quan đến cậu ta.”

“Có liên quan hay không thì cậu ta cũng đã dính vào, Cố Kinh Thế, nếu mày giết tao thì nó sẽ chết, là mày khiến nó bị liên lụy, nên lựa chọn như thế nào thì tự nhìn mà làm.” Đông Phương Minh bình tĩnh đứng lên, mỉm cười đối mặt với họng súng của Cố Kinh Thế, hình như biết Cố Kinh Thế sẽ không nổ súng.

Nhưng Cố Kinh Thế còn chưa có động tác, Thiên Lạc đã hít thật tàn nhẫn, trực tiếp tiến lên một bước, hung hăng nện một quyền lên mặt Đông Phương Minh.

Động tác vừa nhanh lại tàn nhẫn, làm Đông Phương Minh cảm thấy ngoài ý muốn, nhanh chóng ra tay, trực tiếp chặn lại công kích của Thiên Lạc.

Ngẩng đầu, Đông Phương Minh mang theo vài phần ngoài ý muốn, nhìn đôi mắt Thiên Lạc lạnh lẽo, đáy mắt không hề sợ hãi.

Giống như không biết mình đã gặp đại họa, trên mặt Thiên Lạc hoàn toàn không lộ ra chút biểu cảm sợ hãi nào, cả người nhìn qua rất bình tĩnh.

Chưa từng gặp qua người bình tĩnh như vậy, cũng không phải là ai cũng có thể làm được.

Đang muốn mở miệng, Đông Phương Minh không kịp đề phòng bị Thiên Lạc dẫm lên đôi giày da quý giá.

“Dám hăm hại bổn thiếu gia, tao không giết được mày cũng phải khiến mày kêu cha gọi mẹ.” Thiên Lạc không nghĩ tới Đông Phương Minh lại dùng thủ đoạn khôn khéo này, cả người tức giận đến sắp nổ tung, đang muốn ra tay lần thứ hai lại bị Đông Phương Minh đẩy ra.

Cũng biết mình không phải đối thủ của Đông Phương Minh, Thiên Lạc cũng không đuổi theo, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Đông Phương Minh.

“Lá gan thật lớn, mạng sống đã nằm trên bàn tay tao, còn dám làm càn như thế.” Đáy mắt Đông Phương Minh nhìn không ra vui giận, thản nhiên nói.

“Từ trước đến nay lá gan của tao rất lớn, sau này sẽ biết cả thôi.” Thiên Lạc không cho là đúng thản nhiên nói.

Đông Phương Minh không chế cô, đơn giản là muốn áp chế Cố Kinh Thế, cho nên khẳng định Đông Phương Minh sẽ không giết cô ngay lúc này.

Rất có hứng thú nheo mắt lại, Đông Phương Minh nhìn thẳng về phía Thiên Lạc, hình như rất hứng thú với dáng vẻ này của Thiên Lạc.

Nhưng không cho Đông Phương Minh thời gian tiếp tục quan sát, Cố Kinh Thế tiến lên một bước, che chắn Thiên Lạc, “Nói đi, rốt cuộc mày muốn làm cái gì.”

“Tao muốn mời Cố thiếu tướng đến chỗ tao ngồi một lát.” Đông Phương Minh cũng không quanh co, trực tiếp sáng khoái nói.

“Tao đi với mày, mày thả cậu ta ra.” Cố Kinh Thế trực tiếp nói.

“Mày và nó cùng đi, tao có thể đồng ý với mày, chỉ cần mày ở lại đây thì tao sẽ không giết nó.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Ai sợ ai (4)

Đông Phương Minh nói xong câu này, Thiên Lạc không khỏi nhú mày.

Không giết cô và thả cô là hai khái niệm khác nhau.

Cố Kinh Thế cũng hiểu rõ việc này, nhìn Đông Phương Minh này sinh hứng thú với Thiên Lạc, sát ý lạnh lẽo dần tích tụ trong đôi mắt đen nhánh, “Nhớ kỹ lời hứa của mày.”

“Thiếu tướng!” Nghe Cố Kinh Thế đồng ý, đám người Tần Sơn sốt ruột muốn xông lên.

Ngay cả Thiên Lạc cũng mang theo vài phần bất ngờ, nhìn Cố Kinh Thế che chở mình sau lưng.

Hoàn toàn không hề do dự, Cố Kinh Thế không có khả năng không biết đi cùng Đông Phương Minh có bao nhiêu nguy hiểm, lại vẫn lựa chọn cùng đi vì cô.

Rất kính nể Cố Kinh Thế có dũng có mưu, Thiên Lạc cũng rõ ràng biết, cô cần phải đi theo.

Trên cổ cô còn có bom hẹn giờ, lúc nào cũng có khả năng cướp lấy mạng sống của cô, dù như thế nào cũng không thể khinh thường.

Giơ tay ngăn cản đám người Tần Sơn, Cố Kinh Thế nhìn Đông Phương Minh, “Mày cũng không thể động đến thuộc hạ của tao.”

“Yên tâm, tao không có hứng thú với thuộc hạ của mày, tao sẽ giam chúng nó ở chỗ này, chỉ cần mày ngoan ngoãn phối hợp thì chúng nó sẽ không có chuyện gì.” Ý của Đông Phương Minh chính là nếu Cố Kinh Thế không phối hợp, sự an toàn của đám người Tần Sơn cũng sẽ bị uy hiếp.

Ánh mắt lạnh khốc dừng lại trên người Đông Phương, trong lòng Thiên Lạc cũng cảm thấy Đông Phương Minh là một nhân vật nguy hiểm.

Nghĩ tới điều này, Thiên Lạc cùng Cố Kinh Thế cũng đi theo Đông Phương Minh cùng nhau ngồi lên xe Đông Phương Minh, đi theo hần ròi khỏi nơi này.

Ở trên xe, Đông Phương Minh lấy một cái còng tay đen nhánh, còng tay của Cố Kinh Thế và Thiên Lạc với nhau.

Đông Phương Minh thấy hai người nhìn hần bằng ánh mắt lạnh lẽo khóe miệng gọi lên nụ cười nho nhã, “Đề đề phòng thôi, hy vọng hai vị không để ý.”

“Cho dù chúng tôi thật sự để ý, anh cũng không tháo chiếc còng này đi.” Thiên Lạc nói như thế lại chỉ chỉ chiếc vòng trên cổ mình, “Có cái này còn chưa đủ sao?”

“Chỉ khống chế một mình cậu, tất nhiên là không đủ.” Lấy ra mắt kính gọng vàng đeo lên, khóe miệng Đông Phương Minh nở một nụ cười cơ trí, “Vị Cố thiếu tướng ở bên cạnh cậu còn nguy hiểm hơn cậu nhiều.”

“Vậy mày cảm thấy, dựa vào vật nhỏ này, là có thể làm tao ngoan ngoãn nghe lời?” Trào phúng nhìn Đông Phương Minh, Cố Kinh Thế quơ quơ tay.

“Cái còng tay này, trừ khi có chìa khóa, bằng không mỗi lần chỉ có thể mở ra một bên, mặc kệ mở ra bên nào, bên kia đều sẽ trực tiếp nổ mạnh, nhẹ thì đứt động mạch chủ, nặng thì trực tiếp mất một bàn tay.” Đông Phương Minh nói, hai trong mắt như phi thủy tán nhãn nheo lại, “Tao cũng không dám dùng những đồ vật bình thường để đối phó mày.”

Nhìn Đông Phương Minh híp mắt mỉm cười, Thiên Lạc hừ nhẹ một tiếng, nghĩ tới bốn chữ mặt người dạ thú.

Người này đúng là hồ ly, hơn nữa vẫn là hồ ly đặc biệt lăng lợ.

“Từ trước tới nay Đường chủ của Vân Long Đường không hay bắt mày phải ra mặt, lần này gọi mày đến, nhất định là đã giao mọi việc cho mày xử lý. Một khi đã như vậy, không cần ở chỗ này thừa nước đục thả câu, muốn cái gì cứ nói thẳng.” Cố Kinh Thế không có tâm trạng ở chỗ này trò chuyện với Đông Phương Minh, trực tiếp hỏi.

“Không cần gấp gáp, trước tiên để tao thả người bạn nhỏ ra rồi nói tiếp.” Đông Phương Minh chỉ chỉ cái vòng trên cổ Thiên Lạc.

“Hồ ly lăng lợ, lá gan của anh rất lớn a.” Thiên Lạc nhướn mày, rất hiếu kì Đông Phương Minh chẳng lẽ không sợ bọn họ chạy mất sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Ai sợ ai (5)

“Từ trước tới nay tao luôn thích chuẩn bị mọi thứ chu toàn, tất nhiên không chỉ có một con tin.” Đông Phương Minh tùy ý tháo chiếc vòng kim loại trên cổ

Ấn vào nút mở khóa, ‘Tạch’ một tiếng, chiếc vòng trên cổ Thiên Lạc mở ra, rơi vào tay Đông Phương Minh.

“Cám ơn, chỉ là không cần, tôi rất có dị ứng với những người cận bã, nhìn là muốn nôn.” Thiên Lạc lộ ra nụ cười vô hại.

“Vây đi thôi, đi nhìn con tin trước, rồi mới chúng ta có rất nhiều thời gian, chậm rãi trò chuyện.” Đông Phương Minh nói như thế, xe dừng lại, mọi người xuống xe.

Đi tới một bờ biển không người, xuất hiện ở trước mặt Thiên Lạc cùng Cổ Kinh Thế là một chiếc máy bay quân sự thật lớn.

Thiên Lạc có thể tưởng tượng Đông Phương Minh sẽ đưa bọn họ đến nơi như thế nào, khoe miệng lập tức run rẩy hai cái.

“Tôi còn không biết hai chữ sợ hãi viết như thế nào đâu, nhưng thật ra Cổ thiếu tướng, anh có biết còn con tin gì không?” Thiên Lạc rất muốn biết trong tay Đông Phương Minh còn có quân cờ gì.

Mấy người kia lục soát Cổ Kinh Thế cực kì cẩn thận, hoàn toàn là kiểu hận không thể trực tiếp lột sạch anh để lục soát một lần, so sánh lại, Thiên Lạc đơn giản hơn nhiều.

Nghĩ, Thiên Lạc cũng nhìn những thầy soát được trên người Cổ Kinh Thế.

Thật tò mò trên người Cổ Kinh Thế sao lại giấu nhiều thứ như vậy, Thiên Lạc không nhìn được muốn giờ ngón tay cái với Cổ Kinh Thế.

Cố Kinh Thế nói như vậy làm Thiên Lạc mang theo vài phần ngoài ý muốn, cứ không hề phản kháng bị Cố Kinh Thế kéo lên máy bay trực thăng.

Cảm xúc đột ngột này làm tinh thần Thiên Lạc rung động, từ trước đến nay cô không thích để người khác lại gần mình, lại là không hề chán ghét bàn tay của Cố Kinh Thế.

Hơn nữa vừa rồi, bọn họ cũng nghe được lời Đông Phương Minh nói có hứng thú với Thiên Lạc

Bạn đang đọc truyện *Trong Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạ Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ai sợ ai (6)

Mà lúc mấy người đó nghĩ đến đoạn này, Cố Kinh Thế và Thiên Lạc cũng đã lên máy bay trực thăng.

Không có lá gan đi hỏi nhiều, mấy người đàn ông mặc tây trang ở đây đều hiểu rõ, Cố Kinh Thế là người có thực lực mạnh đến đáng sợ, bọn họ cần phải để ý làm việc.

Sau khi lên máy bay trực thăng, mấy người đó nhanh chóng lấy ra một chiếc máy tính, cho Cố Kinh Thế nhìn một đoạn video.

Trong video hiện rõ một cô gái rất khả ái, thậm chí còn mang theo vài phần non nớt đang bị trói chặt, trên người có bom và mã khóa điện tử, chỉ cần cô gái đó rời khỏi chỗ mình đang ngồi, bom sẽ trực tiếp nổ tung.

Thiếu nữ mặc một chiếc váy liền màu tuyết trắng, mắt và miệng bị che kín, khuôn mặt tinh xảo vì sợ hãi mà trắng bệch, tuy rằng không thấy rõ cả mặt cô gái đó, chỉ là, dáng vẻ gầy yếu của cô gái đó vẫn làm người nhìn cảm thấy đáng thương, theo bản năng liền muốn bảo vệ cô ta.

Thiên Lạc luôn cảm thấy cô gái này vô cùng quen thuộc, nhìn có người tháo bịt mắt của cô gái đó xuống, lộ ra một đôi mắt diễm đạm đáng yêu, tức khắc hiểu rõ.

Cô còn đang nghĩ cô gái này sao lại quen thuộc đến vậy, giờ phút này cô gái trong video không phải người khác, đúng là nữ minh tinh trong lời đồn được hoan nghênh nhất, được khen là Ngọc Nữ Bạch Vũ Tâm cực kì thanh thuần.

Nói đến người tên Bạch Vũ Tâm này, đây là thiên hậu cấp bậc siêu sao, không chỉ có một người ba là quan lớn làm chỗ dựa, điều kiện của Bạch Vũ Tâm cũng không tồi, tướng mạo hoàn mỹ, dáng người hoàn mỹ, lại là một học sinh thiên tài mà các trường học nổi tiếng đều muốn cướp đoạt, năm nay hai mươi tuổi đã là siêu sao quốc tế, chưa bao giờ bị scandal, người thích cô ta rất nhiều.

Từ trước đến nay Thiên Lạc không chút hứng thú với ngôi sao, cô chỉ là trong lúc vô tình mới nhớ kỹ Bạch Vũ Tâm, có thể thấy được sự nổi tiếng của Bạch Vũ Tâm cũng không phải cao bình thường.

Chung quy Bạch Vũ Tâm cũng không phải người quen của cô, tầm mắt Thiên Lạc nhẹ nhàng chuyển qua nhìn biểu cảm của Cố Kinh Thế.

Hoàn toàn là một dáng vẻ bình tĩnh, Cố Kinh Thế bình tĩnh nhìn Bạch Vũ Tâm trên màn hình, trong mắt không có bất kì dao động gì.

“Cố thiếu tướng, còn mời ngài phối hợp, nói cách khác, chúng tôi không có cách nào bảo đảm sự an toàn của Bạch Vũ Tâm tiểu thư.” Người đàn ông nọ tắt video, thần nhiên nói.

Nghe xong lời này, Thiên Lạc tức khắc tò mò.

Tinh thần nhiều chuyện thiếu đốt hừng hực, Thiên Lạc tò mò nhìn Cố Kinh Thế, ánh mắt Cố Kinh Thế lại rất thần nhiên, “Dựa vào một người phụ nữ là muốn uy hiếp tôi sao?”

“Cố thiếu tướng, Bạch tướng quân chỉ còn một đứa con gái là Bạch Vũ Tâm.” Người đàn ông nọ chậm rãi nhắc nhở.

Thiên Lạc nghe đến ngu người, tự nhiên lại nảy ra một Bạch tướng quân, càng không rõ mối quan hệ này là thế nào.

Nhắc tới Bạch tướng quân, đôi mắt sâu thẳm của Cố Kinh Thế nổi lên một chút lãnh khốc, “Đông Phương Minh ở đâu, tôi muốn tự mình nói chuyện với hắn.”

“Cố thiếu tướng không cần sốt ruột, chúng ta đã tới rồi.” Nhanh chóng dùng túi đen trùm đầu Cố Kinh Thế cùng Thiên Lạc, lại bay thêm một hồi, hai người bị kéo xuống máy bay trực thăng.

Mùi tanh của nước biển cũng gió biển phả vào mặt, cách đó không xa truyền đến tiếng sóng biển, trên đỉnh đầu có tiếng hải âu không ngừng kêu to.

Cho dù là không nhìn thấy, Thiên Lạc cũng biết bọn họ đã bị mang đến một hòn đảo nào đó.

Rất nhanh đã được đưa vào một căn phòng kín, túi đen trên đầu hai người được lấy đi.

Ở trong một căn phòng kín bưng, vách tường xung quanh đều được dùng kỹ thuật cao mà tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ai sợ ai (7)

Hoàn toàn dựa vào vân tay mới có thể mở cửa phòng, vách tường xung quanh đều ẩn chứa điện thế, có thể hấp thu lực đánh vào, trừ phi dùng thuốc nổ chuyên nghiệp hung hăng oanh tạc, bằng không căn bản ra không được.

Bên người còn có mấy người đàn ông mặc tây trang cầm súng laser, Thiên Lạc còn chưa từng nhận đải ngộ như vậy.

Trước mặt hai người còn có một cái bàn, bên trên có bộ trang bị 4d.

Mấy người đàn ông kia mở ra trang bị, chùm tia sáng rất nhanh liền ngưng tụ thành một Đồng Phương Minh.

Quả thực rất giống với người thật đang đứng trước mặt hai người, giờ phút này Đồng Phương Minh giống như đang phân thân, đối với hai người mỉm cười nói, “Hai người cảm thấy như thế nào, thuộc hạ của tôi có thất lễ với hai người không?”

“Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc mày muốn cái gì?” Cổ Kinh Thế trực tiếp hỏi.

“Bản thiết kế kỹ thuật của vũ khí mới nhất, chỉ cần đem giao cái này cho tao, tao sẽ tha cho mày, còn có vị Bạch tiểu thư kia.” Đồng Phương Minh thông qua hệ thống 4d để nói chuyện với bọn họ, hẳn ta vừa nói xong, dáng người đáng thương của Bạch Vũ Tâm cũng xuất hiện ở bên cạnh, cũng chung một tí lệ.

“Anh Kinh Thế, cứu em.!” Liếc mắt một cái liền thấy Cổ Kinh Thế, Bạch Vũ Tâm mới nói một câu, liền bị người kia chặn miệng.

Nhảy bèn nhận ra phòng của Bạch Vũ Tâm hình như tối tăm hơn chỗ Đồng Phương Minh, Thiên Lạc hí hí mắt, trong lòng có suy đoán.

“Cái mày muốn, tao có thể cho mày, chẳng qua, có thể phá giải hay không, phải nhờ vào bản lĩnh của mày.” Cổ Kinh Thế bỗng nhiên để nói chuyện, trực tiếp tháo xuống một chiếc nhẫn trên tay.

Đều sợ Cổ Kinh Thế gian lận, mấy người đàn ông mặc tây trang cực kì cảnh giác, súng laser trong tay đều nâng lên, nhắm thẳng vào Cổ Kinh Thế.

Gỡ chiếc nhẫn xuống, Cổ Kinh Thế quơ quơ với Đồng Phương Minh, “Kỹ thuật bản vẽ đều ở trong này, chẳng qua, muốn đọc được, cần nhập mật mã của trung tâm máy tính quân sự. Máy chắc chắn không có bản lĩnh lấy được mật mã, chỉ là mày có thể thử phá giải, tốt nhất là có thể phá giải trong nửa tiếng, không phá giải ra thì virus sẽ phá hủy toàn bộ bản thiết kế trong chiếc nhẫn, nếu mày vẫn muốn bản thiết kế thì chỉ có thể ăn cắp từ trung tâm máy tính quân sự.”

Nếu có thể đánh cắp từ trung tâm máy tính, bọn họ đã không cần mất công như thế!

“Cổ Kinh Thế, sao mày có thể đưa ra sáng khoái như vậy.” Đồng Phương Minh ần ần cảm thấy trong việc này có gian trá.

“Bạch tướng quân có ơn với tao, tao không thể mặc kệ con gái của ông ấy, mày bắt đúng người rồi, tao đương nhiên sẽ phối hợp với mày.”

Cổ Kinh Thế nói xong liền tùy ý ném chiếc nhẫn cho một người đàn ông trong số đó, “Đề nghị mày nên nhanh một chút, từ lúc tao tháo chiếc nhẫn này ra khỏi tay thì đã bắt đầu đếm ngược rồi.”

Nghe Cổ Kinh Thế nói xong, sắc mặt Đồng Phương Minh hơi hơi thay đổi, lạnh lẽo nói với người đàn ông nọ, “Lập tức mang lại đây.”

Lập tức gật đầu, người nọ cầm nhẫn nhanh chóng xông ra ngoài.

Những người còn lại vẫn còn cảnh giác đề phòng.

Đồng Phương Minh cũng biến mất theo, tầm mắt Thiên Lạc nhẹ nhàng đảo qua những người đứng trước mặt, “Cố thiếu tướng, anh đoán xem tôi đang nghĩ tới cái gì?”

Đáy mắt nổi lên ánh sáng lạnh lẽo kiệt ngạo, tầm mắt Cổ Kinh Thế cũng đảo qua những người trước mặt, “Suy nghĩ của cậu chắc cũng giống với những gì tôi đang nghĩ.”

“Câm miệng, không cho nói chuyện!” Những người đàn ông đứng xung quanh nghe cuộc đối thoại của hai người, tổng cảm thấy trong đó có trá, súng laser trong tay chỉa về phía hai người, hung ác nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ai sợ ai (8)

Người đàn ông đứng trước mặt đeo kính râm, hắt ta vừa mở miệng, mấy người đàn ông xung quanh liền làm theo động tác của hắn ta, có thể thấy được người này có thể là tổ trưởng.

Nhìn này tên tổ trưởng, đáy mắt yêu nghiệt của Cố Kinh Thế nổi lên sát khí, hung hăng tung một cước vào mặt tên tổ trưởng, trực tiếp đá rơi kính râm của hắn, hai chân cũng khóa cổ tên đó, làm tên đó hoàn toàn không có lực đánh trả, đầu trực tiếp đập lên góc bàn, tức khắc máu tươi chảy ròng.

Súng lazer trên tay hắn cũng bị Thiên Lạc cướp lấy trong nháy mắt, trực tiếp nhắm vào đầu hắn.

Toàn bộ hành trình hai người phối hợp không chút do dự, thông thuận vô cùng, trên mặt hai người đều tràn ngập sự kinh ngạc mủi phần.

Khóe miệng cũng nở một nụ cười lạnh lùng trào phúng, Thiên Lạc dùng súng chĩa vào đầu tên tổ trưởng, “Không muốn đầu tên này nở hoa, liền buông hết vũ khí xuống cho tao.”

Nghe Thiên Lạc nói xong, tên kia sợ muốn chết, “Còn chờ cái gì, đều buông xuống đi!!”

Không thể cãi lời, những người này cũng đều bỏ súng xuống

Thiên Lạc thấy vậy, cũng trực tiếp lao ra, hung hăng đá mấy cước, trực tiếp giải quyết mấy người này.

Nhân tiện đánh tên tổ trưởng bất tỉnh, động tác của Thiên Lạc mạnh mẽ, không chút ướm át bản thủ, làm đáy mắt Cố Kinh Thế xuất hiện sự tàn thương.

Nhìn Thiên Lạc lộ ra khuôn mặt nhỏ sáng lạn với mình, ánh mắt Cố Kinh Thế tối sầm, cảm xúc khác lạ lượn lơ ở đáy mắt.

“Đi thôi Cố thiếu tướng, chúng ta đi cứu cô tình nhân nhỏ bé của anh.” Thiên Lạc không phát hiện ánh mắt của Cố Kinh Thế, mang theo vài phần trên chọc nói.

Cố Kinh Thế kéo tên tổ trưởng ra lấy dấu vân tay để mở cửa, “Giữa tôi cùng Bạch Vũ Tâm không có cái gì, tôi không thích cô ấy.”

“Đại mỹ nữ như vậy mà còn không thích a, ánh mắt Cố thiếu tướng cũng thật cao a.” Nhìn cửa chậm rãi mở ra, Thiên Lạc tùy tiện hỏi, “Vậy Cố thiếu tướng thích cái dạng gì?”

Không trực tiếp trả lời, Cố Kinh Thế quét Thiên Lạc từ trên xuống dưới một lần, khóe môi gợi lên một nụ cười tà tứ, “Cậu như vậy cũng không tồi.”

Hoàn toàn không nghĩ tới Cố Kinh Thế sẽ trả lời như thế, Thiên Lạc trực tiếp ngẩn ra, nhìn Cố Kinh Thế như là thấy quý.

Chẳng lẽ Cố Kinh Thế bị gay sao?!

Lúc Thiên Lạc còn đang suy nghĩ, Cố Kinh Thế đã trực tiếp xử lý mấy người đàn ông đứng ngoài cửa, còn cướp lấy một cây súng và một bản đồ điện tử, “Đừng thất thần, đi cứu người thôi, bọn chúng sắp bị tấn công rồi, chúng ta phải rời khỏi hòn đảo này trong vòng hai mươi phút.”

Bị Cố Kinh Thế lôi kéo liền chạy, Thiên Lạc sững sốt, “Tấn công, cái gì tấn công?”

“Thật ra chiếc nhẫn kia ẩn chứa một mệnh lệnh tấn công, một khi bị phá giải, căn cứ quân sự sẽ nhận được mệnh lệnh, lập tức phái máy bay chiến đấu tiến hành oanh tạc chỗ này, nếu chúng ta không đi ngay thì sẽ gặp nguy hiểm.”

“Căn bản không hề có bản thiết kế nào, anh dùng chiếc nhẫn kia để bắt bầy Đông Phương Minh sao?” Nhìn Cố Kinh Thế gật đầu, Thiên Lạc chấn động, “Cố thiếu tướng, anh quả nhiên là con sói giả hoạt, ăn thịt người cũng không thêm nhả xương.”

“Tên Đông Phương Minh kia muốn cướp đồ của tôi, nhưng không có chuyện dễ dàng như vậy.” Nhìn bản đồ điện tử, Cố Kinh Thế nói.

Chuyện máy bay chiến đấu oanh tạc không thể tùy tiện đùa giỡn, Thiên Lạc lập tức nói, “Bạch Vũ Tâm hẳn đang ở nơi nào đó giống tầng hầm, tôi thấy nơi đó rất tối tăm.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Ai sợ ai (9)

Nghe Thiên Lạc phân tích xong, Cổ Kinh Thế ngẩng đầu liếc cô một cái, trong mắt nhiều hơn vài phần tán thưởng.

Trực tiếp mở bản đồ điện tử, Cổ Kinh Thế xâm nhập được vào máy theo dõi tầng hầm, thấy được Bạch Vũ Tâm.

Xác định vị trí của Bạch Vũ Tâm, hai người nhanh chóng chạy đến.

Tầng hầm có không ít người trông coi, Bạch Vũ Tâm nôn nóng chờ đợi Cổ Kinh Thế đến, rất nhanh liền nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa.

“Anh Kinh Thế.!” Kêu một tiếng, Bạch Vũ Tâm nghe thấy tiếng đánh nhau ở ngoài cửa càng thêm kịch liệt, ngay sau đó liền có người trực tiếp đá văng cửa tầng hầm, vọt tới trước mặt cô ta.

“Anh Kinh Thế, người ta rất sợ hãi.” Bạch Vũ Tâm bị che mắt, nhìn không thấy ai đến, còn tưởng là Cổ Kinh Thế, nói nũng nịu một câu, hiển nhiên là kiểu thô trắng nhỏ bị kinh sợ.

Cảm giác người nọ đang giúp mình cời trói, Bạch Vũ Tâm vừa thoát khỏi trói buộc, liền không nói hai lời quấn lấy cánh tay người trước mặt, cố ý dùng bộ ngực cọ lên cánh tay người nọ.

Bạch Vũ Tâm vẫn luôn thích Cổ Kinh Thế, nhưng Cổ Kinh Thế từ trước đến nay đều không thích cô ta, xưa nay chưa hề tiếp xúc thân mật với anh, hôm nay cô ta nhất định phải biểu hiện cho tốt!

Từ trước tới nay Bạch Vũ Tâm không phải kiểu thô trắng nhỏ đơn thuần, cô ta nhất định phải cướp được thứ mình muốn đến tay, sau lưng cũng làm không ít những việc dơ bẩn, nhưng cô ta lại có thể nguy trang thành đáng vẻ vô hại!

Nghĩ tới điều này, Bạch Vũ Tâm cảm thấy mình nhất định phải nắm chắc, làm Cổ Kinh Thế động lòng với cô ta.

“Anh Kinh Thế, người ta, người ta thật sự sợ quá, nếu anh Kinh Thế không tới cứu em, em thật sự sẽ bị giết chết.” Khóc lóc tháo xuống bị mắt, Bạch Vũ Tâm đang muốn dùng ánh mắt vô hại như nai con của mình để nhìn Cổ Kinh Thế, làm Cổ Kinh Thế hoàn toàn yêu mình, lại là ngoài ý muốn đối mặt với Thiên Lạc.

Khuôn mặt tuấn tú, mang theo vài phần bất cần đời, lộ ra một chút tà khí, Thiên Lạc quét mắt nhìn Bạch Vũ Tâm, “Tiểu thư, ngực của cô khiến tay tôi rất đau, có thể mời cô buông tay không?”

Nói cực kì trực tiếp, Thiên Lạc thấy Bạch Vũ Tâm sững sốt, rồi mới thấy trong mắt có sự ác độc vì bị vạch trần!

Xem ra lời đồn quả nhiên không thể tin, cái gì thô trắng nhỏ mảnh mai, xem ra Bạch Vũ Tâm là kiểu lòng dạ đen tối nguy trang thành bạch liên hoa a!

Cổ Kinh Thế đứng bên ngoài quay đầu nhìn Bạch Vũ Tâm, “Giải quyết xong rồi thì đi thôi, nơi này không thích hợp ở lâu.”

“Anh Kinh Thế!” Lần này sẽ không nhận sai, Bạch Vũ Tâm không nghĩ cô ta lại nhận sai người, ôm người đàn ông khác!

Nghĩ đến điều này Bạch Vũ Tâm liền muốn vọt tới trước mặt Cổ Kinh Thế, lại nhìn thấy Cổ Kinh Thế dùng ánh mắt hình viên đạn lạnh lùng nhìn về phía này.

Lập tức bày ra đáng vẻ bị kinh sợ, Bạch Vũ Tâm vâng vâng dạ dạ không dám tiến lên, nước mắt như trân châu rơi xuống, “Thực xin lỗi anh Kinh Thế, em, em lại mang đến phiền toái cho anh, là em không đúng.”

Hoàn toàn là đáng vẻ bị ủy khuất, không biết còn tưởng rằng Bạch Vũ Tâm thật sự tự trách.

“Nếu Bạch tiểu thư thật sự cảm thấy có lỗi, không bằng nên nói cảm ơn tôi, tôi đã cứu cô, cô lại không nói một câu cảm ơn nào, thật sự là không phù hợp với đáng vẻ dịu dàng thiện lương của Bạch tiểu thư a.” Thiên Lạc ghé tòm nhất là kiểu bạch liên hoa như Bạch Vũ Tâm, lập tức muốn chọc thủng mặt nạ giả tạo của Bạch Vũ Tâm, xem cô ta giả vờ như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ai sợ ai (10)

Nhìn Thiên Lạc hỏi xong, Bạch Vũ Tâm cũng không nghĩ tới Thiên Lạc lợi hại như thế, đáy mắt nổi lên tia ngoan độc, trên mặt ủy khuất như cũ, “Xin lỗi, không phải tôi cố ý không nói cảm ơn, chỉ là, chỉ là động tác của anh rất thô lỗ, còn đụng phải người tôi, tôi còn tưởng rằng anh là những người xấu đó, liền không nói cảm ơn anh thôi.”

Nghe Bạch Vũ Tâm nói xong, Thiên Lạc rất muốn cho Bạch Vũ Tâm một tràng pháo tay.

Rõ ràng Bạch Vũ Tâm dùng hai cục thịt trên người cô ta để cọ lên tay cô, hiện tại lại nói cô sờ mó người Bạch Vũ Tâm!

Hiện tại Thiên Lạc đang ăn mặc kiểu một người đàn ông, nếu người nào không biết nghe xong lời nói của Bạch Vũ Tâm, sẽ cho Thiên Lạc là một con sói háo sắc!

Trong lòng tự nhủ bạch liên hoa này còn có đẳng cấp cao hơn cô nghĩ, Thiên Lạc cười lạnh, “Là tôi đường đột, chỉ là, dựa theo lời Bạch tiểu thư nói, chẳng lẽ những người bắt cóc cô đều là người xấu, đều sờ soạn thân thể cô, cho nên mới làm Bạch tiểu thư khẩn trương như vậy?”

Bạch Vũ Tâm khó có thể tin nhìn về phía Thiên Lạc, sắc mặt trở nên cực kì khó coi!

Trong lúc nhất thời lại không biết phản bác Thiên Lạc như thế nào, Bạch Vũ Tâm rõ ràng ngẩn người.

Quay đầu nhìn thấy Cố Kinh Thế cũng thản nhiên nhìn mình, Bạch Vũ Tâm cái gì cũng không thể thừa nhận!

“Vị tiên sinh này sao có thể nói chuyện như vậy, là tiên sinh đụng phải người tôi trước, tôi cũng không bắt tiên sinh chịu trách nhiệm, tại sao tiên sinh phải vậy bản sự trong sạch của tôi?” Bạch Vũ Tâm thút tha thút thít tức giận, rồi mới nhìn về phía Cố Kinh Thế, “Anh Kinh Thế” Đáng về cực kì oan ức.

Thật là nhìn đáng về Bạch Vũ Tâm như vậy cực kì buồn nôn, Thiên Lạc thản nhiên phát tay, ngăn trở Bạch Vũ Tâm, “Bạch tiểu thư, đừng gọi tôi là tiên sinh, tôi trẻ hơn cô rất nhiều.”

Không định so đo với bạch liên hoa, Thiên Lạc biết bọn họ còn chưa an toàn, “Cố thiếu tướng, chúng ta phải đi thôi.”

“Ừ.” Tay còn đang bị còng chung một chỗ với Thiên Lạc, Cố Kinh Thế như thói quen muốn nắm tay nhỏ của Thiên Lạc.

Mang theo vài phần ghen ghét, Bạch Vũ Tâm nũng nịu gọi, “Anh Kinh Thế, chân em rất run, không thể đi được.”

“Vậy cô có thể tiếp tục chờ ở chỗ này.” Cố Kinh Thế cũng không quay đầu lại nói thẳng.

Trước nay không cảm thấy Cố Kinh Thế đẹp trai như thế, Thiên Lạc quay đầu, trào phúng cười, thiếu chút chọc Bạch Vũ Tâm tức giận đến hộc máu.

Người đàn ông đáng chết, cư nhiên dám thân mật với anh Kinh Thế như thế!

Nghĩ tới điều này, đáy mắt Bạch Vũ Tâm nổi lên một tia oán độc, rồi mới nhanh chóng đuổi kịp hai người!

Mà bên này, ba người mới chạy ra khỏi tầng hầm, có rất nhiều người của Vân Long Đường đã chạy đến đây, mỗi người đều rất hùng hổ, súng laser trong tay lập tức chĩa về phía ba người, một đường ép ba người về phía vách núi.

Cố Kinh Thế nhìn còng tay trên tay Thiên Lạc và mình, nhanh chóng dùng dao nhỏ mới cướp được, tính toán cạy khóa.

“Tôi nói nhảy thì lập tức nhảy xuống.” Cố Kinh Thế nói xong, giương mắt nhìn Thiên Lạc đứng đối diện, “Yên tâm, tôi đã nói sẽ không khiến cậu xảy ra chuyện gì.”

Nghe Cố Kinh Thế nói những lời này, Thiên Lạc trầm mặc trong nháy mắt, cuối cùng vẫn nghiêm túc gật đầu.

Nhanh chóng cạy còng tay bên tay Thiên Lạc, giãy tiếp theo Cố Kinh Thế liền cạy mở còng tay bên mình, rồi mới ném còng tay xuống trước mặt mấy người Vân Long Đường!

“Nhảy!” Theo sự ra lệnh của Cố Kinh Thế, ba người Thiên Lạc nhanh chóng thả người nhảy xuống vực trong nháy mắt, còng tay cũng là nổ tung, phát ra tiếng ầm ầm!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Không khởi đề ý (1)

Phía dưới chính là nước biển chảy xiết, lúc Thiên Lạc nhảy xuống vực, mắt thấy Bạch Vũ Tâm bên cạnh mình thừa dịp Cố Kinh Thế không chú ý, hung hăng dùng một cục đá trên vách núi nện vào sau đầu cô!

Hoàn toàn không nghĩ tới Bạch Vũ Tâm sẽ ra tay, cảm giác đau đớn truyền tới khiến Thiên Lạc không nhận được hít vào một hơi.

Đầu vầng mắt hoa, hai mắt Thiên Lạc biến thành màu đen, nỗ lực giãy giụa trong sóng biển, lại nhìn thấy Bạch Vũ Tâm cười dữ tợn bơi tới trước mặt cô,

rồi hung hăng tung một cước còn mang theo hồn lực, dùng sức đâm lên ngực Thiên Lạc.

“A.....!” Trong miệng rên một tiếng, vốn Thiên Lạc sẽ không sử dụng hồn lực, sức chống cự với hồn lực còn không bằng người thường, giờ phút này khí huyết không thuận, trong miệng phun ra một ngụm máu, cả người lâm vào hôn mê.

Bạch Vũ Tâm cười dữ tợn, nhìn Thiên Lạc đã hôn mê, bay thẳng đến thượng du.

Cố Kinh Thế cũng đột nhiên chạy ra khỏi mặt nước, đám Tần Sơn ở cách đó không xa đã chuẩn bị ca nô, nhanh chóng lại đây tiếp ứng.

Ném xuống phao cứu sinh, Tần Sơn vất vả lắm mới thoát khỏi vòng vây kích động nhìn Cố Kinh Thế, “Thiếu tướng, chúng tôi mới thoát thân liền thu được tin tức từ chiếc nhẫn, máy bay chiến đấu sẽ đến ngay, chúng ta cần phải rời khỏi nơi này ngay lập tức!”

Đám Tần Sơn cũng không phải phế vật, không có khả năng thật sự bị Vân Long Đường áp chế, bọn họ thoát thân rất nhanh, rồi mới nhận được mệnh lệnh của chiếc nhẫn, nhanh chóng chạy tới.

Không thể không nói, tốc độ phá giải chiếc nhẫn của Đông Phương Minh rất nhanh, nhưng Đông Phương Minh lại không nghĩ tới, Cố Kinh Thế đã dùng chiếc nhẫn này để giải bày hận!

Nhìn Bạch Vũ Tâm được đám Tần Sơn kéo lên, Cố Kinh Thế ngâm mình trong nước biển lạnh băng, nhìn quanh bốn phía một vòng, lại không nhìn thấy Thiên Lạc.

Đáy mắt đen nhánh nổi lên một chút thâm trầm, Cố Kinh Thế chỉ cảm thấy trong lòng nôn nóng.

“Thiếu tướng, nhanh đi lên, nếu máy bay chiến đấu đến đây, chúng ta rất khó thoát thân.” Tần Sơn vươn tay với Cố Kinh Thế.

“Thiên Lạc không theo kịp.” Cố Kinh Thế không duỗi tay, trong giọng nói hàm chứa mấy phần run rẩy mà chính anh còn không nghe ra.

Đám người Tần Sơn sững sốt, Bạch Vũ Tâm phủ thêm thăm lông cũng cúi đầu không phát ra tiếng.

“Uỳnh ——!” Mà giờ phút này, máy bay chiến đấu màu đen đã bay tới nơi, một quả bom vừa rơi xuống tức khắc phát ra một tiếng vang lớn.

“A ——!” Bạch Vũ Tâm sợ tới mức thét chói tai, mắt thấy vô số máy bay chiến đấu bắt đầu tiến hành bắn hòn đảo nhỏ, trong lòng nghĩ thế nào cũng không thể để Cố Kinh Thế đi tìm Thiên Lạc, “Anh Kinh Thế, đi nhanh đi, em rất sợ hãi!”

“Tần Sơn, nhanh chóng mang theo mọi người rút lui, đến khu vực an toàn chờ mệnh lệnh.” Cố Kinh Thế không lên thuyền, lạnh lùng ra lệnh.

“Thiếu tướng, ngài muốn làm cái gì?!” Tần Sơn nhìn Cố Kinh Thế, trong lòng sinh ra dự cảm không tốt.

“Đi tìm Thiên Lạc.” Cố Kinh Thế hít sâu một hơi, không chút do dự liền lặn xuống nước biển lạnh băng.

Tần Sơn không có cơ hội ngăn cản, sắc mặt trắng bệch nhìn Cố Kinh Thế rời đi.

Oanh tạc đã bắt đầu, rất nhanh sẽ lan đến vùng biển gần đó, Cố Kinh Thế không có khả năng không biết trong đó nguy hiểm, anh biết rõ ràng nhưng vẫn lựa chọn đi tìm Thiên Lạc!

Tần Sơn không nghĩ tới Cố Kinh Thế sẽ lựa chọn như thế, anh ta chưa từng nhìn thấy Cố Kinh Thế không tinh táo như vậy.

Quả thật giống như cả người đều luống cuống.

“Tất cả ở lại chỗ này đợi mệnh lệnh, không đợi được Cố thiếu tướng và thiếu gia Thiên Lạc, tuyệt đối không được rời đi.” Tần Sơn ra lệnh một tiếng, mọi người trên thuyền cũng lập tức nhận lệnh, hoàn toàn không hề có chút do dự nào!

Cố Kinh Thế là thủ trưởng, là chỗ dựa tinh thần của bọn họ, cho dù là cãi quân lệnh, bọn họ cũng không thể bỏ mặt Cố Kinh Thế một mình rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Không khởi đầu ý (2)

Bên này, Thiên Lạc chỉ cảm thấy mình như rơi vào hầm băng, cảm giác lạnh thấu xương không ngừng lượn lờ quanh người cô, cảm giác lạnh lẽo bao phủ toàn thân gần như muốn cắn nuốt cả người cô.

Quả thật như là sắp không thể hô hấp, ý thức cầu sinh khiến Thiên Lạc tỉnh lại, đầu tiên cảm nhận được cảm giác hít thở không thông.

Phổi giống như sắp nổ mạnh, Thiên Lạc có thể cảm giác được rõ ràng, thân thể của mình đang dần dần trầm xuống.

Biết phía dưới chờ mình chính là vực sâu trí mạng, Thiên Lạc nỗ lực vươn tay ra lại không bắt được cái gì!

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng màu vàng kim xuyên thấu qua mặt biển, lại cách Thiên Lạc càng ngày càng xa.

Hoàn toàn không có sức đánh trả, lần thứ hai Thiên Lạc rơi vào hôn mê, mơ hồ thấy được một người rẽ biển bơi về phía cô.

Hai bàn tay có lực nắm chặt lấy tay cô, Thiên Lạc nhìn vào tròng mắt Cổ Kinh Thế.

Từ trước đến nay hai tròng mắt tràn ngập sự cao ngạo, giờ phút này lại là tràn ngập gấp gáp và lo lắng, nhìn thấy Thiên Lạc, không chút do dự giữ chặt cầm cô, rồi mới tới gần.

Hai cánh môi dán vào nhau, không khí giữa môi hai người tràn ra, rồi mới hóa thành bọt khí nổi lên trên mặt biển.

Cổ Kinh Thế truyền khí ôxi cho Thiên Lạc, ôm lấy thân thể còn rét lạnh hơn cả nước biển của Thiên Lạc.

Đôi môi mềm mại, sự mềm mại đó khiến người ta không khỏi hăm sâu vào.

Suýt nữa làm Cổ Kinh Thế không thể tự thoát ra được.

Sau khi truyền không khí cho Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế vội kéo Thiên Lạc dùng sức bơi lên mặt biển!

Phổi gần như không chịu nổi áp lực cực lớn, lúc Cổ Kinh Thế trôi lên mặt biển liền dùng sức hít thở.

“Thiên Lạc, Thiên Lạc!” Kéo Thiên Lạc lên để mặt cô trôi lên mặt biển, Cổ Kinh Thế nhìn môi Thiên Lạc xanh tím, cũng mang theo vài phần nôn nóng, đuổi tay vỗ vỗ mặt Thiên Lạc.

Nhưng Thiên Lạc lại hoàn toàn không có phản ứng.

Không rảnh lo xung quanh không ngừng truyền đến tiếng bom, Cổ Kinh Thế ôm Thiên Lạc nhanh chóng lên bờ.

Để Thiên Lạc nằm thẳng trên mặt đất, mặt Cổ Kinh Thế mang theo vài phần ngưng trọng, nhanh chóng hô hấp nhân tạo cho Thiên Lạc.

Dùng sức ấn ngực Thiên Lạc, trên mặt Cổ Kinh Thế hoàn toàn không có biểu cảm gì, chỉ có cặp mắt đen như có ngọn lửa thiêu đốt, tiếp tục dùng sức ấn ngực Thiên Lạc.

Cổ Kinh Thế ấn mấy cái mới cảm thấy khác thường.

Dưới tay anh có chút mềm mại.

Cúc áo ở ngực Thiên Lạc lỏng ra, lộ ra một tầng băng vải thật dày, mà áo sơ mi ẩm ướt dán lên người lại ản ản mang theo một chút nhô lên.

Tức khắc trong lòng có suy đoán, ánh mắt Cổ Kinh Thế rung động, cúi đầu tiếp tục hô hấp nhân tạo cho Thiên Lạc.

Trong hơi thở của cô có sự ngọt ngào mà tươi mát, Thiên Lạc giống như là độc được ngọt ngào, làm người hết sức nghiện.

Trong lòng có suy đoán, Cổ Kinh Thế ấn ngực Thiên Lạc, lại không hề cảm thấy bức bối vì bị lừa gạt.

Nếu suy đoán của anh là đúng, như vậy anh chẳng những không chán ghét, thậm chí còn có chút may mắn.

Chẳng qua, hiện tại Cổ Kinh Thế còn chưa xác định được, chỉ là hoài nghi mà thôi.

Trước khi chưa xác định được thì không thể dễ dàng kết luận.

Cổ Kinh Thế nghĩ như thế, cũng nhìn Thiên Lạc nhỏ ra một giọt nước biển, sắc mặt khó chịu ho khan, hỗn loạn không có tỉnh lại.

Đã thoát khỏi nguy hiểm, Thiên Lạc cũng không hoàn toàn tỉnh lại, hiện tại hình như là thời điểm tốt nhất để tìm hiểu thực hư.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không khỏi để ý (3)

Nhưng trước khi Cố Kinh Thế ra tay, Thiên Lạc đã yếu ớt mờ mắt, ánh mắt mang theo một chút mê mang.

Mới mở một cái cúc áo, tay Cố Kinh Thế còn chưa rời đi, Thiên Lạc đã trừng mắt nhìn anh, “Cố Kinh Thế, anh làm cái gì đấy?!”

Giờ phút này Thiên Lạc giống như một con báo cái bị người ta hung hăng đâm trúng đuôi mà xù lông lên, trong đôi mắt có sự cảnh giác, gắt gao nhìn chăm chăm Cố Kinh Thế.

Biết mình đã mất đi thời cơ tốt nhất, Cố Kinh Thế nhìn khuôn mặt hoảng sợ có chút khản trương của Thiên Lạc càng nhiều hơn vài phần tò mò.

“Đều là đàn ông, cậu thẹn thùng cái gì.” Chưa kịp xác nhận giới tính thật của Thiên Lạc, Cố Kinh Thế chỉ cảm thấy nhìn Thiên Lạc thú vị.

Trước nay cũng chỉ cảm thấy Thiên Lạc là người hiếm thấy, là tiểu gia hỏa có suy nghĩ, làm anh không khỏi lưu tâm, sẽ chú ý.

Nhưng hiện tại, hình như suy nghĩ của Cố Kinh Thế đối với Thiên Lạc có chút khác.

Cởi cúc áo như thế nào thì cài lại như thế, Cố Kinh Thế giúp Thiên Lạc cài lại toàn bộ cúc áo, mặt không đỏ tím không nhảy mở miệng, “Giúp cậu cài cúc áo.”

“Đa tạ Cố thiếu tướng, tôi có thể tự làm.” Thiên Lạc không biết mình đã bại lộ, cực kì khản trương, lập tức động đến vết thương sau đầu.

Tức khắc đau đến hít vào một hơi, trên mặt Thiên Lạc cũng lộ vẻ đau đớn.

“Sao lại bị thương?” Nhìn Thiên Lạc, Cố Kinh Thế biết thực lực Thiên Lạc không tồi, cũng không đến mức chết đuối.

Nhất định trong đó có điều kì lạ.

Quét mắt nhìn Cố Kinh Thế, Thiên Lạc buồn bực trả lời, “Lúc nhảy xuống nước không cẩn thận đập đầu vào đá ngầm, liền ngất đi.”

Không muốn nói cho Cố Kinh Thế biết mình bị Bạch Vũ Tâm ám hại.

Bạch liên hoa kia dám ám hại cô, nói gì thì Thiên Lạc cũng muốn tự mình đòi lại, mà không phải để Cố Kinh Thế giúp mình.

Cô không phải phé vạt, cô có thể giải quyết chút việc nhỏ này.

Nghe Thiên Lạc trả lời, Cố Kinh Thế biết Thiên Lạc không nói thật.

Thiên Lạc cũng sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như thế.

Nói vậy trong đó có ẩn tình khác.

Lúc ấy ở đó chỉ có ba người là anh, Thiên Lạc cùng Bạch Vũ Tâm, không cần đoán cũng biết người đánh lén Thiên Lạc là ai.

Chỉ là, Cố Kinh Thế cũng không vạch trần.

Nếu Thiên Lạc muốn tự mình giải quyết, Cố Kinh Thế sẽ không ngăn cản Thiên Lạc, yên tâm để Thiên Lạc tự ra tay.

Thấy Cố Kinh Thế không nói chuyện, chỉ thản nhiên gạt đầu với mình, Thiên Lạc có chút khản trương, “Cố thiếu tướng, vừa rồi là anh cứu tôi?”

“Ừ, hô hấp nhân tạo và ép tim cho cô.” Cố Kinh Thế nói như thế, còn cố ý nhìn thẳng vào đôi môi nhìn qua có vẻ hết sức mê người của Thiên Lạc.

Tầm mắt của Cố Kinh Thế khiến Thiên Lạc có chút khản trương, “Cám ơn Cố thiếu tướng đã cứu tôi.”

Cố Kinh Thế không nói, khẳng định là không phát hiện giới tính thật của cô.

Trong lòng nghĩ như thế, Thiên Lạc đã nghe thấy một tiếng ừnh.

Lúc này mới chú ý trên bầu trời có không ít máy bay ném bom, khóe môi Thiên Lạc run rẩy hai cái, “Đây là tình huống gì?”

“Mặc kệ những cái khác, trước mắt chúng ta cần phải rời khỏi nơi này.” Cố Kinh Thế nói xong liền bắn tín hiệu, đám người Tần Sơn nhanh chóng lái ca nô đến đây.

“Thiếu tướng!” Tần Sơn nhìn Cố Kinh Thế, những lính đặc chủng bên cạnh cũng cúi người, “Lần này Tần Sơn không làm việc theo quân lệnh, trở về sẽ tiếp nhận xử phạt!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Không khởi đề ý (4)

Quân lệnh như núi, mặc dù Tần Sơn lo lắng cho sự an toàn của Cố Kinh Thế và Thiên Lạc, cũng không thể tùy tiện hành động, đây chính là quy tắc thép không thể thay đổi.

Cho nên, lúc này Tần Sơn đã biết mình chống lại quân lệnh, cũng chuẩn bị tâm lý để nhận xử phạt.

Không chỉ có Tần Sơn, những binh lính đi theo Tần Sơn cũng nghiêm túc, cũng đã tính tốt để nhận xử phạt.

“Sau khi trở về, toàn bộ đóng cửa hồi lỗi.” Quy củ cần phải có, chẳng qua, Cố Kinh Thế cũng không xử phạt quá nặng, nhiều nhất là nhốt đám Tần Sơn lại để bọn họ nhìn đói mấy ngày.

“Cám ơn thiếu tướng!” Nhanh chóng đón Cố Kinh Thế và Thiên Lạc lên thuyền, Tần Sơn cũng nhanh chóng giải thích một chút tình hình hiện tại, “Thiếu tướng, chúng ta vừa nhận được chỉ thị của Bạch tướng quân, trước tiên đưa Bạch Vũ Tâm tiểu thư đến thuyền chỉ viện, Bạch tướng quân đã nói, tạm thời sẽ không chế công kích trên mặt biển, cho chúng ta thời gian để chạy thoát, chúng ta phải nắm chắc thời gian để rời khỏi nơi này.”

Nghe thấy Bạch Vũ Tâm ở trên một con thuyền khác, khoe miệng Thiên Lạc hơi cong lên không chút để ý.

Chỉ sợ là sợ hãi cô sẽ trở về, cho nên mới vội vã chạy đi.

Trong lòng nghĩ như thế, sát khí trong mắt Thiên Lạc cũng đậm hơn vài phần.

Không sao, dù sao Thiên Lạc nói gì cũng sẽ không để bạch liên hoa kia trốn thoát.

Chạy hòa thượng chạy không được miếu, nói gì thì Bạch Vũ Tâm cũng dừng hòng tốt hơn.

“Chạy hết tốc độ về phía trước.” Cố Kinh Thế hạ lệnh, đoàn người nhanh chóng chạy về khu vực an toàn.

Mà trong một chiếc xe BMW ở trên bến tàu, Bạch Vũ Tâm đang thay quần áo sạch sẽ, giờ phút này đang thúc giục chuyên viên trang điểm của mình, “Tốc độ của cô làm ơn nhanh hơn một chút, truyền thông sắp tới rồi, anh Kinh Thế cũng đã trở lại, tôi cũng không thể chậm trễ như vậy!”

Bạch Vũ Tâm là siêu sao quốc tế, cô ta bỗng nhiên bị bắt cóc, rất nhiều truyền thông chạy tới.

Hơn nữa, Bạch Vũ Tâm cũng nghe nói Cố Kinh Thế đã trở lại!

Nói cái gì cũng không thể xuất hiện chậm trễ trước mặt Cố Kinh Thế, mặc kệ Bạch Vũ Tâm làm gì, đều phải dùng một mặt hoàn mỹ của cô ta để đón tiếp Cố Kinh Thế!

Nghĩ tới điều này, Bạch Vũ Tâm càng thêm gấp không chờ nổi muốn gặp mặt Cố Kinh Thế!

Nhanh chóng xử lý kiểu tóc, trang điểm, thay váy lụa có cảm giác thanh thuần mà không thiếu phần gợi cảm, đi đôi cao gót mười centimet, giờ phút này Bạch Vũ Tâm chói lọi, trang điểm tinh xảo gần như hoàn mỹ, vẻ ngoài thanh thuần gần giống như độc dược, làm đám lính xung quanh nhìn đến đỏ mặt.

Nhẹ nhàng duỗi tay đưa nghịch mái tóc dài sau lưng, trên mặt Bạch Vũ Tâm treo lên nụ cười dịu dàng, trong tay còn cầm một chiếc túi hàng hiệu, làm gì giống với mới bị bắt cóc, hoàn toàn giống như chuẩn bị đi lên sân khấu!

Chỉ là, Bạch Vũ Tâm có ý giả vờ đáng vẻ vô hại thật sự là cảnh đẹp ý vui, vô số người đều nhanh chóng rơi vào, không có tâm tư đi quân Bạch Vũ Tâm như vậy có hợp hay không.

Ra vẻ rụt rè đứng ở bờ biển, dưới bến tàu cao cao là biển sâu, Bạch Vũ Tâm bày ra dáng vẻ dịu dàng, nhưng trong mắt tràn ngập sự vui vẻ vì được người ta chú ý.

Cực kỳ hưởng thụ cảm giác tầm mắt của tất cả mọi người đều đặt trên người mình, Bạch Vũ Tâm bình tĩnh nhìn mặt biển, khó hiểu hỏi, “Anh Kinh Thế đâu, sao còn chưa trở về?”

“Bạch tiểu thư, cô thật đúng là bạc tình, rõ ràng tôi và Cố thiếu tướng ở bên nhau, sao Bạch tiểu thư chỉ quan tâm Cố thiếu tướng, cũng không quan tâm đến tôi vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Không khởi để ý (5)

Mang theo ý cười tà tử, giọng nói kia cực kì êm tai, nhưng trong đó lại dấu điểm sát khí dữ tợn!

Bạch Vũ Tâm biết đây là giọng nói của ai, sau lưng đồ mồ hôi lạnh, không có cơ hội để quay đầu, nháy mắt bị người nọ đá một cước... Cả người đều bay ra ngoài, kêu thảm thiết một tiếng, nháy mắt rơi vào trong nước.

Bọt nước văng tung tóe, trên mặt mọi người ở đây đều mang theo một chút ngạc nhiên, khó có thể tin nhìn Thiên Lạc đang cười lạnh.

Vẫn duy trì tư thế đá Bạch Vũ Tâm xuống, cả người Thiên Lạc ướt đẫm, lại hoàn toàn không chặt vật, tùy tiện vén tóc ở thái dương, cả người lại càng thêm vẻ càn rỡ.

“A! Cứu mạng a!” Bạch Vũ Tâm trực tiếp hét thảm một tiếng, vừa rồi bỗng nhiên bị đập xuống dưới, làm chân Bạch Vũ Tâm bị chuột rút, giờ phút này nhiều nhất chỉ có thể duy trì không chìm xuống đáy biển, chuyện khác thì không làm được, vẫy tay lung tung, đau khổ trợn trắng mắt.

Lạnh nhạt nhìn dáng vẻ của Bạch Vũ Tâm, Thiên Lạc tiện tay nhặt một chiếc gậy gỗ trên mặt đất, phát hiện chiều dài vừa đúng.

Bạch Vũ Tâm đang điên cuồng giãy dụa thấy Thiên Lạc cười lạnh, dùng gậy gỗ đè nặng cô ta, khiến cô ta chìm xuống biển!

Oa oa oa uống mấy ngụm nước biển, Bạch Vũ Tâm chỉ cảm thấy Thiên Lạc dùng gậy gỗ áp chế cô ta, làm cô ta hoàn toàn không có cách nào phản kháng, phôi bị ghen đến mức sắp nổ mạnh!

Mà lúc Bạch Vũ Tâm chuẩn bị ngất đi, Thiên Lạc buông lỏng tay ra.

“Cứu mạng, anh Kinh Thế, cứu.!” Mới thở hắt ra một hơi, Bạch Vũ Tâm còn chưa nói xong, lại bị Thiên Lạc ấn vào trong nước!

Gần như điên cuồng giãy dụa, Bạch Vũ Tâm khổ sở đến sắp chết, hoàn toàn không rảnh lo hình tượng của mình.

Một lần lại một lần, Thiên Lạc luôn có thể canh chuẩn thời gian một cách tốt nhất, lúc Bạch Vũ Tâm chuẩn bị chết chìm liền để cô ta nổi lên hít mấy hơi, rồi mới tiếp tục ép cô ta xuống.

Uống đầy một bụng nước biển, vẻ ngoài tinh xảo của Bạch Vũ Tâm bị nước rửa trôi, trợn trắng mắt, mới hít một hơi lại bị Thiên Lạc ấn trở về.

Thiên Lạc ở trên bên tàu chơi vui vẻ đến quên cả trời đất.

Những người khác thấy vậy lại sợ đến ngây người.

Bạch Vũ Tâm là con gái của Bạch tướng quân, chưa từng có người dám càn rỡ với cô ta như thế!

Cho dù là cảm thấy Thiên Lạc hành động kinh thiên hải tặc, ở đây cũng không có người nào dám tiến lên ngăn cản.

Bởi vì, Cố Kinh Thế cũng đứng sau lưng Thiên Lạc, đáy mắt sâu thẳm hiện ra sự dung túng, mặc kệ Thiên Lạc tra tấn Bạch Vũ Tâm.

Cố Kinh Thế không mở miệng nói dừng, ai cũng không dám đi lên tìm chết!

Năm lần bảy lượt, Bạch Vũ Tâm gần như bị Thiên Lạc tra tấn đến gần chết.

Mà giờ phút này, vô số xe dừng lại ở cách đó không xa, vô số phóng viên vội vàng chạy tới.

Thời cơ vừa đúng.

Khóe miệng Thiên Lạc nở một nụ cười giống như thiên sứ, nhìn Bạch Vũ Tâm ở bên này, “Bạch tiểu thư, cảm ơn lúc trước cô đã ra sức ‘chiều cố’ tôi trong biển, hiện tại tôi cũng giúp cô một lần, chắc chắn sẽ cho cô lên đầu đề tạp chí ngày mai!”

Thiên Lạc trực tiếp dùng gậy móc vào quần áo của Bạch Vũ Tâm, trên tay dùng sức, trực tiếp nâng Bạch Vũ Tâm ra khỏi mặt biển, rồi mới ném ra ngoài!

Cả người trống không lộ ra đường cong hoa lệ, Bạch Vũ Tâm giống như chó ngã xuống đất, vừa lúc những phóng viên bắt quai đó chặn ngay trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Dùng bản thân để bồi thường (1)

Quả thực là trực tiếp bị quăng đi, có thể nói cả người Bạch Vũ Tâm vô cùng chật vật, toàn thân ướt đẫm, lớp trang điểm trên mặt rơi tành rã, kẻ mắt và mascara biến Bạch Vũ Tâm thành gấu trúc, một cái lông mi giả bay ra, phấn son trên mặt trắng trắng hồng hồng từng mảng lớn, phối hợp với kiểu tóc rối loạn như ô gà của Bạch Vũ Tâm, hoàn toàn không có hình tượng gì đáng nói!

Càng dùng nói, giờ phút này Bạch Vũ Tâm hoàn toàn không có dáng vẻ đại minh tinh, cả người quỳ rạp trên mặt đất, hoàn toàn không đứng dậy nổi.

Thiếu đường khí đến trợn trắng mắt, thậm chí lúc này Bạch Vũ Tâm còn không bằng ăn mày.

Hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì, thậm chí Bạch Vũ Tâm còn chưa phản ứng lại, các phóng viên đã lao về bên này, không ngừng vang lên tiếng chụp ảnh, điên cuồng chụp lại dáng vẻ của Bạch Vũ Tâm!

Các loại máy ảnh tiên tiến nhất, tuyệt đối HD, ghi lại rõ ràng dáng vẻ chật vật của Bạch Vũ.

“A!” Giờ phút này cuối cùng Bạch Vũ Tâm cũng phục hồi tinh thần, trong miệng phát ra tiếng hét thảm thiết, cúi đầu che mặt, “Không được chụp tôi, không được không được!”

Những phóng viên đó mặc kệ nhiều như vậy, chụp ảnh còn chưa đủ, một đám liên tiếp hỏi những vấn đề sắc bén, “Bạch tiểu thư, nghe nói cô bị bắt cóc, sao lại chật vật như vậy, có phải Bạch tiểu thư đã bị ngược đãi hay không?”

“Bạch tiểu thư, cô xuất hiện trước màn ảnh với dáng vẻ thê thảm như vậy, có phải có ý xây dựng không khí hay không, muốn tranh thủ sự chú ý sao?”

“Bạch tiểu thư, mời cô nhìn vào máy ảnh được không?”

“Bạch tiểu thư, cô vẫn luôn nói Thiếu tướng Cố Kinh Thế là vị hôn phu mình, vì sao anh ta không ở bên cạnh cô?”

Quả thật bị những phóng viên đáng chết đó ép đến phát điên rồi, Bạch Vũ Tâm phần nộ quay đầu, lại nhìn thấy Thiên Lạc và Cố Kinh Thế đã rời đi!

Bạch Vũ Tâm lửa giận đầy bụng, hoàn toàn không có chỗ phát tiết, tức giận kêu lên một tiếng, sau đó trực tiếp ngất đi.

Bên này, Thiên Lạc và Cố Kinh Thế ngồi trên xe về căn cứ huấn luyện.

Tâm trạng tốt bất chèo chân, Thiên Lạc rất chờ mong tin tức đầu đề của ngày mai.

“Há giận chưa?” Nhìn dáng vẻ cao hứng của Thiên Lạc, Cố Kinh Thế chậm rãi hỏi.

“Lúc này mới có một chút, Cố thiếu tướng, con người của tôi rất nhỏ nhen, hôm nay thời gian quá ít, hôm nào đó tôi sẽ ‘chăm sóc’ Bạch tiểu thư tốt hơn.” Thiên Lạc nói như thế, nhìn người đàn ông mê người ngồi bên cạnh mình, “Cố thiếu tướng, trước khi về căn cứ huấn luyện, có phải chúng ta nên tính toán một chút hay không?”

“Tính cái gì.” Cố Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, biết rõ còn có hỏi.

“Lần này tôi vì bị Cố thiếu tướng liên lụy mà gặp nguy hiểm, Thiếu tướng không định bồi thường cho tôi sao?” Thiên Lạc biết Cố Kinh Thế có quyền thế, nếu có thể đòi của Cố Kinh Thế một khoản, vậy cũng không tồi.

“Cậu muốn bồi thường?” Cố Kinh Thế nhướng mày, cặp kia đen nhánh phát ra ánh sáng, “Thiên Lạc, cậu là người đầu tiên muốn tôi bồi thường.”

“Vậy hôm nay tôi liền nở ra tiền lệ.” Thiên Lạc cười tùm tùm tiếp tục lừa đảo.

“Hiện tại trên người tôi không có gì cả, nếu cậu thật sự muốn bồi thường, tôi chỉ có thể dùng mình để bồi.” Cố Kinh Thế bình tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Dùng bản thân bồi thường (2)

Cố Kinh Thế còn khế liếc Thiên Lạc một cái, ánh mắt yêu nghiệt dấu điểm thâm ý.

Thiên Lạc nhanh chóng cảm giác được nguy hiểm, “Cố thiếu tướng, anh đang nói giỡn ư!”

Nghe được mấy chữ này, Thiên Lạc tự ý thức lại.

“Tôi chưa bao giờ nói giỡn.” Cố Kinh Thế nhìn phản ứng của Thiên Lạc, hình như cảm thấy rất thú vị.

Khoảng cách hai người rất gần, làm Thiên Lạc có thể cảm giác rõ ràng được hô hấp của Cố Kinh Thế.

Đôi môi mỏng cách đó không xa, trên mặt Thiên Lạc bình tĩnh, trong lòng lại sóng gió mãnh liệt.

Cố Kinh Thế bỗng thở ra, khiến cho Thiên Lạc nhớ đến nụ hôn dưới đáy biển, trên mặt không khỏi có chút nóng lên.

Tuy trước kia Thiên Lạc có rất nhiều người theo đuổi, chỉ là, cô chưa từng tiếp xúc thân mật với bất kì người đàn ông nào, tuy là hô hấp nhân tạo nhưng Thiên Lạc cũng là lần đầu tiên.

Ngay từ đầu, Thiên Lạc còn không để ở trong lòng, giờ phút này nhớ tới, hình như thần kinh của cô hơi thô.

Nhìn dáng vẻ của Thiên Lạc, Cố Kinh Thế cười, nụ cười kia nhìn như thế nào cũng thấy yêu nghiệt, “Chờ sau đại hội gia tộc của Thiên gia, tôi sẽ đích thân dạy cậu võ thuật, tạm thời thì dùng bản thân bồi thường.”

“A? Anh nói loại này sao?” Thiên Lạc chớp mắt biết mình hiểu sai, quả thực ảo não hận không thể đâm đầu vào tường!

“Nếu không thì là cái gì?” Đáy mắt Cố Kinh Thế có vài phần tà khí, hỏi ngược lại.

Thiên Lạc á khẩu không trả lời được, nhìn mắt Cố Kinh Thế có mấy phần trêu chọc, nháy mắt hiểu rõ mình bị Cố Kinh Thế gài bẫy.

Mẹ nó, hồ ly giáo hoạt này!

“Không có gì, nhất định đến lúc đó tôi sẽ phối hợp với Cố thiếu tướng thật tốt!” Cắn chặt hai chữ phối hợp, trong lòng Thiên Lạc nghĩ đến lúc cô phải khiến Cố Kinh Thế đẹp mặt!

Rất nhanh đã tới căn cứ huấn luyện, Cố Kinh Thế thả Thiên Lạc xuống, không hề xuống xe với Thiên Lạc, “Tôi đã chuẩn bị cho cậu và em trai của cậu, ngày mai mấy người có thể cùng nhau xuất phát về Thiên gia, mấy ngày nữa tôi sẽ qua đó.” Người Văn Long Đường bỗng nhiên náo loạn, Cố Kinh Thế trở về còn phải báo cáo không ít, cũng đủ để Cố Kinh Thế bận việc một thời gian.

Gật đầu, Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế rời đi, cũng về căn cứ huấn luyện rất nhanh.

Ngày hôm sau, Thiên gia liền phái xe tới, muốn đưa Thiên Lạc và Thiên Trạch Huân cùng về Thiên gia.

Thật lâu không nhìn thấy Thiên Trạch Huân, giờ phút này Thiên Trạch Huân tùy tiện mặc một bộ quần áo thoải mái.

Quần áo cực kì bình thường, Thiên Trạch Huân mặc lên có hiệu quả như hàng nổi tiếng, vẻ ngoài con lai của Thiên Trạch Huân có thể coi là cực phẩm, toàn thân đều có hơi thở kiêu ngạo, tóc một màu đỏ cực kì khoa trương, cặp mắt màu xanh biển như biển rộng, thâm trầm nhìn Thiên Lạc, “Anh trai.”

Thái độ tương đối cung kính, Thiên Trạch Huân nhìn Thiên Lạc, nhưng không cảm thấy Thiên Lạc vẫn là phế vật tùy ý người ta bắt nạt.

Lúc nhìn thấy Thiên Lạc trong phòng y tế, Thiên Trạch Huân liền biết Thiên Lạc đã thay đổi.

Mà mấy ngày nay ở căn cứ huấn luyện, tuy Thiên Trạch Huân không huấn luyện chung với Thiên Lạc, lại cố tình để ý Thiên Lạc.

Cơ trí, cứng cỏi, cộng thêm thủ đoạn tàn nhẫn, hiện tại Thiên Lạc đã sớm không giống trước kia.

Lúc trước khinh thường Thiên Lạc hoàn toàn bởi vì Thiên Lạc là một phế vật vô dụng, hiện giờ Thiên Lạc trở thành một người khiến Thiên Trạch Huân cũng không dám xem thường thái độ của Thiên Trạch Huân đối với Thiên Lạc cũng khác biệt rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Đại hội gia tộc (1)

Mặc kệ nói như thế nào, bọn họ đều là anh em máu mủ tình thâm.

“Đợi lâu chưa, chúng ta đi thôi.” Nhìn thái độ của Thiên Trạch Huân đối với mình không tồi, ánh mắt Thiên Lạc xuất hiện một chút nhu hòa.

Tuy Thiên Trạch Huân không phải em ruột của cô, cũng không phải người xấu, hiện tại Thiên gia nhìn như bình thường, thực tế đã là một vũng nước đục, nếu anh em bọn họ có thể tương thân tương ái, cũng không tồi.

Thiên Trạch Huân và Thiên Lạc chưa từng thân thiết đã lên xe rồi mới đi về phía Thiên gia.

Thiên gia là thế gia siêu cấp, bản gia như một tòa thành, bên ngoài còn có một tầng kết giới phòng vệ, muốn tiến vào bên trong, cần phải tiến hành kiểm tra thân phận cực kì nghiêm khắc.

Thiên Lạc là thiếu gia con vợ cả, gia chủ Thiên Dư Phong cũng chính là ông nội của Thiên Lạc, càng yêu thương Thiên Lạc, cho nên dù mọi người đều biết Thiên Lạc là một phế vật, lại không dám chống đối với Thiên Lạc.

Quả thật Thiên Dư Phong coi Thiên Lạc như trứng mắt mà yêu thương, nếu ai dám chống đối Thiên Lạc, có thể nói là một giây sau ông cụ Thiên sẽ bùng nổ.

Chẳng qua, tuy bên ngoài không có, sau lưng ngáng chân Thiên Lạc không ít.

Cũng quen chuyện như vậy, trên mặt Thiên Lạc cực kì bình tĩnh, Thiên Lạc vừa về Thiên gia, Thiên Dư Phong đã cho người gọi cô qua.

Thiên Trạch Huân cũng đi theo, hai người đi tới phòng Thiên Dư Phong.

Ông cụ Thiên không còn trẻ, quần áo trên người có chút cứng nhắc, một đầu tóc hoa râm, lại không hiện vẻ già nua, ngược lại tinh thần phấn chấn, một đôi mắt tỏa ra ánh sáng, không gian tự uy, khí chất quanh người cũng không phải mạnh mẽ bình thường.

Ông cụ Thiên tai thỉnh mắt tinh, rất nhanh liền thấy Thiên Lạc.

Trên mặt lập tức nhiều hơn mấy phần ý cười, Thiên Dư Phong lập tức vẫy tay với Thiên Lạc, đáy mắt tràn ngập thân thiện, “Tiểu Lạc đã trở lại, tới, mau tới chỗ ông nội này.”

Một dáng vẻ cao hứng, Thiên Dư Phong ở trước mặt Thiên Lạc, hoàn toàn là dáng vẻ ông nội yêu thương cháu trai, hoàn toàn không tương xứng với dáng vẻ hung hãn thường ngày.

Cũng chỉ có ở trước mặt Thiên Lạc, Thiên Dư Phong mới có thể lộ ra biểu cảm như vậy.

Thiên Lạc nhìn ra Thiên Dư Phong thật sự cực kì yêu thích cô, trong mắt cũng nhiều hơn vài phần ý cười.

Trước kia thân thể này không biết cố gắng, nếu không phải ông cụ Thiên vẫn luôn che chở, chỉ sợ cảnh ngộ sẽ càng không xong.

Thiên Lạc cũng rất yêu thích ông nội Thiên Dư Phong này, lập tức đi tới, ngồi xuống bên người ông cụ Thiên, “Ông nội.”

“Tiểu Lạc à, cháu không có việc gì cũng không biết gọi điện thoại về, ông nội rất lo lắng, như thế nào, ở trong trường học có tốt không? Ông nghe nói cháu đã bắt đầu huấn luyện rồi, có mệt hay không?” Ông cụ Thiên nhìn Thiên Lạc, ân cần hỏi han một trận.

“Ông nội, trong khoảng thời gian này vẫn luôn huấn luyện, chưa kịp gọi cho ông nội, ông nội cũng không nên tức giận.” Thiên Lạc cười nói.

“Đồ ngốc, sao ông nội có thể giận cháu a, cháu không có việc gì ông nội liền cao hứng.” Ông cụ Thiên như thế nói, kia đáy mắt cũng là nổi lên một chút ý cười, “Tiểu Lạc a, ở trong trường học có ai bắt nạt cháu không?”

Ông cụ Thiên biết cháu trai nhà mình sẽ không sử dụng hồn lực, nếu như bị người khác bắt thì ông nhất định sẽ phải ra mặt thay.

Nói xong ông cụ Thiên cũng nhìn về phía Thiên Trạch Huân, “Trạch Huân, thể chất của anh trai cháu rất đặc thù, cháu phải chăm sóc nó, ông cũng nghe không ít việc của cháu ở trường, hình như thuộc hạ không ít? Nhớ rõ phải giúp anh trai cháu, đừng cho để người khác bắt nạt.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Đại hội gia tộc (2)

Thái độ hoàn toàn không thân thiện như khi đối xử với Thiên Lạc, ông cụ Thiên bình tĩnh nhìn Thiên Trạch Huân, dáng vẻ lạnh lẽo cứng rắn, đây mới là thái độ của ông cụ Thiên khi đối xử với người khác.

Hình như cũng là thói quen của ông cụ Thiên, Thiên Trạch Huân cũng không cảm thấy có gì không công bằng.

Nếu là ngày thường, nhất định Thiên Trạch Huân qua loa cho xong, nhưng hôm nay Thiên Trạch Huân lại không có.

“Ông nội yên tâm, cháu và anh ấy là hai anh em, đương nhiên là phải hỗ trợ lẫn nhau, chẳng qua, hiện tại anh trai sẽ không bị người khác bắt nạt.” Thiên Trạch Huân nói.

“Đây là ý gì?” Về mặt Thiên Dư Phong khó hiểu.

“Trước khi vào căn cứ huấn luyện, anh trai đã đánh Kỷ thiếu gia trọng thương, hiện tại Kỷ thiếu gia vẫn còn đang nằm viện.” Thiên Trạch Huân nói đến chỗ này, đáy mắt cũng xuất hiện một chút tán thưởng.

“Kỷ gia thiếu gia? Cái tên Kỷ Uy kia?” Thiên Dư Phong quay đầu nhìn Thiên Lạc, “Kỷ Uy vẫn luôn bắt nạt cháu, ông nội cũng có nghe nói cháu dạy dỗ nó.”

“Ông nội, không phải Kỷ Uy, là anh trai của Kỷ Uy, Kỷ Cường.” Thiên Trạch Huân nhìn Thiên Dư Phong kinh ngạc tròn lớn mắt, nói tiếp rất nhanh, “Anh trai không chỉ đánh Kỷ Uy trọng thương, còn có Kỷ Cường cũng bị anh trai đưa đi nằm viện.”

Thiên Trạch Huân nói làm ông cụ Thiên cực kì giật mình.

Nếu Thiên Lạc chỉ là đánh Kỷ Cường thì nhiều nhất Thiên Dư Phong chỉ có chút ngoài ý muốn, nhưng nghe nói Thiên Lạc lại đánh ngã Kỷ Cường, ông cụ Thiên rất kinh ngạc.

Kỷ Cường là anh trai, thực lực mạnh hơn Kỷ Uy rất nhiều, Thiên Trạch Huân xem như người trẻ tuổi xuất sắc, thực lực của Kỷ Cường cũng chỉ yếu hơn Thiên Trạch Huân một chút.

Một người như vậy lại bị Thiên Lạc không hề có hồn lực đánh đến nhập viện?

Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của ông cụ Thiên, Thiên Lạc cười, vỗ vỗ tay Thiên lão gia, “Ông nội, ngài yên tâm, sau này cháu sẽ không bị kẻ nào bắt nạt nữa.”

Lời nói hết sức kiên định, khóe môi Thiên Lạc hiện ra một nụ cười nhạt, đôi mắt đen nhánh như đá quý tràn ngập sự nghiêm túc, hiển nhiên không phải nói giỡn.

Nhìn Thiên Lạc như vậy, ông cụ Thiên mở to mắt, rồi mới cười, “Ha ha a, được a, đây mới đứa nhỏ của Thiên gia chúng ta, cháu yên tâm, mặc kệ cháu làm cái gì, ông nội đều sẽ ủng hộ cháu!”

Ông cụ Thiên sang sảng cười to, giọng truyền ra thật xa, làm hai người mới đi tới cửa liền nghe rõ ràng.

Người tới là một nam một nữ, người đàn ông nhìn qua trên dưới bốn mươi tuổi, lại hoàn toàn không đáng vẻ mập mạp của người đàn ông trung niên, toàn thân lộ ra một chút nghiêm khắc, hơi thở lãnh khốc, trên khuôn mặt đẹp trai không hề có biểu cảm gì.

Nhìn kỹ lại tướng mạo của người này cùng Thiên Lạc và Thiên Trạch Huân có vài phần tương tự, đúng là ba của hai người đó, Thiên Dung Thiên.

Bên người Thiên Dung Thiên có một người đẹp tóc vàng mắt xanh, nhìn qua mới đầu ba mươi, tướng mạo mang theo một chút phương Tây, có vẻ hết sức thành thực quyền rũ, vẻ ngoài tinh xảo, khí chất động lòng người, trên người mặc một chiếc váy bó sát, phác họa ra dáng người nóng bỏng.

Một đôi mắt màu xanh biển, giống Thiên Trạch Huân như đúc, đúng là mẹ của Thiên Trạch Huân, mẹ kế của Thiên Lạc, Cung Lâm.

Cung Lâm nghe lời nói phóng túng của ông cụ Thiên, sắc mặt rõ ràng cứng đờ.

Người ông cụ Thiên sùng ái nhất là Thiên Lạc, đối xử với Thiên Trạch Huân rất lạnh nhạt, việc này khiến người làm mẹ như Cung Lâm thấy rất bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc*, *Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Đại hội gia tộc (3)

Rõ ràng con trai bà ta mới ưu tú nhất, vì sao không chiếm được sự coi trọng nên có!

Cho nên, mỗi khi Cung Lâm nhìn thấy Thiên Lạc đều cực kì khó chịu, giờ phút này khóe miệng cũng gọi lên một chút tươi cười, cố ý nói, “Ha ha, tuy rằng Tiểu Lạc đã lâu không trở về, nhưng sự cung chiều của ba không giảm bớt chút nào, thật là làm người ta hâm mộ.”

Lời nói có ẩn ý, nụ cười Cung Lâm có vẻ cực kì vô hại.

Nghe Cung Lâm nói xong, ba người Thiên Lạc đều nhìn về phía Cung Lâm.

“Như thế nào, tôi cũng chiều cháu trai tôi, người ngoài như cô còn dám có ý kiến?” Ông cụ Thiên híp mắt, lạnh lùng hỏi.

“Ba, là con quan tâm Tiểu Lạc mà thôi, không phải như ba nghĩ.” Cung Lâm nỗ lực duy trì nụ cười, chậm rãi nói.

“Ông nội, di Cung cũng không phải cố ý, ông đừng nóng giận.” Thiên Lạc nói với Thiên Dư Phong.

Căn bản không thêm đề ý đến sự ghen ghét nhỏ nhỏ của Cung Lâm, Thiên Lạc nghĩ để Thiên Dư Phong bức tức với Cung Lâm.

Vừa rồi còn xụ mặt, Thiên Dư Phong nghe Thiên Lạc nói xong, lập tức cười ha hả, “Được được được, Tiểu Lạc của chúng ta không muốn ông nội tức giận, ông nội liền không tức giận, hai người đều lại đây ngồi đi.”

“Ba, mẹ.” Thiên Trạch Huân nhìn Thiên Dung Thiên và Cung Lâm, lập tức chào hỏi hai người.

Nhìn con trai bảo bối của mình, trên mặt Cung Lâm không che giấu được ý cười, lập tức kéo Thiên Trạch Huân lại ân cần hỏi han.

“Ba, con đã trở về.” Thiên Lạc nhìn Thiên Dung Thiên không chút biểu cảm, cẩn thận đánh giá người đàn ông này.

Thiên Dung Thiên trời sinh nghiêm túc, ít khi nói cười.

Về phần Cung Lâm không thích Thiên Lạc, Thiên Lạc cũng không có hứng thú chào hỏi Cung Lâm.

Cung Lâm không hỏi cô lời nào không phải việc một ngày hai ngày, thân là mẹ kế, Cung Lâm sở hữu tất cả khuyết điểm, âm hiểm ác độc, nếu không phải ông cụ Thiên còn ở, khẳng định Cung Lâm là người đầu tiên nhảy ra khiến Thiên Lạc không sống tốt.

Thấy Thiên Lạc không có chào hỏi mình, Cung Lâm cảm giác mình bị làm lơ, lập tức không vui!

Cung Lâm nỗ lực nở nụ cười, “Tiểu Lạc, mẹ cũng có ở đây, sao con không chào hỏi mẹ, mẹ cũng là trường bối của con.”

“Mẹ kế mà thôi, xem như trường bối gì.” Lời nói sắc bén, khéo môi Thiên Lạc nở một nụ cười sắc bén, một dáng vẻ không dễ trêu chọc, “Di Cung, tôi gọi di một tiếng đi là vì nể mặt ba và Trạch Huân, tốt nhất di đừng quá đáng.”

Ngày thường Cung Lâm rất thích dùng thân phận mẹ kế để chèn ép Thiên Lạc.

Chủ nhân thân thể này tuy lưu manh, lại bởi vì chịu không ít thiệt thòi từ Cung Lâm, cũng không dám trêu chọc Cung Lâm, ngày thường không ít lần bị Cung Lâm chèn ép, cũng không thể không gọi Cung Lâm một tiếng mẹ.

Nhưng hiện tại Thiên Lạc này không phải Thiên Lạc lúc trước, muốn cô nhận một người phụ nữ như vậy làm mẹ, nói cái gì cũng không thể.

Ngày thường Cung Lâm chèn ép Thiên Lạc, cũng đều quanh co lòng vòng không đặc biệt xúc phạm tới Thiên Lạc, nhiều nhất là làm cô cảm thấy khuất nhục, ngay cả ông cụ Thiên cũng không có cách nào, Thiên Dung Thiên và Thiên Trạch Huân cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, để Cung Lâm càng thêm làm càn!

Cho nên lúc này Cung Lâm nghe Thiên Lạc bỗng nhiên phản kháng, nhất thời khó có thể chấp nhận mà ngẩn người.

Thiên Trạch Huân đã sớm đoán trước rồi, tuy rằng Cung Lâm là mẹ anh ta, nhưng ngày thường anh ta cũng biết mẹ mình bắt nạt Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đại hội gia tộc 4

Bây giờ Thiên Lạc phản kháng, cũng như Thiên Trạch Huân đã đoán trước.

"Mẹ. Anh trai huấn luyện đã rất mệt, mẹ không nên yêu cầu cao như vậy." Thiên Trạch Huân biết tính tình mẹ mình, lập tức đi ra giảng hòa.

Tốt nhất Cung Lâm nên để yên, nếu không, dựa theo tính tình hiện tại của Thiên Lạc, chuyện hôm nay sẽ không dễ dàng cho qua.

Không nghĩ tới con trai của chính mình lại nói chuyện giúp đỡ Thiên Lạc, Cung Lâm cũng không phải ngu xuẩn, ý thức được chuyện này không đơn giản, lập tức không dám tiếp tục, mà cúi đầu oan ức.

Hành động kia thật sự cực kỳ tinh diệu, trong nháy mắt Cung Lâm liền mù quáng, "Đúng đấy, em biết tiểu Lạc không thích em, Dung Thiên, anh cũng không nên tức giận, tiểu Lạc cũng không có ý."

Toàn bộ quá trình Thiên Dung Thiên cũng không nói gì, Cung Lâm nhìn như nói tốt, trên thực tế là ngầm trách cứ Thiên Lạc, còn kéo Thiên Dung Thiên vào, bức Thiên Dung Thiên phát biểu ý kiến.

Trong nháy mắt liền biết không để yên chuyện ngày hôm nay, đáy mắt Thiên Trạch Huân nổi lên một chút hứng thú.

Nên khuyên, anh đã khuyên, Cung Lâm không nghe, không thể trách anh.

"Đi Cung, đi cảm thấy ba tôi sẽ đứng về phía di sao? Ba tôi chung quy là ba của tôi, tôi và ông ấy máu mủ tình thâm, cho dù cắt ngang xương, còn liền với gân, mà di, chỉ cần ba tôi đồng ý, vị trí của di, có thể sẽ không an vị chắc vậy." Thiên Lạc nói như thế, cũng nhìn Thiên Dung Thiên cười, "Ba, ba cảm thấy thế nào."

Từ trước đến giờ Thiên Dung Thiên đều nghiêm khắc với Thiên Lạc, bình thường Cung Lâm bắt nạt Thiên Lạc, xưa nay Thiên Dung Thiên không nhúng tay vào, nếu như hôm nay ông nói một câu giúp Cung Lâm, Thiên Lạc cũng có thể rõ ràng, thái độ của Thiên Dung Thiên đối với cô.

Thiên Dư Phong đối với cô thật sự rất tốt, hiện nay Thiên Trạch Huân kính trọng cô, chỉ có Cung Lâm là tranh đấu đối lập, Thiên Lạc hiện đang có ý làm cho Cung Lâm tức giận, chính là muốn nhìn xem Thiên Dung Thiên có thể đứng về phía cô hay không.

Nếu như Thiên Dung Thiên không, như vậy đối với người ba này, cô sẽ không để bụng như vậy.

Từ trước đến giờ Thiên Lạc yêu ghét rõ ràng, người tốt với cô, cô cũng sẽ báo lại, nhưng ngược lại, người không tốt với cô, dù cho là ba đẻ, cô cũng không nhận.

Thấy Thiên Lạc nhìn mình cười, không hề có một chút căng thẳng, bỗng nhiên Thiên Dung Thiên cảm thấy, đứa con trai này của ông, dường như không giống lúc trước.

"Tiểu Lạc, hôm nay con cũng mệt mỏi, sau khi trò chuyện với ông con xong, thì về nghỉ ngơi đi. Nếu có chuyện gì quấy nhiễu, hay là muốn thứ gì, có thể đến nói cho ba bất cứ lúc nào." Thiên Dung Thiên rất che chở Thiên Lạc, sau đó nhìn Thiên Lạc, "Mặt khác, nếu có người trêu chọc con, con cũng có thể đánh trả bất cứ lúc nào, ba tình nguyện giúp con thu dọn hỗn loạn, cũng không muốn con trai của mình bị người bắt nạt."

"Được." Thiên Lạc kiên định, "Ba yên tâm, sau này sẽ không có những người khác bắt nạt con."

Thiên Dung Thiên nghe lời Thiên Lạc, đáy mắt cũng nổi lên một chút ánh sáng, sau đó không chờ Cung Lâm mở miệng, trực tiếp nói, "Trạch Huân, mẹ con mệt mỏi, con dẫn bà ấy trở về, trò chuyện với bà ấy, ba còn có chuyện xử lý, đi trước."

Nhìn ba người Thiên Dung Thiên rời khỏi, Thiên Lạc nhìn ra, Thiên Dung Thiên là người không quen biểu đạt, thế nhưng lời nói mới rồi, vẫn là có thể nhìn ra Thiên Dung Thiên quan tâm Thiên Lạc.

Cũng coi như là thoả mãn, Thiên Lạc cười xoay người, nhìn Thiên Dư Phong vẫn đang mỉm cười.

"Xem ra tiểu Lạc của ông nội lớn rồi, không giống trước đây." Ánh mắt Thiên Dư Phong nhìn Thiên Lạc tràn ngập yêu mến.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đại hội gia tộc 5

"Ông nội cảm thấy con như vậy không tốt sao?" Trùng mắt nhìn, Thiên Lạc hỏi.

"Đương nhiên tốt, tiểu Lạc lớn rồi, ông nội mừng thay cho con." Thiên Dư Phong nói như thế, nở nụ cười mang theo vài phần cáo già, "Tiểu Lạc, con vẫn ở trong trường học, không thể không tìm được bạn gái."

"Ông nội, con vẫn không có ý nghĩ cân nhắc tới chuyện này." Thiên Lạc không có hứng thú với phụ nữ.

"Cái gì mà không có ý nghĩ, tìm một vị hôn thê, đính hôn trước, cũng không lãng phí ý nghĩ gì." Thiên Dư Phong nhanh chóng nói, "Gần đây ông nội đã giúp con đề ý, có không ít cô gái đại thế gia, cũng muốn gặp gỡ con."

Muốn gặp cô? Chỉ sợ không phải, những phụ nữ kia muốn gặp không phải Thiên Lạc cô đây, mà là muốn gặp được con trai của vợ cả Thiên gia kia?

Hiện tại Thiên Lạc còn là một tên vô dụng, nếu không phải có thân phận con trai của vợ cả Thiên gia, chỉ sợ căn bản không có ai để ý đến cô.

"Ông nội, con thật sự không hề có hứng thú với những thứ đó, ông không cần sắp xếp thay con." Thiên Lạc lập tức từ chối.

"Sao vậy, có phải là có người trong lòng? Nếu có, con nói cho ông nội, dù cho không phải từ đại thế gia, chỉ cần con thích, là ai cũng được." Thiên Dư Phong rất là dung túng nói.

Thiên Lạc đang muốn nói không có, trong đầu không khỏi hiện ra gương mặt tà mị quyền cường của Cố Kinh Thế.

Mẹ nó, không phải chứ?

Bị Cố Kinh Thế xuất hiện trong đầu làm cho kinh ngạc, Thiên Lạc có chút im lặng.

"Thật sự có ư, ai vậy?" Thiên Dư Phong cực kỳ tò mò hỏi.

"Không có không có, ông nội, mỗi ngày con vội vàng huấn luyện, làm sao có thời gian tìm bạn gái, chuyện như vậy không vội vàng được, tự con sẽ xem xét." Đá văng Cố yêu nghiệt trong đầu mình ra ngoài, Thiên Lạc khôi phục tinh táo nói.

Nhìn Thiên Lạc cau mày, Thiên Dư Phong lập tức gắt đầu, "Được được, con nói gì chính là cái đó, chẳng qua trong lần đại hội gia tộc lần này có không ít cô gái trẻ, tự con nhìn chọn, thích ai thì cứ nói cho ông nội."

"Ông nội!" Thiên Lạc thực sự muốn điên rồi, cau mày nhìn Thiên Dư Phong.

"Được rồi được rồi, không nói, đi, cùng ông nội ra ngoài đi dạo một chút." Thiên Dư Phong quay về Thiên Lạc, cũng là vô cùng thương yêu, lập tức cười, dẫn Thiên Lạc đi ra ngoài một chút.

Buổi tối còn cùng Thiên Dư Phong ăn cơm, sau khi ăn xong, Thiên Lạc trở lại phòng mình.

Bận rộn cả một ngày, Thiên Lạc cũng mệt mỏi, tắm vội xong, liền trực tiếp nằm trên giường lớn mềm mại...

Trên khuôn mặt đều mang theo một chút uể oải, Thiên Lạc đưa tay sờ sờ bụng dưới của mình, nơi đó là vị trí kinh mạch.

Lần này chuyện Vân Long, làm Thiên Lạc càng ngày càng cảm giác được tầm quan trọng của hồn lực.

Nếu có hồn lực, lúc ấy cô sẽ không bị Đông Phương Minh khống chế, rất nhiều chuyện phiền toái phía sau, cũng đều có thể tránh khỏi.

Nói cho cùng, bây giờ cô còn chưa đủ mạnh.

Muốn đi tới con đường cường giả chân chính, Thiên Lạc vẫn là phải nghĩ cách mở phong ấn mà mẹ cô bố trí trên kinh mạch.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng hít sâu một hơi, sau đó nhanh nhắm chặt mắt lại, rơi vào ngủ say.

Ngủ thẳng hừng đông, hôm nay chính là ngày đại hội gia tộc.

Đến ngày hôm nay, tất cả mọi người trên dưới Thiên gia đều tụ tập ở Thiên gia, thậm chí còn mời rất nhiều người của đại gia tộc khác cùng nhau tới Thiên gia làm khách.

Cái gọi là đại hội gia tộc, trên thực tế giống như tiệc rượu, chỉ có điều, bữa tiệc này cực lớn, mỗi một năm đều bố trí cực kỳ hoa lệ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đại hội gia tộc 6

Bên trong đại sảnh, vàng son lộng lẫy, vô số thức ăn tinh xảo, âm nhạc tao nhã vang lên, làm bốn phía nhìn qua đều cực kỳ hài hòa.

Thiên gia nổi tiếng có tiền, hội trường tiệc rượu càng được trang trí cực kỳ xa hoa cao quý, thêm vào vô số nam nam nữ nữ mặc dạ phục, vừa nhìn chính là tiệc rượu mà người xã hội thượng lưu mới có thể tham gia.

Đứng ở một bên, hôm nay Thiên Lạc mặc một thân Tây phục màu trắng, toàn bộ chế tác thủ công, quần áo vừa người, làm Thiên Lạc nhìn qua càng thêm

Kiên cường, khuôn mặt tuần lãng phối hợp nụ cười trời sinh tà khí, mang theo một chút bất cần đời.

Từ trước Thiên Lạc cũng rất tuần tú, nhưng ít đi mấy phần khí thế, bây giờ Thiên Lạc lại như hoàn toàn biến thành người khác, khắp toàn thân đều thẩm thấu ra hơi thở thông dong, mang theo một chút lười biếng, lại không thiếu tự tin, đáng vẻ chói lọi, lại phối hợp khuôn mặt đẹp, khí chất tao nhã, làm không ít thiên kim tiểu thư ở đây, đều liên tiếp nhìn về phía Thiên Lạc bên này.

Cầm trong tay một ly Champagne, Thiên Lạc rất đứng đắn tùy ý, không nói chuyện với bất kỳ người nào, thực sự là lẳng lặng nhìn.

Từ trước đến giờ Thiên Lạc ghét nhất đại hội gia tộc.

Thực lực của Thiên Lạc thực sự là quá yếu, mỗi lần tới tham gia đại hội gia tộc, đều sẽ bị người Thiên gia cười nhạo.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc nhẹ nhàng nhấp Champagne.

Chỉ có điều, đó là đã từng, nếu là bây giờ còn có người dám không biết điều như vậy tới đây, nhất định Thiên Lạc sẽ cho người kia biết lợi hại.

"Anh, ông nội đang tìm anh." Lúc này Thiên Trạch Huân đi tới, nhìn Thiên Lạc, chậm rãi nói.

Thiên Trạch Huân mặc âu phục màu xám đậm, mang theo sức sống độc nhất của người trẻ tuổi, thân cao hơn Thiên Lạc một ít, tóc đỏ phối hợp trông mắt màu xanh lam sẫm, cả người đẹp trai lạ thường.

Khóe miệng cũng cong lên một chút nụ cười tà khí, Thiên Trạch Huân rất ít cười như thế.

Lập tức cũng cảm giác được một chút nguy hiểm, Thiên Lạc nhíu mày, "Bên cạnh ông nội, có ai không?"

"Mấy cô gái trẻ tuổi trong đại thế gia, ông nội nói là có người làm mối cho anh, người đã chờ ở đó." Thiên Trạch Huân nói như thế, cũng nhìn Thiên Lạc, "Anh, xem ra ông nội phải tìm chị dâu cho em."

"Yên tâm, vị trí chị dâu của em còn phải tiếp tục trống mấy năm nữa." Thiên Dư Phong cũng đã gọi, Thiên Lạc không thể không đi, lập tức chuẩn bị đi tới đó, "Anh đi trước."

Nhìn Thiên Lạc tiêu sái rời đi, Thiên Trạch Huân cũng cầm một ly rượu đỏ, uống một hớp.

Mà bên này, mấy nam nam nữ nữ cũng đeo gia huy của Thiên gia, lập tức đi tới bên cạnh Thiên Trạch Huân.

"Trạch Huân, anh bị sao vậy, lại bắt đầu tạo mối quan hệ với tên rác rưởi kia sao?" Thiếu niên ở trước mắt, nhìn qua dường như là nhỏ hơn Thiên Trạch Huân một chút, rác rưởi mà anh nói, chính là Thiên Lạc.

Người trước mắt này gọi là Thiên Minh, là con trai bác hai của Thiên Lạc và Thiên Trạch Huân, từ trước đến giờ cũng là người bắt nạt Thiên Lạc nhiều nhất.

Nếu như bình thường, nhất định Thiên Trạch Huân sẽ không để ý tới loại người như Thiên Minh, thế nhưng, hôm nay không giống.

"Thiên Minh, chú ý khẩu khí của cậu, Thiên Lạc là anh cả của tôi, cũng là cháu đích tôn của Thiên gia, cậu có điều chút, không có tư cách nói gia chủ tương lai của Thiên gia, là rác rưởi." Lời lẽ Thiên Trạch Huân vô tình, từng chữ lạnh lùng.

"Trạch Huân, anh sao vậy? Anh lại còn nói Thiên Lạc là gia chủ tương lai của Thiên gia? Rốt cuộc anh đang đùa gì thế."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Đại hội gia tộc 7

Hơi thở quanh người Thiên Trạch Huân đều lạnh lùng như sắp kết băng, dọa cho Thiên Minh và những người Thiên gia khác.

Trong ngày thường Thiên Trạch Huân cũng cực kỳ lạnh lùng, đáng vẻ hoàn toàn không để bất kỳ người nào và bất cứ chuyện gì vào trong mắt, mặc kệ khen tặng hay là cười nhạo Thiên Lạc, Thiên Trạch Huân đều không có phản ứng chút nào, không đồng ý, cũng không ra mặt, giống như một người vô tình đứng xem.

Vì lẽ đó, Thiên Minh và tất cả mọi người đều biết, Thiên Trạch Huân không thích Thiên Lạc.

Thực lực của Thiên Lạc không đủ để trở thành gia chủ tương lai của Thiên gia, nhưng cô lại là con vợ cả, có người gia chủ Thiên Dư Phong này cung chiều, thực lực Thiên Trạch Huân mạnh hơn Thiên Lạc, lại chỉ là con thứ.

Thực lực mạnh mẽ lại không được coi trọng như Thiên Lạc, mọi người đều cảm thấy, Thiên Trạch Huân cực kỳ bất mãn Thiên Lạc, cho nên mới thường thường chạy đến trước mặt Thiên Trạch Huân, nói xấu Thiên Lạc trắng trợn không kiêng dè.

Nhưng, hôm nay thái độ lại là hoàn toàn không giống ngày thường, Thiên Trạch Huân lại đứng ra nói chuyện cho Thiên Lạc!

Trong đám trẻ tuổi Thiên gia, Thiên Trạch Huân là ngôi sao có thực lực mạnh nhất, lại tán thành, để Thiên Lạc trở thành gia chủ tương lai của Thiên gia?!

Trời ạ, bọn họ không có nghe lầm chứ?!

Không có tâm tình tiếp tục dây dưa với những người này, Thiên Trạch Huân lập tức bỏ lại mấy người Thiên Minh, sau đó nhanh chóng rời đi.

"Thực sự là kỳ lạ, khi nào mà Thiên Trạch Huân sửa lại tính tình." Về mặt Thiên Minh buồn bực, sau đó nhìn những người phía sau mình, lập tức nói, "Khẳng định chuyện này không thoát khỏi liên quan tới cái tên Thiên Lạc kia, đi, chúng ta đi tìm hắn."

Mà bên này, Thiên Lạc hoàn toàn không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, lúc này, cô đi tới bên cạnh Thiên Dư Phong, lại bất ngờ nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Chỉ thấy Bạch Vũ Tâm một thân váy lụa mỏng trắng như tuyết, tính khiết thật giống như nữ thần được băng tuyết ngưng tụ mà thành, trên mặt xinh đẹp mang theo một nụ cười dịu dàng, nhìn qua cả người tao nhã hào phóng, hấp dẫn không ít đàn ông ở đây, đều bị Bạch Vũ Tâm như mộng như tranh hấp dẫn.

Mà bên cạnh Bạch Vũ Tâm, còn có một thiếu nữ mặc váy hồng, tướng mạo không sánh được Bạch Vũ Tâm, nhưng cũng là lộ ra mấy phần xinh đẹp, chính là em họ của Bạch Vũ Tâm, Bạch Y Y.

"Tiểu Lạc, con đến rồi, nhanh, đây là Bạch Vũ Tâm và Bạch Y Y tiểu thư." Thiên Dư Phong lập tức giới thiệu nói.

"Bạch tiểu thư, đã lâu không gặp." Nhìn Bạch Vũ Tâm, Thiên Lạc lập tức nổi lên nụ cười mê người, "Nói đến, tôi nhìn thấy báo chí đăng tin Bạch tiểu thư bị bắt cóc, bức ảnh đầu đề kia, thật đúng là đặc sắc."

Nếu như người không người biết mánh chẹn được, thì sẽ cho rằng quan hệ giữa Thiên Lạc và Bạch Vũ Tâm rất tốt.

Nhưng Bạch Vũ Tâm nghe xong lời này, lại tức tới thiếu chút nữa nổi điên.

Thiên Lạc lại dám nhắc tới!

Ngày đó Thiên Lạc chinh Bạch Vũ Tâm thâm thâm như vậy, hôm sau toàn bộ đều bị báo chí đưa tin, thật sự là chọc giận Bạch Vũ Tâm đến nổ tung!

Nhưng mặc kệ nội tâm có tức giận cỡ nào, trên mặt Bạch Vũ Tâm vẫn không thể lộ ra một chút không thích hợp.

"Sao vậy tiểu Lạc, hai đứa quen biết nhau sao?" Về mặt Thiên Dư Phong không rõ.

Chuyện Vân Long Đường, có thể tính là cơ mật, Cố Kinh Thế làm việc kín kẽ không một lỗ hổng, chuyện mà anh không muốn để người ta biết, mặc dù là người đại thế gia cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đại hội gia tộc 8

Lần đó chuyện Vân Long Đường bị phong tỏa triệt để, hoàn toàn không có tiết lộ tin tức cụ thể, tất cả mọi người đều biết Bạch Vũ Tâm bị bắt cóc, Cố Kinh Thế giải quyết chuyện này, nhưng không biết, Thiên Lạc cũng bị kéo vào trong đó.

"Đúng đấy, kỳ thực lần đó lúc bị Vân Long Đường bắt cóc, Thiên thiếu gia cũng đi cùng anh Kinh Thế, cháu còn được Thiên thiếu gia "chăm sóc" rất nhiều ". Trên mặt Bạch Vũ Tâm mang theo nụ cười, trên thực tế trong cặp mắt kia lại sắp phun ra lửa.

"Bạch tiểu thư thực sự là khách sáo, tôi rất thích Bạch tiểu thư, sau này cũng càng ra sức chăm sóc Bạch tiểu thư." Thiên Lạc thông dong trả lời.

Giữa hai người, đốm lửa vô hình nhanh chóng lóe lên, chỉ có điều người bình thường không thấy được bất hòa giữa hai người.

"Ha ha, đây là đương nhiên, nói đến, tôi cũng rất thích Thiên thiếu gia, càng muốn rút ngắn quan hệ giữa Thiên gia và Bạch gia chúng ta." Bạch Vũ Tâm

nói như thế, kéo Bạch Y Y lên phía trước một bước, "Thiên thiếu gia, đây là em họ tôi, Bạch Y Y, tuổi hai người xấp xỉ, hẳn là sẽ có rất nhiều đề tài có thể tán gẫu. Tôi cũng nghe nói, gần đây Thiên thiếu gia vẫn luôn muốn tìm một vị hôn thê? Nếu như vậy, không bằng nghĩ tới Y Y một chút, ở chung với cô ấy."

Bạch Vũ Tâm nói như thế, Thiên Lạc cũng là nhìn về phía Bạch Y Y trước mắt mình.

Nhất thời, tầm mắt hai người đối diện, bạch Y Y nhìn Thiên Lạc trước mắt mình này, đáy mắt nhiều hơn mấy phần bất ngờ.

Trước tiên không nói cái khác, ngoại hình của Thiên Lạc, đúng là tương đối hoàn mỹ.

Không giống như đàn ông thô lỗ tầm thường, tướng mạo Thiên Lạc càng thiên về hướng tinh xảo, da dẻ trắng nõn, môi hồng hào, tướng mạo hoàn mỹ phối hợp với khí chất mê người mang theo một chút tà tử tao nhã.

Cái tướng mạo kia quả thực làm cho phụ nữ cảm thấy mặc cảm không bằng, Thiên Lạc đứng thong dong ở đó, dáng vẻ tùy ý lộ ra mê hoặc trí mạng, hơi thờ quanh thân cực kỳ hoàn mỹ.

Đặc biệt đôi mắt của người kia, khóe mắt thoáng nhếch lên, mỗi ánh mắt, hầu như đều mang một loại khiêu khích theo bản năng.

Không phải là loại tướng mạo cứng nhắc, Thiên Lạc là loại trong tình khiết mang theo vài phần phong lưu không đứng đắn trời sinh, đáy mắt như có đầy rẫy ánh sao, thâm trầm đến khiến người ta điên cuồng!

Từ trước đến giờ đều ở trong học viện, giao thiệp với một đám đàn ông, vì vậy không thấy được.

Trên thực tế, bề ngoài của Thiên Lạc cực kỳ anh tuấn, lúc này phối hợp một thân âu phục trắng tấp, làm cho bất kỳ phụ nữ nào cũng không có cách nào từ chối mị lực của cô.

Bạch Y Y cũng giống như vậy không từ chối được.

Bạch Y Y là loại chỉ chú trọng người đặc biệt, cô trải nghiệm nhiều, từng có đàn ông ám muội đêm không xuể, từ trước đến giờ chỉ coi trọng tướng mạo của đàn ông, là người cực kỳ cuồng sắc đẹp.

Chính vì Bạch Y Y xét nét như vậy, cũng cảm thấy Thiên Lạc không chê vào đâu được, quả thực là làm cho cô thoả mãn.

Vốn biết nhất định Bạch Y Y sẽ thích khuôn mặt của Thiên Lạc, Bạch Vũ Tâm hơi rũ mắt xuống, che lại ý cười lóe trong đáy mắt.

Tất cả đều trong kế hoạch của Bạch Vũ Tâm.

Bạch Vũ Tâm biết nhất định Bạch Y Y sẽ thích Thiên Lạc, mới giới thiệu cho hai người quen biết!

Bạch Y Y này, vừa ý người đàn ông nào, nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào mà đoạt tới tay, Thiên Lạc bị cô nhìn trúng, đương nhiên là không chạy được.

Đến lúc đó, nhất định Bạch Y Y sẽ có được Thiên Lạc, hai người kết hôn, Bạch Vũ Tâm đạt được mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đại hội gia tộc 9

Bạch Vũ Tâm cũng biết Thiên Lạc là người đàn ông, nhưng, cho dù là người đàn ông, cô cũng không cách nào nhìn được!

Cô không cách nào nhìn được, Cố Kinh Thế đối với cô lạnh lẽo như khối băng, lại đối tốt với Thiên Lạc như vậy!

Tuy Cố Kinh Thế không nói, nhưng nhất cử nhất động của anh, đều đối tốt với Thiên Lạc!

Thiên Lạc này là gì chứ, cô còn chưa từng được Cố Kinh Thế coi trọng như vậy, Thiên Lạc này, càng không xứng!

Chỉ là tên rác rưởi, căn bản không đáng để Cố Kinh Thế coi trọng, càng không xứng để Cố Kinh Thế đối tốt với anh.

Cô chính là muốn để cho Thiên Lạc bị những người phụ nữ khác quần lấy, bót ở bên cạnh Cố Kinh Thế, làm ngứa mắt cô.

Nghĩ đến đây, đáy mắt Bạch Vũ Tâm nổi lên ánh sáng lạnh lùng chế giễu, sau đó mỉm cười quay về Thiên Dư Phong nói, "ông nội Thiên, hai người chúng ta đều làm kỷ đã cần mồi, cũng tới lúc rời đi."

"Nói phải, tiểu Lạc à, con cứ từ từ tâm sự với Y Y, có chuyện gì, ông nội sẽ ở bên cạnh, bất cứ lúc nào con cũng có thể tới đây." Thiên Dư Phong không biết Thiên Lạc có thích Bạch Y Y hay không, nếu thích thì tốt, còn nếu không thích, có thể tìm đến ông bất cứ lúc nào, ông sẽ chọn thiên kim tiểu thư khác cho Thiên Lạc.

Nói chung, tất cả đều dựa theo tâm tư của Thiên Lạc quyết định, cô thích là được rồi, không thích, Thiên Dư Phong cũng không miễn cưỡng.

"Được rồi ông nội." Không muốn để Thiên Dư Phong làm khó dễ, Thiên Lạc cũng có thể nói vài câu với Bạch Y Y này.

Nhìn hai người đi xa, Thiên Lạc khẽ nhấp một ngụm Champagne, không nói không hỏi, chỉ khẽ nhìn Bạch Y Y.

Không có trường bối ở đây, tầm mắt Bạch Y Y, nhất thời nhiều hơn mấy phần mê hoặc.

Như là hấp dẫn, Bạch Y Y vòng hai tay trước ngực, trên tay cũng dùng sức, dường như muốn siết bộ ngực đầy đặn kia, trực tiếp bung ra từ trong quần áo.

Bộ ngực trắng nõn ..., quả thực như là thuốc độc câu người, vực sâu tội ác, càng làm cho bất kỳ người đàn ông nào đều trực tiếp rơi vào trong đó

Thấy Thiên Lạc chỉ khẽ nhìn, ngón tay Bạch Y Y nhẹ nhàng vuốt lên môi mình một chút, mắt khẽ nheo lại, "Thiên thiếu gia, anh thật đúng là anh tuấn, em rất thích."

"Cô thích? Cho nên?" Thiên Lạc nhìn Bạch Y Y trước mắt này, trong lòng nghĩ, quả nhiên chị em giống nhau, Bạch Vũ Tâm là đóa hoa Bạch Liên, Bạch Y Y này cũng không khá hơn chút nào.

"Vì vậy, tôi hi vọng Thiên thiếu gia có thể trực tiếp bỏ học, không cần tiếp tục huấn luyện, ngược lại tôi cũng đã sớm nghe nói, anh vốn không thể sử dụng hồn lực, nếu đã như vậy, cũng không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian ở trong học viện, nếu như đến lúc đó bị người bắt nạt, đánh hỏng khuôn mặt này của anh thì phải làm sao." Bạch Y Y nói như là chuyện đương nhiên, "Em rất thích khuôn mặt này của Thiên thiếu gia, vì vậy nhất định Thiên thiếu gia phải khỏe mạnh bảo vệ nó, chỉ cần Thiên thiếu gia ngoan ngoãn kết hôn với em, em sẽ bảo vệ Thiên thiếu gia, dù cho sau này anh không kế thừa gia nghiệp, em cũng đồng ý nuôi anh."

Một bộ dáng vẻ hùng hồn, ánh mắt Bạch Y Y càng thêm làm càn, "Thiên thiếu gia, nói cho cùng, anh không có hồn lực, ngoại trừ khuôn mặt này, sẽ không có bất kỳ chỗ thích hợp, Thiên lão gia cũng chiều cháu đích tôn là anh đây, cũng không thể chiều anh cả đời, đến lúc đó, Thiên lão gia có chuyện bất trắc, anh sẽ không còn hi vọng, hiện tại em đang cho anh cơ hội, anh nên nắm chặt, sau đó dựa theo em nói, lập tức bỏ học, không để tổn thương gương mặt của anh."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Đại hội gia tộc 10

Bạch Y Y càng nói nụ cười nơi khóe miệng cũng càng ngày càng làm càn, "Thiên thiếu gia, em đang cho anh cơ hội, anh chàng đẹp trai như anh, vừa lúc hợp khẩu vị của em."

Bạch Y Y tự tin nhìn Thiên Lạc, giống như cảm thấy Thiên Lạc sẽ không từ chối cô.

Không trách Bạch Y Y sẽ nghĩ như vậy, hiện tại Thiên Lạc ở trước mặt mọi người, vẫn là một rác rưởi không đủ tư cách, phế vật như vậy, nếu sau này không có ông cụ Thiên che chở, căn bản không là cái thá gì!

Nhìn nụ cười tràn đầy tự tin của Bạch Y Y, Thiên Lạc khẽ nở nụ cười.

Nụ cười tà tử, mang theo vài phần trào phúng, Champagne trong tay Thiên Lạc nhẹ nhàng nghiêng, Champagne trực tiếp đổ từ trong ly ra, rót vào giày cao gót đất giả của Bạch Y Y, "Thực sự là ngại quá, cô có hứng thú với tôi, tôi lại là không có hứng thú với cô gái xấu như cô, cô, vẫn là rút xa một chút, tôi nhìn dáng vẻ hồ ly của cô là cảm thấy buồn nôn."

"A!" Bạch Y Y hoàn toàn không nghĩ tới, tức giận giờ chân, cả người nhìn qua đều sắp nổi khùng, muốn giội rượu đỏ trong tay vào Thiên Lạc, "Mày là cái thá gì, lại dám làm tao lúng túng!"

Nhìn động tác Bạch Y Y, ánh mắt Thiên Lạc lạnh lùng, trực tiếp giơ tay vỗ một trên tay Bạch Y Y, rượu đỏ kia liền thay đổi phương hướng, giội toàn bộ vào mặt Bạch Y Y.

"Hon nữa, sau này đừng để tôi nghe được cô nguyên rửa ông nội tôi, nếu không, lần sau tôi sẽ không giội rượu đâu, mà là axit." Thiên Lạc hoàn toàn mặc kệ Bạch Y Y đang điên cuồng rít gào, tiện tay để ly rượu trong tay xuống, sau đó nhanh chân rời đi.

Cảm thấy mất hứng, Thiên Lạc biết em họ của Bạch Vũ Tâm, khẳng định cũng giống như Bạch Vũ Tâm, không phải thứ gì tốt.

Nghĩ như thế, Thiên Lạc bỗng nhiên nhìn người đàn ông mang giày da thủ công, đứng ở trước mặt mình.

"Này, Thiên Lạc, vừa nãy mày và Y Y tiểu thư nói chuyện gì?" Mang theo vài phần xem thường, Thiên Minh đứng trước mặt Thiên Lạc, "Hình như gần đây ông già đang tìm vị hôn thê cho mày? Hừ, phụ nữ nào gả cho mày, thật đúng là số đen tám kiếp!"

Nghe lời Thiên Minh, Thiên Lạc ngẩng đầu, nhìn Thiên Minh đang đặc biệt làm càn.

Những người phía sau Thiên Minh, thêm cả Thiên Minh, đều là kẻ mà Thiên Lạc quen biết.

Những người này, từng không ít lần bắt nạt chủ cũ của cơ thể này.

"Mày nói xong chưa?" Thiên Lạc lạnh lùng nhìn Thiên Minh, "Nói xong thì cút, bớt ngứa mắt tao."

Trên khuôn mặt Thiên Lạc đầy rẫy xem thường, giọng càng lạnh lùng, sát khí lưu động, làm đám người Thiên Minh đang nhìn Thiên Lạc, đều không khỏi bị rung động.

Một con người đen nhánh, lộ ra một chút ánh sáng nguy hiểm.

Giống như dã thú nằm rạp, đã có tâm ý hại người!

Từ trước tới nay chưa từng gặp qua ánh mắt Thiên Lạc như thế, cơ thể Thiên Minh thoáng run rẩy một chút, sau đó cẩn thận nhìn, lại phát hiện ánh mắt mang tính xâm lược của Thiên Lạc đã biến mất không còn tăm hơi, con người đen kịt như trăn châu đen, sâu không thấy đáy, khiến người ta khó có thể phỏng đoán.

Hóa ra là ảo giác...

Thiên Minh bỗng nhiên ý thức được mình lại bị Thiên Lạc dọa sợ, lập tức sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, "Thiên Lạc, thẳng nhóc to gan, dám nói chuyện với tao như thế! Tao thấy mày đã quên tao lợi hại thế nào."

Nếu không phải là không muốn làm hỏng đại hội gia tộc mà Thiên Dư Phong coi trọng, thì Thiên Lạc đã sớm đánh lệch hàm Thiên Minh rồi, "Đều nói chó sủa là chó không cắn, giọng mày lớn như thế, chắc là không có bản lĩnh gì."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cậu ấy là người của tôi 1

"Thiên Lạc, có phải mày muốn chết hay không, mày cho rằng ông nội giúp đỡ mày, thì mày ghê ghét? Mày là tên rác rưởi, căn bản không kế thừa được vị trí gia chủ, hiện tại còn muốn có được Y Y tiểu thư? Xem ra mày thật sự quên mày là cái thứ chó má gì rồi! Tao cho mày biết, Y Y tiểu thư là người tao nhìn trúng, mày đừng nghĩ động tới cô ấy."

"Yên tâm đi, con người tao vô cùng xoi mói, thứ công cộng như vậy, còn không lọt mắt tao. Có điều, không nghĩ tới khẩu vị của mày cũng thật nặng, lại thích phụ nữ như Bạch Y Y. Xem ra, tiện nữ với tiền nam, thiên trường địa cửu, câu nói này không sai." Thiên Lạc nói như thế, khóe miệng nổi lên nụ cười xán lạn, cả người nhìn qua cực kỳ vô hại, nhưng lời nói ra lại cực kỳ sắc bén!

Quả thực bị chọc tức tới nổi tung, Thiên Minh nổi giận, "Thiên Lạc, cái thứ mẹ đẻ mà không được mẹ nuôi mày! Xem ra là đã quá lâu không có ai dạy mày phép tắc rồi, hôm nay tao sẽ cố gắng giáo huấn mày một chút!"

Mắt thấy Thiên Minh chạy về phía mình, đáy mắt Thiên Lạc nổi lên sát khí.

Thiên Minh nói, đã triệt để làm Thiên Lạc tức giận.

Thiên Lạc nhớ tới, mẹ của cô là người đặc biệt dịu dàng, lúc trước rời khỏi cũng là có chút bất đắc dĩ.

Thiên Minh này là cái thứ gì, lại dám nói mẹ của cô như thế.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng quyết định giết chết Thiên Minh này, dưới tình huống không kinh động người khác, nhanh chóng giải quyết.

Nhưng mà, còn không chờ Thiên Lạc ra tay, một giọng kiêu ngạo bỗng nhiên vang lên.

"Người của Cố Kinh Thế tôi, không tới phiên người khác giáo huấn."

Ngay lập tức bị người ôm lấy từ phía sau, Thiên Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu, lập tức đối diện con người tràn ngập ngạo nghễ của Cố Kinh Thế.

Trực tiếp vung tay lên, hồn lực hùng hậu bao phủ, cuốn lấy cổ tay Thiên Minh, dùng sức mạnh mẽ.

"Rắc" một tiếng, cổ tay Thiên Minh trực tiếp đứt đoạn, đau nhức kéo tới, nguyên cả cánh tay Thiên Minh cũng vụn vụn theo, trực tiếp bị xoắn thành bánh quai chèo, xương đâm xuyên qua da chia ra ngoài, máu me đầm đìa!

Ngay cả cơ hội rên một tiếng cũng không có, Thiên Minh trực tiếp đau tới ngất đi, như là bao tải nát bét nện xuống đất, phát ra tiếng vang trầm thấp.

Lúc này Cố Kinh Thế, một thân âu phục đen, quanh người lộ ra lãnh khốc gần như bức người, hầu như hòa cùng một thể với mảnh đêm tối.

Tướng mạo hoàn mỹ, tầm mắt sắc bén, Cố Kinh Thế trước mắt giống như dã thú, vẫn đẹp trai như vậy, giống như thuốc độc, khiến người ta biết rõ là có độc, rồi lại không đành lòng tới gần.

Hầu như hơi thở quanh người có thể đông cứng người lại, Cố Kinh Thế giống như tác phẩm nghệ thuật quý giá nhất, làm Thiên Lạc không khỏi sửng sò.

Nhìn Cố Kinh Thế che chở Thiên Lạc, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Rất nhanh, chuyện càng làm cho mọi người kinh ngạc hơn xảy ra sau đó.

Chỉ thấy Thiên Lạc híp mắt, đẩy Cố Kinh Thế ra, "Ai là người của anh?" Chất vấn, mơ hồ mang theo bất mãn.

"Cậu là phụ tá riêng của tôi, đương nhiên là người của tôi." Cố Kinh Thế nói như thế, cũng không thèm nhìn tới những người Thiên gia khác đang run lẩy bẩy, trực tiếp mang theo Thiên Lạc rời khỏi, "Bị bắt nạt lại không đánh trả, không giống như tác phong của cậu."

"Tôi chỉ chưa kịp, hoặc là nói, Cố thiếu tướng anh cướp trước tôi." Thiên Lạc nói như thế, nhìn Cố Kinh Thế, phát hiện người đàn ông này còn rất hoàn mỹ.

"Vậy xem ra, tôi vẫn đến rất đúng lúc." Cố Kinh Thế nói như thế, giọng điệu không có chút rung động nào, "Tại sao bọn họ tìm cậu gây phiền phức."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Cậu ấy là người của tôi 2

"Lúc nào chẳng có những người như vậy, thích tự mình thiêu đốt, cho rằng tôi muốn cướp người phụ nữ hẳn thích làm hôn thê." Thiên Lạc nói như thế, ánh mắt cũng rất ghét bỏ, "Sở thích của tôi cũng không có tệ như vậy."

"Vị hôn thê?" Cố Kinh Thế híp mắt, đáy mắt áp ủ chút tâm trạng.

Không nhìn thấy đáy mắt Cố Kinh Thế khác thường, bên này Thiên Lạc dùng sức gật gật đầu, "Ông nội tôi đang chuẩn bị tìm vị hôn thê cho tôi."

Nghe lời Thiên Lạc, trên mặt Cố Kinh Thế không chút biến sắc, giọng điệu thản nhiên nói, "Nói đến, tôi vẫn chưa đi chào hỏi ông cụ Thiên, hiện tại vừa lúc, cậu dẫn tôi tới."

Nhìn bộ dạng Cố Kinh Thế như vậy, Thiên Lạc dẫn anh đi tìm Thiên Dư Phong.

Quyền lực Cố Kinh Thế rất lớn, càng là người trẻ tuổi có thực lực mạnh nhất, thậm chí một vài lão quái vật trong các đại thế gia, cũng không cách nào chống lại Cố Kinh Thế.

Cố Kinh Thế như vậy, vừa xuất hiện chính là trở thành tiêu điểm toàn trường.

Nhìn Cố Kinh Thế, Thiên Dư Phong cũng nở nụ cười, "Cố thiếu tướng, lần này cậu tới đây, thật là làm cho tôi vừa bất ngờ vừa vui mừng."

Mặc dù tính khí Thiên Dư Phong nổi tiếng nóng nảy như vậy, thái độ đối với Cố Kinh Thế lại là cực kỳ thân thiện.

"Thiên gia chủ, đã lâu không gặp, nhìn qua gia chủ vẫn khỏe mạnh như thế." Cố Kinh Thế nhìn Thiên Dư Phong, chậm rãi nói.

Hiển nhiên là rất thích Cố Kinh Thế, nụ cười nơi khóe miệng Thiên Dư Phong cũng sâu sắc thêm, "Cố thiếu tướng cũng vậy, mới một thời gian không gặp, càng trở nên ưu tú! Tôi nghe nói, lần này thiếu tướng làm người của Vân Long Đường ăn thiệt lớn, thực sự là tuổi trẻ tài cao mà!"

"Chuyện Vân Long Đường, cũng là nhờ có Thiên Lạc giúp đỡ tôi, mới có thể thuận lợi như thế." Cố Kinh Thế nói như thế, cũng nhìn Thiên Dư Phong,

"Kỳ thực lần này tôi đến, là muốn nhờ Thiên gia chủ một chuyện."

Cố Kinh Thế này, từ trước đến giờ kiêu ngạo, chưa từng nói chuyện với người như thế, Thiên Dur Phong cũng cực kỳ bất ngờ, sau đó lập tức khoát tay áo một cái, nói, "Cố thiếu tướng nói quá lời rồi, có chuyện gì cần tôi hỗ trợ, xin cứ việc nói."

Nói như thế, đáy mắt Thiên Dur Phong cũng nhiều hơn mấy phần nóng rực.

Nếu như ông có thể giúp Cố Kinh Thế, Cố Kinh Thế sẽ nợ một món ân tình với ông!

Một ân tình của Cố Kinh Thế, là cực kỳ quý giá!

"Tôi muốn xin Thiên gia chủ tạm thời không chọn vị hôn thê giúp Thiên Lạc, tôi nhìn trúng Thiên Lạc, muốn sau khi cậu ấy tốt nghiệp sẽ đến làm người của tôi, định việc kết hôn quá sớm, khó tránh khỏi sẽ làm Thiên Lạc phân tâm, làm vướng bận phát triển tương lai của cậu ấy." Giọng Cố Kinh Thế chậm rãi, trên khuôn mặt áp ủ một chút hờ hững.

Giọng tao nhã trầm thấp, cực kỳ êm tai, làm Thiên Dur Phong và tất cả mọi người xung quanh, đều là kinh ngạc đến ngây người!

Bọn họ nghe được cái gì? Cố Kinh Thế nói, muốn sau khi Thiên Lạc tốt nghiệp đến làm thuộc người của anh?

Trời ạ, Thiên Lạc này có vận may từ đâu đến thế!

Có vị trí trong quân đội của Cố Kinh Thế, chỗ tốt nhất trong toàn bộ cục máy bay quân sự, bao nhiêu người xé rách đầu, lại ngay cả mặt mũi tư cách dự thi cũng không có, nhưng Thiên Lạc này lại còn chưa tốt nghiệp, cũng đã bị Cố Kinh Thế kéo vào quân đội, thậm chí còn tự mình đứng ra, nói cho Thiên Dur Phong.

Thiên Dur Phong choáng váng, Thiên Lạc càng choáng váng.

Nhìn Cố Kinh Thế, Thiên Lạc không thấy rõ ý nghĩ thật sự trong lòng người đàn ông này.

Có điều, Thiên Lạc cũng không có phản kháng, mà đứng tại chỗ duy trì bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Cậu ấy chính là người của tôi 3

Trong lòng có dự định của mình, tuy rằng Thiên Lạc cũng không xác định mình có thật sự muốn làm người của Cố Kinh Thế hay không, có điều, cô vẫn có một điểm rất xác định.

Chính là, cô có thể thông qua cơ hội này, thoát khỏi ngày mù vô tận.

Tuy Thiên Lạc giả trang đàn ông, nhưng cô không định cả đời đều dùng thân phận đàn ông để sống.

bây giờ tạm thời thực lực của cô không đủ, vẫn chưa thể khôi phục thân phận phụ nữ.

Lúc đó mẹ của cơ thể này từng thật lòng căn dặn cô như vậy, Thiên Lạc biết trong chuyện này nhất định có một ngọn nguồn nào đó.

Mẹ của cô sẽ không hại cô, vì vậy Thiên Lạc cũng là quyết định tạm thời vẫn dùng thân phận đàn ông sống sót.

Nhưng, một ngày nào đó, cô sẽ trở nên mạnh mẽ, sau đó khôi phục giới tính thật sự của cô.

Cô thích đàn ông, không muốn tìm vị hôn thê gì.

Cố Kinh Thế như vậy, ngược lại cho cô một lý do rất tốt.

Nghe xong lời Cố Kinh Thế, Thiên Dur Phong cũng bị dọa, sau đó lập tức phục hồi tinh thần, nhìn Thiên Lạc, khuôn mặt mừng như điên, "Tiểu Lạc, con xem con này, việc quan trọng như thế, sao không nói cho ông nội biết!"

"Ừm... con, vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp để nói." Cũng không thể nói mình cũng mới biết tin tức này, Thiên Lạc tùy tiện nói một lý do.

"Thiên gia chủ, chuyện này liên quan đến tương lai của Thiên Lạc, vẫn hi vọng Thiên gia chủ có thể thứ lỗi, phối hợp một chút." Cố Kinh Thế nói với Thiên Dur Phong.

Lập tức phục hồi lại tinh thần, Thiên Dur Phong vội vội vã vã gật đầu, "Được được được, phối hợp phối hợp, nhất định phối hợp, từ giờ trở đi, tôi không bận tâm."

Nghe xong lời Thiên Dur Phong, khóe miệng Cố Kinh Thế cũng nổi lên nụ cười thỏa mãn, sau đó hàn huyên vài câu với Thiên Dur Phong.

"Nói tới, vừa nãy Bạch Vũ Tâm tiểu thư cũng ở đây, Cố thiếu tướng và Bạch Vũ Tâm tiểu thư là vợ chồng chưa cưới? Thật là khiến người ta ước ao, nếu như tiểu Lạc nhà tôi cũng là con gái, khẳng định sẽ cố gắng tranh giành với Bạch tiểu thư một chuyện." Thiên Dur Phong nói đến chỗ này, cười rất sang sảng.

Người nói vô tình người nghe có ý, ánh mắt Thiên Lạc khẽ run, nhìn như lơ đãng buông tầm mắt xuống.

Tầm mắt nhẹ nhàng đảo qua, nhìn thấy dáng vẻ Cố Kinh Thế thật giống như không thèm để ý, Thiên Lạc mới yên tâm.

"Đúng vậy, thực sự là quá đáng tiếc." Cố Kinh Thế nói như thế, cũng nhìn Thiên Dur Phong, "Thiên gia chủ, hôm nay tôi đặc biệt đến tìm Thiên Lạc, tôi và Thiên Lạc còn có chuyện phải thương lượng, không biết có thể đi trước một bước hay không."

Nghe xong Cố Kinh Thế, Thiên Dur Phong lập tức gật đầu, "Đương nhiên có thể, tiểu Lạc, chiều đãi Cố thiếu tướng cho tốt."

Lòng nghĩ ông nội mình cũng quá để ý Cố Kinh Thế này rồi, Thiên Lạc không thể hiện lộ ra chút bất mãn nào, chỉ có thể gật gù, sau đó mang Cố Kinh Thế rời khỏi.

"Cố thiếu tướng, tôi dẫn anh về phòng khách, anh nghỉ ngơi thật tốt?" Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế, hỏi.

"Không vội, tôi nói rồi, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Cố Kinh Thế nói như thế, nhìn Thiên Lạc, "Chúng ta đi dạo một vòng ở Thiên gia, vừa đi vừa nói."

Gật gù, Thiên Lạc đi bên cạnh Cố Kinh Thế.

Dưới ánh trăng, cả người Cố Kinh Thế nhìn qua đều rất hoàn mỹ, trong lúc phát tay, đều làm người say mê.

Một người đàn ông yêu nghiệt như vậy, chẳng trách nhiều người phụ nữ đổ xô tới muốn trở thành người đàn bà của anh.

"Cố thiếu tướng, rốt cuộc là anh muốn nói cái gì?" Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế, từ từ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cậu nợ tôi một nhân tình (1)

"Thiên Lạc, có phải cậu không thể sử dụng hồn lực không?" Nhìn Thiên Lạc, Cố Kinh Thế trực tiếp sáng khoái hỏi.

Thiên Lạc nghe xong, đôi mắt đen nhánh xẹt qua một tia thâm trầm, "Cố thiếu tướng, toàn bộ người nước Z đều biết tôi là một phế vật không thể sử dụng hồn lực, Cố thiếu tướng hẳn cũng biết điểm này."

"Thiên Lạc, đừng dùng mảnh lối trước mặt tôi, cậu hiểu rất rõ ý của tôi." Cố Kinh Thế nói như thế vươn tay ra giữ chặt tay Thiên Lạc.

Đầu ngón tay có chút lạnh lẽo, làm thân thể Thiên Lạc không khỏi nhẹ nhàng run rẩy một chút.

Nỗ lực duy trì sự bình tĩnh, Thiên Lạc thấy Cố Kinh Thế nhìn chằm chằm cô, chậm rãi nói.

"Bình thường người không thể sử dụng hồn lực là trong cơ thể không có hồn tuyến, mà cậu không giống vậy, cậu không sử dụng hồn lực là bởi vì hồn tuyến của cậu bị người ta phong ấn." Cố Kinh Thế nói như thế, buông Thiên Lạc ra, "Là ai phong ấn hồn tuyến của cậu?"

"Là mẹ tôi." Thiên Lạc biết giấu không được, dứt khoát nói toàn bộ, "Trước khi mẹ tôi biến mất đã phong ấn hồn tuyến của tôi, tôi cũng không biết phải phá giải phong ấn này như thế nào."

"Muốn phá vỡ phong ấn thì có hai biện pháp, cách thứ nhất, chính là tìm một người thực lực cường hãn, dưới tình huống hồn tuyến của cậu ổn định, mạnh mẽ phá vỡ phong ấn."

"Vậy anh có thể giúp tôi không?" Thiên Lạc thấy được hy vọng, nhìn Cố Kinh Thế hỏi.

"Tôi không thể." Cố Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, rất nhanh tiếp tục nói, "Không chỉ có tôi, những người khác cũng không thể, mạnh mẽ phá vỡ phong ấn sẽ xé mở hồn tuyến của cậu, đến lúc đó, cậu thật sự sẽ trở thành phế vật không thể sử dụng hồn lực."

Nghe Cổ Kinh Thế nói xong, Thiên Lạc thật sự thấy đau đầu, “Vậy làm sao bây giờ?” Cô cũng không muốn cả đời đều bị phong ấn.

“Rất đơn giản, muốn phá vỡ phong ấn mà không chịu tổn thương, biện pháp duy nhất chính là tìm người đã phong ấn cậu, để người đó giải trừ phong ấn.” Cổ Kinh Thế nói như thế, cũng nhìn về phía Thiên Lạc, “Nói cách khác, muốn cởi bỏ phong ấn trên người cậu, phải tìm được mẹ cậu.”

“Mẹ tôi đã biến mất một thời gian dài, muốn tìm được bà ấy căn bản không phải chuyện dễ dàng.” Thiên Lạc nói như thế, có chút phát sầu.

“Cậu hoàn toàn không biết gì về mẹ cậu sao?” Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc.

“Tôi chỉ biết mẹ tôi tên Hoàng Phủ Tú Tuyết, chuyện khác không biết, không chỉ tôi, ông nội, ba tôi và những người khác ở Thiên gia cũng không biết mẹ tôi rốt cuộc ở đâu.” Thiên Lạc nói đến chỗ này, cũng không khỏi nhủ mảy.

Những thứ như tên có thể sửa lại rất nhanh, căn bản không thể dựa vào, muốn tìm được Hoàng Phủ Tú Tuyết cũng tuyệt đối không phải việc đơn giản.

Nghĩ tới điều này, Thiên Lạc nhấn chặt lông mày, hiển nhiên là lâm vào khốn cảnh.

Mà lúc Thiên Lạc không biết xuống tay từ đâu, Cổ Kinh Thế bỗng nhiên mở miệng, “Tôi giúp cậu.”

“Anh nói cái gì?” Thiên Lạc mang theo vài phần kinh ngạc nhìn Cổ Kinh Thế, khó hiểu hỏi.

“Tôi nói, tôi giúp cậu tìm mẹ.” Cổ Kinh Thế thân nhiên trả lời, “Nếu tìm được, cậu sẽ nợ tôi một nhân tình.”

“Anh muốn tôi nợ anh một nhân tình? Vì sao?” Thiên Lạc nhìn Cổ Kinh Thế, phát hiện cô đoán không ra tâm tư của người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cậu nợ tôi một nhân tình (2)

“Đến lúc đó cậu sẽ biết, tóm lại, tôi sẽ giúp cậu đi tìm mẹ.” Cổ Kinh Thế nói như thế, phát hiện bọn họ đã đi tới vườn hoa Thiên gia.

Trong vườn hoa Thiên gia có vô số loại hồng, giờ phút này tranh nhau nở rộ, tản mát ra mùi hương mê người.

Ở thế giới này, thực vật cực kì trân quý, một khóm hoa hồng lớn như vậy, càng thể hiện rõ tài lực của Thiên gia.

Tùy ý kéo cà vạt, Cổ Kinh Thế cởi cúc áo ở ngực, lộ ra cơ bắp rắn chắc lại không khoa trương, toàn thân đều tản ra hormone nam tính khiến người ta chóng mặt.

Mà Thiên Lạc nhìn Cổ Kinh Thế đồng thời Cổ Kinh Thế cũng nhìn Thiên Lạc.

Giống như yêu tinh dưới ánh trăng, giờ này trong mắt Thiên Lạc có thêm vài phần tà khí, càng nhiều vài phần linh động và tinh khiết.

Về ngoài hoàn mỹ, nhìn qua, thật sự giống thiếu nữ hơn là đàn ông, càng thêm xinh đẹp.

“Thiên Lạc, cậu thích dạng phụ nữ gì?” Cổ Kinh Thế đột nhiên hỏi vấn đề này.

Thiên Lạc có chút ngoài ý muốn nhìn Cổ Kinh Thế, “Sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Chỉ tò mò thôi.” Cổ Kinh Thế nhanh chóng trả lời.

Bị Cổ Kinh Thế gắt gao nhìn thẳng, Thiên Lạc bỗng nhiên có cảm giác không chỗ che giấu.

Giống như trả lời cái gì cũng bị người đàn ông này vạch trần.

Thiên Lạc là phụ nữ, thích đàn ông, căn bản không tồn tại thích dạng phụ nữ gì.

Căn bản cô không thích phụ nữ, vấn đề này càng không có cách nào trả lời.

Thiên Lạc lâm vào trầm mặc.

Nhìn đầy mắt Thiên Lạc nổi lên sự giãy giụa, Cổ Kinh Thế nhẹ nhàng vén tóc, đầy mắt cũng nổi lên ánh sáng lạnh lẽo, “Tôi chỉ hỏi vậy thôi, cậu không muốn trả lời cũng có thể không trả lời.”

“Tôi vẫn nên đưa anh đến phòng khách, ngày mai còn phải về căn cứ huấn luyện.” Lần này chỉ trở về thăm Thiên Dư Phong và tham gia đại hội gia tộc, tất cả đã kết thúc, Thiên Lạc vẫn phải trở về huấn luyện.

“Được, đi thôi.” Cũng không rối rắm hoặc là không buông tha, Cố Kinh Thế đi theo Thiên Lạc về phía phòng khách.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Thiên Lạc phía trước, Cố Kinh Thế càng thêm nhiều vài phần tò mò.

Vừa rồi Thiên Lạc không trả lời vấn đề của anh, trong đó khẳng định có nguyên nhân đặc biệt.

Lúc trước ở trên đảo nhỏ, Cố Kinh Thế có chút nghi ngờ, hiện tại, Cố Kinh Thế càng thêm nghi ngờ.

Hoặc giới tính của Thiên Lạc có vấn đề, hoặc Thiên Lạc không thích phụ nữ, thích đàn ông.

Nghĩ tới điều này, ánh mắt Cố Kinh Thế thâm thúy thêm vài phần, rồi mới đuổi kịp Thiên Lạc.

.....

Sau khi hai người về phòng của mình, đại hội gia tộc cũng kết thúc.

Hiện tại tất cả mọi người thảo luận những lời Cố Kinh Thế đã nói với Thiên Dư Phong.

Tất cả mọi người kinh ngạc đồng thời càng cảm thấy hâm mộ, hâm mộ Thiên Lạc lại có vận khí tốt như vậy, có thể được Cố Kinh Thế nhìn trúng.

Đây chính là điều những người khác cầu không được, làm mọi người đều tò mò rốt cuộc Thiên Lạc lấy lòng Cố Kinh Thế thế nào.

Mà sau khi tin tức này truyền ra ngoài, Cung Lâm tức đến ngứa răng, vốn muốn đi tìm Thiên Dung Thiên, lại phát hiện hôm nay Thiên Dung Thiên ngủ phòng cho khách, tức khắc càng không có cách nào phát tiết, chỉ có thể cứng rắn nhịn xuống.

Mà bên này, Thiên Dung Thiên đi tới phòng cho khách, trước mặt có một người đàn ông cung kính đứng đó.

Người đàn ông này là Thiên Lí, thuộc hạ của Thiên Dung Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cậu nợ tôi một nhân tình (3)

“Tiên sinh.” Thiên Lí cung kính nhìn Thiên Dung Thiên, đối với Thiên Dung Thiên cúi cung tận tụy.

Trong ánh mắt loáng thoáng mang theo một chút lãnh đạm, đáy mắt Thiên Dung Thiên phức tạp làm người ta nhìn không rõ trong lòng ông đang nghĩ gì, “Thiên Lí, tôi muốn cậu giúp tôi làm một việc, cẩn thận một chút, đừng để kẻ nào phát hiện ra.”

“Tiên sinh cứ sai bảo.” Trên mặt Thiên Lí cũng mang theo vài phần bình tĩnh, lập tức nói với Thiên Dung Thiên.

“Tôi muốn cậu giúp tôi điều tra một chút, chuyện của Thiên Lạc là như thế nào.” Thiên Dung Thiên nói như thế, biểu cảm trên mặt cũng nhiều hơn vài phần nghiêm túc.

Khó hiểu nhìn Thiên Dung Thiên, trên mặt Thiên Lí cũng lộ ra chút nghi ngờ, “Tiên sinh, vì sao phải điều tra thiếu gia Thiên Lạc?”

Tuy bình thường Thiên Dung Thiên sẽ để Thiên Lí đi điều tra một vài người, chỉ là những người này đều vì họ không hiểu rõ đối phương, hiện tại Thiên Dung Thiên lại muốn Thiên Lí đi điều tra con trai mình sao?

Nghĩ tới điều này, Thiên Lí không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng Thiên Dung Thiên lại một dáng vẻ bình tĩnh, “Thiên Lạc biến hóa thật sự quá lớn, không chỉ thực lực thay đổi, quan trọng nhất chính là hơi thở cũng xuất hiện thay đổi, quả thật giống như thay đổi thành một người hoàn toàn khác với trước kia.”

Trên khuôn mặt ẩn chứa chút nghiêm trọng, hiện giờ Thiên Dung Thiên nhìn Thiên Lạc chỉ cảm thấy Thiên Lạc thay đổi quá lớn, lớn đến mức làm Thiên Dung Thiên cảm thấy đột ngột không kịp đề phòng, hoàn toàn không dám xem thường.

“Tiên sinh, thiếu gia trở nên mạnh mẽ hơn so với trước, cũng là một chuyện tốt.” Thiên Lí chậm rãi nói.

“Thực sự là chuyện tốt, nhưng quá đột nhiên.” Thiên Dung Thiên nói như thế, đáy mắt cũng nhiều hơn vài phần thâm ý, “Cổ Kinh Thế không thể bỗng nhiên muốn gặp gia chủ để nói những chuyện này, muốn Thiên Lạc tốt nghiệp liền ở trong quân đội làm việc cho hắn. Cổ Kinh Thế là dạng người gì, bao nhiêu người cố gắng đến đầu rơi máu chảy chỉ để được làm việc cho Cổ Kinh Thế, vậy mà Thiên Lạc có thể được Cổ Kinh Thế nhìn trúng, chuyện này tuyệt đối không đơn giản là vận may.”

Thiên Lạc vẫn không thể sử dụng hồn lực, cho dù là như thế mà Cổ Kinh Thế vẫn muốn cô, có thể thấy được trên người Thiên Lạc có điểm còn hấp dẫn người khác hơn cả hồn lực, nói cách khác, Cổ Kinh Thế không có khả năng như vậy.

Thiên Dung Thiên nghĩ tới điều này, đáy mắt cũng nhiều hơn vài phần thâm trầm, “Chuyện này, cậu lặng lẽ hành động, một là đừng để Thiên Lạc phát hiện, đừng xúc phạm tới thằng bé, mặt khác, càng không được để Cổ Kinh Thế phát hiện. Người đàn ông này sâu không thấy đáy, tâm tư thâm trầm, Thiên Lạc đã bị hắn nhìn trúng, nhất định sẽ âm thầm bảo vệ, nếu không cẩn thận kinh động đến người của Cổ Kinh Thế, lập tức lui lại, ngàn vạn lần đừng trêu chọc đến hắn.”

Người mà Cổ Kinh Thế coi trọng bất luận kẻ nào cũng không thể động.

Dù Thiên Dung Thiên là ba của Thiên Lạc, cũng không thể làm càn với Thiên Lạc, nói cách khác, dựa theo tính tình của Cổ Kinh Thế không có khả năng mặt kệ.

“Được, tôi tự biết nặng nhẹ, tiên sinh yên tâm.” Giọng điệu cực kì cung kính, Thiên Lí nói xong liền nhanh chóng rời khỏi phòng.

Thả lỏng thân thể, Thiên Dung Thiên lấy một khung ảnh điện tử, dùng mặt mũi cùng vân tay mở ra bức ảnh mà ông trân quý nhất.

Chỉ thấy trên ảnh chụp, là một người phụ nữ dịu dàng, trên mặt mang theo nụ cười như ánh mặt trời, vẻ ngoài tuyệt đẹp, hơi thở ưu nhã, tuyệt đối nghiêng ảp siêu sao đẹp nhất Hollywood trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chối mù mắt các người (1)

Khuôn mặt người phụ nữ này giống Thiên Lạc bảy tám phần, đặc biệt là đôi mắt sáng như sao trời, chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn thấu người khác.

“Tú Tuyệt.” Người phụ nữ trên ảnh không phải là ai khác đúng là mẹ của Thiên Lạc, Hoàng Phủ Tú Tuyệt.

Nhìn ảnh của Hoàng Phủ Tú Tuyệt, đáy mắt Thiên Dung Thiên nhiều hơn vài phần phức tạp, như yêu như hận, ẩn ẩn như che một tầng sương mù mỏng, làm người ta không thấy rõ.

Cũng không hề tươi cười, Thiên Dung Thiên nhìn Hoàng Phủ Tú Tuyệt trên tấm ảnh, cuối cùng vẫn cất ảnh chụp đi, rồi mới xoay người đến phòng tắm.

.....

Ngày hôm sau, Cổ Kinh Thế cũng không cùng Thiên Lạc trở về căn cứ, mà là đi đến quân khu.

Không tiện đường đi với Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc và Thiên Trạch Huân đều không vội vàng, ăn cơm sáng mới chuẩn bị rời đi.

Thiên Dư Phong lôi kéo Thiên Lạc, ngăn chặn dò vạ dận dò, cái gì cũng không yên tâm, “Tiểu Lạc a, có việc gì cũng phải tìm ông nội, nhất định ông nội giúp đỡ cháu, nếu muốn cái gì cũng phải nói cho ông nội biết, ông nội tìm về cho cháu.”

“Ông nội, cháu không cần gì hết, chỉ cần ông nội khỏe mạnh thì cháu sẽ vui vẻ.” Miệng Thiên Lạc rất ngọt, dỗ dành khiến Thiên Dư Phong hớn hờ.

Sau khi tạm biệt Thiên Dư Phong, Thiên Lạc liền ngồi lên xe Thiên Trạch Huân.

Hai người nhanh chóng về căn cứ huấn luyện, lần thứ hai bắt đầu huấn luyện vác vật nặng.

Lại qua mấy ngày, huấn luyện thân thể kết thúc.

Trong mấy ngày nay, hình như Cổ Kinh Thế rất bận rộn, không có xuất hiện, cũng không liên lạc với Thiên Lạc.

Thiên Lạc có chút không quen, lại không trực tiếp biểu hiện ra ngoài.

Buổi tối huấn luyện thân thể hoàn toàn kết thúc, Thiên Lạc nằm ở bồn tắm, cả người thả lỏng, để mặc bồn tắm điều chỉnh nhiệt độ, khiến độ ẩm của nước đến mức thoải mái nhất, giảm bớt áp lực.

Xung quanh sương khói không ngừng lượn lờ, thân thể mê người của Thiên Lạc ngấm trong nước, làn da trắng nõn hiện lên màu hồng phấn nhìn qua hết sức mê người.

Cơ bắp toàn thân đều thả lỏng, trên tóc có từng giọt nước trong suốt nhỏ xuống, vòng qua cần cổ trắng nõn, xẹt qua xương quai xanh tinh xảo, cuối cùng hòa nhập vào nước trong bồn tắm.

Trời buộc trước ngực cũng được cởi bỏ, ngày thường Thiên Lạc quấn băng vải, còn mặc quần áo thật dày, cho nên nhìn không ra, giờ phút này hoàn toàn mở trời buộc, mới có thể nhìn thấy dáng người Thiên Lạc như ma quỷ.

Mỗi đường cong trên người đều hoàn mỹ đến mức khiến người ta hít thở không thông, bầu ngực mềm mại. Nhìn qua đã phát dục hoàn toàn, vòng eo mảnh khảnh có thể nắm hết bằng một vòng tay, làm bất kì người phụ nữ nào cũng ghen ghét, càng khiến đàn ông có thể điên cuồng.

Nhìn chằm chằm trần nhà, Thiên Lạc lâm vào trầm tư, “Ngày mai sẽ phải lựa chọn chiến giáp, hôm nay nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thiên Lạc không khỏi vươn tay sờ bụng nhỏ của mình, đó là vị trí huyệt tuyến.

Trống rỗng, vẫn không có bất kì hồn lực gì.

Nhớ rõ cách khống chế chiến giáp là không cần hồn lực, nói cách khác, ngày mai bắt đầu huấn luyện chiến giáp, nếu Thiên Lạc chỉ có thể nhìn thì cô thật sự khóc chết rồi.

Nghĩ tới điều này, Thiên Lạc cũng trực tiếp đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm.

Bọt nước không ngừng xẹt qua thân thể mê người của Thiên Lạc, Thiên Lạc cũng tùy tiện mặc áo tắm dài, nghỉ ngơi sớm chờ đợi ngày mai đến.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chối mù mắt các người (2)

Sáng sớm hôm sau, Thiên Lạc đang tập bài rèn luyện mỗi ngày.

Bởi vì đời trước đều sống trong quân doanh, Thiên Lạc dưỡng thành thói quen, mỗi ngày đều dậy sớm rèn luyện làm nóng người.

Chỉ dùng ngón trỏ cùng ngón cái chống đỡ mặt đất, Thiên Lạc hít đất, mồ hôi không ngừng rơi xuống.

Còn chưa tới thời gian tập hợp, Thiên Lạc lại nghe được tiếng bước chân, dần dần tiếp cận phòng cô.

“Anh Cẩm, em đoán lão đại còn chưa dậy đâu.” chàng trai cường tráng có thực lực ở trong ban C, vẻ ngoài ẩn ẩn lộ ra một chút tàn nhẫn tên là Cao Nham.

Trong khoảng thời gian này, người ban C đều coi Thiên Lạc là lão đại.

Hoàn toàn không cần thương lượng gì, mọi người đều ăn ý như thế.

Nếu không phải trong thời gian huấn luyện Thiên Lạc không ngừng khích lệ mọi người, mọi người đã sớm không có ý chí chiến đấu, bị đào thải rồi.

Hơn nữa, thực lực Thiên Lạc mạnh mẽ, thủ đoạn tàn nhẫn, có sự thành thực ổn trọng không hợp với tuổi.

Cái này làm cho mọi người ban C đều lau mắt mà nhìn Thiên Lạc, hoàn toàn bội phục.

Cũng vì như vậy, phần lớn người trong ban C đều coi Thiên Lạc là lão đại của họ, mỗi người đều cung kính với Thiên Lạc.

Thậm chí ngay cả Bắc Cẩm cũng bội phục.

Trên khuôn mặt tuấn tú lộ nụ cười xấu xa, Bắc Cẩm cười nói, “Lại nói tiếp, mỗi lần nhìn thấy lão đại đều là đáng vẻ vững vàng bình tĩnh, cuối cùng hôm nay cũng có thể nhìn thấy đáng vẻ chưa tỉnh ngủ của lão đại!”

Nhưng Bắc Cẩm mới nói xong những lời này, Thiên Lạc đã mở cửa phòng.

Tiện tay vén sợi tóc vương trên trán, Thiên Lạc mỉm môi mỉm cười, nụ cười mang theo một chút làm càn, “Bác Cẩm, ham mê của cậu ngày càng kỳ quái, trông mong nhìn thấy đáng vẻ của tôi lắm sao?”

Nhìn dáng vẻ đã dậy từ sớm của Thiên Lạc, Bắc Cầm cùng Cao Nham đều nhìn bầu trời mới tờ mờ sáng bên ngoài, “Không phải đâu, lão đại, sao anh dậy sớm thế?”

“Thói quen.” Thiên Lạc nhìn hai người trước mắt, hỏi lại, “Tìm tôi có việc gì?”

“Chúng tôi tới tìm lão đại đi xếp hàng.” Bắc Cầm nhìn Thiên Lạc, tiếp tục nói, “Lần này học sinh ba khối đều cùng nhau luyện tập, chúng ta vẫn nên đi sớm chiếm vị trí tốt hơn.”

Lúc này, Cao Nham mang theo vài phần khăn trương, nhìn Thiên Lạc, “Lại nói tiếp, lão đại không sao chứ?”

“Thạch Đầu, cậu hỏi vậy là có ý tứ gì?” Nhìn Cao Nham muốn nói lại thôi, Thiên Lạc nện một quyền vào ngực Cao Nham, “Muốn nói gì cứ nói a!”

“Hôm nay là luyện tập chiến giáp, nếu lão đại không được chiến giáp chọn trúng, cũng không có cách nào vận dụng cơ giáp, cũng chỉ có thể nhìn chúng tôi luyện tập, các anh em đều rất lo lắng tâm tình anh không tốt.” Cao Nham nói như thế, lo lắng liếc nhìn Thiên Lạc một cái.

“Cậu đang nói gì vậy, cho dù không được chiến giáp chọn lựa, tôi còn có thể dùng cơ giáp.” Thiên Lạc khó hiểu nhìn Cao Nham.

Chiến đấu cơ giáp, chia hai loại chiến giáp cùng cơ giáp.

Chiến giáp lợi hại hơn cơ giáp không chỉ một chút, nhưng muốn thao tác chiến giáp cũng cần điều kiện riêng, chiến giáp có trí tuệ nhân tạo, có thể chọn lựa chủ nhân, trừ phi bọn họ nhận định chủ nhân, nói cách khác sẽ không có biện pháp thao tác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chối mù mắt các người (3)

Nhưng cơ giáp lại không cần.

Nói thật, người có thể được chiến giáp lựa chọn cực kì ít, cơ giáp lại không có điều kiện hà khắc như vậy, vì sao bọn Cao Nham lại lo lắng như thế?

“Trời ạ, vậy mà anh Lạc lại không biết?” Nhìn vẻ mặt Thiên Lạc buồn bực khó hiểu, Bắc Cầm cũng coi như hoàn toàn phục, “Anh Lạc, muốn sử dụng chiến giáp cần phải có tinh thần lực rất mạnh mẽ mới có thể được chiến giáp lựa chọn, trở thành chủ nhân của nó, loại người này rất ít thấy, cho nên mới có cơ giáp này, nhưng thao tác cơ giáp cần hồn lực!”

Hồn lực, chính là thứ Thiên Lạc đang không có.

“Đúng là Tôi không biết chuyện này.” Cũng không trách Thiên Lạc không biết, sau khi cô đi vào thế giới này hai mắt bị mờ, cái gì cũng không biết, đọc sách cũng chỉ xem những thư tịch về cách thao tác chiến giáp, về phần những nội dung cơ sở đã bị cô bỏ qua hết.

Nói như thế, nếu tinh thần lực của Thiên Lạc không quá khả quan, không thể được chiến giáp lựa chọn trở thành chủ nhân chiến giáp, như vậy cũng đồng dạng không có hồn lực để thao tác cơ giáp.

Không giống những người không có tinh thần lực, còn có thể có cơ hội lần thứ hai, lựa chọn dùng hồn lực thao tác cơ giáp, nếu Thiên Lạc không được chiến giáp lựa chọn, như vậy thì không có cơ hội.

Trách không được Cao Nham do dự như vậy, hóa ra sợ cô không được chiến giáp lựa chọn, rồi mới ăn không ngồi chờ.

Lại nói tiếp, cũng không trách mọi người ban C lo lắng, số người cả hai học viện được chiến giáp lựa chọn chưa đến mười người, tỷ lệ xác thật là ít đến đáng thương.

Nhìn Thiên Lạc không nói lời nào, Bắc Cầm và Cao Nham đều cực kì khăn trương.

“Không cần lo lắng như vậy, tôi sẽ nghĩ cách.” Cũng không thể cả đời đều là phế vật, hiện tại nếu không thể sử dụng chiến giáp cơ giáp, thực sự Thiên Lạc sẽ cảm thấy đáng tiếc, nhưng cô còn có sau này, sẽ không bởi vì chút đá kích nhỏ mà mất tinh thần.

“Ha ha ha, em biết anh Lạc không giống người thường, đi đi đi, chúng ta đi thôi.” Lôi kéo Thiên Lạc đi xếp hàng, Bắc Cầm đã hoàn toàn phục Thiên Lạc, cho nên thái độ đối với Thiên Lạc cũng rất tốt.

.....

Nhanh chóng đi xếp hàng, phía trước đã có không ít người, chẳng qua, đa phần đều là học sinh khóa trên.

Để chiến giáp chủ động nhận chủ, cần có tinh thần lực mạnh mẽ, tuy cái này đã bộc lộ từ lúc sinh ra, nhưng cũng không đến mức chỉ một lần đã được chiến giáp nhận chủ, ngẫu nhiên cũng sẽ có một số người, theo tuổi tăng trưởng, tinh thần lực cũng gia tăng theo, rồi mới được chiến giáp lựa chọn.

Chẳng qua, tình huống này chỉ kéo dài đến lúc hai mươi tuổi, nếu hai mươi tuổi còn chưa được chiến giáp lựa chọn, tinh thần lúc đó cũng đã ổn định rồi, rất khó có thể tăng trưởng.

Trước mắt không có biện pháp cụ thể để tu luyện tinh thần lực, hư vô mờ mịt, người người đều muốn có sức mạnh để không chế chiến giáp.

Đứng trong đội ngũ, Thiên Lạc nhanh chóng nhìn thấy Quý Phong lại đây.

“Sớm như thế đã đến đây, xem ra mọi người rất chăm chỉ.” Sau khi Quý Phong nói xong cũng vào thẳng chủ đề, “Không nói nhiều lời vô nghĩa, hôm nay chủ yếu để mọi người làm quen với chiến giáp và cơ giáp, trước tiên tôi dẫn mọi người đến căn cứ chiến giáp đi một vòng, nếu chiến giáp có thể lựa chọn các cậu, vậy khí của các cậu cũng không tệ, thành công bước vào cửa lớn của con đường cường giả tương lai, nếu không thể cũng không cần nhụt chí, cơ giáp của căn cứ quân sự rất sung túc, cũng đủ phân phối cho các cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Chối mù mắt các người (4)

Nghe Quý Phong nói xong, mọi người càng thêm nóng lòng muốn thử.

Tất cả mọi người càng thích chiến giáp, có thể nói, chỉ cần có thể thao tác chiến giáp, như vậy nhất định sau này sẽ trở thành cường giả.

Rất nhanh cánh cửa nơi cất giữ chiến giáp cơ giáp đã mở ra.

Cho dù là cơ giáp cũng cực kì trân quý, ba cánh cửa trước mắt đều có thể đủ ngăn cản sự công kích đại pháo cùng súng lazer, có thể thấy được những cơ giáp này trân quý cỡ nào.

Sau khi cửa chính mở ra, vô số cơ giáp màu trắng bạc bình thường liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Mỗi một bộ cơ giáp đều toát ra ánh sáng lạnh thấu xương, trong không khí ẩn chứa hơi thở thiết huyết, hơi thở này chậm rãi lưu động trong không khí, mang theo một chút thần thánh trang trọng, làm mọi người ở đây đều mang theo một chút kinh ngạc.

Vô số cơ giáp khiến người ta điên cuồng đều xếp ở chỗ này, nổi lên ánh sáng kim loại cứng rắn, tạo hình giống như người máy, ước chừng cao hai mét, làm mọi người đều không khỏi ngậm miệng lại, nhẹ nhàng hít thở.

Hơi thở thâm trầm mang theo vài phần ngưng trọng khiến người ta không thể chống cự, hồn hậu lại bén nhọn, làm đầy mắt đám học sinh không khỏi có chút sùng bái.

Gần như vừa nhìn những chiến giáp này là không khỏi cảm giác được sự kích động và mệnh mông trong lòng, loại cảm giác kích động khiến người ta không thể kiềm chế.

“Biết mọi người rất kích động, cho các cậu thời gian mười lăm phút để hoạt động tự do, nhớ kỹ, chỉ có thể nhìn không thể động vào, mặt khác, cũng không được xung đột.” Quý Phong đã từng trải qua tuổi trẻ, cũng từng có lần đầu tiên nhìn thấy cơ giáp, đương nhiên có thể lý giải sự kích động của mọi người, lập tức cười nói.

Nghe Quý Phong nói xong, tất cả đám học sinh bao gồm cả Thiên Lạc đều cực kì kích động, lập tức phân tán, nhìn trái nhìn phải.

Thiên Lạc cũng cực kì tò mò, gần như si mê nhìn những cơ giáp trước mắt.

Chỉ là cơ giáp khiến cho người ta không khỏi kích động, thật không biết nếu là nhìn thấy chiến giáp sẽ có cảm giác gì.

Chỉ là suy nghĩ một chút cũng sẽ cảm giác được nhảy nhót, đầy mắt Thiên Lạc cũng nhiều hơn vài phần kích động, mọi người ban C vây lại một chỗ mà nhìn.

Cũng có những học sinh khác cùng nhau đi xem, lực chú ý của Thiên Lạc đều đặt trên cơ giáp, lúc phục hồi tinh thần thì đã có mấy học sinh nam của học viện Đế Sư trực tiếp đâm về phía Thiên Lạc.

Hung hăng như vậy hiển nhiên là có ý.

Thiên Lạc bị đâm trúng lui ra sau một bước, lạnh lùng ngẩng đầu, liền thấy tên tóc vàng phách lối, quát to vào mặt mình, “Cái thằng éo là chết tiết không có mắt kia, vậy mà dám đâm vào tao!”

Mọi người ban C nghe câu thằng éo là chết tiết đều cực kì bức bối, vén tay áo lên muốn đánh nhau.

Thiên Lạc đứng là con gái, tuy cách ăn mặc là con trai, nhưng chiều cao lại thấp hơn đám con trai một chút, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tuy không có khí chất con gái, ngược lại mang theo khí khái hào hùng, nhưng lại còn đẹp mắt hơn cả mấy đứa con gái bình thường, đáng người còn gầy yếu, khó tránh khỏi có người so sánh với hai từ ‘éo lả’ lên người Thiên Lạc.

Từ trước đến nay Cao Nham là người kích động nhất, giờ phút này cả người đều nhảy ra, “Mẹ nó, mày nói cái gì? Dám nói lão đại của bọn tao như vậy, có phải mày muốn chết hay không!”

“Hừ, ban C của học viện Huyền Vũ đúng là đám rác rưởi, vậy mà lại nhận một thằng bất nam bất nữ làm lão đại, quả thực ghê tởm chết người.” Cái tên tóc vàng kia vẫn tiếp tục kiêu ngạo, làm cần nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chối mù mắt các người (8)

Đám người ban C cực kỳ tức giận, mắt thấy một đám người học viện Đế Sư xông về phía bên này.

Nhìn thấy Thiên Lạc còn chưa có động tác, Bắc Cẩm phát tay một cái, ngăn lại động tác của mọi người.

“Ha ha ha, bị nói đến mức vậy mà còn không dám đánh lại, chúng mày đúng là kẻ hèn nhát a.” Tên tóc vàng nhìn thấy mọi người không xông lên, tiếng cười càng thêm can rở.

Nói trắng ra tên tóc vàng cảm thấy đám Thiên Lạc sẽ không mạo hiểm bị đá ra khỏi căn cứ huấn luyện để công kích bọn họ!

Cho nên, ban C chỉ có thể chịu đựng, nghe bọn họ trào phúng!

“Không ra tay là bởi vì trong mắt anh em còn có lão đại là tao, không giống như Kỷ Uy, sau khi hắn ta không còn nữa đám chó dưới tay đều phát điên, hoàn toàn không có năng lực tự khống chế chỉ biết cắn người, thật là mất mặt.” Khóe môi Thiên Lạc nở một nụ cười lạnh, lời nói sắc bén.

Thiên Lạc liếc mắt một cái liền nhận ra, tên tóc vàng trước mắt là tiểu đệ của Kỷ Uy, gọi là Phạm Thiên Cường.

Ngay cả việc Phạm Thiên Cường kiếm chuyện, lý do cũng rất đơn giản, chính là muốn báo thù cho Kỷ Uy mà thôi.

Phạm Thiên Cường nghe Thiên Lạc nói xong, sắc mặt tức khắc cứng đờ, trở nên cực kì khó coi, đôi mắt gần như muốn phun ra lửa, “Mày nói cái gì?!”

“Tao nói mày là một con chó bên người Kỷ Uy, một con chó điên chỉ biết cắn người.” Thiên Lạc nhìn Phạm Thiên Cường, nụ cười lạnh nơi khóe miệng càng gia tăng, “Biết rõ là tao chửi mày, mày còn muốn tao nhắc lại lần thứ hai, có phải trời sinh mày thích bị coi thường, nghe người ta chửi mới thấy vui vẻ không?”

“Thằng éo là chết tiết, mày có gì để kiêu ngạo, lúc trước mày đánh bại anh Uy chỉ là may mắn thôi, mày thật cho rằng mình rất giỏi sao!” Phạm Thiên Cường nói như thế, giơ tay chỉ vào Thiên Lạc, rồi mới chỉ vào đám người ban C, “Chúng mày chỉ là lũ phế vật tập trung lại một chỗ, một đám bao cò ở bên nhau, cũng là một đám bao cò mà thôi! Thiên Lạc, mày đánh anh Uy, học viện Đế Sư sẽ không tha cho mày, chờ đến lần tập huấn này kết thúc, chúng tao sẽ chiếu cố chúng mày thật tốt!”

Nói đến cuối cùng, Phạm Thiên Cường còn cười dữ tợn một tiếng, xoay người muốn đi.

“Nếu đã theo lời nói của mày, không bằng hiện tại trực tiếp giải quyết đi.”

Trong lời nói Thiên Lạc còn tràn ngập ý cười, Phạm Thiên Cường nghe lời này, còn chưa phục hồi tinh thần đã bị người phía sau nắm tóc.

Kêu đau thảm thiết, Phạm Thiên Cường còn chưa phục hồi tinh thần cả người đã bị tóm đầu, hung hăng ném vào trên cơ giáp!

‘Phanh’ một tiếng, Thiên Lạc xuống tay cực tàn nhẫn, cả mặt Phạm Thiên Cường đập lên lớp phòng hộ còn cứng hơn cả kim cương, tức khắc máu tươi giàn giụa, trong mắt Phạm Thiên Cường phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Cũng không trực tiếp dừng tay, Thiên Lạc xuống tay nhanh lại tàn nhẫn, hung hăng tóm đầu Phạm Thiên Cường đập mạnh một cái!

Sức của Thiên Lạc mạnh đến dọa người, lần này trực tiếp khiến Phạm Thiên Cường gây sổng mũi, máu tươi giàn giụa.

Động tác kia cực kì tàn nhẫn, khoe miệng Thiên Lạc còn mang theo ý cười, giọng nói rất nhu hòa, “Hôm nay chúng mày dám làm càn trước mặt tao, đơn giản là cảm thấy tao sẽ không ra tay, chỉ là, hình như chúng mày đã quên, lúc đó Kỷ Uy bị tao đánh tàn phế như thế nào, con người của tao chưa bao giờ đặt quy định vào trong mắt, tao tình nguyện bị trường học khai trừ, cũng muốn làm những người trêu chọc tao phải chết, chúng mày hiểu rõ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chối mù mắt các người (6)

Giọng nói nhu hòa, cực kì êm tai, nhưng trong đó ẩn chứa sát khí lạnh lẽo, lại làm sau lưng mọi người đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Mà giờ phút này, Thiên Lạc còn túm đầu Phạm Thiên Cường, nhìn đám người học viện Đế Sư, “Không muốn bị giống như hần, chóc nữa nhớ phối hợp với tao, bằng không, trước khi huấn luyện viên phục hồi tinh thần, tao sẽ khiến chúng mày thảm hơn nó.” Túm đầu Phạm Thiên Cường, để mọi người nhìn thấy mặt Phạm Thiên Cường đầy máu.

Không rõ Thiên Lạc ó ý gì, nhưng mọi người đều không dám trêu chọc Thiên Lạc, giờ phút này đều nom nớp lo sợ gật gật đầu.

Thấy vậy, Thiên Lạc túm đầu Phạm Thiên Cường, lại hăng nện đập lên lớp phòng hộ.

Lại ‘bịch’ một tiếng, lúc này trực tiếp động vào chuông cảnh báo, Phạm Thiên Cường giống như chó chết nằm trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy, đáng vẻ rất thê thảm.

“Xảy ra chuyện gì, sao thế này?” Quý Phong nghe thấy tiếng cảnh báo, lập tức chạy tới, mới nhìn liền thấy Thiên Lạc đã lui sang một bên, mà Phạm Thiên Cường đang nằm trên mặt đất, cả người đều hôn mê, thân thể còn không ngừng run rẩy.

“Huấn luyện viên Quý cuối cùng cũng tới, vừa rồi vị bạn học này muốn sờ cơ giáp, chạm linh tinh vào lớp phòng hộ, chúng tôi can không được.” Một đáng vẻ không liên quan đến mình, Thiên Lạc nói dối cũng không cần chuẩn bị bản thảo, hình như đáng vẻ và thê thảm của Phạm Thiên Cường không hề liên quan gì đến cô vậy.

Mọi người ban C cảm thấy khả năng diễn xuất của lão đại quá xuất sắc, biểu cảm vô hại này đúng là làm người ta không nhìn ra sơ hở, làm hại bọn họ nhìn không được muốn vỗ tay.

Mấy người bên phía Phạm Thiên Cường, cả đám thiếu chút nữa học máu, toàn bộ đều hết nói nổi!

Thiên Lạc thật sự coi bọn họ là chó điên sao, biết rõ có phòng hộ còn liều mạng đâm vào!?

Một đám đều tức giận đến sắp nôn ra máu, nhưng người của học viện Đế Sư đều nhớ rõ lời Thiên Lạc nói, một đám đều im như ve sầu mùa đông, hoàn toàn không dám trêu chọc Thiên Lạc, càng không dám phản bác.

Quý Phong cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không tin.

Nhìn đáng vẻ của những người học viện Đế Sư, Quý Phong biết bọn họ đều là đám giận không dám nói.

“Thiên Lạc, cậu làm cái quỷ gì vậy?” Mới không tin chuyện ma quỷ của Thiên Lạc, Quý Phong nhìn Thiên Lạc, tại sao từ trước không phát hiện Thiên Lạc này là một học sinh khó đối phó!

“Huấn luyện viên Quý, nói như thế rất oan uổng cho tôi a, chuyện này không liên quan đến tôi, nhưng nhìn đáng vẻ đầm đìa máu tươi của bạn học này, quả thực muốn dọa hổng tôi rồi, tôi không đòi hần phí tổn thương tinh thần đâu là bởi vì tâm địa tôi thiện lương.” Thiên Lạc nói chuyện có đầu có đuôi, người không biết chuyện nghe xong con tưởng Thiên Lạc đúng là thỏ trắng nhò sợ hai.

Nhưng mọi người ở đây đều rất rõ ràng, Thiên Lạc nào giống thỏ trắng nhò, quả thực chính là sói xám ăn thịt người không nhà xương!

Quý Phong nhìn Thiên Lạc, vẻ mặt không tin.

Nếu anh ta tin chuyện ma quỷ của Thiên Lạc vậy anh ta thật sự bị điên rồi.

“Huấn luyện viên, nếu không tin thì cứ hỏi đám học sinh học viện Đế Sư đi.” Thiên Lạc nói như thế tầm mắt lạnh quết về phía đám học sinh Đế Sư.

Đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, thiếu chút nữa dọa đám học sinh học viện Đế Sư đá ra quần.

Quả thực là cảm giác dã thú ngay bên cạnh, đám người học viện Đế Sư sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chối mù mắt các người (7)

Có gì tốt mà hỏi, giữa học viện Đế Sư và học viện Huyền Vũ luôn bất hòa, nếu Thiên Lạc thật sự bắt nạt người ta, thì Quý Phong cũng giúp đỡ Thiên Lạc chứ không phải đám người Đế Sư.

Hướng về Thiên Lạc, cũng là về phe học viện nhà mình, cũng không thể vì chí khí mà diệt uy phong nhà mình.

Quý Phong nhìn về phía đám người Đế Sư, “Nếu điều Thiên Lạc nói là sự thật, tôi cũng không hỏi nhiều nữa.”

Hỏi cũng không hỏi, trực tiếp quyết định, hiển nhiên Quý Phong thiên vị Thiên Lạc.

Gật đầu như già tôi, đám người học viện Đế Sư cũng không dám tiếp tục nhảy lên.

Nương theo cơ hội này, Quý Phong cũng không lưu tình chút nào, “Ừ, mọi người ở học viện Đế Sư cũng chú ý chút, đừng nghĩ muốn làm gì thì làm!”

Thật là có khổ lại không dám nói, đám người học viện Đế Sư chỉ có thể im lặng.

“Được rồi. Đưa người đi thôi.” Quý Phong nói với đám người học viện Đế Sư.

Nhìn đám học sinh học viện Đế Sư ủ rũ cụp đuôi đi rồi, Thiên Lạc thấy Quý Phong nhìn về phía mình, biết rõ cố cười nói, “Huấn luyện viên còn việc gì sao?”

“Cậu cũng vậy, chú ý một chút.” Quý Phong cúi đầu nhìn Thiên Lạc, cảnh cáo nói.

“Huấn luyện viên yên tâm, chỉ cần bọn họ không tới trêu chọc tôi, tôi cũng khẳng định ngoan ngoãn không cho huấn luyện viên thêm phiền toái.” Thiên Lạc tươi cười ôn hòa.

Trả lời cũng giống như không nói gì, làm Quý Phong tức giận cũng không phải, không tức giận cũng không phải.

Ý của Thiên Lạc đã quá rõ ràng, cô không chủ động gây chuyện, nhưng nếu người đã tìm đến cửa thì cô cũng không làm kẻ hèn nhất.

Thật là một học sinh khiến người khác đau đầu!

“Lười quan tâm đến cậu, chỉ cần cậu không bị khai trừ là được rồi, tùy cậu nào loạn!” Quý Phong cũng biết Thiên Lạc không phải Thiên Lạc trước kia, cũng không muốn Thiên Lạc mất cơ hội huấn luyện lần này.

Thật ra Quý Phong cũng biết là Phạm Thiên Cường trêu chọc Thiên Lạc trước mới bị đánh, chẳng qua, Quý Phong là huấn luyện viên của Thiên Lạc, nhất định sẽ không giúp đỡ những người khác đến bắt nạt học sinh trường mình.

Thiên Lạc không phải hoàn khổ tiểu tử trước kia, không phải loại người thích đi gây sự với người khác.

“Cám ơn huấn luyện viên, tôi sẽ nhớ kỹ lời huấn luyện viên nói.” Thiên Lạc cũng nhìn ra Quý Phong đang giúp đỡ cô, lập tức mỉm cười nói với Quý Phong.

Mặc kệ thật giả, nhìn dáng vẻ của Thiên Lạc, Quý Phong cũng vừa lòng không ít, “Lát nữa biểu hiện cho tốt, nếu có chiến giáp thích hợp với cậu, nhớ là nắm chắc cơ hội.”

“Được.” Nhìn Quý Phong rời đi, Thiên Lạc nhanh chóng nhìn thấy học sinh ban A đứng bên cạnh mình.

Đám học sinh ban A đối mặt với ánh mắt của Thiên Lạc cũng chỉ lạnh lùng nhếch khóe môi, rồi mới trực tiếp rời đi.

Nhìn thiếu niên có vẻ ngoài tuấn tú dẫn đầu ban A, Thiên Lạc cảm giác thiếu niên này khác những người khác, không phải nhân vật bình thường.

Rõ ràng khuôn mặt tuấn tú đáng yêu, nhưng thái độ những người có vẻ ngoài hung thần ác sát của ban A lại cực kỳ cung kính với người này.

“Người kia là ai?” Thiên Lạc mang theo vài phần tò mò hỏi.

“Lão đại ban A, tên là Hoàng Ngự Thịnh.” Bắc Cẩm nói như thế, đáy mắt cũng xuất hiện một chút cảnh giác hiếm thấy, “Tên Hoàng Ngự Thịnh nhìn qua

có chút yếu đuối, thực lực thực tế mạnh nhất toàn bộ năm hai.”

Không nghĩ tới Hoàng Ngự Thịnh đáng vẻ như còn gà nhỏ, còn rất lợi hại.

“Cậu cũng đánh không lại sao?” Hiểu rõ thực lực của Bắc Cẩm, Thiên Lạc hỏi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chối lóa đến mù mắt các người (8)

Cảm thấy hơi lúng túng, Bắc Cẩm đành chịu, "Anh Lạc, có thể đừng hỏi những câu làm tổn thương người khác như vậy không, tôi đã nói rồi, anh ta là người mạnh nhất năm hai."

"Nhìn đáng vẻ lúc này của anh ta, dường như rất căm thù tôi." Nghĩ đến ánh mắt vừa này đang nhìn mình của Hoàng Ngự Thịnh, Thiên Lạc nói.

"Hoàng Ngự Thịnh vô cùng mong muốn vào đội đặc chủng của Cố thiếu tướng, nghe nói Cố thiếu tướng là thần tượng của anh ta, trước kia Cố thiếu tướng cũng đã nói rồi, muốn để lão đại anh vào trong đội của anh ta học tập, tin tức này đã sớm truyền khắp nơi rồi, chắc chắn là Hoàng Ngự Thịnh hận thù ganh ghét nên mới như thế." Bắc Cẩm ngay lập tức nói.

"Vậy thì mặc kệ anh ta, chúng ta đi thôi, đến lúc tập hợp rồi." Không có thời gian và tinh lực để đoán đo liệu có phải luôn có người căm thù mình hay không, Thiên Lạc nhanh chóng vào tập hợp.

"Được rồi, tham quan cơ giáp đến đây thôi, chúng ta đi xem thử chiến giáp. Các anh cũng biết, điều khiển chiến giáp đòi hỏi sức mạnh tinh thần rất dũng mãnh, đến lúc đó, chiến giáp sẽ chủ động lựa chọn các anh, người được chọn, sẽ tiến hành huấn luyện trọng điểm, các anh đều phải nắm bắt cơ hội thật tốt." Nói như thế, Lý Phong cũng mang theo mọi người, rất nhanh đã đến trước một cánh cửa kiên cố, sau khi nhập mật mã vài lần, cuối cùng cánh cửa trước mắt mới được mở ra.

Vô cùng mong chờ, khi Thiên Lạc nhìn thấy chiến giáp thật sự ngay trước mắt, đáy mắt kia cũng theo đó mà tỏa ra hào quang của sự kích động.

Chiến giáp ở trước mắt không giống với cơ giáp đều là một màu trắng bạc, mà có màu sắc khác nhau, đỏ rực như lửa, xanh thẫm như băng, mỗi một chiếc đều lớn hơn cơ giáp gấp hai lần, khí thế càng không phải cơ giáp có thể so được, ánh sáng phát ra từ kim loại rắn chắc chỉ nhìn thôi đã cảm thấy hùng lực trong người, không kim được sự kích động!

Không những là Thiên Lạc, tất cả những học sinh có mặt tại đó đều vô cùng kích động, mỗi một người đều tò mò nhìn những chiến giáp ở trước mắt, trong mắt viết đầy chữ hiếu kỳ.

"Được rồi, không phí lời nữa, học sinh của học viện Hoan Vũ tiến hành lựa chọn trước, bắt đầu từ lớp A." Lý Phong nói ngay.

Ngay lập tức, những người trong lớp A của Hoàng Ngự Thịnh đã bước ra khỏi hàng và đứng nghiêm.

Lần này đến đây chỉ là những người năm nhất, cho nên, lớp của Hoàng Ngự Thịnh mới là lớp đứng đầu.

Trước khi đi về phía chiến giáp, tầm nhìn của Hoàng Ngự Thịnh, rất nhanh đã lướt qua người Thiên Lạc, ngẫm mang theo sự khiêu khích.

Không ngờ thực sự trở thành kẻ địch của tên Hoàng Ngự Thịnh này, Thiên Lạc cũng chỉ lạnh lùng liếc nhìn tên nhóc một cái.

Ánh mắt của hai người chỉ giao nhau một chút sau đó đã trực tiếp rời khỏi, không quá gay gắt.

Thực ra cuộc thi vô cùng đơn giản, chỉ cần bước qua trước mặt chiến giáp, nếu như chiến giáp đã lựa chọn thì sẽ có phản ứng.

Những người ở lớp A đều mang trong người tâm trạng bất an, từng người một nối nhau đi đến, nhưng những chiến giáp kia lại không hề có phản ứng gì.

Tuy có chút thất vọng, nhưng cũng là lẽ đương nhiên.

Những người có thể điều khiển chiến giáp, thực sự đều là những người nghịch thiên, trong ngàn người nhiều nhất cũng chỉ một hai người, nếu không có cũng là chuyện bình thường.

Mà ngay vào lúc mọi người đều cảm thấy ừ ừ, Hoàng Ngự Thịnh nhanh chóng đi về phía trước.

Gương mặt như búp bê vô cùng non trẻ, Hoàng Ngự Thịnh có một đôi mắt long lanh màu trà, làn da trắng ngần và đôi môi đỏ hồng, mái tóc ngắn hơi xoắn, khiến cả người anh ta trông đáng yêu như một búp bê, đúng chuẩn một chính thái.

Chương 102: Chối lóa đến mù mắt các người (9)

Chỉ có điều, biểu cảm trên gương mặt của tiểu chính thái này lại không hề có một chút đáng yêu nào, ngược lại phải nói là lãnh khốc, sự lãnh khốc toát ra từ trong xương cốt.

Nét lạnh lùng tàn khốc đó khiến người khác hoàn toàn không dám xem thường tên Hoàng Ngự Thịnh này.

Đặc biệt là đôi mắt kia, từ nét trong suốt toát ra ánh sáng chết chóc âm u lạnh lùng, không chịu khuất phục tựa như một mãnh thú, nếu như có người bị lừa bởi vẻ ngoài của anh ta, thì sẽ bị anh ta một phát cắn chết, ngay cả xương đều sẽ bị gặm vụn.

Nghĩ đến trước đây đã có một học sinh năm ba của học viện Hoan Vũ, nói trông Hoàng Ngự Thịnh như phụ nữ, Hoàng Ngự Thịnh vừa liếc thấy lớp A năm thứ ba của học viện Hoan Vũ, đã một mình đánh cho cái tên bảo hấn giống phụ nữ phải vào phòng giám sát đặc biệt cho những người bị trọng thương, nếu như không phải kỹ thuật y khoa hiện nay tiên tiến, e rằng người đó đã chết rồi.

Vậy nên cho dù Hoàng Ngự Thịnh đáng yêu thế nào cũng không có ai dám nói.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết hoàn toàn khác với vẻ ngoài tinh tế như một thiên sứ, nội tâm của Hoàng Ngự Thịnh chính là một ác ma giết người không chớp mắt.

Lúc này, mọi người nhìn Hoàng Ngự Thịnh đứng lại.

Rất nhanh, ba chiến giáp trong số đó đã phát ra hào quang, sau đó từ từ tỏa ra những tia sáng như những điểm sáng được ngưng tụ, tiếp theo là núm lấy cổ tay của Hoàng Ngự Thịnh ở bên đó.

"Lại có thể được ba chiếc lựa chọn!" Vài phần kinh ngạc, mọi người mang theo ánh mắt khó có thể tin được nhìn về phía Hoàng Ngự Thịnh ở bên này!

Trong chốc lát đã được ba chiến giáp lựa chọn, đây không phải là chuyện mà ai cũng có thể làm được.

Điều này chứng minh, sức mạnh tinh thần của Hoàng Ngự Thịnh vô cùng dũng mãnh, ba chiến giáp đều đang giành nhau, muốn để Hoàng Ngự Thịnh trở thành chủ nhân của chúng!

Trong ánh mắt viết đầy chữ ngưỡng mộ, biết bao nhiêu người đều hi vọng có thể được một chiến giáp chọn trúng, trong chốc lát Hoàng Ngự Thịnh đã được ba chiếc chọn lựa, quả thật quá khiến người khác đỏ mắt rồi!

Chiến giáp cũng được phân cấp bậc, đặt trong căn cứ, cấp bậc tốt nhất là những chiến giáp cấp A, những cấp bậc bên dưới chính là A-, B+, cấp B, B-...

Đương nhiên, trên cấp A còn có cấp S và S+ thậm chí là những cấp bậc cao hơn, còn có cả những chiến giáp trong truyền thuyết, chỉ có điều, những thứ này đều rất hiếm gặp, nhìn ra phía xa, trong căn cứ dường như không có.

Trực tiếp chọn lựa chiến giáp cấp A cao nhất trong ba chiếc, Hoàng Ngự Thịnh nắm bắt được nguồn sáng kéo dài sang đây của chiến giáp cấp A.

Đó là một chiến giáp màu xanh thẫm, lúc này đang ngưng tụ những đường sáng thành một chiếc vòng tay, dừng lại trên cổ tay của Hoàng Ngự Thịnh.

Đến đây, đã được tính là tạm thời nhận chủ rồi.

Nhìn Hoàng Ngự Thịnh ở phía bên kia, trong đáy mắt của mọi người cũng theo đó mà tăng thêm vài phần ngưỡng mộ.

Những người trong lớp A tuy rằng bản thân họ không được chiến giáp lựa chọn, nhưng mà lão đại của họ đã được chọn, nhất thời đều vô cùng kích động, chúc mừng Hoàng Ngự Thịnh không thôi.

Ngay cả Lý Phong ở bên này cũng rất kích động.

Có thể sử dụng chiến giáp, là một chiến lực to lớn!

Ngay lập tức chúc mừng Hoàng Ngự Thịnh, tiếp theo là đến lớp B.

Rõ ràng là không phải ai cũng được lựa chọn thuận lợi, lớp B không một ai được chọn, khiến cho những người trong lớp B cũng có chút ảo não thất vọng.

"Tiếp theo, lớp C." Lý Phong ngay lập tức nói, trong đáy mắt cũng mang theo vài phần mong chờ, nhìn về phía Thiên Lạc.

Lớp C hiện tại không giống với lớp C trước đây nữa, bây giờ cũng không có ai dám cười chê lớp C là phế vật ngay trước mặt, bởi vì tất cả mọi người đều biết, nếu như bọn họ động đến lão đại Thiên Lạc của lớp C, vậy thì họ có thể gặp họa rồi.

Không vội vã, Thiên Lạc và Bắc Cầm đứng tại chỗ cũ trước.

Những người khác của lớp C đi qua, cũng không ai được lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 103: Chối lóa đến mù mắt các người (10)

Điều này khiến những người không được chọn ở lớp A và lớp B đều thờ ra một hơi.

Nói đến cùng, chuyện lớp C là phế vật, đã ăn sâu vào trong lòng người khác, tuy ngoài miệng không nói, nhưng không ít người vẫn cảm thấy như thế.

Nếu như để thua trước học sinh của lớp C, họ vẫn là cảm thấy không dễ chịu trong người.

Nghĩ như thế, mọi người đều nhìn về phía Bắc Cầm và Thiên Lạc.

Bắc Cầm không cần nói, thực lực của anh ta ở lớp A cũng là người nổi bật, chỉ có điều anh ta không muốn vào lớp A mà thôi, cho nên cũng rất có khả năng được chọn trúng.

Cuối cùng Thiên Lạc, là người ưu tú mới nổi, mọi người hiếu kỳ, thực ra cùng lúc cũng mang theo vài phần ý định xem trò vui.

Không giống với người khác, cho dù chiến giáp không lựa chọn họ, họ vẫn có thể đi chọn cơ giáp, nhưng mà Thiên Lạc sẽ không sử dụng hồn lực, nếu như không thể được chiến giáp lựa chọn, vậy thì cô thật sự trắng tay rồi.

Nghĩ đến đây, không ít người cũng hi vọng Thiên Lạc đừng được chọn, như vậy, bọn họ có thể xem trò vui rồi!

"Anh Lạc, chúng ta đi thôi." Bắc Cầm nhìn Thiên Lạc.

"Ừ." Gật gật đầu, ngược lại Thiên Lạc không khăn trương như thế.

Không được chọn cũng không sao, sớm muộn Thiên Lạc sẽ mở phong ấn hồn tuyền của cô, đến lúc đó, cho dù là dùng cơ giáp, Thiên Lạc cũng có niềm tin còn vững mạnh hơn so với những người sử dụng chiến giáp.

Mà chính là ngay vào lúc này, có hai tia sáng đang náu ẩn ở cổ tay của Bắc Cầm ở bên đó.

Chiến giáp màu xanh thẫm và màu vàng kim điều đã lựa chọn Bắc Cầm.

Đều là cấp A-, Bắc Cầm mỉm cười, không hề do dự mà lựa chọn chiến giáp màu vàng kim kia.

"Anh đây, thật là phô trương." Thiên Lạc thấy chiến giáp màu vàng kim quả thật là một chiến giáp có thể chói lóa làm mù mắt người khác, nhìn Bắc Cầm nói.

"Làm người mà, có thể huênh hoang bao nhiêu thì huênh hoang." Vòng tay màu vàng kim xuất hiện trên cổ tay của Bắc Cầm, Bắc Cầm cũng nhìn về phía Thiên Lạc, "Anh Lạc, anh thì sao?"

Bình tĩnh đứng tại chỗ cũ, Thiên Lạc nhìn chiến giáp ở trước mặt không hề có động tĩnh gì, con ngươi tối đen từ từ khép lại, khoé môi cũng cong lên tạo thành một nụ cười điềm nhiên, "Xem ra tôi không may mắn được như anh rồi."

Tình huống mà mọi người trong lớp C không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra rồi, họ đều mang theo vài phần lo lắng nhìn Thiên Lạc.

Không hề có một chút thất vọng, Thiên Lạc có thể bình tĩnh đón nhận.

Chỉ có điều, những người khác không buông tha Thiên Lạc dễ dàng như vậy.

Chỉ nhìn thấy lão đại của lớp B trực tiếp cười thành tiếng, "Ha ha ha, cái gì mà lão đại của lớp C, còn không bằng một tiểu đệ Bắc Cầm! Thiên Lạc, tôi xem anh vẫn là nên nhường chức lão đại này đi, với một phế vật như anh, còn có mặt mũi làm lão đại, anh cũng thật không biết xấu hổ!"

Vốn dĩ Hoàng Ngự Thịnh có được chiến giáp, bản thân không có được, lão đại lớp B vẫn còn không can tâm, lúc này nhìn thấy Thiên Lạc cũng không có, ngay lập tức không nhận được mà vui mừng, cười vang thành tiếng.

Nghe thấy lời của lão đại lớp B, mọi người trong lớp C giận dữ, Bắc Cầm càng giận hơn, "Mẹ nó mi vừa nói cái gì?!"

Lão đại lớp B nói những lời này rõ ràng chính là muốn chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Lạc và Bắc Cầm!

Ngay vào lúc Thiên Lạc cũng đang híp mắt gay gắt, một bóng đen xuyên nhanh trong không trung, ra tay tuyệt tình, vừa nhanh vừa tàn độc, một cước truyền đến một tiếng vỡ nát giữa không trung, tiếp theo là ánh nhìn hung ác như một tử thần, trực tiếp đá vào gương mặt dương dương tự đắc của lão đại lớp B, khiến cho hắn không có cơ hội rên lên một tiếng, cả người trực tiếp văng ra ngoài!

Mặt mũi đều bị đá đến biến dạng, trong miệng răng gãy máu trào ra, lão đại lớp B ngã trên mặt đất sống chết không rõ, sự công kích mạnh mẽ dữ dội này giống như đã thú khát máu, khiến cho đáy mắt Thiên Lạc cũng ngưng trọng một chút, nhìn về phía Hoàng Ngự Thịnh vừa mới ra tay tàn độc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chối lóa đến mù mắt cách người (11)

Hoàn toàn khác với vẻ ngoài chính thái, Hoàng Ngự Thịnh vừa ra tay, nhanh đến khiến Lý Phong không kịp phản ứng!

Trong sự tàn độc mang theo sát khí, cái tên Hoàng Ngự Thịnh này, thực sự đã nổi giận rồi, cảnh anh ta hung hãn quả thật giống như một dã thú, cú công kích đó, khó tránh được sự mạnh mẽ dữ dội, khi mọi người phản ứng trở lại, lão đại lớp B đã văng xa ra ngoài, máu me khắp mặt, mắt trợn trắng mà hôn mê.

Ngay cả Thiên Lạc cũng biết, nếu như trong tình huống không hề phòng bị cô phải đánh nhau với tên Hoàng Ngự Thịnh này, cũng là không phân thắng bại.

Nghe thấy lời đồn và tận mắt chứng kiến, là hai khái niệm không giống nhau, dù cho vừa nãy toàn bộ nhất cử nhất động của Hoàng Ngự Thịnh thu vào tầm mắt, Thiên Lạc cũng rất khó để tưởng tượng ra, cái tên Hoàng Ngự Thịnh này trông thì gầy nhỏ, lại có thể có sức mạnh bạo phát lớn thế kia.

Đúng thật là con người không nên nhìn vẻ bề ngoài.

Giống như dã thú, đáy mắt của Hoàng Ngự Thịnh hừng hực lửa giận, giọng nói dễ nghe nhưng lại âm trầm mang theo sự âm u, "Một phé vật thôi, còn nói nhiều như vậy."

Giọng điệu lạnh lùng, khiến cho tất cả mọi người nhìn Hoàng Ngự Thịnh, đều giống như nhìn thấy tử thần!

Cho dù không phải là đối phó với bọn họ, mọi người đều cảm thấy kinh hãi

Không hổ danh là người mạnh nhất trong tất cả học sinh năm hai, thực lực này, cũng quá nghịch thiên rồi!

Chẳng trách mọi người đều không dám động vào Hoàng Ngự Thịnh, quả thật vẻ ngoài và nội tâm của người này khác xa!

Mà chỉ trong thoáng chốc, sát khí xung quanh người của Hoàng Ngự Thịnh đã không thấy nữa, cả người khôi phục dáng vẻ lãnh đạm

Không những có thêm vài phần hiếu kỳ đối với Hoàng Ngự Thịnh, Thiên Lạc rất khó hiểu, không phải người này căm thù cô sao, sao lại quay ngược lại giúp cô?

Lời lúc nãy của lão đại lớp B, rõ ràng là đang xem thường Thiên Lạc, muốn chia rẽ quan hệ giữa các học sinh lớp C, khiến cho người làm lão đại là cô mất mặt, Hoàng Ngự Thịnh không thể không nghe ra được, nhưng nếu anh ta đã xem cô như đối thủ, tại sao còn giúp cô?

Không chỉ là Thiên Lạc không hiểu, những người khác có mặt ở đây cũng để lộ ra biểu cảm như nhìn thấy ma quỷ.

Đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, người của lớp A đều có thể nhìn ra, lão đại của bọn họ căm ghét Thiên Lạc, nhưng mà, lại có thể ra mặt giúp Thiên Lạc? Thật là khó hiểu!

Hoàng Ngự Thịnh vẫn dáng vẻ lãnh đạm đó, không giải thích một câu nào, vẫn điềm nhiên đứng tại chỗ cũ.

Thấy thủ đoạn tàn độc này của Hoàng Ngự Thịnh, những người khác đều không dám tiếp tục suông sã.

Lý Phong cũng hết cách với Hoàng Ngự Thịnh.

Hoàng Ngự Thịnh là trụ cột năm hai của học viện Hoan Vũ, thực lực cường hãn, nếu như loại anh ta ra khỏi lần tập huấn này, vậy thì đối với học viện Hoan Vũ mà nói, sẽ là một tổn thất rất lớn.

Vừa đánh nhau thì sẽ bị loại khỏi lần tập huấn này, đây là một phép tắc mà hầu hết mọi người đều phải tuân thủ, nhưng mà phép tắc trước mặt kẻ mạnh, chẳng qua chỉ là để ngấm mà thôi.

Những người ở học viện Đế Sur đều là bị một cuộc tàn độc của Hoàng Ngự Thịnh làm cho kinh hãi đến ngây người, từng gương mặt nhìn nhau, đều không dám nói chuyện, sợ rằng người tiếp theo bị đánh chính là họ.

Một cuộc như vậy, người bình thường không đỡ nổi, họ còn chưa muốn chết.

Lý Phong cho lão đại lớp B thuốc trị thương, giữ lại mạng của hắn, sau đó khinh thường nói, "Lớp B, mang người đến phòng y tế."

Nhìn người lớp B loay hoay mang người rời đi, Lý Phong cũng chỉ nhìn Thiên Lạc một cái, "Thiên Lạc, mấy cậu cũng trở về đi."

Gật gật đầu, Thiên Lạc vừa định bước đi, một luồng khí, từ phía xa truyền đến, khiến cho Thiên Lạc giống như bị tập kích vào linh hồn, cả người đều run rẩy trong một chốc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Chối lóa đến mù mắt các người (12)

Ngẩng đầu lên mang theo vài phần kinh ngạc, trong lòng của Thiên Lạc đột nhiên có một chút khao khát và kích động. Giống như biết có vật gì đó ở phía xa, Thiên Lạc vội vàng chạy theo hướng đó.

"Thiên Lạc? Cậu đi đâu vậy, không thể chạy bừa!" Lý Phong khó hiểu nhìn Thiên Lạc, thấy Thiên Lạc nhanh chóng đi lướt qua những chiến giáp trước mặt, vội vã chạy đến một góc.

Chỉ nhìn thấy một chiếc vải dày màu trắng đang phủ lên một vật to lớn giống như chiến giáp, trên đó đã bám một lớp bụi, rõ ràng là đã rất lâu không ai động đến.

"Đây là vật gì?" Mọi người xôn xao bàn luận, ngay cả Lý Phong cũng không biết rốt cuộc vật ở trước mắt là gì.

Ngầm cảm nhận được một lực hút, Thiên Lạc nhìn vật to lớn ở trước mắt, không hề do dự mà đưa tay ra, sau đó kéo tấm vải trắng xuống.

Bụi thì nhau bay tứ tung, một chiến giáp so với cơ giáp bình thường còn lớn hơn một vòng.

Xám trắng và hoàn toàn không hề có bất kỳ ánh sáng nào, chiến giáp trước mắt tuy rất lớn, nhưng lại cũ kỹ đến hoàn toàn không hề phản chiếu một tia sáng nào, mang theo vô số vết gỉ sét, được đặt rất lâu ở nơi này, một lớp bụi như đã len vào bên trong, khiến cho chiến giáp trước mắt nhìn thế nào cũng khó coi, hoàn toàn không hề mang đến cảm giác khí phái giống chiến giáp bình thường.

"Đây là vật gì, tồi tàn cũ kỹ." Vẫn dĩ còn đang mang theo vài phần mong chờ, nhưng những học sinh có mặt nhìn thấy chiến giáp hoàn toàn giống như một vật bỏ đi ở phía trước, còn khó coi như thế, trong thoáng chốc, trong mắt đều cùng nhau mang theo vài phần chán ghét.

Hoàng Ngự Thịnh cũng nhìn chiến giáp trước mắt, sau đó nhìn những chiến giáp xung quanh, chậm rãi nói, "Chiến giáp này, không được đánh dấu cấp bậc."

Nghe Hoàng Ngự Thịnh nói, lớp A ngay lập tức đã có người mở lời, "Lão đại, đồ vật cũ kỹ này, anh xem cũng đã gỉ sét rồi, còn không bằng những cơ giáp bình thường, có chỗ nào xứng với chiến giáp chứ, thứ bỏ đi này, đương nhiên không có cấp bậc rồi!"

Những người có mặt đều cảm thấy như vậy, từng người gật đầu nói tiếp nhau, trong đáy mắt mang theo vài phần chán ghét.

"Lão đại, chúng ta đi thôi, đây là một chiến giáp vô dụng." Cao Nham nhìn Thiên Lạc ở bên này, ngay lập tức nói.

Nhưng Thiên Lạc lại đứng tại chỗ, không hề động đậy.

Đứng trước mặt chiến giáp, đột nhiên trong lòng Thiên Lạc cảm thấy có một loại kích động và khao khát.

Hoàn toàn là cảm nhận theo ý thức, khiến cho Thiên Lạc không thể kiềm chế được khao khát trong lòng, không thể chờ đợi được, muốn chiến giáp này trở thành đồ vật của mình, do mình sử dụng.

Nghĩ đến đây, con ngươi tối đen của Thiên Lạc tăng thêm vài phần kiên định, giơ tay về phía chiến giáp tồi tàn.

"Thiên Lạc, chiến giáp này không được ghi trên sách giới thiệu, chắc là không còn năng lượng, cậu đừng làm bừa." Lý Phong không ngờ ở đây lại đột

hiện xuất hiện chiến giáp thể này, ngay lập tức nói với Thiên Lạc.

Nhưng mà, Thiên Lạc lại cố chấp đứng ở chỗ cũ.

Trong lòng có một loại dự cảm, Thiên Lạc có dự cảm, nếu như lúc này cô đi, nhất định sẽ hối hận!

"Nếu như là người gọi ta đến đây, thì hãy ngay lập tức trả lời ta." Thiên Lạc nhìn chiến giáp đó, chậm rãi nói ra.

Ngay vào lúc có người định châm biếm thành lời, nói Thiên Lạc bị điên, xung quanh chiến giáp đó, đột nhiên sáng nên một nguồn sáng hắc ám đen tối, sau đó tạo thành vô số tia sáng, tiếp theo là ngưng tụ lại, biến thành một vòng tay màu đen, vững vàng đeo trên cổ tay của Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chối lóa đến mù mắt các người (13)

Ánh sáng màu đen xuất hiện trong thoáng chốc, một cảm giác áp lực ập đến khiến người khác giật mình, làm gương mặt của những học sinh vốn dĩ định châm biếm Thiên Lạc, đều nổi lên một biểu cảm khó coi, những lời vốn dĩ định nói ra tắt tịt trong chốc lát.

Sau khi tạm thời trở thành chủ nhân của chiến giáp, cảm giác quần bách trong lòng Thiên Lạc rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

"Thiên Lạc, cậu thật sự muốn nhận chiến giáp này sao?" Lý Phong nhìn chiến giáp trước mặt, luôn cảm thấy chiến giáp này không có còn hơn, quả thật là một của nợ.

Nghe Lý Phong nói, Thiên Lạc chỉ khẽ cười, "Giáo quan, anh cũng biết tôi không có cách nào sử dụng cơ giáp, nó chính xác là một đường ra duy nhất hiện tại của tôi, vả lại, tôi cảm thấy nó rất tốt."

Nhìn gương mặt Thiên Lạc tràn đầy ý cười, Lý Phong lại nhìn chiến giáp tòi tàn đến dường như chạm nhẹ là có thể đứt rời ra một cái, bộ dạng vô cùng khó coi.

Không những là Lý Phong, những người khác có mặt ở đây đều lộ ra biểu cảm khinh thường ghét bỏ, trong lòng đều nghĩ, tên Thiên Lạc này thực sự đã bị ép đến đường cùng, lại có thể vì không để bị mất mặt, lựa chọn một chiến giáp phế thải như vậy.

Vốn dĩ không quan tâm người khác nghĩ về mình thế nào, Thiên Lạc nhìn chiến giáp trước mắt, cũng biết chiến giáp đó rất tồi tàn, nhưng niềm yêu thích trong đáy lòng dành cho chiến giáp này, lại hoàn toàn không hề mất đi.

"Hừ, một vật nhỏ bé như này, lại có thể thực sự khiến những người của học viện Đế Sư chúng ta nhận thua sao?" Mà lúc này, lão đại Diệp Tử Khải của năm hai học viện Đế Sư nhìn Thiên Lạc, trong ánh mắt ngầm thể hiện ra ý mặc kệ, sau đó trực tiếp quay người rời đi.

Tiếp theo là đến thời gian chọn lựa của học viện Đế Sư, lại có thể nhiều hơn một người so với học viện Hoan Vũ, học viện Đế Sư bốn người, học viện Hoan Vũ ba người, khoảng cách đã bắt đầu xuất hiện.

Đáy mắt của Lý Phong ngầm mang theo một chút ngưng trọng.

"Được rồi, tiếp theo, tập luyện cơ giáp ngày mai mới bắt đầu, hôm nay cũng không còn nhiều thời gian nữa, chi bằng hãy để bốn học sinh được chiến giáp lựa chọn này, tiến hành thi đấu ngắn trước đi." Lý Phong nói rất nhanh.

Chiến giáp tồn tại không chỉ để ngắm cho vui mắt, sau khi sử dụng chiến giáp, tùy theo mức độ thuần thục trong thao tác của mỗi người, có thể nói là hoa cả mắt, nhiều không thể đếm xuê, đặc biệt là về phương diện tốc độ, có thể nói là nhanh như bay.

Nghe thấy có thể thực sự vào chiến giáp để thao tác, bảy người bao gồm cả Thiên Lạc đều nôn nóng muốn thử.

Còn những học sinh khác thì gương mặt ngưỡng mộ.

"Bởi vì đều là lần đầu thao tác, cho nên sau khi các cậu đi vào, nhớ đóng mô hình công kích của chiến giáp lại, hôm nay chúng ta không thực chiến, chỉ so tốc độ thôi, nhất định các cậu không được làm bừa, phải tuân thủ theo quy định." Lý Phong dặn dò.

Nói nhau đồng ý, bảy người nghe Lý Phong nói tiếp, "Trong căn cứ có một sân tập luyện chuyên để điều khiển chiến giáp, trong sân có đặt ranh giới, vòng quanh sân 30000m, ai đến điểm kết thúc trước, người đó sẽ thắng."

30000m, nghe có vẻ không bao xa, nhưng mà mọi người đều là người mới, muốn điều khiển chiến giáp, còn là tham gia vào cuộc thi có chương ngại vật, là một chuyện vô cùng đòi hỏi kỹ xảo và sức mạnh tinh thần, tuyệt đối không dễ dàng như thế.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc không những không hề căng thẳng, ngược lại càng nôn nóng muốn thử hơn.

Nhanh chóng đi đến trước chiến giáp của mình, Thiên Lạc tập trung, lắng nghe giọng nói của Lý Phong từ từ vang lên ở gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chối lóa đến mù mắt các người (14)

"Lần đầu tiên vào trong chiến giáp, cần phải thể hiện ra bên ngoài sức mạnh tinh thần của các cậu, sau đó mang sức mạnh này dùng vào trong chiếc vòng trên cổ tay của các cậu, tiếp theo nghĩ đến việc tiến vào chiến giáp, thì có thể trực tiếp vào bên trong."

Nghe Lý Phong nói, bảy người đều bắt đầu tìm kiếm nguồn lực tinh thần thuộc về họ.

Sức mạnh tinh thần tồn tại ở ẩn đường, có thể nói là một loại năng lượng vô cùng huyền ảo mơ hồ, muốn tìm ra loại năng lượng này, không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bảy người đều vô cùng nghiêm túc tìm kiếm nguồn năng lượng bên trong cơ thể mình, những học sinh còn lại cũng im lặng không dám làm phiền, mỗi người đều mang tâm trạng hồi hộp, nhìn Thiên Lạc trong số bảy người.

Tại nơi ẩn đường, là một khoảng tối đen, tựa như không đáy, càng không hề có bất kỳ hơi thở nào khác.

Tinh thần của Thiên Lạc ngưng tụ tại ẩn đường, tìm kiếm sức mạnh tinh thần một cách vô định.

Nhưng mà, lại phí công vô ích.

Nghĩ đến lần đầu tiên tìm kiếm sức mạnh tinh thần, là một việc vô cùng gian nan, cùng với việc tiêu hao tinh thần và thể lực, và lại còn phải hao phí rất nhiều thời gian, thậm chí rất nhiều người đều không có cách nào thuận lợi tìm được ngay từ lần đầu tiên.

Nhìn một khoảng không gian tối đen trước mắt mình, Thiên Lạc cũng hoàn toàn không hề có manh mối nào.

Biết cách tìm kiếm không hề có mục đích này cũng là vô dụng, Thiên Lạc quyết tâm dừng lại, tập trung vào cảm nhận khí tức xung quanh, không khí chậm chậm chuyển động bên cạnh Thiên Lạc, một luồng khí tức nhàn nhạt cũng theo đó bay đến.

Huyền ảo mơ hồ, Thiên Lạc cố gắng dựa vào cảm nhận để phát hiện nơi ở của sức mạnh tinh thần, sau đó trực tiếp ra tay, trong thoáng chốc đã nắm bắt được một quang sáng màu trắng bạc.

Chốc lát, ánh sáng chói mắt trực tiếp xuất hiện, Thiên Lạc cũng mang theo vài phần kinh ngạc, mở đôi mắt của mình ra.

Chỉ cảm thấy linh hồn của bản thân dường như bị quang sáng màu trắng bạc này trực tiếp thôi miên, khiến cho Thiên Lạc cảm nhận được một trận trời đất xoay chuyển.

Mà Thiên Lạc cảm nhận được, ở bên ngoài lúc này cô đã tìm kiếm được hơn nửa tiếng rồi.

Bình thường chưa đến một tiếng thì sẽ không kiếm được, Lý Phong rất có kiên nhẫn chờ đợi, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy quanh người Thiên Lạc, bộc phát dữ dội một nguồn sáng màu trắng bạc, sau đó cả người Thiên Lạc biến thân thành một điểm sáng, trực tiếp đi vào bên trong chiến giáp cũ kỹ kia.

Bị tốc độ đáng sợ của Thiên Lạc làm cho giật mình, nhưng mà, càng khiến tất cả mọi người kinh ngạc, theo sau Thiên Lạc, Hoàng Ngự Thịnh cũng vào trong chiến giáp của anh ta.

Mà chưa đầy hai phút, Bắc Cầm cũng thông thả vào trong chiến giáp, trong khi ba người của học viện Hoan Vũ đều đã đi vào chiến giáp, người của học viện Đế Sư vẫn chưa hề có động tĩnh gì!

Lý Phong kích động mà bật cười, trên mặt của học sinh học viện Hoan Vũ cũng viết đầy hai chữ tự hào!

Trong khi ở bên đây, từng người một của học viện Đế Sư đều giống như trông thấy quỷ vậy, để lộ ra biểu cảm kinh hãi, "Người của học viện Hoan Vũ là thứ đồ gì vậy, sao có thể một người nối tiếp một người còn đáng sợ hơn!"

Thấy người của học viện Hoan Vũ từng người một đều đi vào trong chiến giáp, đáy mắt Diệp Từ Khai của học viện Đế Sư bên này cũng theo đó mà hiện một tia âm độc.

Còn ở bên kia, Thiên Lạc cũng mở mắt ra, sau đó kinh ngạc nhìn ra xung quanh.

Đã vào trong chiến giáp rồi, tất cả những kỹ thuật tiên tiến trước mắt, khiến cho Thiên Lạc mở rộng tầm mắt.

Hầu như đang dựa người trên chiếc ghế dễ chịu, tư thế như vậy khiến người khác khoan khoái, lại không bị buồn ngủ, được thiết kế vô cùng hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Chối lóa đến mù mắt các người (15)

Chỉ thấy trên tay chân của Thiên Lạc đều xuất hiện một điểm cảm ứng màu trắng bạc, trước mắt có ba màn hình giống như thủy tinh, trên đó có đủ các loại hệ thống phòng bị và tấn công, thậm chí còn có các loại năng lượng khác cùng với bản báo cáo mức độ tiêu hao.

Cảnh giới màu xanh nhạt, khiến cho người khác cảm thấy vô cùng dễ chịu, mà từ màn hình ở giữa đã có thể nhìn thấy tình huống ở bên ngoài.

Nhưng mà, những thứ này đều là vấn đề nhỏ, trong đây, thực ra còn có một nơi khiến cho Thiên Lạc ngạc nhiên nhất.

Đó chính là, bản báo cáo mức độ tiêu hao của chiến giáp này.

Nhìn từ bên ngoài, chiến giáp mà Thiên Lạc đang ở đã cũ kỹ tồi tàn, bám không ít bụi thì không nói, càng quan trọng hơn là, chiến giáp này có rất nhiều nơi đã bị gỉ sét.

Điều quan trọng ở tuyến giáp chính là tính linh hoạt, các chốt bị gỉ sét và áo giáp bị không khí ăn mòn trong thời gian dài, điều này chắc đã là tiêu hao rất lớn rồi, nhưng mà bản báo cáo đưa ra cho Thiên Lạc, lại hoàn toàn không hề có bất kỳ tiêu hao gì, ngược lại tất cả mọi thứ đều nằm trong phạm vi bình thường.

Đây không phải là một việc kỳ lạ bình thường.

"Ha ha ha, anh Lạc, cảm thấy thế nào, có phải là đặc biệt sáng khoái!" Lúc này, giọng nói của Bắc Cẩm đột nhiên truyền đến, mang theo vài phần hưng phấn.

Rất nhanh, một cảnh giới theo đó nhảy ra, Bắc Cẩm đang ngồi giữa chiến giáp màu vàng kim.

Giữa chiến giáp và chiến giáp có thể giao tiếp với nhau, đặc biệt là học sinh ở cùng một học viện, càng có thể trò chuyện chính chủ.

Nghĩ đến đây, tinh thần của Thiên Lạc dao động, quả nhiên có thể trực tiếp liên hệ người khác, nhìn thấy Hoàng Ngự Thịnh, chỉ có điều, dường như Hoàng Ngự Thịnh không có dự định chào hỏi cô.

Cũng không chào hỏi Hoàng Ngự Thịnh, Thiên Lạc mỉm cười với Bắc Cẩm, "Đó là lẽ đương nhiên, đây là chiến giáp, đương nhiên vô cùng sáng khoái rồi!"

"Anh Lạc, một lát nữa không phải là cuộc thi vượt chướng ngại sao, chúng ta đánh cược đi." Bộ dạng của Bắc Cẩm hào hứng, "Ai thua thì phạt dầu 500 cái, thế nào?"

"Được thôi, anh cứ chờ phạt dầu đi." Nghe Bắc Cẩm nói, Thiên Lạc cũng mỉm cười, sau đó thì nghe thấy âm thanh của máy móc, vừa quay đầu nhìn, là bốn học sinh kia của học viện Đế Sư, cũng đã đăng nhập vào chiến giáp.

"Ừm, xem ra đều đã đi vào thành công rồi, không tồi, bây giờ tôi sẽ đưa các cậu đến đường chạy vượt chướng ngại, chúng tôi ở đây dùng màn hình tinh thể lỏng quan sát các anh, các anh phải nhớ, nếu như xảy ra chuyện gì, tôi đảm bảo người làm trái luật đó vừa xuống chiến giáp, thì sẽ không có lần thứ hai đi vào nữa."

Giọng nói của Lý Phong cũng truyền đến tai của bảy người.

"Vâng." Tất cả đều trả lời Lý Phong, Thiên Lạc nhanh chóng đóng mô hình chiến đấu tấn công của chiến giáp lại.

Theo sự chỉ dẫn của Lý Phong, mặt đất dưới chân nhóm người Thiên Lạc bắt đầu chuyển động, từ từ đưa họ đi xuống phía dưới.

Rất nhanh, một khoảng không gian rộng lớn hiện ra trước mắt bảy người.

"Cạch cạch cạch..."

Đường đua thẳng tắp đã xuất hiện trước mặt họ, vẫn luôn hướng về phía trước, ít nhất cũng dài đến 30000m.

"Trước khi lắp đặt chương ngại vật, các cậu hãy thử điều khiển chiến giáp một chút, tổng cộng đường đua này dài 30000m, các cậu ứng dụng mô hình tự động cực tốc, dùng sức mạnh tinh thần của các cậu, tăng tốc độ của chiến giáp đến mức nhanh nhất, sau đó hẹn giờ, trong 60 giây được tính là đã vượt qua, 50 giây là khá, 40 giây ưu tú." Giọng nói của Lý Phong lại lần nữa truyền đến, nhanh chóng nói với bảy người.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Chối lóa đến mù mắt các người (16)

Mô hình tự động cực tốc, nói trắng ra chính là bản thân nhóm người Thiên Lạc không điều khiển, mà hoàn toàn dựa vào trí tuệ và năng lực của con người để điều khiển chiến giáp, như vậy tuy là tiết kiệm tinh lực của bản thân, nhưng lại hao tổn sức mạnh tinh thần.

Vốn dĩ đã hào hứng muốn thử, Thiên Lạc cũng đã từng học những thứ liên quan đến điều khiển chiến giáp, lập tức cài đặt xong thông qua màn hình điện tử, trong đáy mắt cũng theo đó mà tỏa ra vài tia sáng, nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước.

Không những là Thiên Lạc, sáu người còn lại cũng vô cùng nghiêm túc.

Từ khoảnh khắc họ ngồi vào chiến giáp, nhất cử nhất động của họ đều bị ống kính ghi lại và lưu lên, về sau, đều là tư liệu cơ sở để xem bọn họ liệu có thể tiến vào quân đội của Cố Kinh Thế hay không.

Tuy không phải cuộc thi đấu chính quy, nhưng mà chỉ cần có thể thắng, vẫn có thể được cộng nhiều điểm.

Nghĩ đến đây, những người có mặt đều nỗ lực thêm vài phần.

Phương thức của điều khiển tự động và điều khiển thủ công không giống nhau, phương thức chiến đấu cũng khác nhau, đây chỉ là thời kỳ đầu, chờ đến thời kỳ sau, cần dùng đến hai tay điều khiển để công kích, sau đó dựa vào ý niệm, dùng sức mạnh tinh thần tưởng tượng ra động tác để điều khiển động tác của chiến giáp, thực hiện nhiều việc cùng một lúc.

Cũng là bởi vì không phải ai cũng có thể làm được như vậy, cho nên mới không cách nào sử dụng chiến giáp.

May mà hiện giờ nhóm người Thiên Lạc chỉ mới là thời kỳ đầu mà thôi.

"Chuẩn bị... Bắt đầu!"

Một tiếng phát động của Lý Phong, bảy người đều lao ra khỏi điểm ban đầu trong chốc lát.

Năng lực gần như đáng sợ, khiến cho tốc độ của bảy người đều nhanh đến cực hạn, cảm giác lao như bay khỏi địa điểm ban đầu, khiến trên gương mặt của Thiên Lạc lộ ra một biểu cảm hân hoan!

Khung cảnh ở xung quanh giống như bị cuồng phong quét qua, Thiên Lạc cảm nhận được kỹ thuật tiên tiến như vậy, trên gương mặt cũng nhanh chóng viết đầy vui mừng điên cuồng và hưng phấn!

Mấy mươi giây trôi qua, Thiên Lạc đã đến trọng điểm.

"Tính giờ, tổng thời gian 32 giây."

"Tính giờ, tổng thời gian 35 giây." Sau Thiên Lạc, một giọng nói khác vang lên, Thiên Lạc quay đầu nhìn chiến giáp ở bên kia, nhận ra đó là chiến giáp của Hoàng Ngự Thịnh.

"Tính giờ, tổng thời gian 36 giây." Bắc Cẩm cũng đi theo đến, kinh ngạc nhìn Thiên Lạc, "Anh lạc, anh chạy nhanh đến vậy?"

"Chiến giáp của cậu, không bị tổn hại?" Ở bên kia, Hoàng Ngự Thịnh cũng không kìm nổi sự hiếu kỳ.

"Bản báo cáo không có tổn hại, xem ra cũng thật kỳ lạ, tôi còn tưởng chiến giáp này đã tòi tàn rồi." Thiên Lạc cũng không hiểu điểm này.

Cùng lúc rơi vào im lặng, Bắc Cẩm và Hoàng Ngự Thịnh đều cảm thấy không thể tin được.

"Anh Lạc, tôi thấy tính năng chiến giáp của anh, dường như còn tốt hơn so với chúng tôi..." Bắc Cẩm nói như thế, cũng chủ động đề nghị, "Hay là một lát

nữa chúng ta hợp tác vượt chướng ngại thế nào? Làm chùn nhuệ khí của học viện Đế Sư cho tốt!"

Thiên Lạc biết học viện Đế Sư và học viện Hoan Vũ là kẻ địch với nhau, nếu như có thể làm chùn nhuệ khí của bọn họ vào lúc này, cũng là một việc tốt, ngay lập tức gật đầu đồng ý hợp tác với Bắc Cầm.

"Hoàng Ngự Thịnh, anh thì sao, có hứng thú chứ?" Biết Hoàng Ngự Thịnh không ưa mình, Thiên Lạc cũng không quan tâm, có điều, đây là thời điểm đồng lòng, nếu như để thua học viện Đế Sư, người mất mặt chính là ba người họ, ai cũng đừng mong lo cho thân mình.

"Tôi cũng tham gia." Hoàng Ngự Thịnh nói như thế, gương mặt chính thái đáng yêu cũng đã xuất hiện trên màn hình của Thiên Lạc, biểu cảm vẫn lạnh lùng khó ưa như cũ, "Các anh đừng làm vương chân tôi."

"Anh đừng làm vương chân anh Lạc là được rồi, thời gian của chúng ta còn nhiều hơn của anh Lạc." Bắc Cầm không hề do dự mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chối lóa đến mù mắt các người (17)

Điều khiển chiến giáp, tốc độ vốn dĩ đã nhanh, mỗi một giây, đều là sự chênh lệch.

"Như vậy đã tốt hơn đám ốc sên này rồi." Thiên Lạc nói xong lời này, người của học viện Đế Sư cũng liên tiếp đi đến đích.

Trên gương mặt đều có chút không chịu nổi, ngay cả Diệp Từ Khai đều đã dùng hết 47 giây, sự chênh lệch trong đó, vừa nhìn đã hiểu, càng không cần phải nói, sau lưng anh ta còn có những người chậm chạp hơn.

"Người của học viện Hoan Vũ, các anh đừng quá đắc ý!" Diệp Từ Khai cũng không ngờ đến, tốc độ của ba người trong học viện Hoan Vũ lại nghịch thiên như thế, tuy mạnh miệng, nhưng trong lòng vô cùng hồi hộp.

Tốc độ này, ba người này thật sự chỉ là người mới bắt đầu thôi sao!?

Những binh sĩ bình thường điều khiển tuyến giáp nhiều năm, cũng chưa chắc có tốc độ này của họ, nhanh hơn 1 giây, sức mạnh tinh thần kém nhau không chỉ là nửa sao!

"Yên tâm đi, chúng tôi sẽ chờ đến lúc giành chiến thắng cuộc thi vượt chướng ngại, mới đến đắc ý trước mặt các anh." Bên này, khoe mẽ của Thiên Lạc lập tức cong lên một nụ cười mang chút châm biếm, giọng điệu cương quyết.

"Các anh đừng quá đắc ý, cuộc thi vượt chướng ngại, không chỉ so thực lực với nhau, tuyệt đối chúng tôi sẽ không thua!" Diệp Từ Khai vô cùng không phục, lạnh lùng nói ra câu này từ trong kẽ răng.

"Nếu các anh đã là người của học viện Đế Sư, có niềm tin như thế, vậy thì hãy là đánh cược với chúng tôi." Bên này, đáy mắt của Bắc Cầm tràn đầy hàn quang lãnh khốc, lạnh lùng nói.

"Cược thế nào?" Trong lòng của Diệp Từ Khai có chút hồi hộp, hỏi.

"Rất đơn giản, trong tình huống tuân theo quy cũ, bốn người các anh một tổ, ba người chúng tôi một tổ, chỉ cần bất kỳ người nào trong tổ đến đích trước, thì học viện đó sẽ thắng, kẻ thua cuộc, phải cúi lạy người thắng, gọi ông nội, thế nào, có dám không?"

"Các anh, các anh thật quá đáng!" Diệp Từ Khai chưa nói gì, học sinh tốc độ chậm nhất của học viện Đế Sư đã ngay lập tức quát lên.

"Đúng thế, Bắc Cầm, gọi ông nội gì chứ, thật khó nghe." Thiên Lạc cũng chỉ nói như thế, giọng điệu ngậm ngùi mang theo một chút trầm bổng, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn không hề nề mặt, "Gọi ông nội thì thôi đi, tôi cũng không muốn nhận đám phế vật các anh làm cháu, thôi thì tình nguyện để người thắng đánh người thua ba cái, hoặc là cúi đầu lạy ba cái, cứ tùy tiện lựa chọn, đều được cả."

Bắc Cầm nghĩ ngợi, dường như cảm thấy như thế kích thích hơn, ngay lập tức đồng ý.

Hoàng Ngự Thịnh thì cả buổi không có ý kiến gì.

"Được!" Diệp Từ Khai không thể thua thiệt trong tình huống này, chỉ có thể nhận lời.

Mà ba người khác của học viện Đế Sư cũng đã đồng ý.

Bốn người bọn họ, về nhân số đã chiếm ưu thế, và lại, cho dù thua rồi, cùng lắm là bị đánh ba cái, còn chuyện cúi lạy mất mặt như thế, họ sẽ không làm.

"Được rồi, nếu đã chuẩn bị xong, thì bắt đầu thôi." Sau khi Lý Phong nói xong lời này, từng chướng ngại vật đã bắt đầu xuất hiện trên đường đua lúc này.

Có cái cần phải leo trèo, có cái cần phải bò để đi về phía trước, có cái cần vác nặng, có cái là thử nghiệm áp lực, hệ thống ở trước mắt này, đều chuẩn bị cho cuộc thi vượt chướng ngại.

Đối với người mới, đương nhiên là không thể làm thật quá rồi.

"Chuẩn bị, bắt đầu!" Theo tiếng phát động của Lý Phong, mọi người đều lao ra trong thoáng chốc.

Tốc độ của Thiên Lạc nhanh nhất, trong chiến giáp cũ kỹ này dường như chứa đựng một nguồn năng lượng vô hạn có tốc độ đáng sợ, rất nhanh đã đến trước chướng ngại cần phải leo trèo.

Nhanh chóng đổi mô hình tự động, chuyển thành thủ công, Thiên Lạc đổi mắt nhìn bàn phím thao tác trông như cần điều khiển xuất hiện trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Lóa mù mắt các người 18

Lúc này tay chân màu trắng bạc cũng nổi lên hào quang màu trắng bạc, Thiên Lạc cầm lấy tay lái, tâm thần khẽ động, trong lòng muốn leo lên.

Tay chân cảm ứng liền lập tức truyền đạt ý nghĩ của Thiên Lạc, chiến giáp được ý nghĩ của Thiên Lạc khống chế, sau đó Thiên Lạc mạnh mẽ xoay tay lái điều chỉnh trọng tâm một cái, chiến giáp cũng trở nên mềm mại, một tay nắm lấy leo lên cao, hai chân dùng sức, trực tiếp liền vượt lên trên một chút!

Vững vàng rơi xuống đất, đáy mắt Thiên Lạc nổi lên cuồng nhiệt!

Các thao tác của chiến giáp trước mắt, kỳ thực có chỗ giống với xe đua hiện đại.

Dựa vào tay lái quyết định phương hướng và vị trí trọng tâm, sau đó dựa vào điểm cảm ứng để điều khiển tay chân chiến giáp, hai loại phối hợp lẫn nhau, sau đó liền có thể làm cho chiến giáp hoạt động linh hoạt.

Mặc dù khó khăn hơn đua xe rất nhiều, nhưng vốn có cơ sở, nên Thiên Lạc điều khiển chiến giáp liền có vẻ đặc biệt thuận buồm xuôi gió.

"Ngơ ngác cái gì vậy, đi mau." Hoàng Ngự Thịnh kích động nhìn Thiên Lạc một chút, liền trực tiếp từ vị trí lao ra.

"Anh Lạc, em đi trước một bước." Bắc Cẩm cũng lao ra theo.

"Tôi sẽ không thua hai người các cậu." Lúc này Thiên Lạc cũng cực kỳ kích động, lần thứ hai từ vị trí xông ra ngoài.

Diệp Tử Khải cực kỳ miễn cưỡng, nhìn theo ba người Thiên Lạc.

Thiên Lạc bởi vì có cơ sở nhất định, tốc độ nhanh kinh người, cách Hoàng Ngự Thịnh và Bắc Cẩm, chỉ ít cũng có cự ly 5, 6 trăm mét.

Mà Diệp Tử Khải có thể miễn cưỡng đuổi theo Bắc Cẩm và Hoàng Ngự Thịnh, liền cực kỳ không dễ dàng, cách Thiên Lạc bên kia, có thể nói là xa xa khó với!

"Lão đại, làm sao bây giờ, tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ thua mất!" Người học viện Đế Sư sốt ruột nói.

"Tiên sư nó, lão tử cũng sẽ không bại bởi người học viện Huyền Vũ!" Tức giận gào thét một câu như thế, Diệp Tử Khải trực tiếp mở hệ thống công kích, nhắm vào Thiên Lạc bên kia.

"Đi chết đi!" Đáy mắt nổi lên khát máu, Diệp Tử Khải nói như thế, cũng là lập tức ấn xuống nút bắn!

Nhất thời, một viên đạn đốt cháy trong nháy mắt lao ra, xuyên thấu không khí, mạnh mẽ liền đánh vào chiến giáp của Thiên Lạc!

"Thiên Lạc!"

"Anh Lạc!"

Hoàng Ngự Thịnh và Bắc Cẩm đều là không nghĩ tới, mắt thấy Thiên Lạc bị bắn trúng, sau đó toàn bộ xung quanh chiến giáp đều nổi lên ngọn lửa hùng hục!

Hoàn toàn không nghĩ tới sẽ bỗng nhiên sinh ra biến cố như vậy, Quý Phong cũng là sững sốt.

"Thiên Lạc, Thiên Lạc cậu không sao chứ!" Quý Phong cũng là không nghĩ tới, Diệp Từ Khải lại sẽ bỗng nhiên công kích!

"Tiên sư nó, học viện Đế Sư, các người có xấu hổ hay không, nếu như anh Lạc xảy ra chuyện gì, ông đây nhất định lột da các người." Trong đôi mắt Bắc Cẩm, nhanh chóng nổi lên sát khí dữ tợn, ánh lửa tức giận cũng là nhanh chóng lan tràn.

"Chúng ta trước tiên qua xem một chút." Hoàng Ngự Thịnh nói một câu như thế, sau đó nhanh chóng vọt tới chỗ Thiên Lạc, rồi cùng Bắc Cẩm nhanh chóng dập tắt lửa trên chiến giáp cho Thiên Lạc.

Chỉ có điều, đạn đốt cháy không có dễ dàng bị tắt như vậy, hỏa lửa được khống chế, nhưng vẫn còn lửa nhỏ, bám vào trên chiến giáp.

"Thiên Lạc, cậu không sao chứ?" Hoàng Ngự Thịnh nhìn Thiên Lạc, hỏi.

Chiến giáp Thiên Lạc hơi hơi giật giật, tiếng Thiên Lạc hít vào một ngụm khí lạnh, cũng là truyền tới trong tai của mọi người.

Nhưng mà, Thiên Lạc mới động, chiến giáp của cô, liền bỗng nhiên truyền đến tiếng vang rắc rắc.

Chỉ thấy vết rạn nứt tinh tế dày đặc giống như mạng nhện nhanh chóng che kín toàn bộ chiến giáp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Lóa mù mắt các người 19

Hoàng Ngự Thịnh và Bắc Cẩm sững sốt, Quý Phong và học viên khác vây xem cũng sững sốt, không chỉ có như vậy, ngay cả Thiên Lạc cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc.

"Đây là tình hình gì, vỡ nát?" Trên khuôn mặt Thiên Lạc đều có thêm một chút kinh ngạc, sau đó nghe tiếng vang lên.

Chỉ thấy mặt ngoài chiến giáp của Thiên Lạc, vỏ ngoài kia hoàn toàn vỡ vụn, tiếp theo lộ ra, là vỏ ngoài đen kịt bóng loáng như mặt kính.

Quả thực như là đục hoả trùng sinh, vỏ ngoài kia từng chút từng chút vỡ vụn, rồi từ trong đó lộ ra vỏ ngoài mới.

Rất nhanh, một tầng vỏ ngoài bên ngoài kia đều là toàn bộ triệt để vỡ vụn, một chiếc chiến giáp đen kịt nổi lên ánh sáng đỏ sậm sắc bén, liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người bên.

Còn là chiến giáp lớn hơn bình thường một vòng, toàn thân chiến giáp của Thiên Lạc đen kịt, giống như mặt kính vậy, lóa lên hào quang sắc bén màu đỏ sậm.

Toàn bộ chiến giáp, đều lộ ra một chút hơi thở máu tanh, giống như dã thú, trong nháy mắt có thể từ tại chỗ lao ra, sau đó trực tiếp xé rách con mồi.

Nội liễm rồi lại càn rỡ cao ngạo, chiến giáp trước mắt thả ra hơi thở mà chiến giáp tầm thường không có, có vẻ đặc biệt sắc bén.

Giống như thần binh lợi khí ngủ say đã lâu, bỗng nhiên ra khỏi vỏ, lóa ra ánh sáng lạnh lẽo làm người ta kinh ngạc.

"Đây là tình hình gì, lẽ nào đây mới là dáng vẻ thật sự của chiến giáp này?" Thiên Lạc cũng kinh ngạc, sau đó mắt thấy bên trong điều khiển, cũng kéo dài ra càng nhiều bảng điều khiển, bên trên có càng nhiều hình thức lựa chọn, và càng nhiều hệ thống công kích phòng ngự, hiển nhiên là không giống chiến giáp bình thường.

Hoàn toàn không nghĩ tới sẽ bỗng nhiên xảy ra biến cố như vậy, đầu tiên Thiên Lạc không khỏi ngẩn người, sau đó quay đầu, nhìn về phía Diệp Từ Khải, phát hiện tên khốn kiếp đó đã cách đích đến không xa.

"Những chuyện khác không vội nói, để tôi thắng cuộc thi này trước đã." Thiên Lạc nói thế nào cũng không muốn để Diệp Từ Khải thắng lợi, lập tức dưới tầm mắt gần như sợ hãi của tất cả mọi người, nhanh chóng lao ra, phóng về đích.

Hoàng Ngự Thịnh và Bắc Cẩm lại sững sờ tại chỗ, mắt thấy tốc độ Thiên Lạc còn nhanh hơn vừa nãy, điều khiển cả người chiến giáp đều là điều khiển hết sức quen thuộc, hầu như khiến người ta dùng mắt thường cũng không thể nhìn thấy, trong nháy mắt áp sát Diệp Từ Khải.

Chỉ cảm thấy một sát khí lăng liệt điên cuồng vọt tới, Diệp Từ Khải mới sợ hãi quay đầu, liền bị Thiên Lạc trực tiếp vung một đám, đánh bay ra ngoài!

"A!!!" Trực tiếp kêu thảm một tiếng đau đớn, cú đánh này của Thiên Lạc, vừa nhanh vừa hận, trực tiếp đập vỡ đầu chiến giáp kia, chiến giáp liền kết với

Diệp Từ Khải, trực tiếp bay ra ngoài, đập xuống đất, cuối cùng "ầm" một tiếng, trực tiếp vỡ thành vô số mảnh vụn!

"Các người còn ai dám đi lên trước một bước, kết cục sẽ giống như hần."

Giọng Thiên Lạc lộ ra lạnh lẽo cứng rắn, làm ba người còn lại bên kia chỉ còn cách dừng cuối một bước, cũng cứng ngắc lại, sau đó chết cũng không dám đi về phía trước một bước!

Một đám đập nát một chiến giáp, Thiên Lạc này vẫn là người ư?!

Tất cả mọi người đều kinh sợ, khó có thể tin nhìn Thiên Lạc ung dung thông thả, chậm rãi, đi qua vạch đích.

Thiên Lạc không nói lời nào, không ai dám động, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Thiên Lạc ở trong chiến giáp đen kịt, hoàn toàn kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới Thiên Lạc chọn chiến giáp rách rách rưới kia, lại có uy lực lớn như thế, quả thực đến mức đáng sợ!!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Lóa mù mắt các ngươi 20

Chiến giáp đen kịt, nổi lên ánh sáng màu đỏ tươi, sắc bén đến mức quả thực có thể lóa mù mắt chó của bọn họ!

Quá tuấn tú quá kiêu ngạo!

Bên này, chiến giáp của Diệp Từ Khải bị nổ, thế nhưng có hệ thống tự phòng ngự, nên bản thân Diệp Từ Khải không bị ảnh hưởng quá lớn, chỉ là quần áo trên người đều trở thành một mảnh cháy đen, kiểu tóc vốn hung hăng kia, cũng trực tiếp bị nổ cháy khét trở thành ổ quạ, làm cả người Diệp Từ Khải nhìn qua giống như mối từ trong hầm bò ra, chặt vật tới cực điểm, khiến người ta nhìn anh, sẽ cảm thấy buồn cười.

So sánh với đó, Thiên Lạc bên này lại là oai phong lẫm liệt, một thân chiến giáp đen kịt, lộ ra hung hăng cùng cuồng ngạo, làm cho tất cả mọi người đều gần như sùng bái nhìn Thiên Lạc.

Mà bên này, Bắc Cẩm và Hoàng Ngự Thịnh cũng là chạy tới, quay lại nhìn Thiên Lạc, hiển nhiên đều không thể tin được.

Hiện tại chiến giáp của Thiên Lạc, có thể nói là uy phong lẫm lẫm, vừa xa hoa vừa ngẫu, quả thực so với dáng vẻ rách rưới trước kia quả thực chính là khác nhau một trời một vực, cách biệt quá rõ ràng!

Từ trước tới nay chưa từng gặp qua chiến giáp như vậy, đừng nói là mọi người, ngay cả Thiên Lạc cũng cảm thấy rất hứng thú, chiến giáp này là cấp bậc gì.

"Anh Lạc, đây là tình hình gì vậy, sao chiến giáp này của anh lại lập tức trở nên ngẫu như thế?" Bắc Cẩm nhìn Thiên Lạc hiếu kỳ, trong mắt tràn ngập khen ngợi.

"Cậu tra thuộc tính thử chiến giáp này là cấp bậc gì." Hoàng Ngự Thịnh cũng mở miệng, mơ hồ có thể đoán được, cấp bậc chiến giáp này của Thiên Lạc, chỉ sợ là so với những cấp A bọn họ, còn cao hơn nhiều.

Lần đầu chọn lựa chiến giáp, bình thường có thể chứng minh sức mạnh tinh thần của một người mạnh mẽ, càng mạnh mẽ, liền có thể được chiến giáp càng mạnh mẽ chọn trúng.

Nếu như chiến giáp Thiên Lạc cấp bậc rất cao, như vậy cũng chứng minh, thiên phú của Thiên Lạc rất tốt.

Hoàng Ngự Thịnh nghĩ như thế, ánh mắt nhìn Thiên Lạc, xuất hiện một chút biến hóa.

Trong con ngươi màu trà, không xuất hiện ánh sáng đối địch lạnh lẽo, mà là nổi lên một chút hứng thú và hiếu kỳ.

Vốn Hoàng Ngự Thịnh ngửa mắt Thiên Lạc, bởi vì, anh cảm thấy, một người nhỏ yếu hơn anh, không có tư cách được Cố Kinh Thế ưu ái.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, Cố Kinh Thế nhìn người, quả nhiên không sẽ sai lầm.

Hoàng Ngự Thịnh không phải tiểu nhân như Diệp Từ Khải, anh chỉ cần phát hiện Thiên Lạc thật sự danh bất hư truyền, như vậy, liền sẽ không tiếp tục suy nghĩ phiến diện về Thiên Lạc.

Núi cao càng có núi cao hơn, dù cho không bằng người khác, vậy cũng có thể nỗ lực đuổi theo, mà không phải một mực đổ kị.

Nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của Thiên Lạc, trong lòng Hoàng Ngự Thịnh, càng là đẩy lên ý chí chiến đấu hùng hục.

Anh đã xem Thiên Lạc là đối thủ, thì sẽ không đồng ý bại bởi Thiên Lạc ở một số chuyện, anh sẽ không chơi ám chiêu không đủ tư cách sau lưng, nhưng ngoài những cái này, cũng sẽ không thiếu.

Chỉ có điều, bây giờ Hoàng Ngự Thịnh đối với Thiên Lạc nhiều hơn mấy phần khâm phục và thương thức, thái độ đối với cô, dĩ nhiên không giống trước.

Không biết tâm cảnh của Hoàng Ngự Thịnh biến hóa, Thiên Lạc nhanh chóng điều tra một hồi, phát hiện thuộc tính chiến giáp, đẳng cấp và hiệu suất công kích, các chỉ số hiệu suất phòng thủ, rõ ràng đều trống rỗng.

Đưa thanh thuộc tính cho Bắc Cẩm và Hoàng Ngự Thịnh nhìn một chút, trong lúc nhất thời ba người đều rơi vào trầm mặc.

"Chuyện này, hay là đi tìm Cố thiếu tướng thương lượng một chút, này dù sao cũng là trụ sở huấn luyện của anh, bên trong chiến giáp là tình hình gì, chắc Cố thiếu tướng đều biết." Hoàng Ngự Thịnh quay về Thiên Lạc nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chiến giáp trong truyền thuyết 1

Gật đầu đồng ý, Thiên Lạc nghe được giọng Quý Phong truyền đến, "Được rồi, thi đấu kết thúc, là học viện Huyền Vũ chúng ta thắng, khụ khụ, nếu các người có ân oán cá nhân gì giải quyết một hồi, nên kết thúc huấn luyện, đi về nghỉ."

Quý Phong, nghe vào như đang giục, trên thực tế là dung túng đám Thiên Lạc chấp hành cá cược trước kia.

Quý Phong là huấn luyện viên của đám Thiên Lạc, cũng nhìn ra Thiên Lạc ưu tú, vừa nãy Diệp Tử Khải bỗng nhiên nã pháo, suýt chút nữa hù chết Quý Phong!

"Huấn luyện viên yên tâm, chúng tôi sẽ xử lý tốt." Thiên Lạc nói như thế, đáy mắt nổi lên ý cười tà tử, trực tiếp xoay người, nhú mày nhìn mấy người Diệp Tử Khải trước mặt mình.

"Mày, mày muốn làm gì?" Thực sự là vừa từ Quý Môn Quan trở về, hiện tại Diệp Tử Khải thật sự sợ Thiên Lạc, lúc này khuôn mặt sợ hãi nhìn Thiên Lạc, cả người đều là một bộ biểu cảm sắp bị dọa điên rồi.

"Lần tranh tài này là tao thắng, dựa theo ước định, ngoại trừ cú đâm vừa nãy kia, tao còn phải đánh mày hai lần, nói một chút, mày muốn bị đánh ở đâu? Con người của tao thiện tâm, tùy tiện cho mày chọn." Giọng Thiên Lạc mang theo một chút ý cười, lạnh lạnh êm tai khiến người ta mê mẩn, nhưng lúc này lại làm Diệp Tử Khải cảm thấy một trận sơn cả tóc gáy, ngay cả tóc gáy phía sau đều là run rẩy lên.

"Mày như vậy sẽ làm chết người! Nếu như tao chết rồi, đối với mày cũng không có lợi!" Diệp Tử Khải nhắm mắt nói.

"Mày cũng có thể lựa chọn không chịu đòn, mà là quỳ xuống, dập đầu cho tao." Thiên Lạc cười nói.

Sau đó quay đầu liếc nhìn ba người học viện Đế Sư bên kia, "Bọn mày cũng giống như vậy, không muốn chết liền quỳ xuống dập đầu, nếu không, tao chính là cho bọn mày uống thuốc chữa thương, cũng phải đánh cho bọn mày thương tích đầy mình."

Thiên Lạc từng chữ từng chữ, mỗi chữ đều nói đặc biệt chăm chú, ba người học viện Đế Sư nghe được, tóc gáy cũng là run rẩy lên.

Trên mặt đều là lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ba người kia đều không chút do dự từ trong chiến giáp đi ra, sau đó quỳ xuống, ba người dập đầu cho Thiên Lạc.

Ba người này cũng không phải người ngu, bọn họ đều cực kỳ rõ ràng, nếu như lúc này không quỳ, bọn họ chính là không chết cũng tàn tật!

Diệp Tử Khải cũng biết dưới tình huống bây giờ, anh căn bản không có bất kỳ cơ hội lựa chọn, lập tức cũng chỉ có thể cắn răng, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng, sau đó quỳ xuống, cho dập đầu ba người Thiên Lạc.

Lúc này mới coi như bỏ qua, ba người Thiên Lạc cũng coi như thỏa mãn, lập tức quay về Quý Phong nói, "Huấn luyện viên, xong việc."

"Ừm, đều đi ra đi." Lập tức thả toàn bộ mấy người ra, bọn Thiên Lạc trở lại chỗ phòng Quý Phong và những học sinh khác.

Lúc ba người Thiên Lạc từ trong chiến giáp đi ra, người học viện Huyền Vũ liền từng cái từng cái ý chí chiến đấu sục sôi, trên mặt từng cái từng cái đều lộ ra vẻ kích động, nhìn ba người bên này, từng cái từng cái đều mang theo kính nể.

"Lão đại, anh thực sự là quá tuần tú quá tuần tú!" Cao Nham lập tức kích động kêu lên, tất cả mọi người lớp C cũng đều là kích động nhìn Thiên Lạc, đều cực kỳ kích động!

Thiên Lạc là lão đại của bọn họ, Thiên Lạc Nghịch Thiên như thế, cũng làm cho bọn họ nở mặt!

"Thiên Lạc, cậu tới đây một chút." Ngay lúc hết thấy học sinh đều kích động dị thường, Quý Phong quay về Thiên Lạc vẫy vẫy tay.

Lập tức đi đến Quý Phong, Thiên Lạc và Quý Phong đối diện nhau, trong lòng đã mơ hồ có thể đoán được, Quý Phong đến cùng muốn nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Chiến giáp trong truyền thuyết 2

Nhìn Thiên Lạc, khuôn mặt Quý Phong cũng là biểu cảm không rõ, hiểu kỳ nhìn Thiên Lạc, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm không rõ, "Thiên Lạc, cậu đây rốt cuộc là chuyện gì, cái chiến giáp kia của cậu lại là tình hình gì?"

"Huấn luyện viên, liên quan tới chiến giáp, tôi là người mới, huấn luyện viên cũng không biết chuyện, tôi đương nhiên cũng không biết, tất cả những thứ này đều xảy ra quá đột ngột, ngay cả tôi cũng còn chưa kịp phản ứng, đây rốt cuộc là chuyện gì." Thiên Lạc nhìn Quý Phong, cũng là khuôn mặt bất đắc dĩ.

Cô cũng muốn biết bộ chiến giáp kia của cô đến cùng là tình hình gì, sao hoàn toàn không giống với các chiến giáp khác, thực sự là quá mới mẻ.

"Nơi này là căn cứ quân sự do Cố thiếu tướng quản lý, chuyện cụ thể, tôi cũng biết không rõ ràng lắm, tôi sẽ trình chuyện này cho Cố thiếu tướng, trước đó, cậu chờ một chút, ngược lại mấy ngày nữa, huấn luyện cũng là kết thúc."

"Được, tôi biết rồi." Lập tức gật đầu, Thiên Lạc cũng là tâm thần hơi động, lập tức thu chiến giáp đen trước mắt vào trong vòng tay đen trên cổ tay cô.

Giữa người và chiến giáp có thể ký kết một thứ tương tự như khế ước, hiện tại chiến giáp này đã tiếp nhận Thiên Lạc, cũng có thể được Thiên Lạc tự nhiên thu vào trong không gian trên vòng tay.

Học sinh học viện Huyền Vũ cũng cực kỳ kích động, lập tức tôn sùng ba người Thiên Lạc, Bắc Cẩm và Hoàng Ngự Thịnh, một nhóm người mệnh mệnh cuốn cuộn đi tới căng tin chúc mừng.

Mà người học viện Đế Sư lại là trở nên ảo não, từng cái từng cái đều là không nói lời nào cũng không biểu hiện, chỉ lo mất mặt.

.....

Sau mấy ngày bước vào chiến giáp huấn luyện, lần này ra ngoài huấn luyện chính là triệt để kết thúc.

Đến cuối cùng cũng là tiến hành điều khiển chiến giáp và máy giáp, người sử dụng máy giáp không thể mang máy giáp đi, nhưng nếu là Thiên Lạc, có thể mang chiến giáp đi.

Đương nhiên, nếu là Diệp Tử Khai, chiến giáp bị đưa đi sửa chữa, cũng không có cách nào mang chiến giáp đi.

Ngày kết thúc huấn luyện, tất cả mọi người đều đi tới thao trường, nghe một giọng tà mị lạnh lẽo quen thuộc, nhanh chóng xông vào lỗ tai của bọn họ.

"Lần huấn luyện này, hết thấy học sinh đều cực kỳ nỗ lực, mong là các người sau này cũng có thể tiếp tục mang loại tinh thần này, tôi tuyên bố, lần huấn luyện này, đến đây là kết thúc."

Giọng Cố Kinh Thê trong, lạnh lạnh mơ hồ mang theo một chút lãnh khốc, rồi lại đặc biệt tà mị, giống như rượu ngon say lòng người, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào từ chối, chỉ có thể sâu sắc đắm chìm.

Đều là điên cuồng sùng bái Cố Kinh Thê, sau khi Cố Kinh Thê nói xong đoạn văn này, phía dưới cũng là bùng nổ ra từng trận tiếng vỗ tay, đặc biệt là bạn học lớp C, trên mặt từng cái từng cái đều là tràn ngập kích động, ánh sáng nơi đáy mắt càng có vẻ cực kỳ óng ánh.

Hiện tại lớp C đã hoàn toàn không giống trước, tất cả mọi người đều không uể oải như lúc trước, trái lại đều là ý chí chiến đấu sục sôi, tinh thần tràn trề!

Mà sau khi Cố Kinh Thê nói xong một câu như thế, hơi dừng lại một chút, sau đó thăm thẳm tiếp tục nói, "Những người khác giải tán, Thiên Lạc, cậu theo Tần Sơn, đến phòng làm việc của tôi một chuyện."

Nghe xong Cố Kinh Thê, Thiên Lạc theo Tần Sơn, dưới sự chú ý của mọi người, đi tới văn phòng Cố Kinh Thê.

Văn phòng Cố Kinh Thê ở tầng cao nhất trụ sở huấn luyện, trần nhà là tinh thể được đặc biệt chế tạo từ kỹ thuật phòng ngự mới nhất, nhìn qua như pha lê, nhưng có thể chống lại công kích của súng đạn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Chiến giáp trong truyền thuyết 3

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông mặc quân phục kia, giống như yêu nghiệt như thế, ngay cả Thiên Lạc cũng không thể không thừa nhận, bề ngoài của Cố Kinh Thế này, thực sự là đẹp đến khiến người thần đều phần nộ.

Quả thực chính là một cái móc treo quần áo, bộ quân phục màu xanh sẫm kia, hoàn mỹ phác họa ra mỗi một đường nét trên người Cố Kinh Thế, trong lúc phát tay, đều là mê người, khiến người ta hầu như nhìn một chút, sẽ sâu sắc sa vào trong tròng mắt sâu thẳm kia của Cố Kinh Thế.

Một yêu nghiệt sống sờ sờ.

"Cố thiếu tướng, anh tìm tôi." Mặc kệ xem bao nhiêu lần, đều cảm thấy Cố Kinh Thế này là yêu nghiệt, Thiên Lạc vẫn đều không quen thuộc được, lập tức chỉ có thể mở miệng trước.

"Tần Sơn, đi ra ngoài." Cố Kinh Thế lạnh lùng ra lệnh.

Tần Sơn rất biết điều, tự giác lui ra phòng.

"Lại đây." Sau khi Tần Sơn đi ra ngoài, Cố Kinh Thế lập tức nói với Thiên Lạc.

Gật đầu đi đến gần Cố Kinh Thế, Thiên Lạc vốn đang duy trì khoảng cách nhất định, nhưng không nghĩ tới Cố Kinh Thế trực tiếp đưa tay, kéo Thiên Lạc tới.

Hoàn toàn không nghĩ tới, đáy mắt Thiên Lạc nổi lên một chút kinh ngạc, lập tức dùng tay chống đỡ trên tay vịn ghế dựa của Cố Kinh Thế, mới tránh khỏi việc ngã vào trong ngực của người đàn ông này.

Nhìn Thiên Lạc lại tự mình chống đỡ, bảo trì cân bằng, trên mặt Cố Kinh Thế không chút biến sắc, đáy mắt sâu thẳm kia, không hiểu sao hiện ra vẻ thất vọng.

Vốn đang cho rằng, có thể kéo Thiên Lạc vào ngực, không nghĩ tới, lại bị Thiên Lạc tự mình ổn định.

Tâm trạng kia chỉ trong chớp mắt, không có bị Thiên Lạc phát hiện.

Tuy rằng Thiên Lạc không thể trực tiếp ngã vào trong ngực Cố Kinh Thế, thế nhưng lúc này Thiên Lạc và Cố Kinh Thế vẫn cách rất gần, Cố Kinh Thế vừa ngẩng đầu, tầm mắt hai người chính là trùng trùng đối đầu, tạo ra đốm lửa vô hình, gần như có thể rõ ràng cảm giác được hô hấp của đối phương.

Thiên Lạc căng thẳng một hồi, Cố Kinh Thế lại không làm gì khác, chỉ hồ hững nhìn cái vòng trên cổ tay Thiên Lạc.

Vòng tay đen kịt, mơ hồ lộ ra một chút ánh sáng lóng lẩy, giống như được kết cấu từ kim loại.

"Cậu thu phục bộ chiến giáp kia." Cố Kinh Thế nói như thế, cũng là kéo dài khoảng cách với Thiên Lạc, nhìn Thiên Lạc, "Hiện tại cậu cảm giác ra sao."

"Không có cảm giác gì đặc biệt." Thiên Lạc nhích nhích, lùi lại một bước, "Cố thiếu tướng, chiến giáp này, đến cùng là gì? Tôi tra xét, thuộc tính của chiến giáp này, rõ ràng đều trống rỗng, hoàn toàn không cho thấy cấp bậc gì."

"Đây là đương nhiên, có thể nói bây giờ cậu có được bộ chiến giáp này, vốn là chiến giáp không có cấp bậc." Cố Kinh Thế bình tĩnh đáp lại.

"A? Còn có chiến giáp không có cấp bậc sao?" Thiên Lạc vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

"Phía trên thế giới này, có rất nhiều chiến giáp cấp bậc đặc biệt, cậu hiện đang nắm giữ trong tay một cái, càng đặc biệt, bởi vì nó vừa bắt đầu sẽ không có cấp bậc, bởi vì, sức mạnh chân chính của chiến giáp này, cần người sử dụng, cũng chính là cậu đi kích phát, chỉ cần cậu trở nên mạnh mẽ, nó sẽ mạnh lên theo."

"Hiện nay mà nói, vẫn không có bất cứ người nào có thể kích thích ra toàn bộ sức mạnh của chiến giáp này. Đầu tiên, người bình thường sẽ không được chiến giáp này tuyển chọn, mặt khác chính là, trời sinh chiến giáp này mang theo tà khí, càng sử dụng đến cuối cùng, năng lượng ẩn chứa trong đó, cũng có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người, trừ phi là người có lập trường và tâm chí kiên định, nếu không, cực kỳ dễ dàng bị chiến giáp này nhiễm tà khí, làm ra chuyện cực kỳ khát máu, triệt để nổi khùng."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Chiến giáp trong truyền thuyết 4

Cổ Kinh Thế nói như thế, nhìn Thiên Lạc, "Thế nhưng, tương tự, chiến giáp này cũng cực kỳ mạnh mẽ, dù sao nó cũng có thể theo thực lực cậu tăng cường mà trở nên mạnh mẽ, đây chính là chiến giáp bình thường không có, dù cho là cùng đẳng cấp, thực lực chiến giáp của cậu cũng là càng mạnh hơn, ngoại trừ tà khí kia thì chiến giáp này gần như có thể nói là hoàn mỹ, có điều, chỉ cần xảy ra vấn đề tà khí kia, cậu liền rất có thể sẽ bị ảnh hưởng đến, sau đó thương tích đầy mình."

Nói đến chỗ này, Cổ Kinh Thế cũng ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói, "Chuyện tôi biết, đều đã nói cho cậu, cậu có thể tự mình lựa chọn, muốn tiếp tục giữ lại chiến giáp này, hay là giải trừ khế ước."

Cổ Kinh Thế, làm đầy mắt Thiên Lạc, nhiều hơn mấy phần trầm tư.

Nhìn vòng tay đen này, kỳ thực từ lúc mới bắt đầu, Thiên Lạc cũng cảm giác được trên chiến giáp kia có hơi thở bất kham.

Tuyệt đối không phải hơi thở mà chiến giáp tầm thường có thể có, kiểu căng khó thuần, khiến người ta không dám sinh ra chút coi thường nào.

Chiến giáp như vậy, suy nghĩ một chút, cũng không phải người bình thường có thể điều khiển.

Nếu như thật sự có thể thu phục chiến giáp này, trợ giúp đối với Thiên Lạc, khẳng định không phải lớn một cách bình thường!

Vòng tay đen, mơ hồ nổi lên tà quang màu máu, lộ ra khí tức khát máu nghiêm nghị và mơ hồ.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Thiên Lạc, lập tức nổi lên một chút nụ cười, "Nếu nó chọn lựa tôi, như vậy, nó chính là đồ vật của tôi, chỉ là tà khí, còn chưa có xuất hiện, tôi sẽ không bị thứ chưa từng xuất hiện dọa đến, càng sẽ không bởi vậy mà sợ hãi."

Từng chữ từng chữ, lộ ra mười phần chăm chú.

Nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc kia của Thiên Lạc, khoe miệng Cổ Kinh Thế cũng là nhấc lên một nụ cười, "Đã như vậy, chiến giáp này, tôi liền tặng cho cậu."

Nghe xong Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc kinh ngạc tròn to mắt, như là gặp ma nhìn Cổ Kinh Thế.

Cổ Kinh Thế này thật sự biết anh đang nói cái gì không?

Một chiến giáp cấp C bình thường, đã là giá trên trời, nếu là Thiên Lạc, tuy rằng được chiến giáp tuyển chọn, có thể mang đi chiến giáp, nhưng những thứ này đều được quân khu ghi chép lại, có ghi chép, đối với bọn Thiên Lạc, chỉ có quyền sử dụng, không có quyền nắm giữ, nói cách khác, chỉ cần quân khu muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể thu chiến giáp lại.

Những người như Thiên Lạc, đều không phải thật sự nắm giữ chiến giáp, người bình thường cũng là mua không nổi chiến giáp đắt giá như thế, cấp bậc C đã là giá trên trời, mà cái của Thiên Lạc này, lại là cấp độ truyền thuyết, giá cả kia, thật khiến người ta không dám tưởng tượng!

"Món quà đắt như thế, tôi không thể nhận." Thiên Lạc rất xác định nói.

ân tình lớn như thế, cô không trả nổi.

Nghe xong Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế lại không vội vã, "Nguyên nhân mà chiến giáp này vẫn luôn đặt ở trong góc, một là không ai có thể được nó tuyển chọn, hai là bởi vì quá mức nguy hiểm, hiện tại cậu vẫn chưa mở ra phong ấn kinh mạch, một khi mở phong ấn, cậu sẽ từ từ trở nên mạnh mẽ, quân khu sớm muộn sẽ chú ý tới cậu nắm giữ chiến giáp này, đến lúc đó, người quân khu cũng sẽ không quan tâm, đến cùng cậu có bị tà khí của chiến giáp này ảnh hưởng hay không, đều sẽ mạnh mẽ, thu lại chiến giáp này. Đến lúc đó, dù cậu muốn chiến giáp này, cũng không thể lại có được nó."

Hết thấy chiến giáp thuộc sở hữu của quân khu, nếu như Thiên Lạc phản kháng bị thu về, vậy coi như là cãi lệnh quân khu, đó cũng không phải là chuyện đùa giỡn.

Nghĩ đến đây, đầy mắt Thiên Lạc cũng là nhiều hơn mấy phần ánh sáng sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chiến giáp trong truyền thuyết 5

"Được, tôi nhận, cứ cho là tôi nợ ân tình của anh." Chính mình cũng cảm thấy nhân tình này thực sự là rất quý, nhưng Thiên Lạc cũng biết, Cổ Kinh Thế nói đúng, đến lúc đó chính phủ mạnh mẽ thu về, Thiên Lạc đúng là muốn khóc cũng khóc không được.

Như là đã sớm biết Thiên Lạc sẽ nhận, Cổ Kinh Thế nhếch miệng lên một nụ cười yêu mị, lập tức cầm lấy sách chuyển nhượng bên cạnh, "Lại đây ký tên, sau đó đặt tên cho chiến giáp của cậu."

Chiến giáp ở quân khu, đều là gọi theo danh hiệu, được người mua đi, sau khi trở thành đồ vật tư nhân, chỉ cần chủ nhân đặt tên, chuyển nhượng chủ sở hữu, sau đó đăng ký vào trong hệ thống chiến giáp.

Không nghĩ tới ngay cả những thứ này Cổ Kinh Thế đều chuẩn bị kỹ càng, Thiên Lạc liếc nhìn Cổ Kinh Thế.

Hồ ly này, hóa ra là có dự tính phạm tội?

Biết Cổ Kinh Thế này khẳng định là nhìn thấu mình không nỡ bỏ chiến giáp, Thiên Lạc hít sâu một hơi, nhìn mình vòng đen trên cổ tay, suy nghĩ nên đặt tên gì cho chiến giáp của mình.

Mà lúc Thiên Lạc nhìn vòng tay suy nghĩ, bên này tầm mắt Cổ Kinh Thế cũng sâu thẳm, nhìn Thiên Lạc.

Trong con ngươi đen nhánh, phản chiếu ra bóng người Thiên Lạc.

Hai người đều không nói gì, lại hoàn toàn không khiến người ta cảm thấy lúng túng, trái lại, Cổ Kinh Thế rất thích như vậy, ở cùng Thiên Lạc.

Từ trước đến giờ quen thuộc độc lai độc vãng, Cổ Kinh Thế chưa từng có suy nghĩ muốn ở cùng người nào.

Thiên Lạc vẫn là người đầu tiên.

Không hiểu sao chính là nhìn Thiên Lạc hợp mắt, Cổ Kinh Thế cẩn thận nhìn Thiên Lạc trước mắt mình.

Da dẻ trắng nõn, kiểu tóc có chút ngắn ngang bất kham, đôi mắt Thiên Lạc nhẹ nhàng buông xuống, lông mi nhỏ dài kia như cây quạt nhỏ vút sáng, ánh mắt trời chiều xuống, tạo thành một mảnh bóng râm nhỏ trên mặt Thiên Lạc, dưới mũi ngọc tinh xảo, là môi đỏ hình dạng đẹp đẽ, hoàn mỹ đến khiến người ta mê mẩn.

Môi mọng của Thiên Lạc, hồng hào, mơ hồ lộ ra mấy phần phấn hồng, giống như thuốc độc trí mạng khiến người ta nghiện, làm Cổ Kinh Thế nhìn, chậm rãi hít mắt, hồi tưởng lại cảnh hồ hấp nhân tạo ở đây biển lúc trước.

Môi Thiên Lạc, mềm mại mà ngọt ngào, gần như là mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ đến đây, Cổ Kinh Thế hầu như có thể hồi tưởng lại, những gì đã xảy ra lúc đó cùng với đôi môi đẹp của Thiên Lạc.

Thực sự là một lần như vậy, ném thử một lần, lại làm cho người ta không cách nào quên được.

Nghĩ tới đây, con mắt Cổ Kinh Thế cũng là nhẹ nhàng nheo lại, màu mắt càng lộ vẻ sâu thẳm.

Mà bên này, Thiên Lạc lại là hoàn toàn không chú ý tới Cổ Kinh Thế ánh, suy tư một hồi, "Àn, tôi nghĩ ra rồi."

Nói như thế, Thiên Lạc quay đầu nhìn Cổ Kinh Thế, nhưng vừa vận nhìn thấy ánh mắt mang ý tứ sâu xa kia của Cổ Kinh Thế.

Nhìn không thấu ý nghĩ trong lòng của Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc chỉ cảm thấy, ánh mắt này của Cổ Kinh Thế, dường như không giống với bình thường lắm..

Mà Cổ Kinh Thế lại hít sâu một hơi, "Nghĩ ra cái gì?"

Cẩn thận nhìn lại, ánh mắt Cổ Kinh Thế đã khôi phục bình thường.

Nghĩ thầm có thể là mình hoa mắt, Thiên Lạc trả lời ngay, "Tôi nghĩ ra tên chiến giáp, gọi là Mạc Tà đi."

Mạc Tà, là tên của thần binh lợi khí cổ đại, Thiên Lạc suy nghĩ một chút, cảm thấy rất thích hợp.

"Vậy thì cái này, điền tên đi." Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc điền xong tên mới của chiến giáp, sau đó kí tên xong, tiếp tục nói, "Những thủ tục còn lại, tôi sẽ để thủ hạ đi làm, từ giờ trở đi, chiến giáp này, chính là đồ của cậu."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Chiến giáp trong truyền thuyết 6

Biết mình nợ Cổ Kinh Thế một ân tình rất lớn, nhưng Thiên Lạc nghe xong lời này vẫn không khỏi cảm thấy cao hứng.

Đáy mắt đen kịt nổi lên một chút mừng rỡ, Thiên Lạc cúi đầu nhìn vòng đen trên cổ tay mình, nhếch miệng lên nở nụ cười vui vẻ.

Nhìn về mặt Thiên Lạc như thế, ánh mắt Cổ Kinh Thế cũng là từ từ trở nên sâu thẳm một chút.

"Thiên Lạc, còn có chuyện liên quan tới mẹ cậu." Cổ Kinh Thế mắt thấy Thiên Lạc mang theo vài phần kích động ngẩng đầu, lập tức nói với Thiên Lạc, "Hiện nay mà nói, thông qua các cách phù hợp, vẫn không có tin tức của mẹ cậu, tiếp đó, tôi đã thông qua các phương thức khác, đi tìm tung tích của mẹ cậu, cậu còn cần kiên trì chờ đợi trong một thời gian ngắn."

Cũng biết chuyện này không vội vàng được, thế nhưng Thiên Lạc vẫn còn có chút hiếu kỳ, "Những phương thức khác là phương thức gì?"

"Muốn có được tin tức, không nhất định phải đi đường chính đạo mới thu được." Cổ Kinh Thế nhàn nhạt đáp lại.

Thiên Lạc cũng là lập tức liền rõ ràng.

ý định của Cổ Kinh Thế, chính là loại hình như chợ đêm

Nói như thế này, kiếp trước Thiên Lạc cũng thường thường tới, chỉ có điều, không biết chợ đêm của thế kỷ 50 này, và chợ đêm của thế kỷ 21, có gì khác nhau?

Nghĩ như thế, Thiên Lạc cũng là nhiều hơn mấy phần hứng thú.

"Cảm ơn Cổ thiếu tướng, có tin tức gì, hi vọng Cổ thiếu tướng ngầm thông báo cho tôi, huấn luyện đã kết thúc, tôi và Cổ thiếu tướng cũng không có cơ hội chạm mặt, đây là số điện thoại của tôi, có tin tức, Cổ thiếu tướng có thể tìm tôi bất cứ lúc nào." Thiên Lạc nói như thế, đưa số điện thoại của mình cho Cổ Kinh Thế, "Thiếu tướng còn chuyện gì khác không?"

Hiện tại điện thoại cực kỳ cao cấp, chỉ nhỏ bằng bông tai, có thể trực tiếp sử dụng ánh sáng cảm biến để chiếu giao diện hoạt động, cực kỳ thuận tiện.

"Ân." Cổ Kinh Thế nói như thế, ngẩng đầu nhìn mặt Thiên Lạc, hơi trầm ngâm, "Không còn, cậu có thể đi trở về."

Lập tức xoay người rời khỏi, Thiên Lạc nhanh chân đi về hướng cửa phòng.

Mà nhìn xem bóng lưng Thiên Lạc, trong con ngươi sâu thẳm của Cổ Kinh Thế mang theo tâm trạng khó hiểu, trước sau đều không dời tầm mắt của mình đi.

Mãi đến tận khi Thiên Lạc rời khỏi đóng cửa lại, Cổ Kinh Thế mới thở ra một hơi thật dài.

Nghe được lời vừa nãy của Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế mới nhớ đến, hôm nay trụ sở huấn luyện liên triệ để kết thúc, Thiên Lạc phải về trường học mình, anh không có cách nào gặp lại được Thiên Lạc.

Chỉ nghĩ tới đây, Cổ Kinh Thế liền thoáng cảm thấy khó chịu đập vào tim.

Đã ý thức được mình thích ở cùng Thiên Lạc, loại cảm giác kia khiến người ta không khỏi thả lỏng, đúng là rất khiến người ta mê luyến.

Vì vậy, Cổ Kinh Thế hiện đang nghĩ đến mình rất nhanh sẽ không có cách nào thường xuyên gặp được Thiên Lạc, trong lòng liền không khỏi nhiều hơn mấy phần bất mãn.

Cổ Kinh Thế ý thức được, anh đã không cách nào nhận được không thể nhìn thấy Thiên Lạc.

Biết rõ ràng Thiên Lạc là đàn ông, lại vẫn không nhận được.

Biết mình không phải thích đàn ông, Cổ Kinh Thế để ý, chỉ là Thiên Lạc, mặc kệ là nam hay nữ.

Trong lòng nghĩ như thế, Cổ Kinh Thế cũng là hiểu rõ.

Mà ngay lúc Cổ Kinh Thế muốn tìm biện pháp tiếp tục chờ ở bên cạnh Thiên Lạc, trên bàn của anh bỗng nhiên nhảy ra một cửa sổ trò chuyện, mặt trên viết là Cổ Mạn Nhu.

Nhẹ nhàng nhú mào, Cổ Kinh Thế ấn xuống nút gọi.

Ngay sau đó, một cô gái xinh đẹp liền xuất hiện trên giao diện cuộc gọi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Chiến giáp trong truyền thuyết 7

Một chiếc váy dài màu trắng, đôi mắt Cổ Mạn Nhu quyền rũ lóe lên chấm chấm ý cười, tóc quần dài màu nâu mang theo một chút lười biếng xõa sau người, mặt trái xoan tinh xảo, tướng mạo kia, càng là có mấy phần rất giống Cổ Kinh Thế.

Chính là vu vật trời sinh, trong giọng của Cổ Mạn Nhu đều là mang theo vài phần ý cười, nghe cũng làm xương người ta đều tê dại theo.

"Kinh Thế, nghe nói huấn luyện kết thúc, sao nào, lớp C biểu hiện tốt không?" Nếu như người lớp C ở đây, nhìn thấy Cổ Mạn Nhu và Cổ Kinh Thế đối thoại, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Không nghĩ tới người hướng dẫn lớp bọn họ, lại quen biết với Cổ Kinh Thế.

Không chỉ quen biết, Cổ Mạn Nhu trước mắt, chính là chị gái của Cổ Kinh Thế.

Chỉ có điều, phần lớn người trong học viện Huyền Vũ, cũng không biết thân phận thực sự của Cổ Mạn Nhu, còn tưởng rằng Cổ Mạn Nhu chỉ là người hướng dẫn lớp có tướng mạo xinh đẹp, tính cách ôn hòa.

"Lớp C, rất tốt." Cổ Kinh Thế suy nghĩ một chút, đưa ra một đáp án như thế.

Cổ Mạn Nhu rất ít khi nghe được Cổ Kinh Thế khen người, cô là chị của Cổ Kinh Thế, biết lớp C có thể có được tán thưởng như vậy, đã là rất hiếm có rồi.

"Xem ra lời đồn là sự thật, bọn nhỏ lớp C, vốn đều là bảo thạch chưa được đánh bóng, chị cũng nghe nói bọn họ biểu hiện không tệ, đợi đến khi bọn họ trở về, chị phải cố gắng khen thưởng bọn họ." Cổ Mạn Nhu cười nói.

"Chị. Chị tìm em có chuyện gì khác sao." Hiểu rõ Cổ Mạn Nhu, Cổ Kinh Thế biết Cổ Mạn Nhu khẳng định không phải là bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này mới gọi điện thoại cho anh.

Bị Cổ Kinh Thế nhìn thấu tâm tư, Cổ Mạn Nhu cười, "Ông nội gần đây vẫn nói, bảo em mang theo Bạch Vũ Tâm tiểu thư, trở về cùng ăn một bữa cơm."

"Không muốn." Không chút nghĩ ngợi liền từ chối, đáy mắt Cổ Kinh Thế nổi lên một chút hàn ý, "Giúp em chuyển lời cho ông già, ông ấy thích Bạch Vũ Tâm, thì tự ông ấy cưới, em sẽ không kết hôn với người phụ nữ kia."

"Kết hôn với Bạch Vũ Tâm, chị và ba mẹ đều biết em không thích, chúng ta cũng đều phản đối việc hôn nhân này, vợ gì đó không quan trọng, mấu chốt nhất chính là em phải thích mới được. Nhưng em dù sao cũng phải tìm một nửa kia ưu tú, mới thật sự lấp được miệng ông nội." Quan hệ của Cổ Kinh Thế và Cổ lão gia từ trước đến giờ không tốt, Cổ Mạn Nhu cũng không coi trọng Bạch Vũ Tâm, nhưng Cổ Kinh Thế từ trước đến giờ không sa vào nữ sắc, bọn họ cũng có chút nóng nảy.

"Nói chung, em sẽ không kết hôn với Bạch Vũ Tâm." Cổ Kinh Thế tùy ý qua loa nói.

Nhìn Cổ Kinh Thế, Cổ Mạn Nhu trầm mặc một chút, sau đó hiếu kỳ nháy mắt mấy cái, "Kinh Thế, có phải em có người mình thích?"

Vốn muốn trực tiếp nói không có, nhưng Cổ Kinh Thế còn không há mồm, bóng người Thiên Lạc liền lập tức hiện lên trước mắt Cổ Kinh Thế.

Ánh mắt rất kịch liệt rung chuyển một hồi, tuy rằng trên mặt Cổ Kinh Thế không có biểu hiện ra, nhưng trong lòng vẫn là mạnh mẽ dao động.

Trong đầu là bóng người Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế biết rõ ràng Thiên Lạc là đàn ông, lại không cảm thấy phản cảm..

"Trời ạ! Thật sự có à, Kinh Thế, không nghĩ tới em bình thường khó hiểu như thế, lại như thế nhanh đã có người mình thích!" Cổ Mạn Nhu chưa từng thấy em trai mình hoảng loạn như vậy, quả thực như phát hiện được đại lục mới, hai mắt phát sáng, "Ai vậy ai vậy, là ai vậy?"

"Không có ai." Cổ Kinh Thế lập tức khôi phục bình tĩnh, "Chị, em có chuyện muốn nhờ chị."

Cổ Kinh Thế lại nhờ mình, vậy thì càng hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc*, *Thiếu Dạy Đồ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Lại là anh 1

Biết mình cứ ép buộc Cố Kinh Thế, khẳng định Cố Kinh Thế sẽ không nói gì, Cố Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, "Chuyện gì?"

Nhìn Cố Mạn Nhu, Cố Kinh Thế đã nghĩ kỹ, phải làm sao để có cơ hội tiếp tục tiếp xúc với Thiên Lạc.

"Đêm nay em mời chị ăn cơm, chúng ta gặp mặt tí mĩ tán gẫu, em sẽ đề tài xế đi đón chị." Cố Kinh Thế cảm thấy, vẫn là gặp mặt nói chuyện tốt hơn.

"Được rồi." Gật đầu đồng ý, Cố Mạn Nhu lại tùy tiện nói hai câu với Cố Kinh Thế, sau đó liền cúp điện thoại.

.....

Ngày hôm sau, Thiên Lạc cũng nhanh chóng thu thập xong hành lý, cùng những người khác của học viện Huyền Vũ, trở lại học viện Huyền Vũ.

Thật vất vả rời khỏi trụ sở huấn luyện, xuống phi thuyền, tất cả mọi người lớp C đều là hít một hơi thật sâu.

Một lần nữa trở lại học viện, học sinh lớp C, trong lòng đều không ghét học viện như trước đây, trái lại đối với sinh hoạt sau này, đều tràn ngập một chút chờ mong.

Hết thấy đều là nhờ có Thiên Lạc, lúc này mọi người lớp C, đều là cảm kích nhìn Thiên Lạc.

Vốn có thể từng người về nhà nghỉ ngơi, thế nhưng một bóng người uyển chuyển, rất nhanh đi tới.

Hôm nay mặc một thân váy ngắn chuyên nghiệp, Cố Mạn Nhu nhìn qua vẫn là hoàn mỹ như vậy, trong đôi mắt lóe lên từng trận ý cười, kiều mị đi đến lớp C, nam sinh lớp khác nhìn thấy đều có chút ước ao.

"Chào mừng mọi người trở về." Cố Mạn Nhu mỉm cười với mọi người, "Tôi đều nghe nói, lần này lớp C chúng ta biểu hiện rất tốt, chủ nhiệm lớp kiều ngạo vì mọi người, đặc biệt là Thiên Lạc và Bắc Cẩm, nghe nói hai người đều được chiến giáp tuyển chọn, thật là lợi hại."

"Cảm ơn chủ nhiệm." Bắc Cẩm nhìn Cố Mạn Nhu, biểu cảm hưng phấn bình thường kia hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi, cười ha ha nhìn Cố Mạn Nhu, đáy mắt tràn đầy ý cười sáng lấp lánh.

Cái này, thực sự là biểu hiện quá rõ ràng.

Thiên Lạc một chút liền có thể nhìn ra Bắc Cẩm thích Cố Mạn Nhu, nghĩ lại, kỳ thực Bắc Cẩm như vậy, ngược lại cũng là chuyện bình thường.

Nam sinh vốn dễ dàng thích chị lớn như Cố Mạn Nhu, đừng nói chỉ là người chị lớn này còn đẹp dễ như thế, có khí chất như thế.

"Những bạn học khác cũng không cần phải nhụt chí, tôi tin mọi người, cho dù là dùng máy giáp, cũng có thể từ từ trở nên mạnh mẽ." Cố Mạn Nhu nói như thế, tầm mắt kia nhìn như lơ đãng đảo qua trên người Thiên Lạc.

Mặc dù là hơi đảo qua một chút, thế nhưng Thiên Lạc có thể hết sức rõ ràng cảm giác được, tầm mắt của Cố Mạn Nhu, rất không bình thường...

"Vì khen thưởng nỗ lực lần này của mọi người, phương pháp giáo dục đặc biệt chuẩn bị một phần khen thưởng cho mọi người. Đi thôi, đều đến thao trường tập hợp." Cố Mạn Nhu tiếp tục cười nói với mọi người.

"Chủ nhiệm, là khen thưởng gì vậy?" Một bên Cao Nham tò mò hỏi.

"Tặng đá, cậu quan tâm làm gì chứ, chủ nhiệm gọi chúng ta đi chúng ta phải mau mau đi, đừng nói nhảm." Bắc Cẩm lập tức giúp Cố Mạn Nhu nói chuyện.

"Ha ha ha, cái này sao, đợi mọi người đến thì biết." Cố Mạn Nhu giả vờ thần bí nói.

"Không chỉ có lớp C, còn có lớp khác, cũng đều đến thao trường tập hợp." Quý Phong cũng là lớn tiếng nói.

Đồng loạt đều đi tới thao trường, mỗi lớp đều xếp hàng dừng lại, mắt thấy Quý Phong lên đài, "Lập tức liền đến lúc tranh tài, vì có thể càng kích thích ra thực lực của mọi người tốt hơn, phương pháp giáo dục đặc biệt mời huấn luyện viên đặc biệt tới cho mọi người."

"Cho mời, huấn luyện viên đặc biệt vừa đến phụ trách quản lý lớp A năm thứ ba, quan quân Bưu Sơn của quân đội đặc chủng."

"Huấn luyện viên đặc biệt vừa đến phụ trách quản lý lớp B năm thứ ba, quan quân Tần Sơn của quân đội đặc chủng."

"Cùng với, huấn luyện viên đặc biệt của lớp C..." Lúc đến phiên lớp C, ánh mắt Quý Phong cũng là phức tạp một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Lại là anh 2

Vừa đến năm thứ ba, bình thường chỉ chia làm lớp A và lớp B, mà lớp C, đều là những người không thể thắng lớp thành công, những kẻ ngốc thiếu sức mạnh đi cửa sau, vì vậy, đến tận năm thứ ba, cũng chỉ có duy nhất Thiên Lạc vẫn còn ở lớp C này.

Lớp C không có phân phối lớp cụ thể, bởi vì bên trong đều là học sinh lưu ban, vẫn được quy là học sinh năm nhất, chỉ có điều, xem tình huống bây giờ của lớp C, mùa hè này qua đi, hẳn là có thể thành công thắng làm học sinh năm hai.

Đây chính là tình hình chưa từng xuất hiện bao nhiêu năm xưa nay, chứng minh lớp C hiện tại, đã hoàn toàn không giống trước.

Mà giờ khắc này, Quý Phong cũng là tiếp tục nói, "Huấn luyện viên đặc biệt của lớp C, thiếu tướng Cố Kinh Thế."

Một lời vừa ra, kinh hãi bốn phía.

Tất cả mọi người đều là một bộ biểu cảm hoàn toàn không nghĩ tới, mang theo vài phần ngạc nhiên, nhìn lớp C bên này.

Người lớp C cũng triệt để kinh ngạc đến ngây người, khó có thể tin nhìn Cố Kinh Thế tuần lững đến yêu nghiệt bên này.

Một thân quân trang làm cả người Cố Kinh Thế nhìn qua đều là tuần lững đến gần như hoàn mỹ, lúc này lông mày trong mắt dường như đầy rẫy một chút sắc bén, trong nháy mắt vừa xuất hiện, liền thu hút toàn bộ sự chú ý của tất cả mọi người.

Người lớp khác ngơ ngác, người lớp C càng là ngây người.

"Từ hôm nay trở đi, tôi chính là huấn luyện viên đặc biệt của lớp C, tôi sẽ nghiêm ngặt huấn luyện lớp C, biến lớp C thành lớp đứng đầu của học viện này." Lãnh khốc nói, giọng điệu Cố Kinh Thế chậm rãi.

Nếu là những người khác, muốn biến lớp C rác rưởi thành lớp số một, chắc chắn sẽ không có người tin tưởng, nhưng người trước mắt là Cố Kinh Thế! Là Cố Kinh Thế tồn tại gần như trong truyền thuyết kia!

Cố Kinh Thế vừa mở miệng, bất kỳ chuyện không thể, cũng sẽ thành có thể.

Tất cả mọi người đều biết thực lực Cố Kinh Thế, xem ra lớp C đã từng là rác rưởi này, thật sự sẽ biến đổi đến mức không ngờ!

Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế, sững sờ.

Người đàn ông này sao lại đột nhiên không kịp chuẩn bị đã đến như thế?

Mà không chờ Thiên Lạc kinh ngạc xong, quyền lên tiếng liền rơi vào trên người Cố Kinh Thế, "Hôm nay nói nhiều như thế rồi, hiện tại, giải tán. Thiên Lạc, cậu ở lại."

Cảm giác được tầm mắt mọi người quét tới, Thiên Lạc ra khỏi hàng, những người khác thì giải tán.

"Cố thiếu tướng, anh đúng là có sở thích khiến người ta đột nhiên không kịp chuẩn bị." Nhìn Cố Kinh Thế, Thiên Lạc không nghĩ tới người này lại bỗng nhiên xuất hiện.

"Tôi huấn luyện lớp C, cậu là lão đại lớp C, sự tồn tại của tôi, đối với cậu mà nói chỉ có lợi." Cố Kinh Thế không chút hoang mang nói.

Thiên Lạc im lặng, biết Cố Kinh Thế nói không sai.

Quân đội đặc chủng dưới trướng Cố Kinh Thế, là quân khu mạnh nhất, có thể thấy được anh huấn luyện binh sĩ rất giỏi, nếu có thể huấn luyện lớp C, nhất định có thể làm lớp C tiến bộ nhanh chóng.

"Tốt thôi, vậy Cố thiếu tướng gọi tôi có chuyện gì?" Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế.

"Mỗi một quan quân đặc biệt đến học viện Huyền Vũ, đều có thể tùy ý chọn một học sinh làm trợ lý sinh hoạt, cậu vốn là trợ lý cuộc sống của tôi, sau kỳ nghỉ này, nhớ đến ký túc xá tôi đưa tin." Cố Kinh Thế lạnh nhạt nói.

Mẹ, cô ngược lại quên chuyện trợ lý sinh hoạt này.

"Tôi biết rồi." Nhìn dáng dấp kia của Cố Kinh Thế, Thiên Lạc cũng không phản kháng, cứ cho là trả lại ân tình lần này Cố Kinh Thế hỗ trợ huấn luyện lớp C.

"Được rồi, cậu về nghỉ ngơi đi." Lần này căn cứ huấn luyện kết thúc, bọn Thiên Lạc có thời gian nghỉ ngơi mấy ngày.

Nhìn Cổ Kinh Thế nói xong lời này liền nhanh chân đi xa, Thiên Lạc cũng là xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Lại là anh 3

Thiên Lạc quyết định lợi dụng lần này nghỉ ngơi mấy ngày, điều tra một chút tâm tích mẹ cô.

Mà việc đầu tiên Thiên Lạc muốn làm, chính là điều tra ra vị trí chợ đêm.

Nghĩ tới đây, Thiên Lạc nhếch miệng lên một nụ cười, nhanh chân rời khỏi.

.....

Hai ngày sau.

Mặt trăng lành lạnh treo lơ lửng ở màn đêm, chấm chấm ngôi sao gần như bị ánh trăng trắng bạc trực tiếp che lấp.

Khu đèn đỏ nổi tiếng nhất thành phố Bắc, Mê Dạ Nhai.

Buổi tối buông xuống, làm Mê Dạ Nhai rơi vào một mảnh xa hoa gần như làm người điên cuồng.

Vô số quán bar nằm khắp nơi trên Mê Dạ Nhai, xe sang mỹ nữ, mở ra một ngày cuồng hoan, đối với rất nhiều người mà nói, màn đêm buông xuống, mới là bắt đầu một ngày.

Theo một cầu thang phủ đầy graffiti, một cửa lớn cách trở huyền ảo bên trong, vệ sĩ mặc tây trang màu đen phép tắc đứng ở cửa, biểu cảm trên mặt cũng là nghiêm túc, hơi thờ cũng mạnh mẽ.

Cửa lớn mở rộng, âm nhạc huyền ảo chấn động màng nhĩ, tiếng nhạc động không ngừng vang lên, tiết tấu mạnh mẽ kia kích thích trái tim người nghe.

Tuần nam mỹ nữ ăn mặc mát mẻ cuồng nhiệt vận vẹo cơ thể trong sàn nhảy, chỗ tối quán bar, nam nam nữ nữ không ngừng dây dưa, bầu không khí đặc biệt cuồng nhiệt ám muội.

Mà giờ khắc này, cửa lớn quán bar mở ra, một bóng người nóng bỏng khiêu gọi nhanh chóng đi vào.

Khỏe miệng dường như nổi lên một vết ý cười nhạt nhẽo, trong nháy mắt mỹ nữ này xuất hiện, liền hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người ở đây.

Váy ngắn ngang ngực màu đen, hoàn toàn phác họa ra mỗi một đường cong trên người mỹ nữ, ngực no đủ, vòng eo nhỏ yếu, đều là vũ khí câu dẫn người.

Tóc xoắn màu đỏ thắm nóng bỏng khiêu gọi tùy ý xõa sau người, khuôn mặt tinh xảo có sự mê hoặc như yêu tinh, một đôi con ngươi đen kịt óng ánh, nhẹ nhàng đảo qua, đủ khiến người điên cuồng.

Mặt trái xoan trắng nõn, mỹ nữ trang điểm nhạt, tuổi non nớt, lại mơ hồ lộ ra mấy phần thành thực mê hoặc, bắp đùi trắng nõn thon dài, giày cao gót màu hồng, từ đầu đến chân, đều là tinh xảo hoàn mỹ.

Trong nháy mắt xuất hiện, chính là lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người ở đây, đặc biệt là các đàn ông ở đây, từng cái từng cái kích động, quả thực muốn trực tiếp trừng rớt con ngươi ra ngoài.

Cầm túi hàng hiệu tinh xảo khéo léo trong tay, khỏe miệng Thiên Lạc nổi lên một chút nụ cười.

Không sai, mỹ nữ gọi cảm nóng bỏng trước mắt này không phải ai khác, mà chính là Thiên Lạc.

Trong quán rượu trước mắt này, càng có thứ có tác dụng hơn chợ đêm.

Chỉ có điều, nơi như thế này, Thiên Lạc không muốn dùng thân phận của cô tới đây.

Nếu thân là đàn ông Thiên Lạc không thể lại đây, như vậy là phụ nữ, liền sẽ không sợ bị người phát hiện.

Tùy ý bất luận người nào cũng không nghĩ tới, thân phận thực sự của cô, kỳ thực là con gái.

Dưới tầm mắt tham lam của vô số người đàn ông, Thiên Lạc đi tới quầy bar, móng tay sơn màu đỏ, nhẹ nhàng trêu chọc mái tóc dài màu đỏ lại ám rượu, mỗi động tác đều cực kỳ khiêu gợi người.

"Vị tiểu thư này, xin hỏi ngài cần gì?" Người pha rượu mỉm cười đi tới.

"Cho tôi một ly martini, tiền tip, dùng cái này đi." Nói như thế, Thiên Lạc lấy ra một tấm thẻ tinh thạch nửa trong suốt, giao cho người pha rượu.

Nhìn thẻ tinh thạch kia, người pha rượu bất ngờ nhủ mảy, sau đó lập tức nói, "Tiểu thư, tôi nhận được của ngài, xin chờ một chút."

Nhìn người pha rượu rời khỏi, thâm ý nơi đáy mắt Thiên Lạc cũng là nhiều hơn mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Lại là anh 4

Thiên Lạc dùng rất nhiều biện pháp, mới tìm được quán bar này.

Nơi này cũng không thật sự là quán bar, hiện tại xuất hiện trước mặt Thiên Lạc, chỉ là nguy trang.

Nơi này, kỳ thực là một sân giao dịch buôn bán tình báo ngầm.

Mà nổi tiếng nhất, đó là ở đây có một máy tính siêu thông minh gọi là Vạn Sự Thông.

Nó là máy tính siêu thông minh vì có thể tự động thu thập tất cả dữ liệu trên Internet, hầu như biết bất cứ chuyện gì ngoại trừ bí mật quốc gia, muốn dùng nó tìm Hoàng Phủ tú tuyết, hẳn là không phải chuyện gì khó.

Chỉ có điều, muốn sử dụng máy tính siêu thông minh này, là cần điều kiện.

Điều kiện thứ nhất, chính là cần xếp hàng.

Vạn Sự Thông mỗi tháng chỉ có thể dùng một lần, người muốn sử dụng nó nhiều vô cùng, vì vậy cần xếp hàng, mỗi một tháng chỉ có mười người xếp hàng.

Mười người này sẽ đều có một miếng thẻ tinh thạch như là vừa nãy Thiên Lạc giao cho người pha rượu.

Mà mười người này phân biệt đi tới quán bar, bắt đầu mười giờ tối, đều có thể đi tìm kiếm vị trí Vạn Sự Thông, người đầu tiên tìm tới Vạn Sự Thông, liền có thể sử dụng Vạn Sự Thông.

Mà điều kiện quan trọng nhất để sử dụng Vạn Sự Thông, chính là người sử dụng cần phải hoàn thành một nhiệm vụ mà Vạn Sự Thông đưa ra.

Nhiệm vụ này cũng là ngẫu nhiên, hoàn thành trong vòng ba ngày, Vạn Sự Thông sẽ trả lời vấn đề, trong vòng ba ngày không xong, Vạn Sự Thông sẽ một lần nữa lựa chọn mười người, sau đó lần thứ hai bắt đầu chọn người, khiến người ta trợ giúp nó hoàn thành nhiệm vụ.

"Tiểu thư, đây là Martini của cô." Người pha rượu mỉm cười đẩy Martini lên trước mặt Thiên Lạc, phía dưới ly rượu đè lên một tấm chip có thể khởi động Vạn Sự Thông.

Chỉ có người đầu tiên dùng chip kích hoạt Vạn Sự Thông, mới có thể biết nhiệm vụ lần này là gì.

Cũng không ai biết đến cùng là người nào trong mười người có thể tìm được Vạn Sự Thông trước, hết thấy đều là không thể xác định, vì vậy, mới càng thêm an toàn.

Có thể thấy được người của sân giao dịch ngầm này, cảnh giác và cẩn thận tới cỡ nào.

Nghĩ tới, Thiên Lạc cũng là liếc nhìn thời gian, phát hiện hiện tại vừa vặn đúng mười giờ tối.

"Cảm ơn." Nhấp một hóp Martini, Thiên Lạc lấy chip, sau đó đi tìm Vạn Sự Thông đến cùng ở nơi nào.

Quá rõ ràng ở đây là không thể có, Thiên Lạc đầu tiên là vòng qua sân nhảy huyền ảo, sau đó đi tới phòng riêng ở nơi sâu xa của quán bar.

Trên người Thiên Lạc mang theo máy dò sóng điện từ đã được ngụy trang thành ly Martini, Thiên Lạc đi tới trước cửa ra vào khẩn cấp, phát hiện sóng điện từ truyền đến từ phía dưới.

Lập tức xuống cầu thang, Thiên Lạc đến phòng dưới đất, sau đó đá bay cửa phòng dưới đất ra.

Trong phòng dưới đất chỉ có một chiếc đèn tối tắt bật sáng, màn hình điện tử tinh xảo giống như thủy tinh nổi lên hào quang yếu ớt.

Khóe miệng lập tức nổi lên một chút nụ cười, đáy mắt Thiên Lạc nhiều hơn mấy phần ý cười, lập tức đưa chip vào bên dưới máy chủ, sau đó mở Vạn Sự Thông.

"Chúc mừng bạn, trở thành người may mắn của tháng này, mời nói ra chuyện bạn muốn biết." Giọng nữ nhẹ nhàng truyền đến, là siêu trí tuệ nhân tạo của Vạn Sự Thông.

"Tôi muốn biết Hoàng Phủ Tú Tuyết hiện tại đang ở đâu, tôi muốn biết vị trí cụ thể của bà ấy." Thiên Lạc lập tức nói.

"Vấn đề đã nhận được, có xác định nhận nhiệm vụ hay không?" Giọng nữ nhẹ nhàng dịu dàng hỏi.

"Xác định nhận." Thiên Lạc không chút do dự.

"Nhiệm vụ lần này, vào trong chi nhánh Mafia nước Ý ở nước nhà, cứu người được chỉ định." Vạn Sự Thông nói như thế, cũng là lập tức đưa ra thẻ nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Lại là anh 5

"Đây là vị trí cụ thể và tư liệu cần thiết để cứu người được chỉ định, mời cầm lấy, giới hạn hoàn thành trong vòng ba ngày, sau khi xác nhận hoàn thành, tôi sẽ trả lời vấn đề bạn đưa ra."

Thẻ nhiệm vụ chỉ to bằng bàn tay, mỏng như tờ giấy, Thiên Lạc lập tức cất vào trong túi xách của mình, "đã rồi."

Sau khi Vạn Sự Thông nghe được Thiên Lạc đồng ý, dưới nền đất liền nổi lên một chút vết rạn nứt, sau đó chậm rãi giảm xuống, đi vào dưới nền đất.

"Đúng là chuẩn bị rất đầy đủ." Nhân nhật nói một câu như thế, Thiên Lạc xoay người định đi, nhưng nhìn thấy mấy người mặc Tây phục, ngực đeo huy chương Lão Ung, xông vào phòng dưới đất.

"Kỳ quái, Vạn Sự Thông đâu?!" Người đàn ông đầu lĩnh nhìn qua như là không khỏi ngẩn người, sau đó liếc nhìn Thiên Lạc, nhất thời cái gì cũng hiểu.

"Tiên sư nó, chúng ta lại tới chậm!" Đôi mắt tam giác của người đàn ông đầu lĩnh kia đặc biệt ảo não nói một câu như thế.

Lạnh lùng nhìn những người này, Thiên Lạc không có hứng thú ở đây dây dưa với bọn họ, lập tức nhanh chân đi ra ngoài cửa.

Tướng mạo Thiên Lạc tinh xảo cảm động, nhìn qua lĩnh động mà lại không mất mấy phần mê hoặc, đặc biệt trên choker lòng người, làm mấy người đàn ông bên này đều nhìn theo, mấy tầm mắt làm căn kia không ngừng đảo qua trên người Thiên Lạc, mơ hồ mang theo một chút mồ hôi, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Thiên Lạc lập tức mạnh mẽ cau mày, đáy mắt cũng hiện ra một chút căm ghét.

Nhưng mà, ánh mắt ngạo nghễ như vậy, lại làm những người đàn ông này càng thêm muốn chinh phục.

"Đứng lại." Người đàn ông mắt tam giác kia lập tức tham lam hít mắt nhìn Thiên Lạc, "Mỹ nữ, lấy được nhiệm vụ liền muốn đi, cũng không dễ như vậy."

Nghe xong người đàn ông này, khóe miệng Thiên Lạc lập tức nổi lên một nụ cười lạnh lùng chế giễu, bước chân không ngừng tiếp tục đi về phía trước.

Loại rác rưởi này, còn chưa xứng nói chuyện với cô.

Nhìn Thiên Lạc lại hoàn toàn không thấy sự tồn tại của mình, người đàn ông mắt tam giác kia cười âm hiểm một tiếng, "Đều lên cho tao, làm tiểu mỹ nữ này biết sự lợi hại của chúng ta! Nhớ kỹ, đừng tổn thương mặt cô ấy, đêm nay, tao muốn cho tiểu mỹ nữ kiêu căng tự mãn này biết sự lợi hại của tao!"

Tiếng cười dâm ô cũng vang lên theo, nghe vào liền khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Lập tức tàn nhẫn nhủu mảy, Thiên Lạc dùng bước lại, lạnh lùng xoay người lại, "Trong vòng ba phút, tao cho mảy vì những câu vừa nói, dập đầu xin lỗi tao."

"Ha ha ha ha, đại gia tôi thích nhất mỹ nữ mạnh mẽ như cô đó, đều lên cho tao, cướp thể nhiệm vụ xong, mấy người chúng ta cùng nhau, chơi nữ nhân này!" Nói đến cuối cùng, đáy mắt của người đàn ông mất tam giác cũng là nổi lên rùng rã khát... vọng.

Không chỉ người đàn ông mất tam giác này, đám đàn ông khác ở đây cũng dùng loại tầm mắt làm cà kìa, nhìn xem Thiên Lạc bên này.

"Ha ha ha, đến đây đi, tiểu mỹ nữ." Một người đàn ông trong đó lập tức đưa tay, liền vồ tới Thiên Lạc.

Trực tiếp rút ra lưỡi dao mình giấu trong váy, Thiên Lạc cười gằn phát tay, trong nháy mắt cắt mất ngón tay của người đàn ông này.

"Lạch cạch" một tiếng, đoạn ngón tay bị đứt của người đàn ông trực tiếp rơi xuống đất, làm sắc mặt người đàn ông kia cứng ngắc, trong miệng cũng là phát ra một tiếng hét thảm.

Lạnh lùng nhìn, Thiên Lạc cũng là trực tiếp hừ lạnh một tiếng, "Thực sự là một đám đàn ông buồn nôn." Trên khuôn mặt đều là đầy rẫy mùi phẫn xem thường, Thiên Lạc nói như thế, cũng đá một người đàn ông khác bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Lại là anh 6

Động tác đặc biệt hung hãn, Thiên Lạc rõ ràng là gây gò yếu đuối, vậy mà trong mỗi một công kích lại đều ẩn chứa sức mạnh gần như đáng sợ!

Đáy mắt đen kịt tỏa ra sát khí vô hạn, Thiên Lạc giơ tay chém xuống, trực tiếp đánh gãy gân tay của hai người trong đó, phé bỏ hai người rồi cũng đá bay hai người này ra ngoài.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra ngoài, những người đàn ông này đều hoàn toàn không có bất kỳ sức lực gì chống đỡ lại, mạnh mẽ ngã xuống đất, ngất đi.

Tiện tay loại bỏ máu trên dao, Thiên Lạc xem thường nhìn người đàn ông mất tam giác, "Quý xuống nhận sai, nếu không, chết!"

Nhìn khuôn mặt lãnh ngạo này của Thiên Lạc, người đàn ông mất tam giác kia cũng là mang theo ngờ ngác, khó có thể tin nhìn Thiên Lạc, trong nháy mắt còn tưởng mình nhìn thấy Tử Thần!

Một người phụ nữ nhìn qua rõ ràng là nhu nhược như thế, sao có được sức mạnh lớn như thế!

"Xin lỗi, là tôi sai rồi, xin cô buông tha tôi." Người đàn ông mất tam giác kia quỳ xuống, đáy mắt nổi lên một tia tàn nhẫn, sau đó trong nháy mắt quỳ xuống đất, móc súng lục ra, nòng súng nhắm ngay Thiên Lạc.

Không cho người đàn ông này cơ hội nỏ súng, Thiên Lạc trực tiếp đá cây súng lục bay ra ngoài, sau đó ném mạnh dao trong tay ra ngoài, cắm sâu vào yết hầu người đàn ông, chặt đứt khí quản.

Làm xong tất cả những thứ này, Thiên Lạc nghe được rối loạn tung bưng, không dám trễ nải thời gian, lập tức lao ra phòng dưới đất, rời khỏi đường hầm khẩn cấp, đứng dịp thấy những người đàn ông như vừa nãy thế, người đeo huy hiệu Lão Ưng, vọt tới.

Thật là xui xẻo muốn chết!

Những người kia nhìn Thiên Lạc cả người đầy vết máu đi ra, đều là ý thức được không đúng, lập tức hô lớn, "Nhanh, ngăn cản người phụ nữ kia!"

Đã đi tới sân nhảy, Thiên Lạc mất thấy những người đàn ông kia vạch đoàn người, vọt thẳng đến chỗ cô.

Hoàn toàn là một bộ dáng vẻ không bắt được cô, liền không bỏ qua.

đuổi tận cùng không buông như vậy, làm đáy mắt Thiên Lạc nổi lên một tia đông lạnh.

"Thực sự là đáng ghét." Thiên Lạc nói như thế, mặc kệ phía sau truyền đến từng trận gậy rối, trực tiếp đá văng cửa lớn quán bar, chạy lên thang lầu.

Ngay lúc Thiên Lạc sắp hoàn toàn lao ra, một bóng người lại bỗng nhiên xuất hiện, che ở trước mặt Thiên Lạc.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, Thiên Lạc hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội phản ứng, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu đối diện một đôi mắt sâu thẳm.

Người đàn ông trước mắt như hợp thể của yêu nghiệt và La Sát, khắp toàn thân đều thả ra mị lực gần như mê người, mặc âu phục màu xám đậm, làm người đàn ông trước mắt nhìn qua càng nhiều hơn mấy phần hơi thở lạnh bạc.

Ngũ quan đẹp trai làm người đàn ông trước mắt này hoàn mỹ không giống người, cho dù nhận nhậ đứng đó, cũng có thể làm cho vô số người vì vậy mà điên cuồng.

Con người sâu thẳm đen kịt như màn đêm, chấm chấm ánh sáng lạnh lẽo sắc bén ở trong đó không ngừng lóe lên, làm người ta có một loại lạnh lẽo tránh xa người ngàn dặm.

Giống như vạn vật thế gian này, đều không lọt nổi mắt xanh của anh, nguy hiểm lại lạnh lùng.

Quả thực là quá quen thuộc người đàn ông trước mắt này, trên thế giới này, người có thể có khí chất và bề ngoài đều hoàn mỹ như thế, ngoại trừ Cố Kinh Thế ra, cũng không còn người thứ hai!

Cố Kinh Thế, tại sao anh lại ở chỗ này!!

Mà lúc Thiên Lạc bất ngờ nhìn Cố Kinh Thế, Cố Kinh Thế không chút biến sắc, tương tự đang nhìn Thiên Lạc.

Đôi mắt tối om om kia, lộ ra ý tứ sâu xa, nhìn chăm chăm Thiên Lạc.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều là im lặng không nói gì.

Nghĩ đến hiện tại mình không phải mặc đồ đàn ông, mà là hoá trang trở lại thành phụ nữ, Thiên Lạc bị Cố Kinh Thế nhìn kỹ, lo lắng bị nhìn thấu, căng thẳng xiết chặt nắm đấm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Lại là anh 7

Đúng là bị Cố Kinh Thế bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mình dọa cho phát sợ, thế nhưng Thiên Lạc vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Trên mặt vốn cũng không hiện ra biểu cảm khả nghi gì, đáy mắt Thiên Lạc đen kịt, hoảng loạn chọt lóe lên, biến mất cực kỳ nhanh, nỗ lực duy trì bình tĩnh của mình.

Nhưng mà, một vẻ bối rối này, lại vẫn không giấu diếm được Cố Kinh Thế.

Cố Kinh Thế có thể nhận lầm ai, cũng sẽ không nhận lầm Thiên Lạc.

Một thân nữ trang, Thiên Lạc không có khí khái anh hùng hùng lực như bình thường, trái lại là nhiều hơn mấy phần quyến rũ độc nhất của tiểu nữ nhân, lãnh ngạo xinh đẹp, xinh đẹp làm tất cả đàn ông đều có thể phát điên vì cô.

Cho dù là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Lạc mặc đồ như này, Cố Kinh Thế cũng xác định, nhất định mình không nhận lầm.

Người phụ nữ trước mắt này, chính là Thiên Lạc.

Trên mặt không chút biến sắc, trong lòng Cố Kinh Thế lại là nổi lên sóng to gió lớn.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn của Thiên Lạc, đây cũng là lần đầu tiên.

Tuy rằng trước kia Cố Kinh Thế cũng từng nghi hoặc Thiên Lạc có phải đàn ông hay không, thế nhưng, vào lúc ấy anh hoàn toàn không xác định, chỉ là lòng nghi ngờ mà thôi, mà hôm nay nhìn thấy Thiên Lạc như vậy đứng trước mặt anh, trong lòng Cố Kinh Thế nhiều hơn mấy phần nhảy nhót.

Chỉ vừa nghĩ đến Thiên Lạc rất có thể là con gái, Cố Kinh Thế liền cực kỳ cao hứng.

Nhưng mà, Cố Kinh Thế còn chưa kịp nhìn kỹ, bên này Thiên Lạc cũng đã giẫm giày cao gót, nhanh chân đi xa.

"Thiếu tướng, ngài đang nhìn cái gì?" Tần Sơn không rõ Cố Kinh Thế đang nhìn gì, hiển nhiên là không nhận ra được, người phụ nữ vừa này là Thiên Lạc.

"Không có gì, trở về thôi." Cố Kinh Thế mắt thấy những người đàn ông mặc âu phục kia từ trong quán rượu lao ra, muốn đuổi theo Thiên Lạc, lập tức tàn nhẫn híp mắt, "Buru Sơn, ngăn cản những người này."

Không biết tại sao Cố Kinh Thế bỗng nhiên không đi vào, Tần Sơn và Buru Sơn cũng không dám hỏi nhiều, mà dựa theo Cố Kinh Thế ra lệnh, lập tức

ngăn cản những người đàn ông Tây phục kia.

Nhìn hướng Thiên Lạc rời đi, Cố Kinh Thế nhẹ nhàng híp mắt, sau đó đốt một điếu thuốc.

Giữa khói thuốc lượn lờ, làm Cố Kinh Thế nhìn qua càng nhiều hơn mấy phần lười biếng và mê người.

Người vừa nãy là Thiên Lạc không sai, Cố Kinh Thế hầu như có thể xác định, Thiên Lạc kỳ thực là phụ nữ, thế nhưng, vì triệt để chứng minh, anh cần phải nhìn thấy chứng cứ càng rõ ràng hơn.

Trong lòng đã nghĩ kỹ phải thăm dò Thiên Lạc như thế nào, khóe miệng Cố Kinh Thế, cũng là nổi lên một độ cong lạnh bạc.

Kỳ thực hôm nay Cố Kinh Thế lại đây, cũng là vì tìm kiếm Vạn Sự Thông, giúp Thiên Lạc hỏi thăm thăm tích Hoàng Phủ Tú Tuyết, bây giờ nhìn lại, Thiên Lạc tự mình ra tay, anh cũng cũng không cần phải ra tay nữa.

Mà bên này, những người kia căn bản không phải đối thủ của Bru Son, rất nhanh liền bị giải quyết, đoàn người Cố Kinh Thế cũng lập tức lái xe rời khỏi nơi này.

...

Thiên Lạc vội vội vàng vàng rời khỏi, tùy tiện đến khách sạn đặt một phòng, sau đó thay đổi quần áo đi ra, lại khôi phục hoá trang đàn ông.

Đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, trái tim Thiên Lạc vẫn là đang thỉnh thoảng nhảy loạn.

Cảm giác hoang mang vừa nãy vẫn chưa hoàn toàn biến mất, Thiên Lạc hít một hơi thật sâu, "Thực sự không nghĩ tới, Cố Kinh Thế lại cũng tới quán bar."

Đúng là cực kỳ bất ngờ, nếu như Thiên Lạc sớm biết được, nói cái gì cũng sẽ tránh khỏi chạm mặt với Cố Kinh Thế.

Không giống những người khác, cho dù khí chất của Thiên Lạc lúc mặc đồ nam và đồ nữ hoàn toàn khác nhau, nhưng muốn phải giấu diếm được Cố Kinh Thế, vẫn là rất khó khăn.

Nhìn dáng vẻ vừa nãy của Cố Kinh Thế, dường như không có phát hiện...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Lại là anh 8

Cũng không đợi được điện thoại Cố Kinh Thế, Thiên Lạc cảm thấy, nếu như Cố Kinh Thế thật sự phát hiện, hẳn là phải hỏi cô chuyện như thế nào, hiện tại còn không có động tĩnh, hẳn là không có phát hiện.

Chỉ có thể an ủi mình như thế, Thiên Lạc không trở về ký túc xá, mà để cho tiện hoạt động, thay đổi khách sạn, mở một phòng nghỉ ngơi ra.

Sau này Thiên Lạc còn nhiệm vụ quan trọng cần phải hoàn thành, vì thế, cũng không thể trở về ký túc xá làm người ta hoài nghi.

Nhanh chóng vào phòng tắm rửa, Thiên Lạc lấy thẻ nhiệm vụ ra, sau đó kiểm tra nội dung cụ thể của nhiệm vụ lần này.

Nhiệm vụ lần này, nói đơn giản, kỳ thực cũng khá là đơn giản.

Chính là phải đến chi nhánh Mafia nước Ý, cứu người cần cứu.

Nhìn tài liệu cận kề của người cần cứu kia, Thiên Lạc nhẹ nhàng híp mắt, nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong hình kia.

Mang theo vài phần tao nhã trời sinh, trên khuôn mặt người phụ nữ trước mắt này, lại nhiều hơn mấy phần anh khí, mái tóc dài cuộn sóng, thành thực lại vừa không quá mảnh mai, khiến người ta nhìn thấy rất hợp mắt.

"Tiêu Vi Vi, nữ. Chỉ có chút tin tức thôi à." Nhìn tin tức ít đến mức đáng thương trên thẻ nhiệm vụ, Thiên Lạc khẽ hừ một tiếng, "Cũng đầy đủ, ngược lại tôi cũng không có hứng thú biết quá nhiều tin tức."

Chỉ cần thuận lợi cứu Tiêu Vi Vi này ra là xong, tin tức dư thừa khác, Thiên Lạc cũng không cần phải biết quá rõ ràng.

Trong lòng đã nắm chắc rồi, Thiên Lạc bắt đầu thật lòng nhìn thẻ nhiệm vụ, giới thiệu về Mafia nước Ý.

Mafia nước Ý, là thế lực hắc đạo to lớn nhất toàn thế giới hiện nay.

Thực lực cường hãn không nói, cũng là tương đối khó đối phó, đặc biệt là boss của Mafia, nghe đồn, được khen là người đàn ông Lucifer sa đọa, thủ đoạn tàn nhẫn, quyết đoán mãnh liệt.

Mà trong phân bộ pháo đài Mafia, tuy rằng không đến nỗi đề phòng nghiêm ngặt như tổng bộ, nhưng cũng không kém gì mấy, muốn xông vào trong đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Có điều không tồi chính là, trong thế nhiệm vụ, có lẽ đánh dấu ra một chút cơ quan cỡ lớn, còn có vị trí của Tiêu Vi Vi này.

Cứ như vậy, cứu viện ngược lại có thể trở nên đơn giản một ít.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cẩn thận nghiên cứu bản đồ.

...

Hai ngày sau, phân bộ Mafia.

Phân bộ ở trên vách núi cheo leo, từ xa nhìn lại giống như một tòa pháo đài thật to, có rất nhiều người mặc áo đen không ngừng dò xét xung quanh, trên mặt đều là vẻ nghiêm túc.

Rất nhanh, trong một bên rừng cây, bỗng nhiên truyền đến một âm thanh vang lên.

"Ai đó!" Lập tức móc súng lục ra, những người mặc áo đen này đều là khuôn mặt nghiêm túc, lãnh khốc hời.

Không có bất kỳ người nào trả lời, trên mặt Mafia mang theo một chút cảnh giác, chậm rãi tới gần rừng cây.

Bụi cây thấp nhanh chóng giật giật, một con thỏ nhanh chóng vọt ra ngoài, nhanh chóng chạy xa.

Nhìn thấy chỉ là thỏ mà thôi, những Mafia này đều thờ phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không chú ý tới một người mang mũ lưỡi trai, nhanh chóng lên vào trong pháo đài.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, chỉ là một con thỏ mà thôi, đều trở lại vị trí của mỗi người đi."

Trốn ở bên trong pháo đài, Thiên Lạc toàn thân áo đen, nghe tiếng đám Mafia phía sau.

Mang khẩu trang màu đen còn có mũ lưỡi trai, tướng mạo Thiên Lạc gần như bị che lấp, cả người nhìn qua đều cực kỳ không bắt mắt, chỉ lộ ra một đôi mắt đen kịt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Lại là anh 9

đáy mắt sắc bén lóe lên từng trận ánh sáng lạnh lẽo, thân hình Thiên Lạc lóe lên, nhanh chóng từ tại chỗ lao ra, dựa theo đánh dấu trên bản đồ, đi về hướng tiêu Vi Vi.

Đầu tiên là đi tới một hành lang sâu thẳm, Thiên Lạc không gấp gáp xông tới, mà là đeo kính nhìn ban đêm có thể nhìn thấy các loại tia sáng đặc biệt.

Chỉ thấy hành lang này nhìn qua không có cái gì đặc biệt, trên thực tế, lại lắp đặt dày đặc các loại sợi cảm ứng vô hình phức tạp, một khi động vào, tia laser sẽ lập tức bắn ra từ trong vách tường.

Tia sáng laser này, có thể nói là thứ đáng gờm của thế kỷ 60.

Nhanh chóng tìm đài điều khiển những tia sáng vô hình này được đánh dấu thẻ trên nhiệm vụ, Thiên Lạc lập tức đóng lại toàn bộ những tia sáng vô hình này.

Như vậy, cho dù đụng vào tia sáng vô hình, cũng sẽ không phát động tia sáng laser.

Thế nhưng, nếu cứ như thế đi tới, vẫn là một con đường chết.

Bởi vì không chỉ tia sáng vô hình có thể phát động tia sáng laser, mà mặt đất trước mắt cũng đồng dạng có thể.

Nhìn mặt đất nhìn như không đáng chú ý trước mắt này, Thiên Lạc biết, chỉ cần chạm đến mặt đất, vượt quá 1.5 giây, tia laser cũng sẽ bị kích động.

Nếu như người bình thường đi tới nơi này, diệt trừ tia sáng vô hình, bình thường sẽ thả lỏng cảnh giác, không phát hiện được cơ quan trên sàn nhà, đến cuối cùng phát động cơ quan, vẫn sẽ bị tia laser trong nháy mắt giết chết.

Thiết kế giao hoạt như thế, chính là vì làm cho người xông vào nơi này, chết không toàn thây.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc chỉnh chỉnh mũ của mình, sau đó tiếp theo lật nghiêng một cái, thời gian bàn tay và hai chân tiếp xúc với mặt đất, mỗi lần đều không vượt quá 1. 5 giây, mới rút cục thuận lợi thông qua hành lang này.

Vững vàng đứng lại, Thiên Lạc cũng không khỏi thở ra một hơi.

Công nghệ cao của thế kỷ 60, đúng là cực kỳ khó chơi.

Nghĩ như thế, Thiên Lạc nhìn máy thu hình cách đó không xa, lấy súng lục bên hông ra.

Nhắm vào máy thu hình, Thiên Lạc bóp cò súng.

“Bằng” một tiếng, có thể thả ra chip nhỏ mang từ trường quấy rầy, kẻ sát trên máy thu hình, có thể làm cho máy thu hình mơ hồ trong giấy lát, mà trong giấy lát này, liền đủ để Thiên Lạc đi qua đó.

Những thứ đồ này, đều là Thiên Lạc dùng tiền tiêu vật mà Thiên lão gia cho, mua được ở chợ đêm.

Những vũ khí này đều đắt tiền và đáng sợ, kỳ thực tiền tiêu vật Thiên lão gia cho cũng không ít, nhưng so sánh với những vũ khí này, vẫn là kém xa lắm.

Còn có rất nhiều vũ khí muốn mua, nhưng bởi vì Thiên Lạc không có tiền mà không thể không từ bỏ.

Triệt để cảm nhận được đau khổ không có tiền, Thiên Lạc nghĩ trong lòng, sau này cô nhất định phải suy nghĩ chút biện pháp, kiếm ít tiền, nếu không, ở trước mặt nhiều công nghệ cao như thế, cô trang bị lỗi thời, không khỏi quá vướng chân.

Nghĩ như thế, Thiên Lạc cũng đã đi tới phòng giam giữ Tiêu Vi Vi.

Trực tiếp đập bất tỉnh một Mafia canh giữ ngoài phòng, Thiên Lạc mở cửa phòng ra, sau đó liền nhìn thấy Tiêu Vi Vi ngồi trên ghế, bị xiềng xích trói chặt hai tay.

"Tiêu Vi Vi?" Kêu Tiêu Vi Vi một tiếng, Thiên Lạc nhìn Tiêu Vi Vi nhắm hai mắt, long nghĩ không phải là người phụ nữ này ngất đó chứ?

Đến gần Tiêu Vi Vi, Thiên Lạc còn chưa kịp đụng tới Tiêu Vi Vi, bên này Tiêu Vi Vi liền đột nhiên mở mắt ra.

Trong mắt hạnh long lanh nước nổi lên một tia sát khí, Tiêu Vi Vi mạnh mẽ đá về hướng Thiên Lạc!

"Cút ngay, đừng đụng tới!" Hiên nhiên xem Thiên Lạc là người xấu, một đá này của Tiêu Vi Vi có thể nói là không chút lưu tình!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Lại là anh 10

Có điều, xiềng xích buộc Tiêu Vi Vi có thể phong tỏa hồn lực trong cơ thể cô, làm cho cô không có cách nào sử dụng hồn lực, vì vậy một đá này đối với những người khác mà nói, có thể đáng sợ, nhưng đối với Thiên Lạc mà nói, lại không tính là gì.

"Vi Vi tiểu thư, tôi ngàn dặm xa xôi tới đây cứu cô, thái độ của cô cũng không khỏi quá mức ác liệt." Đờ lấy công kích của Tiêu Vi Vi, đẩy mắt Thiên Lạc ngâm lấy mười phần lạnh lẽo, thái độ lạnh lẽo cứng rắn nói.

Nghe xong Thiên Lạc, Tiêu Vi Vi vẫn mang theo cảnh giác, "Anh? Cứu tôi? Chỉ một mình anh?"

"Chỉ cần một mình tôi đã đủ rồi." Thiên Lạc nhìn trên cổ tay Tiêu Vi Vi, cái kia kỳ thực cũng không phải xích sắt quá cứng rắn.

"Đây là xiềng xích phong tỏa hồn lực của tôi, bất kỳ người có hồn lực, chạm phải ổ khóa này, năng lượng trong cơ thể sẽ không có cách nào sử dụng, chia khoá không ở nơi này, anh phải nghĩ biện pháp lấy được chia khoá..." Tiêu Vi Vi nhìn Thiên Lạc trực tiếp đưa tay tới xích sắt, lập tức cau mày, "Anh làm gì vậy, tôi nói rồi, dùng hồn lực là không làm gì được xiềng xích."

Cảm thấy Tiêu Vi Vi này đúng là rất nhiều lời, Thiên Lạc trực tiếp liền kéo đứt xiềng xích, động tác nhìn qua cực kỳ ung dung, hoàn toàn không phí sức.

Hiện tại sức mạnh cơ thể của Thiên Lạc cực kỳ mạnh mẽ, kéo đoạn xích sắt chỉ to bằng ngón tay này, căn bản là không khó khăn.

Nhìn đáng vẻ há mồm tròn mắt của Tiêu Vi Vi, Thiên Lạc hí mắt, "Hiện tại có thể không phí lời sao?"

"Anh đến cùng là ai?" Tiêu Vi Vi sững sờ, khó có thể tin nhìn Thiên Lạc, một bộ dáng vẻ hoàn toàn không thể tin được.

"Giữa hai người chúng ta không cần thiết tự giới thiệu mình, nếu cô không muốn chết, thì đi cùng tôi." Nói, Thiên Lạc trực tiếp dùng kiêu ôm công chúa, ôm lấy Tiêu Vi Vi.

Ràng buộc trên người Tiêu Vi Vi vừa mở ra, cơ thể vẫn còn vô cùng vô lực, lúc này bị Thiên Lạc bỗng nhiên ôm lấy, kinh ngạc thốt lên một tiếng, theo bản năng ôm cổ Thiên Lạc.

Hơi thở của Thiên Lạc, tươi mát khiến người ta hầu như có thể ngiên.

Tiêu Vi Vi ngẩng đầu, nhìn Thiên Lạc một chút, nhưng không thấy rõ tướng mạo Thiên Lạc.

Mà giờ khắc này, bên này Mafia vốn đã ngắt, giấy dựa ẩn xuống nút cảnh báo.

"Reng —— reng ——!"

Còi báo động chói tai nhanh chóng kéo tới, Thiên Lạc quả là sắp điên!

Nếu có châm gây tê, tên Mafia kia khẳng định không cách nào kích động cảnh báo!

Đây chính là không có tiền mua trang bị giải quyết kẻ địch, mới tạo ra phiền phức!

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc gờ tay vung một cái, một cái phi tiêu lập tức bay ra, thâm nhập vào trần nhà bằng đá, sau đó nhanh chóng cố định, kéo dài sợi tơ màu đen dưới đủ để chịu được thể trọng của hai người.

Đáy mắt đen kịt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, Thiên Lạc ôm Tiêu Vi Vi, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài!

Pháo đài cổ cực kỳ cao, gió lớn gào thét qua bên tai, sau đó ở chỗ cuối cùng cách mặt đất không tới ba mươi centimet, vững vàng dừng lại.

"Tự mình đi." Thả Tiêu Vi Vi xuống, Thiên Lạc nhìn mấy chiếc xe cách đó không xa, lập tức tùy ý chọn một chiếc, đập nát cửa kính.

Hiện tại xe đều là nghiệm chứng vân tay, vân tay sai, không chỉ không mở được xe, mà xe còn có thể phát ra dòng điện mạnh mẽ, làm người trộm xe ngắt đi trong nháy mắt.

Biện pháp giải quyết duy nhất, chính là thay đổi trình tự trên xe.

Chỉ có điều, Thiên Lạc hiện đang không có thời gian này!

Kết nối với máy tính mini trên người mình, Thiên Lạc tung một đám đập nát hệ thống điều khiển của xe, sau đó sửa thành dùng máy tính mini để điều khiển, "Tiêu Vi Vi, mau lên xe!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Lucifer sa đọa - 1

Tiêu Vi Vi hình như cũng không phải loại đại tiểu thư nhu nhược, tốc độ xe cũng tăng lên vô cùng nhanh.

"Đoàng đoàng đoàng ——!". Tiếng súng chói tai không ngừng vang lên, trong miệng nhóm Mafia không ngừng mắng chửi bằng ngôn ngữ nước Ý, súng lục trong tay cũng theo động tác nhất trí nhắm ngay Tiêu Vi Vi cùng Thiên Lạc!

Trực tiếp dẫm chân ga, Thiên Lạc đột nhiên đánh tay lái thay đổi hướng đi, đuôi xe thiếu chút nữa quét qua trên nhóm người Mafia, làm những người trong nhóm Mafia đều phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhanh chóng tránh ra.

Mà lúc này, xe của Thiên Lạc cũng được mở rộng đường đi, dẫm mạnh chân ga liền xông ra ngoài!

Nhìn Thiên Lạc mang theo Tiêu Vi Vi chạy như điên nhanh chóng rời đi, nhóm Mafia nổ súng đuổi theo nhưng không kịp, lập tức gọi điện thoại: "Vô cùng

xin lỗi Boss, chúng ta không có thể ngăn lại, để cho bọn họ chạy thoát rồi!”.

Đầu điện thoại bên kia, tiếng người đàn ông không vui hừ lạnh truyền đến, hơi thở lạnh băng mang theo vài phần cuồng dã, làm phía sau tên Mafia sinh ra một tầng mồ hôi lạnh, rồi mới nghe người đàn ông kia cười lạnh nói: “Có tôi ở đây, bọn họ chạy không thoát”.

Lời người đàn ông này vừa nói xong, một chiếc xe thể thao đen nhánh đột nhiên từ nơi không xa hậu phương lâu đài, chạy ra ngoài!

Hậu phương lâu đài là một chỗ sườn núi dốc đứng, phía dưới là quốc lộ, nếu trực tiếp lái xe đi xuống như thế, gần như chính là tìm chết!

Điên cuồng không muốn sống như thế người có thể có thực lực và can đảm như vậy, cũng chỉ có Boss bọn họ!

Huyền nhai phía dưới chính là quốc lộ, Thiên Lạc bọn họ cũng vừa vận chạy đến nơi đó.

Đồng dạng nghe được tiếng vang, về mặt Thiên Lạc kinh ngạc, khó có thể tin nhìn sườn bóng xe thể thao đen nhánh sáng ngời trực tiếp từ trên vách núi vọt xuống dưới, người điều khiển xe thể thao kia, là một người đàn ông hết sức kiêu ngạo.

Nhìn người đàn ông trước mắt, Thiên Lạc trong nháy mắt cho rằng chính mình thấy ác ma.

Trên người mặc một chiếc áo somi màu đỏ sẫm, làn da của người đàn ông trước mắt trắng nõn, tóc dài cặp vai ánh lửa đỏ tiêu sái tán trên vai, theo cuồng phong bay múa, lộ ra tướng mạo ưu nhã mê người.

Cùng kia tướng mạo hoàn toàn bất đồng, người đàn ông quanh thân hơi thở cuồng dã lộ ra điên cuồng, cả người nhìn qua đều là như vậy kiệt ngạo khó thuần, giống như một phen mãnh liệt làm cho người ta sợ hãi ngọn lửa, nháy mắt đó là có thể đem người làm cho bóng rắt.

Trong mắt có màu sắc u ám, thâm thấu ra một chút lạnh băng nguy hiểm, người đàn ông trước mắt mở ra cửa xe thể thao liền từ dưới vực sâu vọt xuống dưới, trên mặt lại không thấy nửa điểm hoảng loạn, khoe môi hơi hơi nhếch lên, mang tư vị như có như không, Thiên Lạc xem trong lòng giật mình.

Người người đàn ông này, nhất định không thể trêu chọc!

Theo bản năng nghĩ như thế, Thiên Lạc mắt thấy người đàn ông kia động.

Tầm mắt hồ hững hờ nhàng nhìn lướt qua bên Thiên Lạc, tay trái người đàn ông mang theo bao tay đen nhánh, liền mạng xe đang dừng thật mạnh ở quốc lộ thượng, nhất chân giẫm chân ga liền đuổi theo Thiên Lạc!

“Không muốn sống à vương bát đản!” Trực tiếp xách lên Tiêu Vi Vi ném tới sau tòa thượng, Thiên Lạc mắt thấy người đàn ông đuổi theo nàng, trong tay cầm một tay thương (súng), đối với nàng, bóp mạnh cò súng!

Đáy mắt nổi lên một đạo hàn quang nguy hiểm, Thiên Lạc nhanh chóng cúi đầu, nghe thấy một tiếng súng vang, một đạo tia laser trực tiếp từ trên đầu nàng liền bay vụt qua, xuyên thủng cửa sổ xe bên cạnh nàng.

Cực nóng ở cửa sổ xe làm thành một cái lỗ lớn, hòa tan pha lê thủy tinh dần dần chảy xuôi xuống dưới.

Ai nhìn đều cảm thấy đáng sợ, Thiên Lạc quay đầu nhìn người đàn ông trước mắt, tóc dài lửa đỏ cùng bao tay ở bên trái, trước mắt người người đàn ông này nhất định chính là Boss Mafia nước Ý, Lộ Trạch Tây!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Lucifer sa đọa - 2

Lộ Trạch Tây này chính là giống như trong lời đồn, người đàn ông được người ta gọi là người đàn ông Lucifer sa đọa!

Cũng đã nghe nói qua đại danh Lộ Trạch Tây, tư liệu đều viết rất rõ người đàn ông này rất vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn.

Chẳng qua, nghe nói tin tức và tận mắt thấy, đó cũng không phải là một khái niệm.

Lúc trước chỉ cho rằng Lộ Trạch Tây này là một kẻ cuồng sát nhân rất đáng sợ, hiện tại Thiên Lạc mới cảm thấy, Lộ Trạch Tây này, căn bản là người điên!

Từ trên vách núi trực tiếp lái xe xông tới quốc lộ, người bình thường nhưng việc làm lại làm ra chuyện không bình thường như thế thật đáng sợ!

Quả thực chính là lấy tính mạng đánh cược, hoặc là nói, người đàn ông này căn bản là không muốn sống!

Một kẻ điên không muốn sống, vốn dĩ như thế cũng đủ đáng sợ, càng đừng nói đến Lộ Trạch Tây này, thực lực bản thân anh ta, cũng là một cao thủ.

Này thật chính là gặp một đối tượng khó chơi, khuôn mặt Thiên Lạc đều hàm chứa một chút lạnh băng, rồi mới hung hăng chuyển động tay lái, cua qua một cái khúc cua.

Nhờ cơ hội ở khúc cua, Thiên Lạc hơi lùi đuôi xe, hung hăng đâm vào đầu xe Lộ Trạch Tây!

Hung hăng đè Lộ Trạch Tây, hai chiếc xe gắt gao dán vào nhau, xe của Lộ Trạch Tây cạ vào rào chắn bên cạnh đường núi, ma sát ra từng tia lửa!

Giằng co một lúc, Lộ Trạch Tây lại lạnh băng nhìn Thiên Lạc bên này, cười lạnh một tiếng: “Mày đây là tự tìm đường chết.”

Tay phải ổn định tay lái, Lộ Trạch Tây tay trái mang bao tay nắm súng, nhắm ngay đầu Thiên Lạc!

“Tự tìm đường chết chính là mày!”. Chờ Lộ Trạch Tây nổ súng, đáy mắt đen nhánh của Thiên Lạc cũng nổi lên một tia tàn nhẫn, trực tiếp buông tay lái ra, nằm sấp xuống né tránh một phát súng, sau đó nhanh chóng duỗi tay, bắt lấy tay trái đang duỗi ra của Lộ Trạch Tây, hung hăng dùng thủ đoạn với Lộ Trạch Tây, cướp súng trong tay anh ta đi!

Súng lazer lập tức tới tay, Thiên Lạc sát khí đầy người, cùng lúc đó họng súng đã nhắm ngay đầu Lộ Trạch Tây.

Ánh mắt ám sắc đối đầu với Thiên Lạc, Lộ Trạch Tây nhếch môi đỏ tạo một vòng cung trào phúng, điên cuồng xoay tay lái, trực tiếp hất Thiên Lạc bay ra ngoài xe.

Một tiếng trầm vang, xe Thiên Lạc không có người khống chế tay lái, tức khắc điên cuồng xoay tròn, trời đất quay cuồng, cánh tay Thiên Lạc nện thật mạnh vào khung cửa sổ xe, súng lazer trong tay theo cửa sổ xe rơi xuống bay ra ngoài, rồi mới bị xe thể thao của Lộ Trạch Tây bay vọt qua đập vụn.

Dù biết Lộ Trạch Tây không dễ đối phó như vậy, Thiên Lạc nghe bên tai của chính mình, truyền đến âm thanh của Tiêu Vi Vi hét chói tai.

“Sắp đụng phải!!” Nghe Tiêu Vi Vi nói xong, Thiên Lạc nhìn xe lập tức liền đụng phải vách núi, trong lòng run lên, đột nhiên đổi hướng tay lái, đâm phanh lại, xe còn cách vách núi chỉ có mấy centimet, mới miễn cưỡng dừng lại.

Thân mình chấn động, Thiên Lạc ngẩng đầu nhìn vách núi trước mắt, đáy mắt hiện ra một tia sát khí.

Tiêu Vi Vi thiếu chút nữa bị dọa ngã người, mắt thấy Thiên Lạc quay đầu, nhìn cô.

Ánh mắt bén nhọn, cho dù bị buộc tới đường cùng, đáy mắt Thiên Lạc, như cũ không có bất luận cái gì sợ hãi.

“Tiêu Vi Vi, ngồi vào phía trước.” Thiên Lạc nói với Tiêu Vi Vi.

m thanh Thiên Lạc hình như mang theo ma lực, làm Tiêu Vi Vi không có cách nào cự tuyệt.

Nhìn Tiêu Vi Vi ngoan ngoãn ngồi xuống bên người mình, Thiên Lạc lái xe, kéo ra một khoảng cách với vách núi, về tới tuyến lộ bình thường.

Mà quốc lộ phía trước, Lộ Trạch Tây và Thiên Lạc mặt đối mặt, chiếc xe thể thao kia chặn đường bọn họ sắp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Lucifer sa đọa - 3

Một con đường thật dài, Thiên Lạc và Lộ Trạch Tây mỗi người đứng ở một bên, giữa hai người là khoảng cách mấy trăm mét, chuẩn bị giằng co.

Hình như rất thành thạo, Lộ Trạch Tây nhàn nhã ngồi ở bên trong xe, bộ dáng kia phảng phất như nắm giữ hết thảy, làm Thiên Lạc hận không thể trực tiếp đâm chết cái tên khốn kiếp này.

Cũng xác thật làm như thế, Thiên Lạc trừ lực, lốp xe cùng mặt đất điên cuồng ma sát, tiếp theo truyền ra một chuỗi âm thanh chói tai, từng trận khói đen bay ra, ngay sau đó, Thiên Lạc liền lái xe xông ra ngoài!

Nắm ngay xe thể thao của Lộ Trạch Tây, Thiên Lạc dùng sức dẫm chân ga dưới chân mình, tốc độ cực nhanh liền tông vào xe của Lộ Trạch Tây!

Nhìn bộ dáng Thiên Lạc bên này như tính toán muốn cứng đối cứng với mình, Lộ Trạch Tây có thể thấy rõ ràng, biểu tình của Thiên Lạc giờ phút này.

Tướng mạo bị khẩu trang che lấp, mũi lưỡi trai che khuất gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt sắc bén.

Chỉ trong nháy mắt Lộ Trạch Tây muốn hung hăng xé mở mặt nạ bình tĩnh của Thiên Lạc, muốn nhìn bộ dáng máu tươi đầm đìa của Thiên Lạc.

Tuy rằng thời điểm Thiên Lạc và Lộ Trạch Tây đối kháng cũng không chiếm được tiện nghi, nhưng mà, Lộ Trạch Tây vẫn chú ý tới Thiên Lạc.

Chưa từng có người dám làm cản khiêu chiến hấn như thế, vì vậy Thiên Lạc, không thể giữ, cần phải chết.

Nghĩ như thế, tay trái Lộ Trạch Tây mang theo bao tay nắm chặt tay lái, đồng dạng lòng tràn đầy sát ý, dẫm mạnh chân ga, nhắm ngay hướng Thiên Lạc mà vọt mạnh qua!

Cùng lúc này sát khí trên người của hai người bất đồng, Tiêu Vi Vi trừng lớn mắt ngồi trên xe: “Ngài, ngài đây là muốn làm cái gì?!”.

“Cùng chết với tên khốn kiếp kia.” Thiên Lạc nói như thế, âm thanh kia mang theo áp lực tà tử cùng cuồng nhiệt, Tiêu Vi Vi bên này nghe được trái tim run rẩy.

Nhìn Thiên Lạc bị khẩu trang bao kín mít mặt, Tiêu Vi Vi trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một chút khác thường.

Rồi mới, theo tốc độ của hai xe càng tới gần, cảm xúc của Tiêu Vi Vi liên biến thành khẩn trương cùng bất an.

Trực diện đâm vào nhau như vậy, khảo nghiệm chính là ai tâm ác hơn!

Người nhát gan, sẽ thay quay đầu xe, tránh cho trực diện đâm vào nhau, mà Thiên Lạc cùng Lộ Trạch Tây trước mắt, trong xương cốt đều lộ ra điên cuồng, theo khoảng cách càng thêm kéo gần, đáy mắt hai người đều nhìn không thấy bất luận ý nghĩ lùi bước gì, có chỉ càng thêm điên cuồng sát ý!

Tiêu Vi Vi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, phía sau lòng to đều dựng đứng, đang muốn nhắm mắt thét chói tai, lại nghe được Thiên Lạc bên này bỗng nhiên mở miệng, “Chuẩn bị sẵn sàng.”

Chuẩn bị? Cái gì chuẩn bị?

Tiêu Vi Vi kinh ngạc tròn mắt, rồi mới thấy xe chỉ cách một khoảng nhỏ sẽ hung hăng đụng phải!

Mà lúc này, Thiên Lạc bỗng nhiên xoay người bế nàng lên, mở cửa xe, nhảy ra ngoài!

“Ầm——!” Một tiếng vang lớn, hai chiếc xe hung hăng đâm vào nhau, tức khắc trực tiếp nổ tung, lửa đỏ vấy ra khắp nơi, đem hai chiếc xe cán nuốt hoàn toàn!

Được Thiên Lạc ôm theo kiểu công chúa ở trong lòng ngực, Tiêu Vi Vi nhìn hai chiếc xe nổ mạnh kinh khủng trước mắt, thấy bóng dáng Lộ Trạch Tây, bị lửa lớn trực tiếp cán nuốt!

Nhìn Thiên Lạc trước mắt, trong lòng Tiêu Vi Vi cảm thấy chấn động.

“Chuẩn bị tốt hồn lực của cô, tôi muốn nhảy”. Thiên Lạc nhìn sườn núi dốc đứng trước mắt, lạnh lùng nói.

Nhảy, nhảy cái gì?

Tiêu Vi Vi chỉ cảm thấy Thiên Lạc ôm, dẫm lên lan can trên quốc lộ, trực tiếp liền nhảy xuống sườn núi dốc đứng!

“A a a a!!!”. Mặc dù là Tiêu Vi Vi, nhưng cũng chưa từng trải qua cảm giác này, lập tức phát ra tiếng thét chói tai, gắt gao ôm lấy Thiên Lạc trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Lucifer sa đọa - 4

Tiếng gió gào thét từ bên tai thổi qua, Tiêu Vi Vi bên này sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại.

“Không cần ngây ngốc, nếu không muốn chết nhanh chóng thì xây dựng một cái chấn hồn lực!”. Thiên Lạc không có cách nào sử dụng hồn lực, chỉ có thể nghiêm túc nói với Tiêu Vi Vi.

Ba hồn đã mất đi hai hồn [1], Tiêu Vi Vi cũng không dám nhiều lời, vội gập đầu không ngừng, rồi mới lập tức xây dựng ra một vòng chấn ở quanh thân.

[1] Ông bà ta hay nói con người có ba hồn chín vía.

Che chở đầu Tiêu Vi Vi, Thiên Lạc ôm Tiêu Vi Vi, hai người như là hai cái bánh xe ôm chặt nhau, nhanh như chớp liền nện ở trên sườn núi, lăn đi xuống.

Tiêu Vi Vi cảm giác được rất rõ ràng Thiên Lạc ở phía trên bảo vệ cô, rồi sau đó, tốc độ lăn của hai người càng lúc càng nhanh, thật nhanh lăn tới phía dưới một bụi cỏ, rồi mới dừng lại.

Tiêu Vi Vi gất gao rúc vào trong lòng ngực của Thiên Lạc, cả người cô hiện rõ nét vô cùng sợ hãi, lo sợ bất an ôm lấy Thiên Lạc.

Cảm thấy Thiên Lạc ôm ấp mình làm cô có cảm giác vô cùng an tâm, tim Tiêu Vi Vi đập càng nhanh hơn.

Mà bên này, Thiên Lạc lại hoàn toàn không có bất luận lưu luyến gì, trực tiếp buông Tiêu Vi Vi ra: “Cô không sao chứ?”.

“Ừ, không có việc gì.” Tiêu Vi Vi mang theo vài phần thẹn thùng nói một câu như thế, rồi mới cúi đầu nhìn mu bàn tay của Thiên Lạc huyết nhục mơ hồ [2], lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Tay ngài xảy ra chuyện gì?!”.

[2] Huyết nhục mơ hồ: không phân biệt được đâu là thịt đâu là máu

Một đường lăn xuống tới đây, tuy rằng hai người đều không có bị thương nặng, vết xây xước trên người cũng không ít, có điều, những cái đó đều chỉ là bị thương ngoài da quá bình thường rồi, nhưng mà mu bàn tay của Thiên Lạc, nhìn qua tương đối rất nghiêm trọng, một mảng to màu xanh tím, còn trắng da, giờ phút này một tia máu đi theo vết thương thấm thấu ra ngoài.

Lúc này mới nhớ tới, vừa rồi mình dường như dùng sức rất mạnh để cản cục đá đập vào đầu, lúc ấy, ít nhiều cũng là Thiên Lạc dùng tay bảo vệ đầu Tiêu Vi Vi, nói cách khác, nếu không làm như vậy Tiêu Vi Vi khẳng định sẽ trực tiếp chết ngất.

Không nghĩ tới Thiên Lạc lại có thể quên đi bản thân mà bảo hộ mình, Tiêu Vi Vi không biết Thiên Lạc kỳ thật là nữ, càng không biết Thiên Lạc là sợ cô bị đập đầu vào đá chết thì sẽ không thể báo cáo kết quả công tác, nên giờ phút này cả người cô đều cảm động mang theo vài phần rung động, nhu nhược nói: “Thật xin lỗi, đều do tôi, làm ngài bị thương.”

“Bị thương ngoài da mà thôi, không đáng ngại”. Còn không có tổn thương gân cốt, Thiên Lạc ngẩng mặt nhìn ra xa, hình như còn có thể nhìn thấy hai chiếc xe kia bị thiêu đốt hùng hực.

Thực lực của Lộ Trạch Tây sâu không lường được, vừa rồi bị va chạm như vậy, chưa chắc có thể giết anh ta.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc hoàn toàn không có phát hiện trong lòng Tiêu Vi Vi vô cùng kích động, trong lòng vẫn là luôn cảnh giác Lộ Trạch Tây.

Thiên Lạc đây là chơi một cái kế rất nhỏ rớt cuộc mới thoát khỏi Lộ Trạch Tây, nếu người đàn ông kia đuổi theo đến đây, Thiên Lạc khẳng định không phải đối thủ của anh ta.

Rõ ràng rất hiểu thực lực của mình, Thiên Lạc biết, hiện tại cô, không thể đánh nhau với Lộ Trạch Tây.

Nghĩ như vậy, đáy mắt Thiên Lạc cũng nổi lên một chút cảnh giác: “Đi thôi, chúng ta không có nhiều thời gian phải nhanh chóng đi khỏi chỗ này.”

Nghe Thiên Lạc nói xong, Tiêu Vi Vi ngoan ngoãn gật đầu, rồi mới đi theo Thiên Lạc, nhanh chóng rời đi.

Mà phía trên quốc lộ kia, hai chiếc ô tô bị lửa lớn nhanh chóng vây quanh, nóng cháy làm nhiệt độ không khí chung quanh xuất hiện một chút vẩn vèo.

Vừa rồi va chạm và nổ mạnh, hiện tại lửa lớn là điều tất nhiên, người bình thường, đã sớm chết không toàn thây.

Nhưng mà, giờ phút này, một bóng dáng kiệt ngạo, thong thả từ trong lửa lớn đi ra, cả người hình như đều mang theo một chút thong dong cùng với thái độ không chút để ý.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Lucifer sa đọa - 5

Chỉ thấy xung quanh Lộ Trạch Tây bao phủ một tầng rào chắn bằng hồn lực, hoàn mỹ bảo hộ Lộ Trạch Tây, mặc dù là vừa rồi nổ mạnh thật lớn, nhưng cũng không có tạo nên một chút thương tổn gì cho Lộ Trạch Tây.

Quần áo trên người bị thiêu hủy một ít, tóc dài sau lưng Lộ Trạch Tây đón gió tạo thành vũ điệu, cả người đều lộ ra một bộ dáng tiêu sái [1] và mạnh mẽ,

một đôi mắt ám sắc nhìn nháy nhìn phía dưới sườn núi.

[1] Tiêu sát: chỉ sự trong sạch thanh cao

“Boss!” Từ rất xa liền thấy được Lộ Trạch Tây đứng bên này, những người trong nhóm Mafia nhìn hai đài xe bị nổ mạnh, đều có chút hải hùng khiếp vía [3]: “Boss, hai người kia đã bị đâm chết?”.

[3] Hải hùng khiếp vía: chỉ sự sợ hãi

“Không có, để cho bọn họ chạy rồi.” Bình tĩnh nói một câu như thế, đáy mắt Lộ Trạch Tây không hiện ra một chút tức giận nào.

Chạy?! Trời ạ, bọn họ có nghe lầm hay không, rốt cuộc là người phương nào, cư nhiên lại có bản lĩnh như thế, có thể chạy thoát khỏi Boss của bọn họ?

“Boss, hiện tại chúng ta liền lái xe, phái người đuổi theo, nhất định sẽ bắt hai người kia trở về.” Người nọ lập tức nói.

“Không cần.” Lộ Trạch Tây lãnh đạm cự tuyệt: “Có thể chạy thoát khỏi thuộc hạ của tôi, là bản lĩnh của họ, tôi cho bọn họ một cơ hội được sống, đi tra cho tôi, tra xem người kia, rốt cuộc là ai, tôi muốn có tư liệu thật tỉ mỉ kỹ càng của cậu ta.”

Nhớ lại ánh mắt kiệt ngạo khó thuần của Thiên Lạc, làm Lộ Trạch Tây như là nghĩ tới đồ vật gì đó vô cùng thú vị, đáy mắt ảm ảm mang theo một chút tàn nhẫn, lặng yên nheo lại.

“Vâng!”. Thuộc hạ của Lộ Trạch Tây đáp lại rồi nhanh chóng đi làm việc.

.....

Bên này, Thiên Lạc tới phía trước thuê xe, liền ngừng ở chân núi, giờ phút này lái xe, đưa Tiêu Vi Vi đến khu náo nhiệt.

Dùng thẻ nhiệm vụ quét camera báo cáo đã thành công đưa Tiêu Vi Vi tới khu náo nhiệt, Thiên Lạc xuống xe trước, rồi giúp Tiêu Vi Vi mở cửa xe, “Xuống xe đi.”

Thiên Lạc chọn con đường tối tăm, đi ra ngoài, chính là đại lộ Mã Long.

Thật vất vả mới tự do, Tiêu Vi Vi lại không có muốn xuống xe gấp, ngược lại có chút luyến tiếc.

Nếu cô đi ra khỏi cái xe này, thì khẳng định không dễ dàng gặp lại Thiên Lạc.

“Vị tiên sinh này, tôi là Tiêu Vi Vi, tiên sinh là ân nhân cứu mạng tôi, tôi muốn biết tên tiên sinh, sau này nếu có thể, tôi muốn báo đáp tiên sinh.” Tiêu Vi Vi ngẩng đầu nhìn Thiên Lạc, bên trong tối tăm, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt lãnh khốc của Thiên Lạc.

“Không cần, tôi cũng là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ của tôi, cũng không muốn có liên quan gì với cô”. Thiên Lạc nói như thế, rồi duỗi tay lôi kéo Tiêu Vi Vi, trực tiếp lôi cô ra khỏi xe.

Nhiệm vụ cần làm đã hoàn thành, Thiên Lạc cũng không thèm nhìn tới Tiêu Vi Vi bên này, lên xe đóng cửa, nhấn ga lái xe, nghiêng ngang mà đi.

Tiêu Vi Vi nhìn Thiên Lạc không chút do dự rời đi, trong lòng càng vắng vẻ.

Trong lòng nhảy thình thịch thình thịch, Tiêu Vi Vi nhìn bả vai vừa rời bị Thiên Lạc kéo.

“Mặc kệ ngài rốt cuộc là ai, tôi cũng nhất định phải tìm được ngài!”. Tiêu Vi Vi nói một lời thề son sắt như thế, rồi cũng xoay người rời đi, sau đó mới nghĩ cách, trước tiên tìm cách liên hệ với người của chính mình.

Bên này, Thiên Lạc dừng xe, thay đổi quần áo, không có tiếp tục ở tại khách sạn, mà là về tới ký túc xá trường học.

“Hô..... Thật là mệt chết tôi.” Nói như thế, Thiên Lạc mới mở đèn lên, liền nghe được trong phòng tắm truyền đến tiếng nước tí tách tí tách.

Ngẩn người, Thiên Lạc nhớ rõ sau khi hoàn thành huấn luyện, bạn cùng phòng của cô không thể hiểu lý do đã dọn đi rồi, ký túc xá này, hiện tại hẳn là chỉ có mình cô mới đứng, sao lại có những người khác ở trong phòng tắm của cô tắm rửa?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Chậm như thế, em chạy đi đâu? - 1

Nghĩ tới điều này, đáy mắt Thiên Lạc nổi lên một chút nghi hoặc.

Nhưng mà, còn không đợi Thiên Lạc nghĩ lại, tiếng nước trong phòng tắm đột nhiên dừng lại, ngay sau đó, người trong phòng tắm kia, liền mở cửa đi ra.

Nửa người trên rắn chắc, cơ bắp no đủ nhưng không quá khoa trương, trước mắt là mái tóc ẩm ướt của Cố Kinh Thế, từng giọt từng giọt nước theo tóc nhỏ giọt xuống dưới, chảy qua hầu kết, rồi đi qua xương quai xanh tinh xảo cùng vòm ngực màu đồng, làm ánh mắt Thiên Lạc cũng không khỏi nhìn theo giọt nước kia, đảo qua toàn thân của Cố Kinh Thế.

Thật tình là yêu nghiệt lại vô cùng lạnh nhạt mang theo một chút áp lực, Cố Kinh Thế vô cùng mê người, từ ngũ quan tuần lã đến dáng người hoàn mỹ, hoàn toàn tìm không ra bất cứ điều gì không ổn, mỗi một đường cong trên người, đều là gài đúng vào chỗ ngứa.

Cầm chiếc khăn lông trắng tinh trên tay lau hơi nước trên đầu, toàn thân Cố Kinh Thế, chỉ mặc một cái quần đùi màu đen, thứ đang ngủ say giữa hai chân nổi lên, Thiên Lạc nhìn thấy liền khiếp vía vô cùng.

Thật đặc biệt..... Lớn!

“Em đã trở lại.” Cố Kinh Thế không e dè nhìn Thiên Lạc bên này, hình như không biết mình giờ phút này nhìn qua có bao nhiêu sao mê người: “Chậm như thế, em chạy đi đâu?”.

Hormone quanh thân Cố Kinh Thế gần như bạo tẩu cùng nhau thôi quét đến, Cố Kinh Thế bên này đi tới phía trước một bước, Thiên Lạc sợ tới mức liền lui về phía sau một chút: “Ngài... ngài... ngài..., ngài tại sao ở chỗ này?!”. Sao lại còn không mặc quần áo!?

“Tôi tới tìm em.” Bước chân của Cố Kinh Thế rất dài, vài bước liền đi tới trước mặt Thiên Lạc.

Thật là không dám nhìn, Thiên Lạc không được tự nhiên chuyển tầm mắt, không muốn bị yêu nghiệt trước mắt mê hoặc: “Ngài mặc quần áo vào trước!”

Tuy sống một đời lại một đời, Thiên Lạc gặp rất ít đàn ông khỏe thân, hướng chi, Cố Kinh Thế lại là một người yêu nghiệt như vậy, thật tình làm Thiên Lạc cảm giác được áp lực rất lớn.

“Không phải tôi đã mặc rồi sao.” Cố Kinh Thế nói như thế, rồi cúi đầu, nhìn Thiên Lạc, duỗi tay nắm cầm của Thiên Lạc, để mặt Thiên Lạc và anh đối diện nhau.

Mùi hương lưu lại sau khi tắm, bay vào trong lỗ mũi Thiên Lạc, những giọt nước trên tóc Cố Kinh Thế nhỏ giọt xuống dưới, bắn tung tóe lên mặt Thiên Lạc, làm đáy lòng Thiên Lạc gợn sóng lần nữa.

“Tự em nhìn đi, tôi đã mặc quần áo.” Cố Kinh Thế rất có hứng thú nhìn Thiên Lạc: “Đều là đàn ông, em khẩn trương như thế làm cái gì?”

“Đều là đàn ông, ngài kêu tôi xem thân thể của ngài làm cái gì?”. Thiên Lạc nói như thế, lập tức tránh thoát khỏi tay Cố Kinh Thế, rồi mới vòng qua tên yêu nghiệt này, nhanh chóng đem quần áo được đặt ở trên giường của Cố Kinh Thế, đều ném cho Cố Kinh Thế: “Mặc vào mặc vào, tôi không có hứng thú xem thân thể của ngài.”

Trên thực tế là không dám xem, mặc dù định lực của Thiên Lạc rất tốt, cũng không thể không thừa nhận, Cố Kinh Thế như hiện tại, rất mê người.

Suy nghĩ cho trái tim cô, vẫn nên để Cố Kinh Thế mặc quần áo vào.

“Không cần, tôi không lạnh.” Cố Kinh Thế nói, ngồi xuống ở mép giường, tầm mắt vẫn luôn quan sát Thiên Lạc, hình như là muốn nhìn thấu lớp nguy trang của Thiên Lạc.

Quả thực cô bị Cố Kinh Thế làm cho tức chết, nhưng Thiên Lạc lại không thể biểu hiện quá kích động vào ngay lúc này.

Cố Kinh Thế chính là con hồ ly, nếu biểu hiện ra bất luận cái gì không được tự nhiên, người đàn ông này khẳng định sẽ có điều hoài nghi.

Nghĩ tới điều này, Thiên Lạc hít vào một hơi thật sâu, ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía Cố Kinh Thế: “Cố thiếu tướng, nếu ngài tắm rửa xong, có thể rời đi rồi, tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Chậm như thế, em đi đâu? - 2

“Em còn chưa có trả lời vấn đề của tôi, chậm như thế, em đi đâu vậy?”. Cố Kinh Thế không có ý tứ rời đi, thậm chí còn chắn ở trước mặt Thiên Lạc.

Kỳ thật, Cố Kinh Thế biết, rốt cuộc đêm nay Thiên Lạc muốn đi làm gì.

Cố Kinh Thế cũng biết, lúc trước cái thứ nhất là người tìm được vạn sự thông, chính là Thiên Lạc.

Vạn sự thông bình thường tuyên bố nhiệm vụ, đều hoàn thành không tốt lắm, Cố Kinh Thế vẫn luôn phái người, ngầm bảo hộ Thiên Lạc, không cho sinh mệnh Thiên Lạc chịu chút uy hiếp nào.

Chẳng qua, Thiên Lạc cũng không biết.

“Tôi đi ra ngoài làm cái gì, có liên quan gì đến ngài, Cố thiếu tướng, đây là tự do, ngài không có quyền can thiệp.” Thiên Lạc nói, muốn đẩy Cố Kinh Thế ra, lại mới giờ tay, liền đau đến nhú nhú mảy.

Vừa rồi vì bảo hộ Tiêu Vi Vi, hoàn thành nhiệm vụ, mu bàn tay Thiên Lạc nện ở trên đá, hiện tại đã xanh tím một mảnh, rách da.

Vốn nghĩ để về tới ký túc xá rồi xử lý, chính là Thiên Lạc không nghĩ tới, vừa về lại nhìn thấy Cố Kinh Thế ở đây, làm hại Thiên Lạc không có thời gian xử lý miệng vết thương.

“Sao khiến cho nó thành thế này.” Cố Kinh Thế nhìn miệng vết thương trên tay Thiên Lạc, hàng lông mày đẹp lập tức nhăn chặt.

“Thời điểm đi ra ngoài kiếm tiền, không cẩn thận bị thương.” Không thể nói mình bởi vì hoàn thành nhiệm vụ của vạn sự thông mới bị thương, Thiên Lạc cũng không nghĩ tới đã bị bại lộ.

Nghe Thiên Lạc nói xong, Cố Kinh Thế nhìn chăm chăm cô.

Có thể cảm nhận được hơi thở quanh thân Cố Kinh Thế đều lạnh ba phần, Thiên Lạc cúi đầu, không nhìn thấy trong mắt Cố Kinh Thế sinh ra đau lòng vì cô.

“Lại đây.” Lôi kéo Thiên Lạc đến một bên trên sofa ngồi xuống, Cố Kinh Thế tùy tiện xoắn quần dài lên, rồi mới qua lấy hòm thuốc đặt ở phòng khách.

Ngoan ngoãn ngồi, Thiên Lạc nhìn động tác mau lẹ của Cố Kinh Thế, rất nhanh liền giúp cô xử lý một chút miệng vết thương dính bùn đất.

Động tác cẩn thận như là đối đãi với tác phẩm nghệ thuật, Cố Kinh Thế ôn nhu cúi đầu, bộ dáng cẩn thận, làm Thiên Lạc như là bị hấp dẫn, nhìn anh.

“Tôi giúp em khử trùng, khả năng sẽ có chút đau.” Cố Kinh Thế lấy nước sát trùng ra, một bên giúp Thiên Lạc tiêu độc, một bên nhẹ nhàng giúp Thiên Lạc thổi hơi lên miệng vết thương, giảm bớt đau đớn cho Thiên Lạc.

Nhiệt độ cơ thể của Cố Kinh Thế rất nóng, khớp xương bàn tay rất to băng cánh tay Thiên Lạc lên, làn da và làn da tiếp xúc, làm Thiên Lạc có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Cố Kinh Thế.

Nhiệt độ cơ thể truyền theo cánh tay, làm trên mặt Thiên Lạc phỉm hồng.

Cố Kinh Thế trước sau đều như thế, mảy nhăn từ đầu đến cuối, bộ dáng đau lòng.

Bốn phía lưu chuyển ái muội, gần như muốn cho Thiên Lạc hiểu lầm.

Băng bó miệng vết thương của Thiên Lạc xong, động tác của Cố Kinh Thế rất nhẹ, trước sau đều không làm Thiên Lạc bị đau.

Tay Thiên Lạc, trắng nõn mang theo mềm mại, đầu ngón tay mượt mà lộ ra phấn hồng, xứng với băng vải màu trắng, nhìn như thế nào đều mang theo một chút yếu ớt.

Mảy nhăn từ đầu đến cuối, Cố Kinh Thế nghĩ đến Thiên Lạc sau này còn vì kiếm tiền mà ra ngoài, càng có khả năng còn sẽ bị thương, trong lòng liền vô cùng bất an.

Cho dù mình bị thương còn không quan tâm, nên Cố Kinh Thế chưa từng bởi vì người khác bị thương mà cảm thấy bất an.

Thiên Lạc là đầu tiên, cũng là người duy nhất có thể tác động đến cảm xúc của anh.

“Lần sau không cần đi ra ngoài tìm những việc đó để kiếm tiền, em là trợ lý tư nhân của tôi, tôi sẽ trả tiền lương cho em.” Cố Kinh Thế nói như thế, cũng lấy ra một tấm card màu đen, nhét vào trong tay Thiên Lạc.

Trực tiếp thông qua vân tay hoàn thành nghiệm chứng chứng thực chủ nhân tấm card, Cố Kinh Thế lôi kéo tay Thiên Lạc, đem vân tay Thiên Lạc cũng xét ở tấm card, như vậy sau này Thiên Lạc muốn sử dụng tấm card này, thì có thể dùng vân tay nghiệm chứng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 138: Thiên Lạc, cởi quần áo ra - 1

Tốc độ rất nhanh, Cổ Kinh Thế căn bản không cho Thiên Lạc có cơ hội phản ứng, liền đem thẻ nhét vào trong tay Thiên Lạc.

Tầm card Cổ Kinh Thế cho Thiên Lạc, toàn thế giới này chỉ có ba người sở hữu tám card thông dụng các ngân hàng với nhau, gần như có giá trị danh dự đáng sợ, làm người ta có thể tùy thời lấy bất luận bao nhiêu tiền từ bên trong, cho dù là con số thiên văn, thậm chí là dọn toàn bộ ngân hàng đều có thể.

Hoàn toàn không có một tia do dự, liền đem tám card này cho Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế không muốn nhìn thấy Thiên Lạc bởi vì thiếu tiền đi làm điều gì nguy hiểm.

Mặc kệ có phải Thiên Lạc thật sự thiếu tiền không, chỉ cần cô nói thiếu, Cổ Kinh Thế lập tức cho.

Chỉ có Cổ Kinh Thế biết, thời điểm anh thấy được miệng vết thương trên tay Thiên Lạc, có bao nhiêu đau lòng.

Nhìn tám card màu đen này, Thiên Lạc tò mò hỏi: “Quân khu các ngài có chỗ đặc thù cho trợ lý, bình thường một tháng lương bao nhiêu tiền?”

Nếu nói về tiền lương, Thiên Lạc không phải chê ít, chỉ là hiện tại Cổ Kinh Thế cho cô cái này, hiển nhiên là không chỉ có một chút tiền lương mà thôi.

“Em lấy đi, muốn bao nhiêu cứ tùy tiện lấy.” Cổ Kinh Thế đạm nhiên nói.

Đã sớm biết đến Cổ Kinh Thế này giàu tới cỡ nào, Thiên Lạc cũng không cãi cò với Cổ Kinh Thế: “Nếu là đồ vật của tôi, tôi khẳng định sẽ lấy đi, không phải của tôi, tôi cũng không cần.”

Nghe Thiên Lạc nói xong, Cổ Kinh Thế nhìn cô, cũng không có phản đối quá lớn.

Thời điểm Thiên Lạc đang tính toán làm thế nào để Cổ Kinh Thế rời khỏi nơi này, Cổ Kinh Thế lại là bỗng nhiên mở miệng.

“Thiên Lạc, cởi quần áo đi.”

m thanh của Cổ Kinh Thế nghe qua vô cùng bình tĩnh, trên đầu tràn ngập bình tĩnh cùng đạm nhiên.

Như là thấy quý nhìn Cổ Kinh Thế bên này, Thiên Lạc cả người đều thiếu chút nữa không chịu nổi chếch chếch chạy trốn khỏi chỗ: “Ngài nói cái gì?!”

“Tôi nói, em cởi quần áo ra.” Đôi mắt sâu thẳm kia của Cổ Kinh Thế, gần như muốn nhìn thấu Thiên Lạc: “Trên người em khẳng định còn có vết thương khác, cởi quần áo, tôi giúp em thoa thuốc.”

m thanh trầm thấp giống như rượu làm ngon say lòng người, Cổ Kinh Thế đặt ánh mắt ở trên người Thiên Lạc, tầm mắt thâm trầm, mơ hồ mang theo vài phần thăm dò.

Da đầu sắp nổ tung, trong lòng Thiên Lạc ần ần có vài phần hoảng sợ, lại vẫn nỗ lực bảo trì bình tĩnh: “Không cần Cổ thiếu tướng lo, quá muộn rồi, ngài cần phải trở về, tự tôi có thể xử lý, không nhọc phiền Cổ thiếu tướng.”

“Đêm nay tôi không tính trở về.” Cổ Kinh Thế không sợ khiến người ta kinh hãi đến chết mà tiếp tục nói.

“Bạn cùng phòng của tôi đã dọn đồ vật và giường đi rồi, không có nơi cho Cổ thiếu tướng ngủ.” Trong lòng Thiên Lạc kích động, hoàn toàn không nghĩ tới Cổ Kinh Thế sẽ chủ động đưa ra chủ ý muốn ngủ ở chỗ này.

“Không sao, tôi không ngại ngủ một cái giường với em”. Cổ Kinh Thế đạm nhiên nói.

“Ngài không ngại nhưng mà tôi ế ý!”. Thiên Lạc quả thực sắp bị Cổ Kinh Thế này bức điên rồi!

“Em đề ý cái gì, chúng ta đều là đàn ông ngẫu nhiên ngủ chung, cũng không có cái gì không phải, hay là, có phải em có vấn đề gì, cho nên không thể ngủ trên cùng cái giường với tôi?” Những câu bức người, hôm nay Cổ Kinh Thế hạ quyết tâm, nhất định phải chứng thực, Thiên Lạc là con gái.

Mím môi không nói, lông tơ phía sau Thiên Lạc đều run rẩy lên theo.

Hiện tại không thể mở miệng, nếu lộ ra sơ hở, như vậy lớp nguy trang cô xây dựng đều uổng phí!

Thiên Lạc nhớ rất rõ những lời của Hoàng Phủ Tú Tuyết trước khi biến mất.

Vì không có năng lực tự bảo vệ mình, nên nhất định không thể bại lộ cô là phụ nữ!

“Thiên Lạc, em lại đây, tôi giúp em cởi quần áo.” Gần từng chữ một, Cổ Kinh Thế nói như thế, đã duỗi tay, cởi bỏ cúc áo ở cổ áo của Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 139: Thiên Lạc, cởi quần áo ra - 2

Đầu óc nhanh chóng hoạt động, Thiên Lạc tự hỏi muốn thoát khỏi hoàn cảnh quẩn bách hiện tại như thế nào.

Thời điểm ánh mắt Cố Kinh Thế dần dần gia tăng, tay anh cũng dần dần hạ xuống.

Trong đầu một mảnh rối loạn, thời điểm Thiên Lạc nghĩ có nên bắt chấp tất cả hay không, tiếng chuông chói tai của điện thoại lại bỗng nhiên vang lên.

Đáy mắt nổi lên mười phần sát khí, sắc mặt Cố Kinh Thế trở nên rất khó coi.

Điện thoại này là Cố Kinh Thế đặc biệt dùng để liên hệ với quân khu, bình thường dưới tình huống này sẽ không vang.

Một khi vang lên, chính là có sự tình rất nghiêm trọng, yêu cầu lập tức xử lý.

Nhìn Thiên Lạc trước mắt mình, Cố Kinh Thế không khỏi cảm thấy có một chút đáng tiếc.

Xác thật là vô cùng đáng tiếc, chỉ kém một chút, là có thể xác nhận giới tính của Thiên Lạc.

Nhưng mà, Cố Kinh Thế cảm thấy đáng tiếc, Thiên Lạc lại như trút được gánh nặng, đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cố thiếu tướng, điện thoại ngài vang.” Thiên Lạc bình tĩnh xuống, vừa nói, vừa gọi một chút tươi cười với Cố Kinh Thế.

Bộ dáng bình tĩnh, nhìn qua không có bất luận cái gì không ổn.

Nhìn Thiên Lạc như vậy, đáy mắt Cố Kinh Thế gia tăng thâm ý một ít, rồi mới lập tức đứng dậy, nghe điện thoại: “Alo, là tôi.”

Trong lòng Thiên Lạc bên này đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là bại lộ!

Có điều hôm nay sao Cố Kinh Thế luôn muốn tiếp xúc thân mật với cô?

Chẳng lẽ là hoài nghi cô?

Hay là, Cố Kinh Thế này, kỳ thật là có ý nghĩ, thật sự coi cô thành đàn ông?

Mặc kệ là loại khả năng nào, đều làm Thiên Lạc vô cùng đau đầu.

Nhìn về phía Cố Kinh Thế, Thiên Lạc phát hiện biểu tình của Cố Kinh Thế, xuất hiện một chút ngưng trọng.

Người bên kia điện thoại không biết là nói cái gì với Cố Kinh Thế, mà làm đáy mắt Cố Kinh Thế một tầng lạnh băng: “Lúc trước tôi đã nói rồi, cái này rất hiệu nghiệm, vốn dĩ không nên dùng.”

Hình như là thảo luận chuyện nghiêm túc gì, người bên kia đầu điện thoại, có nói với Cố Kinh Thế hai câu.

“Tôi biết, tôi đi qua liền đây.” Cố Kinh Thế nói như thế, rồi nhấn vào nút kết thúc trò chuyện, để điện thoại xuống.

“Thiên Lạc, tôi nhớ rõ em đã nói, em thiếu tiền đúng không. “

Không hề có trong dự liệu, Cố Kinh Thế lập tức quay đầu nhìn về phía Thiên Lạc bên này.

Vừa rồi nói chính mình là thiếu tiền mới đi làm nhiệm vụ, tuy rằng đây chỉ là một cái cớ, có điều hiện tại Thiên Lạc cũng xác thật nghèo đến không một xu dính túi.

“Vâng, rất thiếu.” Thiên Lạc lập tức gật đầu.

“Tôi ở đây có một nhiệm vụ tốt cho em, nếu em biểu hiện tốt, thù lao không là vấn đề, muốn thử xem không?”. Cố Kinh Thế nói như thế, rồi nhìn Thiên Lạc, biểu tình kia như là không lo lắng Thiên Lạc sẽ cự tuyệt.

Xác thật sẽ không cự tuyệt, Thiên Lạc biết Cố Kinh Thế giới thiệu việc cho cô, thù lao nhất định không tồi: “Cụ thể là yêu cầu tôi làm cái gì?”

“Trước tắm rửa xử lý miệng vết thương, tôi chờ em, chuyện cụ thể, tới chỗ quân khu rồi nói, sẽ có người chuyên môn giải thích cho chúng ta.” Cố Kinh Thế nói như thế, rồi nhẹ nhàng nhìn Thiên Lạc, nhướn mày: “Có cần tôi giúp em tắm rửa không?”

“Lão nhân gia ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, tôi có thể làm một mình”.

Tránh còn không kịp, Thiên Lạc bổ sung xong một câu nói như thế, rồi cầm khăn tắm cùng quần áo, vọt vào trong phòng tắm, nhân tiện khóa trái cửa sau phòng tắm, mới thả lỏng biểu tình.

Vừa rồi vẫn giữ tâm tình khản trương cao độ, Thiên Lạc hít sâu một hơi, mới cởi mấy cái cúc áo, cửa phòng tắm đã bị Cố Kinh Thế gõ vang.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Thiên Lạc, cởi quần áo ra - 3

“Thiên Lạc.” m thanh tà mị của Cố Kinh Thế bỗng nhiên vang lên, làm Thiên Lạc bên này khản trương một chút.

“Cái gì thế?” Thiên Lạc thực sự khản trương, trong lòng nghĩ Cố Kinh Thế này không phải là thật sự muốn xông tới đi!

“Tay em không thể dính nước, tự mình chú ý một chút.” Sau khi Cố Kinh Thế nói xong một câu như thế, liền chủ động tránh ra.

Anh lại đây, chính là vì nhắc nhở cô cái này sao.....

Chưa từng nghĩ tới Cố Kinh Thế lại chủ động quan tâm mình, Thiên Lạc nhìn mu bàn tay của mình được Cố Kinh Thế băng bó tốt, nhớ lại động tác ôn nhu kia của Cố Kinh Thế, trong lòng nhảy dựng.

Đáy mắt nổi lên tia quang mang, Thiên Lạc hít sâu một hơi, sau đó lập tức cởi quần áo bắt đầu tắm rửa.

Cẩn thận bảo hộ tay mình, rất nhanh Thiên Lạc chuẩn bị tốt, mặc chỉnh tề mở ra cửa phòng tắm, thấy được Cố Kinh Thế bên này cũng đã mặc xong quần áo rồi.

Quần phục chỉnh tề, làm giờ phút này Cố Kinh Thế nhìn qua có nhiều vài phần cảm dục tốt đẹp, hết sức mê người.

So sánh với cô, Thiên Lạc tùy tiện mặc một cái áo somi, có vẻ rất tùy tiện, càng thêm nhiều vài phần không kềm chế được.

Thật ra Cố Kinh Thế hoàn toàn không ngại, mắt nhìn Thiên Lạc bên này: “Đi thôi.”

Gật đầu đuôi kịp Cố Kinh Thế, Thiên Lạc cùng Cố Kinh Thế đi ra ký túc xá, phát hiện Tàn Sơn và Bưu Sơn đã lái xe lại đây.

“Thiếu tướng” Tàn Sơn giúp đỡ Cố Kinh Thế mở cửa xe ra, rồi mới thấy được Thiên Lạc sau lưng Cố Kinh Thế, bộ dáng có chút ngoài ý muốn: “Thiên thiếu gia cũng tới.”

“Ừ, nhiệm vụ lần này, Thiên Lạc cùng đi với chúng ta.” Cố Kinh Thế nói như thế, trực tiếp trước lên xe.

Để lại Tàn Sơn và Bưu Sơn đứng đại ra.

Nhiệm vụ lần này, chính là cấp bậc SS, thậm chí còn có hiệp nghị bảo mật, người ngoài thậm chí không thể biết một chút tin tức, Cố Kinh Thế lại muốn cho Thiên Lạc trực tiếp tham dự vào?

Tàn Sơn và Bưu Sơn hai mặt nhìn nhau, nhìn Thiên Lạc đi theo Cố Kinh Thế lên xe.

“Ôi, lão Tàn, thiếu tướng không phải coi trọng con gà mờ kia chứ? Mang theo cô ta? Cô ta có khả năng làm gì?”. Bưu Sơn từ sau khi Thiên Lạc trở thành trợ lý đặc thù của Cố Kinh Thế, liền đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, gần đây mới trở về, đối với Thiên Lạc, cũng chỉ có nghe thấy mà thôi, cũng không có chính mắt kiến thức qua sự đáng sợ đáng sợ của Thiên Lạc.

Nghe nói và tận mắt thấy, chuyện đó cũng không thể dùng một cái khái niệm.

“Cái gì gà mờ, cậu và tôi đánh giá cô ta, nhưng cũng không nhất định có thể chiếm được chỗ tốt từ thuộc hạ của cô ta, cậu đừng xem thường cô ta.” Dừng vào Bưu Sơn một chút, Tàn Sơn cũng lên xe theo.

Không nghĩ tới Tàn Sơn lại cũng nhận xét Thiên Lạc như thế, Bưu Sơn hoàn toàn bày vẻ mặt không tin, rồi mới cùng nhau lên xe.

Đoàn người nhanh chóng đi tới hướng chỗ quân khu.

Trên xe, Thiên Lạc về mặt nhằm chán nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ bay nhanh xẹt qua.

“Uống đi, có thể trị tốt vết thương trên người của em” Cố Kinh Thế mang tới một lọ chữa thương, giao cho Thiên Lạc: “Có vết thương, không thích hợp chấp hành nhiệm vụ kế tiếp.”

Cố Kinh Thế đã nói như thế, Thiên Lạc đành phải nhận lấy.

Cố Kinh Thế đưa thuốc chữa thương hương vị không tồi, vị dâu tây chua chua ngọt ngọt: “Cố thiếu tướng, ngài có thể tiết lộ một chút tin tức cho tôi được không, nhiệm vụ lần này rốt cuộc là cái gì, làm cho lòng tôi rất tò mò.”

“Tần Sơn, cậu tới giải thích.”

“Vâng, thiếu tướng.” Tần Sơn nói như thế, rất nhanh lấy máy ghi hình, rồi mới thông qua màn hình điện tử: “Mời hai người xem đoạn video này trước”.

Nghe Tần Sơn nói xong, Thiên Lạc tò mò nhìn màn hình điện tử.

Cameras quay hình ảnh vào ban đêm, không đặc biệt rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Vũ khí sinh hóa (1)

Nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy một người lung lay đi ra trong màn ảnh, chân như bị chặt đứt một bên, chậm rì rì lộ ra quý đi, ngay sau đó một người mặc quân phục thấy người này khác thường.

Binh lính nhìn đáng vẻ là muốn ngăn trở người này, nhưng trong miệng người đó lại phát ra một tiếng như dã thú gầm thét, trực tiếp bỏ nhào vào binh lính, điên cuồng cắn xé.

“A a a! Cứu mạng! Cứu mạng a!”

Tiếng gào thét thê lương của người binh lính khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Video đến đây kết thúc, trong lòng Thiên Lạc ần ần mang theo vài phần dự cảm không tốt, “Đây là cái gì?”

“Tư liệu do sở nghiên cứu trấn Mậu Sơn quay lại, ba ngày trước, nội dung thí nghiệm của viện nghiên cứu bị tiết lộ, sản phẩm thí nghiệm chạy thoát khỏi viện nghiên cứu, đây là video quay lại khi sản phẩm thí nghiệm tấn công binh lính của ta.”

“Sản phẩm thí nghiệm? Các người dùng người sống làm thực nghiệm?” Thiên Lạc gất gao nhăn mày, hoàn toàn là đáng vẻ khó có thể tin.

Làm nghiên cứu cần phải có vật thí nghiệm nhưng dưới tình huống nào cũng không thể dùng con người để thí nghiệm mới đúng.

Vậy mà lại dám dùng con người làm thí nghiệm, này không khỏi quá khác người.

“Yên tâm, đây là viện nghiên cứu chuyên dụng của quân đội, không dùng người sống làm vật thí nghiệm mà là người chết.” Cố Kinh Thế nói như thế, đáy mắt sâu thẳm cũng nhiều hơn vài phần lạnh lẽo, “Cái cậu nhìn thấy là người chết nhò vào vũ khí sinh hóa mà sống lại, cũng chính là Zombie.”

“Chết mà sống lại.....” Trên mặt Thiên Lạc lộ ra sự kinh ngạc, rồi mới lập tức ngưng trọng nói, “Đồ vật nguy hiểm như vậy, một khi tiết lộ ra thì hậu quả không dám tưởng tượng, rất nhanh sẽ khuếch tán.”

Tuy thế kỷ 21 không xuất hiện tình huống tương tự, nhưng điện ảnh tốt xấu cũng có, Thiên Lạc không nghĩ tới lại có thể thấy kỹ thuật này ở thế kỷ 50.

“Lúc trước thiếu tướng cũng phản đối nghiên cứu vũ khí sinh hóa này, chẳng qua, phía trên không tiếp thu, khur khur cố chấp bắt đầu nghiên cứu, hiện tại đã xuất hiện vấn đề.” Tần Sơn nói như thế, đáy mắt cũng hiện ra một chút ngưng trọng, “Chỉ cần không bị đối tượng cảm nhiễm cắn xé thì sẽ không bị cảm nhiễm, trước mắt chúng ta đã hoàn toàn phong tỏa toàn bộ vùng núi trấn Mậu Sơn, việc kế tiếp chúng ta phải làm chính là tiến vào trấn Mậu Sơn, cứu những người của viện nghiên cứu, tiêu diệt 68 người bị cảm nhiễm, mặt khác phải tìm ra nguyên nhân mà vũ khí sinh hóa này lộ ra ngoài.”

“Nhiệm vụ lần này cấp bậc SS, cần phải ký hiệp nghị bảo mật, mời Thiên thiếu gia phối hợp với chúng tôi.” Tần Sơn nói xong liền lấy ra hiệp nghị.

“Không hổ là nhiệm vụ cấp bậc SS trong truyền thuyết, nếu bị truyền ra bên ngoài thì hậu quả rất đáng sợ.” Thiên Lạc nói xong, cười khẽ một tiếng liền

ký lên hiệp nghị.

Khuôn mặt tràn ngập sự lạnh lẽo, Thiên Lạc nghĩ thầm nội dung của nhiệm vụ này có thể còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của cô.

Nếu để người ta biết quân đội nghiên cứu vũ khí sinh hóa, lại còn bị tiết lộ, không biết sẽ gặp phiền toái lớn đến cỡ nào.

Khó trách Cố Kinh Thế ở trong điện thoại đã nói như vậy, lúc trước anh đã phản đối qua.

Có một số lĩnh vực tốt nhất đừng động vào, ví dụ những vũ khí sinh hóa, loại đồ vật này một khi khuếch tán liền gặp phiền toái.

Những nhiệm vụ ở quân khu cũng phân chia theo cấp bậc, thấp nhất là cấp G, rồi mới là F, E, D, C, B, A, S cứ thế mà suy ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Vũ khí sinh hóa (2)

Mỗi một cấp bậc còn phân chia kỹ càng tỉ mỉ, trong đó cấp bậc S, chính là nhiệm vụ khó hoàn thành nhất.

Như loại cấp bậc SS này, càng là khó gặp.

“Mọi người cũng hiểu đại khái tình huống rồi, còn vấn đề gì không?” Cố Kinh Thế nhìn Thiên Lạc hỏi.

“Thật ra không có vấn đề, chính là tôi có ba điều kiện.” Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế.

“Thứ nhất, tôi muốn thù lao phong phú, thứ hai, tôi muốn một bộ trang bị tân tiến nhất, cụ thể thì tôi sẽ tự mình chọn lựa, thứ ba, trong lúc tôi chấp hành nhiệm vụ sẽ không nghe bất kì người nào điều khiển, những mệnh lệnh không hợp lý sẽ ảnh hưởng đến hàng động của tôi, tôi tự có phán đoán của mình, không cần người khác khoa tay múa chân.”

“Có thể.” Trực tiếp đáp ứng Thiên Lạc, Cố Kinh Thế mang theo Thiên Lạc đi nhận nhiệm vụ, một là vì rèn luyện Thiên Lạc, hai là vì làm Thiên Lạc thành thành thật thật ở bên cạnh anh, không cần đi ra ngoài nhận những nhiệm vụ không rõ ràng.

Nguy hiểm không nói, hơn nữa anh còn không có cách nào ở bên cạnh bảo vệ Thiên Lạc.

Mặt khác Thiên Lạc cũng cần chứng minh thực lực của mình trước mặt những người ở quân khu.

Không nói đến tình cảm của Cố Kinh Thế với Thiên Lạc, chỉ cần nhìn vào thực lực và can đảm của Thiên Lạc, khiến cho Cố Kinh Thế cực kì thương thức.

Thiên Lạc nhất định sẽ trở thành rường cột của quân khu.

Nhưng hiện tại Thiên Lạc chưa có bản lĩnh như vậy, còn cần rèn luyện, cô cần một cơ hội để chứng minh thực lực.

Hiện tại trấn Mậu Sơn chính là cơ hội tốt nhất để Thiên Lạc chứng minh thực lực.

Cố Kinh Thế rất tin tưởng Thiên Lạc, Thiên Lạc muốn buông tay đi làm, Cố Kinh Thế liền cho Thiên Lạc cơ hội này.

Cố Kinh Thế chỉ có thể cho Thiên Lạc cơ hội rèn luyện, làm Thiên Lạc chân chính mạnh lên, lúc cô có thực lực bảo vệ chính mình mới có thể thật sự yên tâm.

Thiên Lạc là loại người có cơ hội liền sẽ nắm chắc, cô cứng cỏi không chịu thua, nhất định sẽ không làm Cố Kinh Thế thất vọng.

Cố Kinh Thế đáp ứng rồi, Thiên Lạc liền an lòng, nụ cười nơi khóe miệng cũng sâu hơn vài phần, “Thiếu tướng yên tâm, tôi sẽ giải quyết việc lần này một cách hoàn mỹ.”

Bên này Bưu Sơn nhìn Cố Kinh Thế đồng ý ba điều kiện, miệng gần như nhét được một quả trứng gà, kinh ngạc cực kì.

Tần Sơn cũng kinh ngạc, lại không khoa trương như Bưu Sơn.

Tần Sơn đã sớm nhìn ra Thiếu tướng của bọn họ rất tốt với Thiên Lạc, kinh ngạc nhiều cũng thành thói quen.

Mà giờ phút này, xe đã dừng lại, mọi người cũng đi vào quân khu.

Quân khu nhìn qua như thành lũy đen nhánh, từng chùm ánh sáng không ngừng chiếu qua, làm cả quân khu cũng nghiêm túc hơn vài phần, làm người ta hoàn toàn không dám xem thường.

Cũng ngẩng đầu mang theo vài phần hứng thú nhìn quân khu giống như thành lũy trước mắt.

Bên ngoài quân khu có ba tầng bảo vệ, cần phải có dấu vân tay với có thể đi vào.

Còn chưa từng đi vào quân khu, Thiên Lạc biết quân khu này có nhiều kỹ thuật tiên tiến nhất, trong lúc nhất thời trên khuôn mặt cũng có vài phần hứng thú.

Lại nói tiếp, điều Thiên Lạc có hứng thú nhất với thế kỷ 60, chính là thế kỷ 60 có vô số công nghệ cao khiến người ta hoa mắt.

Rõ ràng là buổi tối mà quân khu vẫn còn không ít người, giờ phút này thấy Cố Kinh Thế xuống xe, một đám đều như gặp được cứu tinh.

“Cố thiếu tướng, ngài đã tới, Bạch tướng quân đã ở phòng họp chờ ngài.”

Bạch tướng quân? Ba của Bạch Vũ Tâm?

Nghe xong lời này, Thiên Lạc lập tức mang theo vài phần hứng thú nhướng mày.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Vũ khí sinh hóa (3)

Chính là quên không được đóa bạch liên hoa Bạch Vũ Tâm kia, trong lúc nhất thời Thiên Lạc càng thêm tò mò.

Thiên Lạc cũng nghe nói vị tướng quân Bạch Khiếu Vân này, thời trẻ có ơn với Cố Kinh Thế, nói cách khác, dựa theo tính tình của Cố Kinh Thế, cũng sẽ không hạ thủ lưu tình với Bạch Vũ Tâm.

Nghĩ như vậy, Thiên Lạc liền đối với tướng quân Bạch Khiếu Vân càng thêm tò mò.

Có thể làm Cố Kinh Thế tôn trọng, tất nhiên là người không đơn giản, người như vậy sao có thể dạy dỗ ra một bạch liên hoa như Bạch Vũ Tâm?

Không biết suy nghĩ trong lòng Thiên Lạc, Cố Kinh Thế nhẹ nhàng gật đầu, biểu cảm lãnh khốc, “Bảo với Bạch tướng quân, tôi sẽ nhanh chóng đến đó.”

Mọi người nhanh chóng đi về phía phòng họp Bạch Khiếu Vân đang ngồi.

Bạch Khiếu Vân ngồi chờ trong phòng học.

Cũng là một thân tây trang phẳng phiu, Bạch Khiếu Vân đã trung niên, nhưng nhìn qua lại hoàn toàn không hiện vẻ già nua, ngược lại cả người nhìn qua đều có vẻ có tinh thần, tóc mai nơi thái dương hơi điểm bạc, mang theo sự thành thực cùng ôn trọng của quan quân, hơi thở quanh thân ẩn ẩn mang theo chút áp bách.

Thân là Tướng quân, trên người Bạch Khiếu Vân có sát khí của người địa vị cao, hơi thở ẩn ẩn mang theo một chút hồn hậu, nếu là người bình thường, thậm chí còn không dám đối diện với Bạch Khiếu Vân.

Không hổ là tướng quân, quả nhiên khí chất không bình thường.

“Kinh Thế, tôi đợi cậu đã lâu, tới, mau ngồi xuống.” Bạch Khiếu Vân nói với Cố Kinh Thế, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thiên Lạc đứng bên cạnh Cố Kinh Thế.

Từ trước đến nay Cố Kinh Thế đọc lai đọc vãng, việc sắp thảo luận lại cực kỳ cơ mật, ngay cả Tần Sơn cùng Bưu Sơn đều ở lại ngoài cửa, Cố Kinh Thế lại mang theo Thiên Lạc vào.

Cố Kinh Thế chưa bao giờ là người không hiểu quy củ, anh khẳng định là cố ý mang theo Thiên Lạc vào.

Nhìn Thiên Lạc, quần áo trên người rất tùy ý, không có cảm giác chính khí của quân nhân, không bằng cang nhiều vài phần tà khí bất cần đời.

Cùng quân khu mà có thể coi là không hợp nhau.

“Kinh Thế, là cậu dẫn người bạn nhỏ này đến?” Nhìn Thiên Lạc, Bạch Khiếu Vân hỏi.

“Ừ, cậu ta tên Thiên Lạc, là người tôi mời đến hỗ trợ.” Cổ Kinh Thế bình tĩnh nói.

Nhìn Bạch Khiếu Vân bởi vì câu nói của Cổ Kinh Thế mà trên mặt lộ ra sự kinh ngạc, khóe miệng Thiên Lạc cũng không khỏi giật giật.

Cổ Kinh Thế chụp cho cô cái mũ quá cao đi?

“Chào Bạch tướng quân, tôi tên Thiên Lạc, lần này tới để giúp đỡ.” Thiên Lạc nhìn Bạch Khiếu Vân nói.

“Thiên Lạc.....?” Trong mắt Bạch Khiếu Vân thêm vài phần thăm dò, “Trưởng tôn của Thiên gia?”

Không nghĩ tới Bạch Khiếu Vân cư nhiên biết mình, Thiên Lạc hào phóng thừa nhận, “Không nghĩ tới Bạch tướng quân đã nghe qua tên tôi.”

Như thế nào không nghe nói qua, mấy thế gia siêu cấp ai không biết Thiên gia có một phế vật như Thiên Lạc a!

Đã sớm nghe nói Thiên Lạc tùy hứng không chịu quân giáo, thậm chí còn không sử dụng hồn lực, người như vậy trừ bỏ trở thành gánh nặng thì có thể làm được cái gì.

Cổ Kinh Thế hồ đồ rồi, vậy mà dám đề cho Thiên Lạc tham dự việc lần này sao?

“Đương nhiên nghe nói qua, chỉ sợ mấy đại thế gia đều biết chuyện của Thiên thiếu gia.” Bạch Khiếu Vân nói như thế rồi nhìn Cổ Kinh Thế, “Kinh Thế, cậu cũng đừng nói đùa, người khác đều nói Thiên thiếu gia nhất gan, sao cậu có thể dẫn cậu ta tới tham gia vào việc nguy hiểm như vậy.”

Bạch Khiếu Vân nói xong lại nhìn Thiên Lạc, “Thiên thiếu gia cũng không cần khó xử, nếu cảm thấy sợ hãi cứ rời đi là được, tôi sẽ phái xe đưa Thiên thiếu gia trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Vũ khí sinh hóa (4)

Nghe Bạch Khiếu Vân nói xong, Thiên Lạc thoáng nhướng mày nhìn Bạch Khiếu Vân.

Đáy mắt không tràn đầy ác ý như Bạch Vũ Tâm, Bạch Khiếu Vân chỉ đơn thuần việc nào ra việc đó, không coi trọng Thiên Lạc mà thôi.

Thiên Lạc có tiếng hoàn khổ vô năng, từ trước đến nay cũng có tiền đồ gì.

Cả quân khu đều coi trọng việc lần này, khó trách Bạch Khiếu Vân sẽ không tin nhiệm Thiên Lạc.

Bạch Khiếu Vân là Tướng quân, gặp qua vô số người làm càn làm bậy, có bản lĩnh không bản lĩnh, ông không nhìn thấy giá trị của Thiên Lạc, đương nhiên sẽ không nhìn Thiên Lạc với con mắt khác.

Nói Bạch Khiếu Vân khinh thường Thiên Lạc, không bằng nói căn bản là không đặt Thiên Lạc vào mắt.

Cũng không phải trào phúng hoặc là xem thường Thiên Lạc, Bạch Khiếu Vân chỉ cảm thấy không cần lãng phí thời gian với dạng vô danh tiểu tốt như Thiên Lạc.

Những lúc cần người ta tán thành cần phải lấy ra thực lực, Bạch Khiếu Vân nhìn Thiên Lạc, cảm thấy Thiên Lạc không có gì đặc biệt.

Có thể đối mặt với ông không luống cuống, xác thật hiếm thấy, Bạch Khiếu Vân nhận ra Thiên Lạc có khí chất bất phàm, ngày sau có lẽ sẽ có thành tựu lớn, nhưng bây giờ còn chưa được.

Sự việc lần này liên quan quá rộng, không phải một tay mơ như Thiên Lạc có thể giải quyết được.

Lại nói tiếp, Cổ Kinh Thế cũng biết điểm này, nhưng vì sao còn muốn mang theo Thiên Lạc đến đây?

Cường giả nói chuyện, trước nay đều không cần cố kỵ gì, Thiên Lạc biết Bạch Khiếu Vân không có cách nào thừa nhận cô.

Mà Cổ Kinh Thế lại thần nhiên nhìn, không định trợ giúp Thiên Lạc.

Cổ Kinh Thế không có khả năng luôn bảo vệ Thiên Lạc, giúp cô giải vây.

Muốn được người khác thừa nhận, cần Thiên Lạc tự mình đạt được, mà không phải dựa vào người khác giúp cô.

Chỉ có như vậy Thiên Lạc mới có thể một mình đâm đường một phía.

“Bách tướng quân, hiện tại Thiên Lạc không phải người trước kia, việc lần này tôi đã đồng ý với Cố thiếu tướng thì nhất định sẽ làm được, hợp hay không hợp phải làm mới biết được.” Đối mặt Bạch Khiếu Vân đang làm khó dễ, Thiên Lạc bình tĩnh cười nói.

Thiên Lạc cũng không tức giận với lời nói của Bạch Khiếu Vân.

Bất luận thời điểm nào, đều là người có thực lực mới có tư cách được tôn trọng, Thiên Lạc hiểu việc ở trấn Mậu Sơn sẽ chứng minh thực lực của cô.

Nhìn biểu cảm nghiêm túc của Thiên Lạc, Bạch Khiếu Vân cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng cho tới bây giờ không có người mới nào dám nói chuyện với ông như thế.

“Tướng quân, lần này xảy ra chuyện viện nghiên cứu chế tạo vũ khí sinh hóa, là hạng mục mà trước kia tôi đã phản đối, thượng cấp không nghe đề nghị của tôi mà bắt đầu nghiên cứu, hiện tại xảy ra vấn đề còn cần tôi tự mình ra mặt giải quyết.” Cố Kinh Thế nói làm sắc mặt Bạch Khiếu Vân có vài phần quần bách, “Nếu cần tôi tới thu dọn cục diện rồi rồi, như vậy việc dùng người nào chỉ có thể nghe theo tôi.”

“Kinh Thế, cậu xác định sao?” Thiên Lạc chính là đứa cháu trai mà Thiên Dư Phong thương yêu nhất, nếu xảy ra việc gì thì Thiên Dư Phong khẳng định sẽ liều mạng với bọn họ!

Tuy bọn họ không sợ hãi, nhưng nếu Thiên Dư Phong thật sự tới náo loạn, chung quy sẽ có phiền toái.

Cố Kinh Thế nghe Bạch Khiếu Vân nói xong, quay đầu liếc nhìn Thiên Lạc một cái.

Bốn mắt nhìn nhau, Cố Kinh Thế chậm rãi nói, “Tôi tin tưởng Thiên Lạc, cậu ấy sẽ không khiến tôi thất vọng.”

Không chút do dự, Cố Kinh Thế cực kì tin tưởng Thiên Lạc.

Thiên Lạc cũng ngoài ý muốn Cố Kinh Thế sẽ tin tưởng cô như thế.

Cảm giác đôi mắt sâu thẳm của Cố Kinh Thế như lốc xoáy, gần như có thể cuốn mình vào.

Trong lòng Thiên Lạc nhảy dựng, lập tức trả lời, “Tôi nhất định sẽ làm tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Vũ khí sinh hóa (5)

“Nếu Tướng quân thật sự không thích Thiên Lạc, tôi cũng không ngại rời khỏi nhiệm vụ lần này, tướng quân cảm thấy tôi chọn người không tốt, cũng có thể giao việc này cho những người khác đi xử lí.” Cố Kinh Thế bình tĩnh nói.

Không nghĩ tới Cố Kinh Thế lại ủng hộ Thiên Lạc, điều này đúng là vượt qua sức tưởng tượng của Bạch Khiếu Vân.

“Nếu cậu kiên trì như thế, vậy nghe cậu đi.” Việc lần này trừ bỏ Cố Kinh Thế, những người khác khẳng định đều không làm được, Bạch Khiếu Vân chỉ có thể nghe Cố Kinh Thế.

“Ngồi đi.” Thấy Bạch Khiếu Vân đồng ý, Cố Kinh Thế ra hiệu cho Thiên Lạc ngồi cạnh mình.

Mim cười ngồi xuống, Thiên Lạc không kiêu không ngạo nhìn Bạch Khiếu Vân.

Thật sự là nhìn không ra Thiên Lạc rốt cuộc có chỗ nào tốt, làm Cố Kinh Thế che chở như thế.

Cũng không có biện pháp, Bạch Khiếu Vân chỉ có thể đi theo ngồi xuống, rồi mới mở miệng nói, “Việc lần này tương đối khó giải quyết, tuy trước mắt đã phong tỏa trấn Mậu Sơn, nhưng Mậu Sơn cực kì rộng lớn, muốn tìm được 68 người bị cảm nhiễm kia, giống như tìm kim dưới đáy biển.”

“Mặt khác, việc này không phải khó giải quyết nhất, khó giải quyết nhất chính là nguyên nhân mà vũ khí sinh hóa của chúng ta bị tiết lộ, đã có kết luận lần này bị lộ ra, rất có khả năng có người có ý đánh cắp vũ khí sinh hóa nên mới bị lộ.” Bạch Khiếu Vân nói như thế, biểu cảm trên mặt cũng nghiêm túc hơn mấy phần.

“Có phải đã điều tra được cái gì hay không?” Cố Kinh Thế ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Nếu vũ khí sinh hóa đáng sợ như vậy bị tiết lộ ra ngoài, vậy phiên toái không phải bình thường.

Đến lúc đó khiến dư luận xôn xao không nói, chẳng may bên ngoài bị cảm nhiễm, như vậy muốn không chế rất khó khăn.

Nghe đến đó, Thiên Lạc cũng nhũn mảy, khó trách Cố Kinh Thế lại phản đối thí nghiệm nàt, xác thật là rất nguy hiểm.

“Trước mắt còn chưa biết rốt cuộc là ai, chúng tôi nghi ngờ người kia ở trong trấn Mậu Sơn.” Bạch Khiếu Vân nói như thế, trên mặt cũng lộ ra vẻ kiên định, muốn từ trấn Mậu Sơn đi ra ngoài không phải chuyện dễ dàng!

“Xung quanh trấn Mậu Sơn có rất nhiều camera theo dõi, chúng tôi đã kiểm tra một lần, nơi đó hẻo lánh như vậy, ngày thường rất ít người qua lại, nếu thật sự có người đào tẩu khỏi đó, chúng tôi không có khả năng không phát hiện được.” Về mặt Bạch Khiếu Vân kiên định, cực kì nghiêm túc nói.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Bạch Khiếu Vân, Thiên Lạc thoáng tự hỏi một chút, rồi mới chậm rãi mở miệng nói, “Nếu nói như vậy, rất có khả năng có người ở bên trong động chân động tay.”

Thiên Lạc bỗng nhiên mở miệng, Cố Kinh Thế cùng Bạch Khiếu Vân đều đồng thời nhìn về phía Thiên Lạc.

Cả người đều cực kì bình tĩnh, Thiên Lạc tiếp tục nói, “Các người xem, viện nghiên cứu không phải là nơi ai cũng có thể tiến vào, hơn nữa nếu chạy đi thì rừng núi nơi đó rất nguy hiểm, những sản phẩm thí nghiệm đó cũng không ăn chay, người trộm đồ không có khả năng biết rõ nguy hiểm còn đi chịu chết, với hán ta mà nói biện pháp tốt nhất chính là án binh bất động, tiếp tục nguy trang, tìm kiếm cơ hội chạy trốn.”

Nghĩ tới điều này, Thiên Lạc cũng nhìn Bạch Khiếu Vân, “Bạch tướng quân, bây giờ còn có những ai ở lại trấn Mậu Sơn?”

Nghe Thiên Lạc phân tích xong, Bạch Khiếu Vân đối mặt với cặp mắt sắc bén của Thiên Lạc, gần như theo bản năng trả lời vấn đề, “A, còn có binh lính của chúng tôi đều còn ở trấn Mậu Sơn, những người đó là binh lính phụ trách bảo vệ viện nghiên cứu.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Vũ khí sinh hóa (6)

“Như vậy trước hết cứ để những người kia tiếp tục ở nơi đó, chẳng qua, chúng ta tốt nhất không cần rút dây động rừng, xem xét hiện trường xong lại nói.” Thiên Lạc nói đầu vào đây, đầy mắt cũng mang theo vài phần thâm ý, “Chỉ cần là một trong số những binh lính này làm việc này, như vậy, nhất định sẽ lộ ra sơ hở, khẳng định có thể bắt được, nói thế nào cũng không để người kia chạy mất.”

Nói đến cuối cùng, đầy mắt Thiên Lạc cũng hiện ra sự khát máu, tàn nhẫn nheo lại mắt.

Bạch Khiếu Vân nghe xong Thiên Lạc vững vàng bình tĩnh phân tích liền ngăn cả người.

Thiên Lạc phân tích và sự phân tích của bên Bạch Khiếu Vân rất giống nhau, chẳng qua, Bạch Khiếu Vân tính toán lập tức ra tay điều tra từng người, không giống như Thiên Lạc tính toán trước không rút dây động rừng.

“Ý của cậu là, muốn trà trộn vào giữa bọn họ, rồi mới điều tra rốt cuộc ai ăn cắp vũ khí sinh hóa?” Bạch Khiếu Vân nói như thế, lông mày cũng không khỏi nhăn chặt, “Như vậy có thể quá mạo hiểm hay không, chẳng may còn chưa điều tra được mà người đã chạy mất thì làm sao?”

“Đã biết đám binh lính đang bị nghi ngờ, nếu còn để người trốn thoát không phải quá phé vật sao?” Hỏi lại một câu, đầy mắt Thiên Lạc tức khắc nhiều vài phần kiệt ngạo.

Mục tiêu mà cô theo dõi trước nay đều không thoát được.

Đời trước là nữ vương ở quân khu, Thiên Lạc cũng không phải chưa gặp việc này, nếu làm người trốn thoát thì cô cũng quá phé vật rồi.

Thiên Lạc nói đương nhiên, trên khuôn mặt tràn ngập sự lãnh khốc, đáng vẻ đương nhiên kia khiến không kẻ nào dám nghi ngờ lời nói của cô.

Gần như bị một câu của Thiên Lạc chặn ngang nói không nên lời, ngay cả Bạch Khiếu Vân cũng không nghĩ Thiên Lạc lại có thể tự tin như thế.

Mà bên này, Cố Kinh Thế cũng đang nhìn Thiên Lạc, “Nếu như vậy, chuyện này trước giao cho cậu xử lý, tôi sẽ để Bưu Sơn cùng cậu đến trấn Mậu Sơn, đến lúc đó cậu chính là chỉ huy tạm thời ở trấn Mậu Sơn, cụ thể phải làm thế nào thì cậu tự quyết định.”

“Kinh Thế, cậu không tự mình đi?!” Bạch Khiếu Vân kinh ngạc, đánh chết cũng không nghĩ tới Cố Kinh Thế lại đem chuyện này giao cho Thiên Lạc xử

lý.

“Tôi còn có chuyện khác phải xử lý, nhanh nhất cũng phải ngày mốt mới qua đó, không bằng để Thiên Lạc đi qua trước.” Cổ Kinh Thế nói như thế, nhướn mày nhìn Thiên Lạc, “Có thể làm tốt không?”

“Cổ thiếu tướng tin tưởng tôi, tôi đương nhiên không thể phụ sự mong đợi của Thiếu tướng.” Tự tin về khả năng của mình, Thiên Lạc nói xong liền đứng dậy, “Kho vũ khí ở đâu?”

“Buru Son.” Cổ Kinh Thế nhìn Buru Son đẩy cửa tiến vào, lập tức ra lệnh, “Mang theo Thiên Lạc đến vũ khí kho, cậu ấy muốn cái gì thì đưa cái đó.”

“Mặt khác, lát nữa cậu cùng Thiên Lạc lên phi thuyền đến trấn Mậu Sơn tìm hiểu tình huống.” Cổ Kinh Thế nói như thế, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Buru Son, “Tôi đã ra lệnh cho Thiên Lạc tạm thời làm chỉ huy, đến lúc đó hành động cụ thể như thế nào cậu cứ nghe theo Thiên Lạc.”

“A?” Buru Son nhìn Thiên Lạc đang mỉm cười, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, lại không dám không nghe lời, “Tuân mệnh!”

“Đi trước đi, tôi sẽ đến rất nhanh.” Đôi mắt Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc thâm sâu, “Việc kế tiếp giao hết cho cậu xử lý, cậu tìm hiểu tình huống một chút, tất cả mọi việc phải cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Vũ khí sinh hóa (7)

“Tôi đã làm việc thì anh cứ yên tâm.” Nóng lòng muốn thử, Thiên Lạc hưng phấn đi theo Buru Son đến kho vũ khí để lựa chọn.

“Kinh Thế, giao cho Thiên Lạc thật sự không có vấn đề sao?” Việc lần này rất quan trọng, cứ giao cho Thiên Lạc như thế, nói thật trong lòng Bạch Khiếu Vân cực kì bất an, “Không nói cái khác, những binh lính ở trấn Mậu Sơn đều là một đám cứng đầu, khẳng định không phục loại người lỗ mãng như Thiên Lạc.”

“Tôi tin tưởng cậu ấy.” Không giải thích dư thừa, sau khi Cổ Kinh Thế nói xong một câu, trực tiếp liền đứng dậy đi ra ngoài.

Việc bên ngoài trực tiếp giao cho Thiên Lạc đi xử lý, Cổ Kinh Thế cũng cần phải đi xử lý một số chuyện khác.

Nghĩ đến như thế, đáy mắt Cổ Kinh Thế cũng nhiều hơn vài phần thâm ý.

.....

Bên này, Thiên Lạc đi vòng quanh kho vũ khí một vòng, cảm thấy mỹ mãn liền đi.

Buru Son đi theo sau lưng Thiên Lạc, đau lòng đến hít một ngụm khí lạnh, “Thiên thiếu gia, cậu cũng quá độc ác đi?”

Sau khi Thiên Lạc vào kho vũ khí, liền không biết khách khí là gì, toàn bộ đều lấy những trang bị xa xỉ nhất.

“Tôi cũng sẽ không khách khí với anh.” Trong tay Thiên Lạc tùy tiện thương thức một chiếc chủy thủ, nụ cười nơi khóe miệng nhìn qua càng thêm vô lại: “Mặt khác, anh nên gọi tôi là Chỉ huy, lần này bỏ qua, nếu lần sau còn gọi sai thì tôi sẽ không khách khí với anh.”

Vừa nói vừa cười, trên khuôn mặt Thiên Lạc vẫn mang theo nụ cười, nhưng lời nói lại ẩn chứa cảm giác áp bách mười phần, làm người ta hoàn toàn không dám xem thường cô.

Vốn Buru Son đang ôm thái độ tùy ý lại cảm nhận được áp lực quanh người Thiên Lạc, nụ cười nơi khóe miệng phai nhạt một ít, không tiếp tục nói đùa với Thiên Lạc.

Cảm giác hưng phấn có thể cảm nhận được rõ ràng, khí thế quanh người Thiên Lạc rất đáng sợ.

Nghĩ đến lời Tần Sơn nói với mình, hình như Buru Son có chút lý giải.

tuy thực lực của Thiên Lạc không bằng bọn họ, nhưng khí thế quanh người lại không đơn giản, làm Buru Son cảm giác được vài phần quen thuộc.

Hơi thở này rất giống với hơi thở của Thiếu tướng.

Ẩn chứa cảm giác áp bách mạnh mẽ, làm người ta không dám sinh ra bất luận tâm tư phản kháng gì.

“Vâng, Chi huy, phi thuyền cũng đã chuẩn bị tốt.” Thái độ Buru Son lập tức cung kính hơn không ít.

“Lập tức xuất phát đến trấn Mậu Sơn.” Cả người đều có vẻ cực kì bình tĩnh, Thiên Lạc đi cùng với Buru Son lên phi thuyền đã được chuẩn bị tốt, đi về phía trấn Mậu Sơn.

Ước chừng một giờ sau.

Phi thuyền dần dần đến gần rồi một dãy núi rộng sớm, nắng sớm vừa lộ ra, ánh mặt trời chói mắt bắt đầu hiện ra ở đường chân trời, từng đợt ánh sáng dần dần phóng ra, chiếu vào phi thuyền pha lê.

Trên người được che kín chắn lỏng, Thiên Lạc nhắm hai mắt, hô hấp vững vàng.

Ngồi đối diện Thiên Lạc, Buru Son nhìn xuống dãy núi phía dưới, “Đây là Mậu Sơn a.”

Giọng Buru Son không lớn, Thiên Lạc lại lập tức mở mắt ra.

Trong đôi mắt sâu thẳm có sự tĩnh mịch, Thiên Lạc thân nhiên nói, “Đến nhanh như vậy sao?”

“Má ơi, không phải cậu ngủ rồi sao?” Buru Son nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của Thiên Lạc, “Chi huy Thiên Lạc, cậu không ngủ sao?”

“Trước khi lên chiến trường còn muốn ngủ không phải tự tìm chết sao, tôi chỉ nghỉ ngơi một chút thôi.” Dáng vẻ của Thiên Lạc xác thật không giống như mới tỉnh ngủ, thân nhiên nói.

Lúc trước khi Thiên Lạc chấp hành nhiệm vụ đã từng hơn nửa tháng mà không có thời gian nghỉ ngơi, chỉ một buổi tối không ngủ cũng không làm cô thấy mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Vũ khí sinh hóa (8)

Đối với Thiên Lạc mà nói, giấc ngủ là một điểm yếu.

Dù là người hay là động vật, lúc ngủ là lúc yếu ớt nhất, Thiên Lạc cũng sẽ không tin tưởng người trước mặt mà biểu hiện ra một mặt yếu ớt của mình.

Mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của Buru Son, Thiên Lạc nhìn thoáng qua, nhìn về phía núi non ngoài cửa sổ, “Đây là Mậu Sơn?”

“Đúng vậy, lần này đi xuống chỉ có hai chúng ta, phi thuyền không được phép hạ cánh để tránh xuất hiện vấn đề.” Buru Son lập tức trả lời Thiên Lạc.

Hiện tại toàn bộ Mậu Sơn đều là khu cấm nhiễm, không cho phép bất kì kẻ nào tới gần, ngược lại cũng là chuyện hợp lí, “Tôi đã biết, chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức xuất phát.”

Nghe Thiên Lạc nói xong, Buru Son lập tức gạt đầu, rồi mới cùng Thiên Lạc chuẩn bị dù để nhảy xuống, trực tiếp nhảy khỏi phi thuyền.

Cuồng phong gào thét, Thiên Lạc cúi đầu nhìn phía dưới.

Toàn bộ Mậu Sơn đều bị một lớp bảo vệ cực lớn vây chặt lấy, nhìn qua kín không kẽ hở.

Một khi tiến vào bên trong lớp bảo vệ, trừ phi hoàn thành nhiệm vụ, nếu không đừng nghĩ rời đi.

Nghĩ tới điều này, đáy mắt Thiên Lạc nhiều hơn vài phần thâm ý, trực tiếp duỗi tay mở dù.

Lúc Thiên Lạc cùng Buru Son dần dần tới gần, lớp bảo vệ cũng mở ra, Thiên Lạc cùng Buru Son nhanh chóng tiến vào.

“Trừ phi chúng ta thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, bằng không lớp phòng vệ này sẽ không mở ra nữa.” Buru Son vừa thao tác dù vừa nói với cách đó Thiên Lạc không xa.

“Vậy nhanh lên đi, thời gian của chúng ta có hạn.” Thiên Lạc cũng lập tức nói một câu, rồi mới trực tiếp cắt dù để nhảy xuống khi cách mặt đất ba bốn mét.

Dù để nhảy bị gió thổi đi, Thiên Lạc cũng vững vàng đứng trên mặt đất.

Tầm mắt sắc bén đảo qua xung quanh, đáy mắt Thiên Lạc ảm ảm tràn ngập ánh sáng lạnh.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, không khí trầm mặc nhanh chóng lan tràn trong không khí, nơi đám Thiên Lạc tiếp đất là trần Mậu Sơn.

Trần Mậu Sơn từ rất nhiều năm trước đã không có ai ở lại, giờ phút này trần Mậu Sơn càng là vắng vẻ, hoàn toàn không có hơi thở người sống, sự yên tĩnh quý dị lan tràn.

“Người phụ trách tiếp ứng ở đâu.” Thiên Lạc nhìn Bưu Sơn, hỏi.

“Hắn là sẽ tới nhanh thôi, chúng ta đến sớm mười phút so với dự tính.” Biểu cảm Bưu Sơn cũng nghiêm túc, “Chỉ huy Thiên Lạc, cậu ở chỗ này chờ một lát, tôi đi lên phía trước xem thử.”

“Ừ, đi thôi.” Thiên Lạc nói như thế, nhìn Bưu Sơn đi vào trong trần Mậu Sơn.

Bên ngoài trần Mậu Sơn là một rừng cây yên tĩnh, sự tĩnh mịch chậm rãi chảy xuôi trong không khí.

Rừng cây nhỏ nhỏ không hề có động tĩnh gì.

Không chỉ là không hơi thở loài người, thậm chí ngay cả hơi thở động vật cũng không có.

Này thật sự là quá kỳ quái.

Nghĩ như thế, đáy mắt Thiên Lạc rất nhanh hiện ra một tia sáng nguy hiểm.

Hơi thở nhàn nhạt từ chỗ sâu trong rừng rậm lan tràn ra, chậm rãi khuếch tán trong không khí.

Mơ hồ mang theo mùi máu tanh, làm đáy mắt Thiên Lạc cũng nhiều hơn vài phần cảnh giác.

“Gào.....” Nhẹ nhàng gào một tiếng, lại ẩn chứa hơi thở hung ác làm người ta không dám xem thường, giống như dã thú càng làm Thiên Lạc cảnh giác hơn!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Vũ khí sinh hóa (9)

Chỉ thấy một bóng lưng mơ hồ thoảng qua rất nhanh ở phía xa trong rừng cây, Thiên Lạc cũng không nhìn rõ lắm.

Cho dù nhìn không rõ, Thiên Lạc cũng hoàn toàn không dám thả lỏng, nhanh chóng lấy ra ngân thương mà Cố Kinh Thế đã cho cô.

Trên mặt tràn ngập mười phần sát khí, Thiên Lạc nhìn thấy bóng dáng mơ hồ kia từ từ tới gần cô, cả người cũng bị sợ hãi lui ra sau hai bước.

Mà ngay lúc này, Thiên Lạc bỗng nhiên cảm giác được một hơi thở hung hãn khác, trực tiếp tập kích từ phía sau!

Đột nhiên quay đầu, Thiên Lạc tức khắc nhìn thấy một khuôn mặt máu thịt be bét!

Toàn bộ ngũ quan đều đã vận vẹo, sinh vật trước mắt hiển nhiên không thể gọi là con người, toàn thân mùi formalin của người chết, làn da lộ ra ngoài xám trắng cùng cứng đờ, cả người đầy vết máu, giờ phút này há ra hàm răng đen nhánh, nhắm ngay về phía Thiên Lạc, ánh mắt đặc biệt khát máu liền cắn xé lại đây!

Đáy mắt tức khắc nổi lên một tia sáng hung ác, Thiên Lạc biết trước mặt mình là một sản phẩm thí nghiệm của viện nghiên cứu, cũng chính là Zombie!

Trực tiếp nổ súng vào đầu Zombie, đôi mắt đen nhánh của Thiên Lạc không hề có sự hoảng loạn, hoàn toàn là sự lạnh lẽo sắc bén giết sạch!

Nhưng còn không đợi Thiên Lạc ra tay, một tiếng súng vang lên từ trong rừng rậm xuyên, viên đạn trực tiếp bay vào đầu Zombie.

“Gào!” Trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Zombie bị bắn vào đầu lập tức không còn hành động gì hết, não bắn ra tung tóe ngã xuống mặt đất.

Lạnh lùng nhìn tất cả mọi việc xảy ra trước mắt, đáy mắt Thiên Lạc một vẻ dửng dưng như không, mắt thấy trên mặt mấy binh lính này tràn ngập sự kinh hoàng, thông thả đi tới gần Thiên Lạc.

Những binh lính này đều mặc quân phục, hẳn là người của viện nghiên cứu.

“Ha ha ha lại đánh trúng, lần này lại có thể nhận thêm một phần thưởng.” Trong những tên binh lính đó có một người đàn ông mở chuột tai khi hiển nhiên là thủ lĩnh, lập tức cười lớn nói.

Trên đường đi tôi nghe nói phàm là có thể giết một người bị cảm nhiễm, liền có thể nhận được phần thưởng, khó trách những binh lính này cao hứng như vậy.

Hiện nhiên những binh lính này đã trở về sau đợt săn bắt, trên người còn khiêng theo hai cái đầu Zombie.

Giờ phút này, những bọn lính nhìn thấy Thiên Lạc.

Người mở miệng đầu tiên là một người nhìn không có vẻ tốt đẹp, ngoại hiệu gọi là Thốn Thử.

Trên mặt ẩn ẩn mang theo một chút khinh thường, Thốn Thử nhìn chằm chằm Thiên Lạc, trực tiếp cười lạnh một tiếng, “Chắc cậu là người ở quân khu phái đến à? Ha ha, tôi vẫn luôn đều nghe nói người ở quân đặc biệt lợi hại, không nghĩ tới lại vô dụng như thế, một Zombie mà cũng không đánh được, thật mất mặt.”

Giọng điệu tràn ngập sự trào phúng, không chỉ mình Thốn Thử, vẻ mặt mấy binh lính đứng sau cũng tràn ngập khinh thường, “Lão đại, tôi đoán đây chỉ là một tiểu binh mới lên chiến trường, nếu không phải được chúng ta cứu, khẳng định đã bị Zombie ăn mất! Quân khu cũng đúng là, phái ra loại người như này cũng chỉ ngáng chân chúng ta, một chút tác dụng đều không có!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Vũ khí sinh hóa (10)

Nghe những người này nói, trên mặt Thiên Lạc hoàn toàn không có biểu cảm gì, chỉ có sát khí không ngừng ngưng tụ trong đáy mắt.

Sự cảnh giác trong mắt chưa hề tiêu tán, Thiên Lạc lạnh lùng nhìn về phía đám người Thốn Thử.

“Ha ha ha, lão đại, ngài xem vật nhỏ này sợ tới mức nào kìa!” Một người đàn ông đầu trọc đứng bên cạnh Thốn Thử khinh thường cười lớn.

Thốn Thử cũng trào phúng nhìn Thiên Lạc, “Cậu lại cảnh giác chúng tôi à, cũng không thấy mất mặt.”

Nghe Thốn Thử nói xong, Thiên Lạc thậm chí khinh thường liếc Thốn Thử một cái, “Các người còn không xứng.”

Thiên Lạc nói xong cũng nhanh chóng rút chủy thủ bên hông.

“Nha, còn nói không định ra tay sao?” Thốn Thử ngay từ đầu liền không đặt Thiên Lạc vào mắt.

Thốn Thử có thể rõ ràng cảm giác được Thiên Lạc sẽ không sử dụng hồn lực.

Một người không thể sử dụng hồn lực, căn bản không có cái gì đáng sợ!

Cả người Thốn Thử đều cực kỳ kiêu ngạo, đang nghĩ ngợi muốn tiếp châm chọc Thiên Lạc một phen, thân hình Thiên Lạc chợt lóe, cả người trực tiếp lao ra, nháy mắt đã tới trước mặt Thốn Thử.

Tốc độ đáng sợ như vậy làm mấy người Thốn Thử đều sững sốt, lúc phục hồi tinh thần lại muốn phản kháng thì Thiên Lạc đã lướt qua người bọn họ.

Đám người Thốn Thử kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một quái vật khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt họ, trong miệng phát ra tiếng gào sặc sụa!

“Gào!!” Chỉ thấy một con gấu ngựa cao chừng hai mét bỗng nhiên xuất hiện, bên miệng còn dính vết máu, đôi mắt vẫn đục lờ ra sự cuồng bạo, hiển nhiên đã bị cảm nhiễm!

Quanh người con gấu ngựa đột nhiên xuất hiện này đầy mùi máu tươi, làm mấy người Thốn Thử đang sững sờ bị hù chết, trong miệng cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhanh chóng lui ra sau!

Trong miệng lại phát ra một tiếng kêu khát máu, gấu ngựa đột nhiên nâng tay gấu bén nhọn lên đập xuống, nháy mắt đã đập chết một tên binh sĩ!

Đầu gối như là dựa hấu vỡ vụn ra, cảnh tượng máu tanh làm đám người Thốn Thử đều sắp bị hù chết, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, kinh hoàng muốn tránh thoát.

Nhưng vào giờ phút này, đáng người nhỏ gầy của Thiên Lạc nhanh chóng vọt ra trước mặt gấu ngựa, nhắm ngay tay gấu trực tiếp đâm xuống, nháy mắt đã trực tiếp cắt đứt tay gấu!

“Gào!” Gấu ngựa đã không cảm giác được đau đớn, mắt thấy Thiên Lạc lại lần nữa lao tới trước mặt nó!

Đôi mắt đen có sát ý vô hạn, Thiên Lạc kích phát cơ quan của chủ thủ, chủ thủ tức khắc tản ra nhiệt độ nóng rực.

Đáy mắt gấu ngựa cũng tràn ngập sự khát máu, nhắm ngay đầu của Thiên Lạc hung hăng nện xuống một chưởng!

Hơi thở tanh hôi tức khắc thổi quét đến, Thiên Lạc nhanh chóng né tránh, tay gấu rơi xuống sát chớp mũi Thiên Lạc, chỉ thiếu một chút nữa là trực tiếp đập nát đầu Thiên Lạc!

Sức lực lớn đến khủng bố, tay gấu ngựa nện lên mặt đất trực tiếp đập ra một cái hố to!

Thiên Lạc nhìn gấu ngựa, một chân đạp lên tay gấu, chân còn lại vừa vịn đá trúng đầu gấu.

“Gào!” Bị Thiên Lạc đá một cái, gấu ngựa bị đứt một cánh tay trực tiếp đánh Thiên Lạc bay ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Đánh đến người phục (1)

"Phụt" một tiếng, Thiên Lạc bay thẳng ra ngoài, đập mạnh vào một cái cây lớn ở gần đó, khiến trên cây xuất hiện vài vết nứt.

"A!!! Cứu mạng!" Đám người Thôn Thử thấy con gấu nâu tập kích đến lần nữa, sợ đến kêu thất thanh.

Mà bên này, Thiên Lạc vốn dĩ bị đánh bay ra ngoài đã đứng dậy.

Con người tối đen phảng phất sát khí vô hạn, Thiên Lạc lấy khẩu súng giắt ở lưng ra.

Khẩu súng vốn dĩ chỉ lớn bằng bàn tay nhanh chóng phóng lớn gấp ba lần, Thiên Lạc trực tiếp lao thẳng về phía con gấu nâu!

Gấu nâu giáng mạnh vào Thiên Lạc, nhưng lại bị Thiên Lạc tránh khỏi.

Giữa cát bụi mù mịt, Thiên Lạc vòng qua sau lưng con gấu, nhanh chóng đưa tay kéo lông của nó lên phía trên.

Đập trên vai của gấu nâu, ánh mắt Thiên Lạc lạnh khốc, nhắm đúng vào đầu của nó, trực tiếp ấn mạnh cò súng.

"Pằng!"

Chốc lát, máu bắn tung té, đầu của con gấu bị bắn bay đi, trực tiếp ngã xuống đất, vang lên tiếng động lớn.

Mọi người nhìn thấy mà giật mình, đánh đi đánh lại, Thiên Lạc lại có thể không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhìn thấy con gấu to giống như một ngọn núi nhỏ ngã trên mặt đất như thế, trên gương mặt của những binh sĩ ở bên này đều theo đó mà hiện ra biểu cảm kinh hoàng, đồng loạt nhìn nhau, đều có thể nhìn rõ cảm giác sợ hãi trong đôi mắt của đối phương!

Rất khó tin là Thiên Lạc thật sự có năng lượng đáng sợ đến như thế, những người có mặt đều hoàn toàn bị giật mình đến đứng ngậy ra, chỉ biết nhìn nhau không nói được câu gì.

Nhàn nhạt rút ra con dao găm kia, Thiên Lạc lau sạch vết máu trên đó.

"Anh... Không phải anh đã sớm biết sẽ có gấu lao đến chứ? Anh lại không nhắc nhở chúng tôi!" Thôn Thử nhìn đáng vẻ điều luyện của Thiên Lạc, ngay lập tức giận dữ quát lên, "Cũng đều tại anh không nhắc nhở chúng tôi, hại chúng tôi chết mất một người!"

Người chết chính là tên đầu trọc đã vô lễ với Thiên Lạc trước đó, thi thể kia, muốn trông thể thảm bao nhiêu thì là thể thảm bấy nhiêu.

"Là hán đáng chết, nhắc nhở rồi cũng vô dụng." Thiên Lạc đối với loài người điên cuồng ngang ngược, từ trước đến nay đều không quan tâm đến.

Hoàn toàn mặc kệ nhóm người Thôn Thử, Thiên Lạc cúi đầu nhìn con gấu nâu đó, nhìn đôi mắt đục ngầu của nó, huyết quản biến đen, nhất thời biểu cảm trên gương mặt cũng xuất hiện một chút ngưng trọng.

"Thật sự là bị lây nhiễm rồi..." Nghĩ đến tin tức mà nhóm người Thiên Lạc ban đầu nhận được, không hề nhắc đến động vật cũng sẽ bị lây nhiễm.

Đứng dậy cảm nhận một khoảng im ắng xung quanh khu rừng, trong lòng của Thiên Lạc cũng trầm xuống.

Chuyện rõ ràng còn tệ hơn so với tưởng tượng của cô.

"Này, chúng tôi đang nói chuyện với cô đấy, cô không nghe thấy à!" Thôn Thử hoàn toàn giận dữ, rút một con dao nhọn ra, từ đằng sau đâm về phía Thiên Lạc.

Quay người giữ lấy cánh tay của Thôn Thử, động tác của Thiên Lạc vô cùng nhanh nhẹn, bẻ mạnh cổ tay của hắn, đồng thời cho một đấm vào bụng của Thôn Thử!

"Á!" Một tiếng kêu thảm thiết, cả người Thôn Thử bị đánh văng ra xa!

Nằm sõng soài trên mặt đất giống như một bao tải, trên mặt của Thôn Thử viết đầy biểu cảm đau đớn, giận dữ nhìn Thiên Lạc.

"Bởi vì anh không nhắc nhở chúng tôi, chúng tôi mới bị tổn thất một binh sĩ, anh phải bồi thường cho chúng tôi!" Sớm đã suy nghĩ trước, Thôn Thử cố gắng bò lên từ mặt đất, "Các anh đều đi, vác con gấu đen đó đi cùng!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Đánh đến người phục (2)

"Chúng tôi không quan tâm anh có phải là người của quân khu hay không, chỉ cần chúng tôi không nói, không ai biết con gấu nâu này là anh giết, nếu như anh thức thời, thì tốt nhất đừng nói nhiều, ngược lại ở đây ngoại trừ anh thì chỉ có chúng tôi, chúng tôi nói con gấu nâu này là ai giết thì sẽ là người đó giết, anh đừng mong phản đối!" Nói xong, những binh sĩ có mặt ở đây trực tiếp giành công lao của Thiên Lạc, vác con gấu nâu đó đi bước lớn về phía xa.

Gương mặt tràn đầy sự lãnh khốc, Thiên Lạc không ngăn cản.

Khóe môi cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo, về mặt Thiên Lạc không quan tâm.

Bây giờ còn chưa phải là lúc, có điều, sớm muộn Thiên Lạc sẽ khiến cho đám người Thôn Thử phải đền mạng.

Đụng đến cô, duy nhất chỉ có đường chết.

Lúc Thiên Lạc nghĩ như vậy, Bru Son cũng ngay lập tức mang theo binh sĩ đến, dẫn Thiên Lạc đến nơi mà những binh sĩ đóng quân.

Lúc Thiên Lạc đến, đám người Thôn Thử cũng đã trở về, lúc này đang không ngừng chỉ vào xác của con gấu nâu kia khoe khoang với người khác.

Nhìn dáng vẻ không biết xấu hổ này của đám người Thôn Thử, đáy mắt Thiên Lạc tăng thêm vài phần cười lạnh.

Mà bên đây, Bru Son cũng đã tìm được một người đàn ông rất nam tính, rất đẹp trai.

Người đàn ông ở trước mặt, là tổng phụ trách những binh sĩ, Tần Phi Lăng.

Nghe lời giới thiệu của Bru Son, Tần Phi Lăng nhìn Thiên Lạc, híp mắt, "Bru Son, anh chắc chắn bản thân đang không nói đùa? Anh nói chú nhóc này, là tư lệnh mà lần này quân khu phải đến?"

"Đúng thế." Bru Son nói xong, thái độ đối với Thiên Lạc cũng khá là cung kính, "Đây chính là tư lệnh tạm thời của lần này, Thiên Lạc. Trước khi Cố thiếu tướng đến, sẽ do Thiên tư lệnh chỉ huy chúng ta."

Nghe xong lời này của Bru Son, biểu cảm của mọi người đều trở nên vô cùng phức tạp, Tần Phi Lăng ở bên này càng phản đối ra mặt, "Không được, tôi không chấp nhận."

Không những là Tần Phi Lăng, những binh sĩ khác có mặt ở đó nhìn Thiên Lạc, cũng đều mang dáng vẻ xem thường Thiên Lạc.

Những binh sĩ này đều mạnh mẽ, từng người một vừa cao to vừa cường tráng, cả người đều chứa đựng sát khí không che giấu nổi.

Nếu so ra, Thiên Lạc chỉ cao một mét bảy mấy, gầy yếu, cả người đều mang chút ít lười nhác.

Một người tầm thường như vậy, thậm chí còn không bằng một binh sĩ mà bọn họ tùy tiện chọn ra, sao có thể chỉ huy bọn họ!

Trên gương mặt đều trần đầy biểu cảm không quan tâm, những binh sĩ nhìn Thiên Lạc, hoàn toàn là đáng vẻ không tin nhiệm Thiên Lạc.

"Đây là mệnh lệnh, không được hoài nghi." Buru Son nghiêm túc nói.

"Như thế cũng không được, chúng ta không phục." Tần Phi Lăng nói xong, cũng liếc nhìn Thiên Lạc một cái, "Quân khu của các anh đang lấy tính mạng của chúng tôi ra làm trò đùa!"

"Đây là quyết định của Cố thiếu tướng, các anh chỉ có thể nghe theo, người nào không phục, ngay lập tức khai trừ quân tịch!" Buru Son nói xong, đáy mắt cũng tăng thêm vài phần ý lạnh, "Đây là mệnh lệnh của Cố thiếu tướng, các anh ai dám không nghe theo."

Biết rằng Buru Son là cánh tay đắc lực của Cố Kinh Thế, câu hỏi của Buru Son, khiến cho những binh sĩ ở đó đều rơi vào im lặng, không ai nói gì cả.

Đối với Cố Kinh Thế, họ vô cùng sợ hãi!

Tần Phi Lăng còn muốn nói gì, Thiên Lạc cuối cùng mờ lờ, "Buru Son, thôi đi vậy, những người này đều không biết họ sắp chết đến nơi rồi, con người tôi đây rộng lượng, không tính toán với những người sắp chết."

Nghe thấy lời của Thiên Lạc, những binh sĩ ở bên đó trong phút chốc nổi giận, "Này! Anh có ý gì!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Đánh đến người phục (3)

Từ tốn tìm một chỗ để ngồi xuống, Thiên Lạc vắt chân, ánh mắt sắc bén, "Mỗi người các anh cao to vạm vỡ? Lại không nhìn ra xác của con gấu kia đã bị lấy nhiễm sao?"

Nghe Thiên Lạc nói, sắc mặt của Buru Son và Tần Phi Lăng đều đồng loạt thay đổi.

Mà những người khác có mặt vẫn một bộ dạng không hiểu Thiên Lạc rốt cuộc có ý gì.

"Gấu nâu là động vật, nó bị lấy nhiễm thì những động vật khác cũng sẽ bị lấy nhiễm, bây giờ cả Mậu Sơn không hề nghe thấy tiếng động của động vật bình thường, có thể thấy đã xảy ra vấn đề lớn rồi, nhưng từng người các anh vẫn bộ dạng vô tri vô giác, không biết tốt xấu, thực sự là không sợ chết mà." Thiên Lạc nói xong, nhìn về phía Tần Phi Lăng, "Thời gian của tôi rất có hạn, không dư sức mà chế phục các anh, nếu anh đã là người phụ trách ở đây, mời anh ra điều kiện, trong vòng một tiếng, chỉ cần tôi làm được điều kiện mà anh đưa ra, vậy thì, anh cứ ngoan ngoãn nghe theo tôi sắp xếp."

"Được." Tần Phi Lăng nói xong, nhìn Thiên Lạc, suy nghĩ một lát, "Vậy thì, chúng ta sẽ thi đấu, trong vòng mười phút, tôi và anh, ai giết được nhiều thầy ma hơn, người đó sẽ thắng."

"Tôi thắng, các anh phải nghe lời tôi." Thiên Lạc nhìn Tần Phi Lăng, nhướn mày.

"Tôi thắng, anh phải nghe tôi."

"Thành giao." Tần Phi Lăng thu tâm nhìn trở về, bước một bước trước.

Thiên Lạc và Buru Son cũng đi theo Tần Phi Lăng, họ rất nhanh đã đến cổng phòng bị phía sau quân doanh.

Chỉ nhìn thấy đằng sau cổng phòng bị, vài con thầy ma mặt mũi dữ tợn, thậm chí, còn có một vài động vật sau khi bị lấy nhiễm trở nên có chút tàn bạo.

"Động vật quả nhiên đã bị lấy nhiễm rồi, lần này phiền phức rồi." Tần Phi Lăng nhìn những con khi kia, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng một chút.

Nghe đến ngọn núi này đa phần là động vật, nếu như đến lúc đó chúng ùn ùn kéo đến thì phải làm thế nào?

"Đã chuẩn bị xong chưa?" Thiên Lạc nhìn về phía Tần Phi Lăng, gương mặt bình tĩnh, hoàn toàn là đáng vẻ không sợ hãi.

Rõ ràng không có bất kỳ hung hăng can quấy, nhưng mà đáng vẻ điềm nhiên của Thiên Lạc, khiến cho Tần Phi Lăng nhìn thế nào, trong lòng đều mang theo vài phần không thoải mái.

Thiên Lạc lúc này trông giống như đối với việc gì đều vô cùng nắm chắc, trù hoạch ở nơi màn trướng, khiến cho Tần Phi Lăng vô cùng không phục.

"Quy tắc thi đấu rất đơn giản, không được dùng súng, chỉ có thể dùng binh khí, trong vòng mười phút, ai giết được nhiều người đó sẽ thắng." Tần Phi

Lăng nói xong, cũng nhượng mảy nhìn về phía Thiên Lạc, "Nhắc nhở anh trước, chỉ cần bị thầy ma cắn trúng, thì chỉ có con đường chết, chúng tôi không có thuốc giải đâu."

"Thay vì nhắc nhở tôi, chỉ bằng anh lo cho bản thân mình trước đi." Lời của Tần Phi Lăng, rõ ràng là đang xem thường Thiên Lạc, đối với người như vậy, Thiên Lạc sẽ không lưu tình.

Nghe Thiên Lạc nói, sắc mặt của Tần Phi Lăng một đợt xanh một đợt trắng, sau cùng trực tiếp hừ lạnh một tiếng, "Vậy thì cuộc thi bắt đầu, tổng cộng mười phút, bây giờ sẽ bắt đầu tính giờ!"

Nói xong, Tần Phi Lăng bấm máy tính giờ, màn hình ở trước mặt được mở ra, Tần Phi Lăng cầm một trường đao sắc bén trong tay, xông thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đánh đến người phục (4)

Thiên Lạc thấy Tần Phi Lăng lao ra ngoài, nhanh chóng lấy ra hai cán dao giắt ở lưng.

Bấm vào cơ quan, giữa cán dao bật ra hai mã tấu hình bán nguyệt sắc bén.

Cũng nhanh chóng lao ra, tốc độ của Thiên Lạc nhanh như bay, rõ ràng chỉ là một động tác bình thường, nhưng tốc độ đó lại nhanh đến hầu như đã đạt đến mức đáng sợ, trong cái chớp mắt của mọi người, đã xông ra bên cạnh Tần Phi Lăng.

Thầy ma đã nhìn thấy họ, lúc này trên gương mặt tràn đầy sự điên cuồng và khát máu, gào thét về phía hai người họ!

Tần Phi Lăng vẫn biểu cảm nghiêm túc, nhìn những thầy ma lẫn lộn máu thịt đang tiến về phía mình, đầy mắt thoáng nét cay độc, trường đao trong tay trong thoáng chớp đã được chém đi!

Nhưng mà, Tần Phi Lăng mới vừa ra tay, Thiên Lạc ở bên kia đã trực tiếp cười nhạo một tiếng, nhắc một chân lên đạp lên vai của Tần Phi Lăng.

Thiếu chút nữa đã bị Thiên Lạc đạp đến thổ huyết, Tần Phi Lăng không thể tin được mà nhìn về phía Thiên Lạc đang xem anh ta như ván nhún, đạp lên vai của anh ta, cả người đã xông thẳng ra ngoài!

Bay ra ngoài, gương mặt đẹp đẽ của Thiên Lạc mang theo nụ cười có chút tà mị, giương đao, mã tấu trong tay trực tiếp chặt bỏ đầu của thầy ma ở trước mắt!

Máu tươi văng tứ tung, Thiên Lạc rơi xuống rất vững vàng, động tác càng tăng thêm tốc độ.

Cả người trông ra đều mang theo một chút thông thả, Thiên Lạc vòng tay chém lia cổ một con thầy ma khác!

Nhìn khoe môi Thiên Lạc cong lên một nụ cười, Tần Phi Lăng khẽ ngần ra, nhìn một con thầy ma trong số đó đang há cái miệng đầy máu tươi, tiến về phía mình muốn cắn xé.

Đã bị thua mất hai con, trong lòng của Tần Phi Lăng không kìm được mà có chút sốt ruột.

Ngay lúc đang ra tay với con thầy ma ở bên này, Tần Phi Lăng liếc mắt nhìn, trước mắt là Thiên Lạc đang cười lạnh hành động, trực tiếp chém ra một con dao găm, đi xuyên qua đầu của con thầy ma này, ghim thầy ma vào một cây đại thụ.

Lúc này, Tần Phi Lăng cũng không làm chủ được mà nổi giận, "Anh làm gì thế?"

"Hôm nay có tôi ở đây, một con thầy ma anh cũng đừng hòng giết." Thiên Lạc cười lạnh hất máu trên mã tấu, "Xem thường tôi, sẽ phải trả giá."

Nghe Thiên Lạc nói, sắc mặt của Tần Phi Lăng cứng đờ đi một chút.

"Gừ..." Vài thầy ma xông qua đây, bây giờ cũng không tỏ ra yếu thế, điên cuồng chạy tán loạn trên cây, trong thoáng chớp đã bao vây Thiên Lạc và Tần Phi Lăng từ trên cây.

Ít nhất cũng phải hai mươi mấy con, lúc này đang nhe răng, đôi mắt đục ngầu nhìn về phía họ.

Nói thế nào cũng không tin được Thiên Lạc thực sự có thể giết thầy ma và khống chế hoạt động của bản thân cùng một lúc, Tần Phi Lăng thấy tiếng găm gặm dữ trong miệng của những thầy ma khi này, điên cuồng lao về phía bọn họ đang đứng mà cắn xé!

Nhắm ngay vào đầu của một con khi, Tần Phi Lăng chém mạnh trường đao trong tay, nhưng ngay cả một sợi lông của con khi cũng không đụng được, đã bị tay trái đang nắm lấy mã tấu của Thiên Lạc chặn lại.

Chặn Tần Phi Lăng, mã tấu ở tay phải của Thiên Lạc cũng chém đứt cổ của con khi đó.

Làm nhiều việc cùng một lúc, Thiên Lạc ung dung thông thả, thậm chí còn mỉm cười với Tần Phi Lăng.

Trong thoáng chốc đã bị nụ cười như vậy của Thiên Lạc chọc giận, Tần Phi Lăng cũng không phải hiền lành, vừa quay người, đã rời khỏi phạm vi mà Thiên Lạc có thể ngăn cản, chém về phía một con khi khác.

Cánh tay cũng đã giờ lên, nhưng Tần Phi Lăng lại không ngờ sau bước chuyển kỳ lạ dưới chân của Thiên Lạc, mã tấu sắc bén trong tay chém mạnh ra phía sau về phía cổ của anh ta, cay độc mà nhắm đến.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Đánh đến người phục (5)

Lông tơ ở sau lưng cũng đã dựng đứng lên, Tần Phi Lăng không thể không ngừng lại hành động tiếp theo của mình, hầu khê động dậy một chút, nhìn vào lưỡi đao sắc bén vẫn còn đang vấy máu, đang dừng lại sát cổ họng của anh ta.

Đương nhiên không thể nào ra tay vào tình huống nguy hiểm như thế, Tần Phi Lăng trực tiếp đổ mồ hôi lạnh, dãi mắt nhìn Thiên Lạc giải quyết liên tiếp hai con khi.

"Tôi đã nói rồi, có tôi ở đây, hôm nay một con thầy ma anh cũng đừng mong giết." Con người tối đen tỏa ra một sự cuồng ngạo, xung quanh Thiên Lạc không ngừng tỏa ra hơi thở cương quyết, khiến Thiên Lạc trông cuồng ngạo lại mang theo một chút ngang ngược.

Sắc mặt của Tần Phi Lăng thoáng chốc trở nên vô cùng khó coi.

Mà những binh sĩ xung quanh anh ta, bao gồm cả Bru Son, đều không ngờ rằng Thiên Lạc lại có thể nghịch thiên như thế!

Thực lực này, quả thật quá đáng sợ rồi!

Không những là thực lực, hơi thở cao ngạo lạnh lùng xung quanh người Thiên Lạc cũng khiến người khác hoàn toàn không dám xem thường, chỉ có thể ý thức được nỗi sợ hãi!

Tiếp theo Thiên Lạc càng nói được làm được, cho dù Tần Phi Lăng nỗ lực thế nào, đều không thể nào thoát khỏi vòng vây của Thiên Lạc, chỉ có thể trở mắt nhìn Thiên Lạc giết tiếp từng con thầy ma, không ngừng cuồng sát.

"Đếm ngược, 5, 4, 3, 2, 1!" Khi Bru Son nói xong con số cuối, Thiên Lạc cũng ở ngay trước mặt của Tần Phi Lăng, giết chết con thầy ma cuối cùng.

"Anh là đồ khốn!" Cả buổi đều bị áp chế, Tần Phi Lăng lúc này cũng đã hoàn toàn nổi giận, trường đao trong tay đâm về phía Thiên Lạc!

Bình tĩnh thu một thanh mã tấu trở về, Thiên Lạc trực tiếp nắm lấy cánh tay đang cầm đao của Tần Phi Lăng, bấu mạnh vào cánh tay của Tần Phi Lăng.

Trên tay thoáng chốc không còn sức lực, trường đao trong tay của Tần Phi Lăng rơi xuống đất, cánh tay theo động tác của Thiên Lạc bị vặn ra sau lưng!

Vặn chặt cánh tay của Tần Phi Lăng, Thiên Lạc đi đến sau lưng anh ta, đập mạnh vào mặt sau đầu gối của anh ta!

"A!" Cảm giác đầu gối của bản thân như sắp nát vụn, Tần Phi Lăng không tự chủ được mà quỳ một chân trên mặt đất, mã tấu trong tay của Thiên Lạc cũng từ phía sau vòng đến trước mặt của Tần Phi Lăng, dừng lại sát cổ anh ta.

Vết máu đen của thầy ma vẫn còn dính trên đó, đáy mắt Thiên Lạc tràn đầy lạnh giá, đến gần Tần Phi Lăng.

"Anh thua rồi."

Trong giọng nói êm tai mang theo sát ý quý mị đáng sợ, khiến cho lông tơ của Tần Phi Lăng trong chốc lát dựng đứng cả lên.

Mã tấu sắc bén chặn ngay trước cổ, Tần Phi Lăng sợ hãi nuốt nước bọt.

Giọng nói của Thiên Lạc, hết như từ địa ngục truyền đến, khiến Tần Phi Lăng thật sự cảm thấy sợ hãi!

Đó là nỗi sợ trước cái chết!

"Tôi phục rồi, bắt đầu từ bây giờ, anh chính là lão đại của chúng tôi." Không dám không phục, trước mặt thiếu niên trông ra yếu ớt này, lại có thể sở hữu thực lực đáng sợ như thế, quả thật đáng sợ!

Không những là Tần Phi Lăng, những người còn lại có mặt ở đây, cũng đều đã phục.

Nói không để Tần Phi Lăng giết thầy ma, Thiên Lạc đã thực sự không để Tần Phi Lăng có bất kỳ cơ hội nào, và lại, còn trong thoáng chốc đã chế phục được Tần Phi Lăng, thực lực như thế, vượt rất xa họ, khiến bọn họ không thể không phục, không dám không phục!

"Rất tốt, vậy thì bắt đầu từ hôm nay, tôi bảo các anh làm gì thì các anh phải làm đó, vi phạm quân lệnh, giết."

"Rồi!" Đều đã bị bầu không khí xung quanh Thiên Lạc chế phục thực sự, những người có mặt đều không dám phỉ lời, nghiêm túc đứng thẳng người kính lễ với Thiên Lạc.

Lúc này mới buông Tần Phi Lăng ra, Thiên Lạc vừa định nói chuyện, lại nghe thấy ở không xa trong rừng, đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét thảm thiết khiến người khác gọn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Đánh đến người phục (6)

"Hú...!"

Âm thanh mạnh mẽ mau chóng vang dội, một con sói dữ cũng theo đó mà đi ra từ trong bụi cây.

Đôi mắt đục ngầu, hàm răng đen và huyết quản dữ tợn trên gương mặt, nước miếng vương vãi không ngừng chảy xuống từ cái miệng hung ác, từng giọt một rơi trên mặt đất, truyền đến âm thanh ghê rợn.

Trên người còn mang theo vết thương chí mạng, con sói dữ trước mắt vừa nhìn đã hoàn toàn mất đi lý trí, đã bị lấy nhiễm rồi!

Một con sói dữ xuất hiện, tiếp theo, lại là vài con sói dữ khác bị lấy nhiễm xuất hiện trước mắt mọi người.

Hàm răng sắc nhọn, trong miệng những con sói này không ngừng phát ra âm thanh giận dữ, chỉ chờ chờ bộc phát sức tính mà nhìn nhóm người Thiên Lạc, hoàn toàn là đáng về hận không thể trực tiếp xông vào nhóm người Thiên Lạc mà cắn xé!

Nhìn những con sói dữ này, Thiên Lạc từ từ buông Tần Phi Lăng ra.

Trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, Thiên Lạc biết rõ, động vật khó đối phó nhất trong rừng, chính là bầy sói.

Không giống với động vật khác, bầy sói có năng lực hợp tác rất cường hãn, giỏi nhất việc hợp tác giết con mồi, một khi bị đàn sói nhắm vào, ngoại trừ chết, nếu không thì, bầy sói tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Lúc này đã bị lấy nhiễm hàng loạt, bầy sói trước mắt so với lúc bình thường càng tăng thêm vài phần khát máu.

Từng con một nhe răng, trên gương mặt tỏa ra một chút sắc thái điên cuồng.

"3 2 1, tôi nói chạy, thì lập tức chạy, trở về cổng phòng bị."

Hạ thấp giọng, Thiên Lạc nói với Tần Phi Lăng.

Cũng đồng thời biết được tính nguy hiểm của những con sói này, trên trán của Tần Phi Lăng cũng toát mồ hôi lạnh.

Đều cứng đờ đứng chôn chân, Thiên Lạc nhìn Tần Phi Lăng từ từ đứng dậy.

"Hú...!" Một tiếng gào thét giận dữ, bầy sói cũng đã làm ra tư thế chuẩn bị xông vào, sau đó điên cuồng lao về phía Thiên Lạc và Tần Phi Lăng.

"Chính là lúc này, chạy!" Đáy mắt tỏa ra một chút cay độc, Thiên Lạc ngay lập tức quát lạnh lên một tiếng.

Quay người đã chạy, Thiên Lạc và Tần Phi Lăng đều tăng tốc độ đến mức nhanh nhất.

Bầy sói ở phía sau cũng nhanh chóng đuổi đến, Thiên Lạc nhìn bầy sói với số lượng đáng sợ đang từ từ bao vây xung quanh họ!

"Những thứ quý này, lại có thể tồn tại ký ức trước khi chết, biết cách làm thế nào phối hợp để bắt con mồi?!" Thiên Lạc nhìn những con sói dữ tiến đến gần, đáy mắt cũng tỏa ra một tia hàn quang.

Lấy ra một khẩu súng, đáy mắt của Thiên Lạc cũng theo đó mà tỏa ra một chuyển ngưng trọng, dừng bước lại, vòng tay bắn một phát.

Pằng!

Một viên đạn đi xuyên qua đầu của một con sói dữ, Thiên Lạc chợt dừng lại, ba bốn con sói dữ đã lần lượt lao ra định cắn xé cô từ phía trước và hai bên trái phải!

Cho dù Thiên Lạc ngăn cản theo hướng nào, hai bên còn lại, cũng sẽ xé nát Thiên Lạc thành mảnh vụn!

Chỉ cần bị cắn, thì chỉ còn lại con đường chết!

Nghĩ đến đây, con người tối đen của Thiên Lạc bắt gặp tỏa ra hơi lạnh âm u, hai tay lần lượt lấy ra hai quả bom nhỏ màu đen ném ra hai bên.

Bùm bùm hai tiếng, sói dữ ở hai bên Thiên Lạc kêu gào thảm thiết, trong thoáng chốc đã bị nổ thành than.

Máu tươi và khói bụi sau tiếng nổ bắt đầu mù mịt, Thiên Lạc nhìn một con sói khác xông đến từ chính diện của cô, lúc này đang há cái miệng dữ tợn tanh máu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Đánh đến người phục (7)

Động tác dứt khoát lạnh lùng, Thiên Lạc nhìn con sói dữ đang há miệng với cô ở trước mắt, con người tỏa ra mực tia tàn sát, gương súng nhét thẳng vào trong miệng của con sói dữ này, sau đó bóp mạnh cò.

Một tiếng súng sắc bén vang lên, máu tươi cũng theo đó mà văng tứ tung, Thiên Lạc cũng nhanh chóng thu mình lại, tiếp tục chạy về phía cổng phòng bị!

"Thiên tư lệnh, Tần Phi Lăng, hãy mau trở về!" Khẩu súng trong tay của Buru Son bắn ra vài phát đạn, trực tiếp bắn thủng đầu của vài con sói dữ!

Nhìn hai người rất nhanh đã chạy đến cổng phòng bị, Buru Son cũng ngay lập tức quay đầu hét lớn, "Nhanh, nhanh lên, chuẩn bị đóng cổng phòng bị lại!"

"Báo cáo, cổng phòng bị mất khống chế, không cách nào đóng lại được!" Binh sĩ phụ trách điều khiển cổng phòng bị trả lời hoàn toàn hoảng loạn!

"Anh nói cái gì?!" Con người của Buru Son cũng theo đó mà tỏa ra vài phần sát khí cay độc, sau đó đã nhìn thấy cổng phòng bị đột nhiên sáng lên hai lần, sau đó trực tiếp biến mất!

Vô số con sói dữ sớm đã từ từ tiến đến gần, con người của Buru Son cũng phảng phất tia sáng gay gắt, "Các anh làm ăn kiểu gì thế, sao cổng phòng bị lại biến mất?"

"Báo cáo, hệ thống điện mất khống chế, hiện tại đang gấp rút khởi động hệ thống phòng bị." Binh sĩ đó ngay lập tức nói trong hoảng loạn.

"Mẹ nó, cứ nhắm vào lúc này!" Buru Son nhìn con sói hung ác đang lao thẳng đến nhóm người Thiên Lạc, sốt ruột hỏi, "Còn cần bao lâu mới có thể khởi động xong?"

"Ba phút!"

Ba phút, có thời gian ba phút này, bầy sói cũng đã giết chết hai người họ rồi!

"Lên hết cho tôi, chuẩn bị đối chiến với bầy sói!" Buru Son nói xong, nhanh chóng lấy ra khẩu súng, bắn xuyên đầu của vài con sói dữ!

"Thiên tư lệnh, nguồn điện bị mất khống chế, cổng phòng bị cần ba phút để khởi động lại!" Buru Son ngay lập tức báo cáo lại tình hình hiện tại với Thiên Lạc.

Sau lưng là vô số con sói dữ, Thiên Lạc nghe xong lời này, sắc mặt trong thoáng chốc khó coi đến cực điểm.

Ba phút, bọn họ ít ra cũng chết mất hai phần ba số người.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc dừng chân lại, không tiếp tục tiến về trước nữa.

"Tư lệnh, anh đang làm gì thế? Nhanh chạy đi!" Bầy sói đã ở sau lưng Thiên Lạc, còn không chạy nữa thì sẽ bị đuổi kịp ngay.

"Đề tôi dụ bầy sói, các anh bảo vệ tốt bản thân." Thiên Lạc nói xong, đạn nổ trong tay cũng trực tiếp đi xuyên qua đầu của một con sói dữ!

Sói dữ kêu lên thảm thiết, máu bắn tứ tung, biểu cảm trên gương mặt của Thiên Lạc cũng tăng thêm vài phần giết chóc.

Quay người lại, Thiên Lạc lấy ra một khẩu súng máy, bắn liên tiếp xung quanh, ngăn cản bầy sói định lao đến.

"Hú...!" Trong miệng trực tiếp phát ra tiếng gào thét, bầy sói bên đó rõ ràng vẫn còn trí khôn nhất định, sợ hãi khẩu súng trong tay của Thiên Lạc, không lao thẳng đến mà nhanh chóng tạo thành nửa vòng vây, bao vây Thiên Lạc ở bên này, gay gắt nhìn Thiên Lạc, giống như một giây tiếp theo sẽ trực tiếp lao đến cắn xé Thiên Lạc thành từng mảnh vụn.

"Tư lệnh, anh đừng đùa nữa, nếu như anh xảy ra chuyện gì, thuộc hạ không có cách nào nói lại với Cố thiếu tướng!" Biểu cảm trên gương mặt của Bưu Sơn vô cùng nghiêm túc, "Cho dù muốn dụ bầy sói, cũng là để tôi dụ!"

Nghe Bưu Sơn nói, Thiên Lạc không hề quay đầu nhìn, chỉ xoay người bắn một phát, viên đạn đi xuyên qua mảnh đất trước chân Bưu Sơn, khiến cho khói bụi bay tứ tung, ngăn cản hành động của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Đánh đến người phục (8)

"Đây là mệnh lệnh. Mọi người đứng tại chỗ chờ lệnh." Giọng nói lạnh lùng, con người tối đen của Thiên Lạc mang theo sắc thái lạnh lẽo, rút dao găm ra, không hề do dự mà rạch vào tay của mình.

Trên làn da trắng ngần phút chốc xuất hiện một đường máu, máu tươi lan tràn ra, mùi tanh cũng nhanh chóng theo đó hòa vào trong không khí, khiến những con sói dữ đó không ngừng phát ra tiếng gầm gừ khát máu từ trong cổ họng.

Thế lấy nhiễm vốn dĩ chỉ biết tàn sát và khát máu, lúc này ngửi thấy mùi máu tanh trên người Thiên Lạc, những con sói dữ đó cũng gào lên một tiếng, sau đó lao lên, điên cuồng mà cắn xé về phía Thiên Lạc!

Bắn ra hai phát súng vào con sói trước mắt mình, Thiên Lạc tung người nhảy lên, vào phút quan trọng cuối cùng, tránh khỏi sự công kích của bầy sói.

Đáp mạnh xuống mặt đất, bầy sói nhìn Thiên Lạc đang cười chế giễu bọn chúng, điều đã bị khiêu khích thực sự, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ đang đè nén, sau cùng điên cuồng tiến về phía Thiên Lạc.

Nhìn bầy sói bị bản thân dụ đến, Thiên Lạc cũng bất chợt theo đó mà thở ra một hơi dài.

Nhanh chóng cầm máu cho bản thân, Thiên Lạc nhìn về phía chiếc vòng tay màu đen trên cổ tay của mình.

Trong lòng thoáng chốc cũng xuất hiện ý định sử dụng chiến giáp để đối phó, nhưng mà Thiên Lạc rất nhanh đã gạt bỏ suy nghĩ này của mình.

Những con sói dữ này không phải là ngọc, lúc này đã bị Thiên Lạc lừa bởi mùi máu tanh trên người.

Nếu như vào lúc này đi vào trong chiến giáp, mùi máu tanh sẽ biến mất, bầy sói nhất định sẽ lựa chọn quay đầu, tiếp tục tập kích nhóm người Bưu Sơn.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng nhìn thấy một con sói dữ tợn trong bầy đang há cái miệng đầy máu, đáng vẻ điên cuồng, lao thẳng về phía Thiên Lạc định cắn xé.

Đáy mắt tỏa ra một chút ngưng trọng, Thiên Lạc nhanh chóng giơ tay, súng cơ quan bắn lướt qua, sau khi bắn nổ đầu của vài con sói dữ, khoe mắt liếc thấy một con khác đang bỏ nhào từ sau lưng cô!

Đáy mắt trong phút chốc tỏa ra một tia hàn quang, Thiên Lạc xoay người, đá thẳng vào đầu của con sói dữ đó.

"Hú...!" Một tiếng kêu thảm thiết, cổ của con sói dữ đó bị Thiên Lạc đá nát văng ra ngoài!

Nhìn thấy trước mắt không xa có một đồi núi không cao lắm, Thiên Lạc chạy thẳng đến đó.

"Hú!" Nhiều con sói dữ cũng không ngừng đuổi theo, xông về phía Thiên Lạc.

Bên kia, nhóm người Bưu Sơn trở mắt nhìn Thiên Lạc đang dụ bầy sói đi khỏi.

Vẫn còn chưa định thần lại, sau khi công phòng bị xuất hiện, cuối cùng mọi người mới thở ra một hơi.

Tần Phi Lăng rõ ràng là người sợ hãi nhất trong nhóm người, lúc này sắc mặt trắng nhợt, "Mẹ nó thực đáng sợ!"

"Lão đại, anh không sao chứ!" Lúc này có người đến hỏi han Tần Phi Lăng, "Tư lệnh đó cũng thật là bá, nếu như không phải anh ta, hiện tại chắc chúng ta gặp nguy hiểm rồi!"

"Quả thật là bá, có điều bị bầy sói như thế rượt đuổi, nhất định sẽ mất mạng." Tần Phi Lăng nói xong, đáy mắt tỏa ra hơi lạnh sâu xa, "Bây giờ có thể chắc chắn rồi, động vật của cả Mậu Sơn đều đã bị lây nhiễm, chúng ta cần phải nhanh chóng tránh xa nơi này!"

"Không, không được, không thể đi, trước khi Thiên tư lệnh trở về, ai cũng không được rời khỏi!" Bưu Sơn nghĩ đến lúc này Thiên Lạc vì bọn họ mà hi sinh bản thân, chủ động lừa bầy sói, trong lòng càng thêm vài phần khâm phục Thiên Lạc!

Huyết tính như thế, anh ta được xem là đã hoàn toàn khâm phục rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Thiên Lạc nguy hiểm (1)

"Anh điên rồi, như vậy chúng ta đều sẽ chết hết!" Tần Phi Lăng chợt ngăn ra, sau đó nghiêng răng nói, "Tư lệnh của quân khu chúng ta cũng đã bị sói ăn rồi, anh còn muốn ở lại nơi này? Cho dù anh không sợ chết, tôi cũng không thể để anh em của tôi tiếp tục ở lại nơi nguy hiểm này!"

"Nếu như không phải lúc này Thiên tư lệnh dụ bầy sói đi, bây giờ chúng ta đã chết rồi, còn nói chuyện rời khỏi." Đôi mắt của Bưu Sơn cũng tỏa ra một tia giận dữ, "Đây là mệnh lệnh, trước khi Cố thiếu tướng ra chỉ thị, bất kỳ ai cũng không được rời khỏi."

"Anh có bệnh à, tên yếu đuối đó sao có thể còn sống được!" Lúc này Thốn Thử cũng nhảy ra, vẻ mặt không vui, "Anh muốn chết, chúng tôi còn chưa muốn chết, tên Thiên Lạc đó không trở về nữa! Chỉ cần là người bình thường, đều không thể nào sống tiếp trong sự bao vây của bầy sói!"

Nghe Thốn Thử nói, Bưu Sơn trực tiếp bước lên trước, đạp một chân vào cằm của Thốn Thử!

"Hự!" Răng gãy khiến cả miệng trào ra đầy máu tươi, Thốn Thử thiếu chút nữa đã ngất xỉu, con đầu ập đến, khiến Thốn Thử cảm giác cằm của hắn cũng sắp bị đá vụn rồi!

Động tác của Bưu Sơn vừa nhanh vừa mạnh, nháy mắt cũng tràn đầy sát khí lạnh khốc, "Trước khi tôi đến đây, Cố thiếu tướng đã hạ tư lệnh cho tôi, nếu như Thiên tư lệnh xảy ra chuyện gì, tôi không sống được, các anh, cũng phải chết cùng tôi!"

"Mệnh lệnh của Cố thiếu tướng..." Tần Phi Lăng trong thoáng chốc biến sắc.

Trong quân khu ai lại không biết sự máu lạnh tàn độc của Cố Kinh Thế, phạm là mệnh lệnh của Cố Kinh Thế, bất kỳ ai cũng không thể vi phạm.

Người vi phạm, duy nhất chỉ có đường chết!

"Thiên tư lệnh không phải nhân vật bình thường, bầy sói lúc này chưa chắc có thể giết được anh ấy, các anh đều chờ đến khi Cố thiếu tướng đến đây mới hành động cho tôi." Bưu Sơn nói xong, biểu cảm cũng lạnh đi một chút, "Đừng quên là, mạng của các anh, đều được Thiên tư lệnh cứu!"

Sau khi Bưu Sơn nói xong câu nói sau cùng, biểu cảm của mọi người có mặt ở đây đều bắt gặp sinh sự biến đổi.

Ngồi đến đáng về lúc này của Thiên Lạc quên thân mình mà cứu bọn họ, mọi người đều từ trong kinh hãi định thần lại, lúc này trong lòng đều có chút áy náy.

Thiên Lạc không quản thân mình để cứu bọn họ, bọn họ lại muốn chạy trốn, quả thật là quá khốn nạn!

"Khi này do tôi quá hoảng sợ, đã nói sai, Bưu Sơn sĩ quan có mệnh lệnh gì cứ nói đi, chúng tôi nhất định sẽ toàn tâm phối hợp, tìm kiếm Thiên tư lệnh."

Tần Phi Lăng cũng giống như đã định thần lại, ngay lập tức nói với Bru Son.

"Đúng thế, chúng tôi cũng sẽ giúp đỡ." Những binh sĩ khác cũng vội vã nói theo.

"Tóm lại, liên hệ với Cố thiếu tướng trước, tất cả sự việc, đều chờ Cố thiếu tướng đến đây mới định đoạt." Không thể tùy tiện xông ra cứu người như thế, hiện tại cả Mậu Sơn đều đã bị lây nhiễm, bây giờ bọn họ đi ra, không giúp đỡ được gì thì không nói, hoàn toàn đều là đi kiếm chết, điều này cũng nhất định là nguyên nhân mà Thiên Lạc bảo họ đứng tại chỗ cũ.

"Kiểm tra toàn diện, loại trừ những sinh vật bị lây nhiễm bên trong công phòng bị trước, sau đó kiểm tra công phòng bị, nói thế nào cũng có thể xuất hiện chuyện công phòng bị mất kiểm soát như lúc này."

"Rồi!" Nghe Bru Son nói, mọi người có mặt đều gật đầu tán thành, sau đó nhanh chóng làm theo lời căn dặn.

Mọi người đều rất nhanh đã bắt đầu bận rộn, chỉ có Thốn Thử ở bên kia đây mắt phát ra một tia oán độc, đứng dậy, sau đó tìm lều bạt vắng người chui vào trong.

Không có tâm trạng quan tâm đến Thốn Thử, Bru Son nhanh chóng liên lạc Cố Kinh Thế.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Thiên Lạc nguy hiểm (2)

Vốn dĩ còn tưởng Cố Kinh Thế sẽ ra mệnh lệnh trước, Bru Son lại không ngờ Cố Kinh Thế rất nhanh đã đến đây.

Hầu như là lấy tốc độ nhanh nhất, trực tiếp lái phi thuyền đến, Cố Kinh Thế mang theo tất cả thành viên trong đội đặc chủng, đi đến Mậu Sơn trấn.

Một thân quân phục trắng tấp, sắc mặt của Cố Kinh Thế không hề có chút biểu cảm nào, khí thế xung quanh bức người.

Như sinh ra đã là một vương giả, Cố Kinh Thế vừa xuất hiện, bầu không khí ở khắp nơi đều xuất hiện một chút thay đổi.

Gương mặt tuấn mỹ mê người, Cố Kinh Thế hệt như yêu nghiệt, khoảnh khắc ánh mắt âm u lạnh lẽo đi lướt qua, càng khiến cho toàn bộ binh sĩ ở đó đều cảm thấy sợ hãi!

Mà sau lưng Cố Kinh Thế, tất cả binh sĩ của đội đặc chủng gương mặt đều lãnh khốc khiến bầu không khí áp lực, tuyệt đối không giống với những binh sĩ bình thường khác.

Từ sau khi Thiên Lạc dụ bày sói đi, trời đã bắt đầu mưa phùn, cơn mưa không lớn lắm, nhưng liên miên không dứt.

"Thiếu tướng!" Bru Son ngay lập tức đi về phía trước, nghiêm người chào.

"Báo cáo tình hình hiện tại." Cố Kinh Thế nói xong, cũng đi về phía công phòng bị.

"Dựa theo sự sắp xếp của thiếu tướng, chúng tôi không tự tiện rời khỏi công phòng bị, tất cả những vật thể lây nhiễm trong công phòng bị đều đã được loại bỏ, chuyện động vật ở Mậu Sơn bị lây nhiễm cũng đã được xác định." Bru Son đi theo Cố Kinh Thế đến công phòng bị, ánh mắt cũng tăng thêm vài phần áy náy, "Ngoài ra, Thiên tư lệnh trước mắt đã hai tiếng không có bất kỳ tin tức gì rồi."

Nghe thấy câu sau cùng của Bru Son, động tác của Cố Kinh Thế chợt cứng đờ đi một chút.

Trên gương mặt không để lộ bất kỳ biểu cảm nào, nhưng con ngươi sâu thẳm như biển cả của Cố Kinh Thế, phảng phất nét sốt ruột.

Bên ngoài công phòng bị, không ít động vật bị lây nhiễm lúc này đều đang gầm gừ trong rừng, chỉ cần nhóm người Cố Kinh Thế vừa khẽ động dậy, thì sẽ trực tiếp lao đến, xé bọn họ ra thành mảnh vụn.

"Thiên Lạc rời khỏi theo hướng nào."

"La hướng này..." Theo ý thức chỉ về phía Thiên Lạc rời khỏi, Bru Son nhìn Cố Kinh Thế, chợt cả kinh, "Thiếu tướng, anh muốn làm gì?"

"Đi tìm Thiên Lạc," Cố Kinh Thế không hề do dự, bình tĩnh nói.

"Thiếu tướng, không được đâu, quá nguy hiểm!" Bru Son kéo Tần Sơn, "Lão Tần, anh còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không ngăn ngăn cản thiếu tướng!"

Nếu như đến tối, vật thể lấy nhiễm đều sẽ hoạt động mạnh hơn, tính khát máu cũng tăng lên gấp ba lần ban ngày!

Cả một Mậu Sơn, ngoại trừ côn trùng và chim chóc, những động vật khác đều đã bị vũ khí sinh hóa lây nhiễm, lúc này đang tiến vào giữa Mậu Sơn, quả thật so với trực tiếp tìm đường chết, không hề có bất kì khác biệt nào!

Cố Kinh Thế sao lại không biết hiện tại ra ngoài nguy hiểm thế nào, nhưng mà biết rõ, tại sao còn muốn đi!

Tần Sơn nghe vậy, nhưng lại caymày do dự.

Tần Sơn không phải không muốn ngăn cản Cố Kinh Thế, nhưng mà Tần Sơn biết, họ vốn dĩ không cảm được.

Ban đầu Cố Kinh Thế và Thiên Lạc bị Đông phương bắt cóc, mấy chiến đấu sắp phát nổ, Cố Kinh Thế cũng bất chấp đi tìm Thiên Lạc, lúc đó, Tần Sơn đã nhìn ra, Cố Kinh Thế đối với Thiên Lạc không giống như với người khác.

Cố Kinh Thế cho dù mất mạng cũng phải tìm được Thiên Lạc.

Trong hai tiếng, tỷ lệ sống sót của Thiên Lạc đã quá thấp.

Cố Kinh Thế vô cùng thông minh, không thể ngay cả chuyện rõ ràng như thế cũng không nhìn ra, càng không thể nào không biết tính chất nguy hiểm bên trong, là anh ta biết, cũng vẫn lựa chọn đi cứu Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (3)

Cố Kinh Thế coi mạng sống của Thiên Lạc quan trọng hơn cả mình.

Có thể nói, đối với Cố Kinh Thế, Thiên Lạc là sự tồn tại đặc biệt nhất, dù Cố Kinh Thế có phải mất mạng cũng không thể không có Thiên Lạc.

Cho nên, lúc Tần Sơn đi theo Cố Kinh Thế lên phi thuyền liền biết căn bản ngăn không được.

“Buru Sơn, thiếu tướng đã xin sử dụng dị năng, phía trên cũng phê chuẩn.” Tần Sơn nhìn Buru Sơn, giọng điệu chậm rãi nói.

Ngạc nhiên trừng lớn mắt, Buru Sơn bày ra dáng vẻ khó có thể tin.

Trên thế giới này dị năng là loại năng lượng đặc biệt hơn cả hồn lực.

Người có dị năng được gọi là dị năng giả, mỗi một dị năng giả sở hữu năng lực riêng, hơn nữa đôi khi sử dụng dị năng sẽ phải trả giá gần như đại giới.

Nhưng cho dù là như thế, dị năng vẫn được mọi người truy đuổi có tồn tại, bởi vì một khi có dị năng, thực lực sẽ trở nên cường hãn gấp mấy lần người bình thường, đặc biệt loại dị năng cường hãn như Cố Kinh Thế càng thêm đặc thù.

Dị năng của Cố Kinh Thế tên là Tuyệt Đối Linh Vực.

Một khi Cố Kinh Thế sử dụng năng lượng, tất cả cảm quan của anh bao gồm cả chức năng của cơ thể đều sẽ tăng lên, hơn nữa ở trong một khu vực nhất định, bất luận kẻ nào tồn tại, hơi thở, thậm chí suy nghĩ đều trốn không được cảm giác của Cố Kinh Thế.

Cũng bởi vì dị năng của Cố Kinh Thế quá mức cường hãn, có thể quấy nhiễu điện từ cùng từ trường, ngày thường đều ở trạng thái phong ấn.

Hiện giờ coi bỏ là vì tìm kiếm Thiên Lạc.

Nghe xong Tần Sơn nói, Buru Sơn cũng kinh ngạc, rồi mới giãy giụa dần im lặng.

Bọn họ đều rõ ràng thực lực của Cố Kinh Thế khi sử dụng dị năng.

Căn bản không cần phải ngăn trở, từ lúc Cố Kinh Thế coi bỏ dị năng, cho dù là toàn bộ những thứ bị cảm nhiễm ở trên núi Mậu Sơn, cũng không thể khiến Cố Kinh Thế bị thương dù chỉ một cọng lông.

“Sáng ngày mai tôi sẽ đưa cậu ấy về.” Cố Kinh Thế hiểu rõ năng lượng của mình, một khi trở về, từ trường chịu quấy nhiễu, hơi thở cường hãn đến mức có thể khiến bọn Tần Sơn ngất đi trong nháy mắt.

Nếu là ngày thường, Cổ Kinh Thế có thể không chế năng lượng của mình rất tốt, nhưng hiện tại không được.

Tình cảnh của Thiên Lạc khiến Cổ Kinh Thế tâm loạn như ma.

Bất tri bất giác, tầm quan trọng của Thiên Lạc ở trong lòng Cổ Kinh Thế đã vượt khỏi sức tưởng tượng.

Anh đã không thể không có Thiên Lạc.

Vì Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế có thể bất kể hậu quả, bất cứ thứ gì đều không quan trọng bằng Thiên Lạc.

Vừa nghĩ như thế, tinh thần Cổ Kinh Thế khẽ động, dụng dị năng không chế từ trường, trực tiếp mở lớp phòng hộ.

Sau khi Cổ Kinh Thế rời khỏi lớp phòng hộ, lớp phòng hộ lại lần nữa đóng kín, bốn phía dày đặc nước mưa không ngừng rơi xuống.

Chậm rãi dừng bước chân, Cổ Kinh Thế đứng ở trong mưa, nhắm mắt lại.

Cảm quan nhanh chóng phóng đại, tiếng mưa rơi xuống rất nhỏ, tiếng rít gào cùng với mùi máu tanh của đám dã thú xung quanh, hóa thành vô số tín tức, nháy mắt chạy thẳng vào đại não của Cổ Kinh Thế.

Phảng phất như có Thiên Lí Nhân, Cổ Kinh Thế nhanh chóng điều tra mỗi một góc của Mậu Sơn.

Cổ Kinh Thế đứng im tại chỗ, một đám dã thú bị cảm nhiễm đang đi lại trong rừng rậm, nghe rằng trọn mắt nhìn Cổ Kinh Thế.

Hồ già hung mãnh, gấu ngựa tàn bạo cộng thêm móng xà máu lạnh ở bên trên, giờ phút này đều đã bị cảm nhiễm, đôi mắt khát máu dừng trên người Cổ Kinh Thế.

Mà Cổ Kinh Thế như không nhìn đến, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Gào.....!” Một tiếng rít gào, những dã thú bị cảm nhiễm lập tức lao ra, từ các phương hướng hung mãnh công kích Cổ Kinh Thế!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (4)

Đám Bưu Sơn nhìn thấy cảnh này trái tim chạy thẳng lên cổ họng!

Nhưng ngay tại lúc nghìn cân treo sợi tóc, Cổ Kinh Thế rốt cuộc cũng tìm được một hình bóng quen thuộc.

“Tìm được rồi.” Đột nhiên mở bừng mắt, đôi mắt hồ hững của Cổ Kinh Thế tràn ngập sát khí, điện từ quanh người nhanh chóng gia tốc, bị thúc đẩy thành một dạng gần giống với điện quang, sắc bén mà giống như lời đình thối quét, trực tiếp khiến đám động vật xung quanh giật thành than.

Sâu trong đôi mắt hiện ra sự cơ trí mà lạnh lẽo, Cổ Kinh Thế hung hăng điểm mũi chân xuống mặt đất, tức khắc trên mặt đất để lại một hố sâu.

Sức mạnh đáng sợ khiến hố sâu nhanh chóng lan tràn ra như mạng nhện, trong chớp mắt đó Cổ Kinh Thế đã lao đi nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng!

Tốc độ cùng sức bật thật sự đáng sợ tới cực điểm!

Cho dù Tần Sơn cùng Bưu Sơn đã xem qua lúc Cổ Kinh Thế sử dụng dị năng, giờ phút này trên mặt vẫn không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thực lực như vậy, xác thật là quá mức nghịch thiên!

Mà Tần Phi Lăng cùng với những người khác đều kinh ngạc đến ngây ngốc.

Thôn Thử luôn trốn trong lều trại cũng thấy được thực lực đáng sợ của Cổ Kinh Thế, trong lúc nhất thời sợ run đến mức lông tơ cả người dựng lên!

Tuy đã sớm nghe nói thực lực của Cổ Kinh Thế cực kì nghịch thiên, nhưng giờ tận mắt nhìn thấy mới biết được thực lực của Cổ Kinh Thế càng mạnh mẽ hơn cả trong lời đồn!

Mà lúc này, dụng cụ liên lạc trên tay Thốn Thử cũng vang lên.

Nhanh chóng có một khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện trên màn hình điện tử của dụng cụ liên lạc.

Về ngoài nhìn qua rất dịu dàng ngây thơ, cô gái trước mắt xinh đẹp đến mức có thể khiến bất kì kẻ nào mê muội, chẳng qua đáy mắt ẩn ẩn có chút ánh sáng tà ác, cứ thế phá hủy khuôn mặt mỹ lệ.

Người này không phải người nào khác đúng là Bạch Vũ Tâm!

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Bạch Vũ Tâm nhìn Thốn Thử, cười hỏi.

“Bạch tiểu thư, thực lực của Cố thiếu tướng cường hãn như thế, hiển nhiên rất coi trọng cái người gọi Chỉ huy Thiên Lạc kia, nếu tôi ra tay với Thiên Lạc, chẳng may bị Cố thiếu tướng phát hiện, tôi sẽ không gánh nổi a.” Thốn Thử nhướn mày, nhìn Bạch Vũ Tâm nói.

“Có cái gì phải lo lắng, chỉ cần anh giúp tôi giết Thiên Lạc, tôi sẽ cho anh vinh hoa phú quý, anh muốn cái gì liền có cái đó, đến lúc đó, Cố Kinh Thế khẳng định không tìm thấy anh.” Bạch Vũ Tâm nói như thế, đáy mắt cũng nổi lên sự âm độc, “Chỉ cần anh giúp tôi giết Thiên Lạc kia, như vậy anh muốn cái gì, tôi đều cho anh.”

“Bạch tiểu thư cất nhắc tôi, nhưng chuyện này đối với tôi cũng rất mạo hiểm a.” Thốn Thử xác thật là rất khó xử.

Thực lực đáng sợ của Cố Kinh Thế, thật sự khiến hắn nhìn mà run sợ!

Bạch Vũ Tâm nhìn dáng vẻ lù lù bước của Thốn Thử, đôi mắt giao hoạt xoay chuyển, “Không bằng như vậy, tôi tăng thù lao lên gấp ba, lại ra nước ngoài mua cho anh một hòn đảo nhỏ, như thế nào? Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần anh giết Thiên Lạc là được!”

Bạch Vũ Tâm nghĩ Cố Kinh Thế lại mạo hiểm vì Thiên Lạc, sự oán niệm trong lòng bùng cháy dữ dội, gần như muốn thiêu chết Bạch Vũ Tâm!

Nói cái gì cũng không thể chịu đựng việc Thiên Lạc ở cạnh Cố Kinh Thế, Bạch Vũ Tâm đều chưa từng được Cố Kinh Thế coi trọng như vậy, cái đang như Thiên Lạc căn bản không xứng để Cố Kinh Thế quan tâm như thế!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (5)

Cố Kinh Thế là của cô ta, là của Bạch Vũ Tâm, bất luận người nào muốn cướp Cố Kinh Thế đều phải chết!

Đặc biệt là Thiên Lạc kia, Cố Kinh Thế nhìn Thiên Lạc bằng con mắt khác, Bạch Vũ Tâm càng phải làm Thiên Lạc chết không có chỗ chôn!

Nghĩ tới điều này, Bạch Vũ Tâm nhìn Thốn Thử, đáy mắt nổi lên sự âm độc cùng tàn nhẫn, trên mặt lại bày ra dáng vẻ dịu dàng lo lắng, “Thật ra tôi muốn giết Thiên Lạc, hoàn toàn là vì muốn tốt cho anh a!”

Nghe Bạch Vũ Tâm nói xong, Thốn Thử rõ ràng ngần người, rồi mới khó hiểu nhíu mày, “Cô nói lời này là có ý gì?”

Thốn Thử cảm giác hắn nghe không rõ.

“Không phải hôm nay lúc anh báo cáo với tôi có nói, anh đã cướp một đầu gấu ngựa của Thiên Lạc sao? Thiên Lạc là người có thù tất báo, khẳng định sẽ gặp Cố Kinh Thế tố cáo anh, đến lúc đó chờ anh chỉ có con đường chết, chỉ bằng tiền hạ thủ vì cường, diệt trừ Thiên Lạc!” Thật ra Bạch Vũ Tâm cũng biết, Thiên Lạc căn bản không phải loại tiểu nhân dễ tiện.

Cũng không phải thì như thế nào? Dù sao cô ta nhất định phải tìm lý do khiến Thiên Lạc chết!

Nghĩ tới điều này, đáy mắt Bạch Vũ Tâm càng nhiều vài phần quan tâm giả mù sa mưa, “Anh tự nghĩ lại xem, giết Thiên Lạc không chỉ là vì giúp tôi, càng là giúp cho chính anh, hơn nữa, tôi còn cho anh thù lao phong phú, đây quả thật là một hòn đá ném hai con chim a!”

Bị Bạch Vũ Tâm nói đến trong lòng rung động, Thốn Thử cuối cùng do dự, “Tôi muốn đối phó Thiên Lạc thì nhất định phải sử dụng dị năng, đến lúc đó cô có thể bảo đảm sự an toàn của tôi sao?”

Sở dĩ Bạch Vũ Tâm tìm Thốn Thử để xuống tay với Thiên Lạc là bởi vì Thốn Thử có dị năng!

Tuy không phải dị năng cực kì cường hãn, dùng xong còn sẽ khiến Thốn Thử gặp nguy hiểm, nhưng cái này không liên quan đến Bạch Vũ Tâm, thậm chí

Thôn Thử chết hay sống cũng không liên quan đến cô ta, bởi vì từ lúc bắt đầu cô ta đã không làm được việc để Thôn Thử được an toàn.

Cô ta chỉ biết giúp đỡ Thôn Thử rời khỏi trấn Mậu Sơn, rồi cô ta sẽ tự tay giết Thôn Thử.

Trong lòng âm độc nghĩ, Bạch Vũ Tâm lại nghiêm túc gật đầu, “Đương nhiên, tôi nhất định sẽ bảo vệ cho anh, cũng sẽ cho anh số thù lao mà tôi đã nói.”

Dù sao cũng là ngân phiếu khổng lồ, Bạch Vũ Tâm quyết định nhìn thấy Thôn Thử liền trực tiếp giết Thôn Thử, hiện tại đồng ý cũng chỉ là lừa gạt Thôn Thử bán mạng cho cô ta.

“Vây được rồi, nếu Cố thiếu tướng thật sự có thể mang Thiên Lạc trở về, tôi cũng sẽ tìm một cơ hội thích hợp để ra tay.” Thôn Thử nói xong liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Bên này, Bạch Vũ Tâm ở trong nhà của mình khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh.

“Thật là một người đàn ông ngu xuẩn, nếu anh Kinh Thế phát hiện anh giúp tôi giết người, khẳng định tôi sẽ gặp nguy hiểm, sao tôi có thể để anh tồn tại.” Bạch Vũ Tâm nói như thế, uống một ngụm rượu vang đỏ, nụ cười khát máu trên mặt Bạch Vũ Tâm nhìn qua càng thêm tà ác, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn vụn vỡ, lộ ra sự hắc ám cùng tà ác từ sâu trong lòng cô ta.

.....

Cùng lúc đó, sâu trong rừng Mậu Sơn.

Mùi máu tươi dày đặc gần như gay mũi, xung quanh mưa dầm liên miên, những giọt nước mưa không ngừng rơi xuống thấm ướt quân trang của Cố Kinh Thế.

Cố Kinh Thế nhanh chóng đi xuyên qua rừng cây, tốc độ cực nhanh, gần như không thể nhìn thấy được bằng mắt thường, thậm chí dã thú đều đuổi không kịp, chỉ có thể nhìn thân hình Cố Kinh Thế chọt lóe lên nhanh chóng rồi đi, ánh mắt nôn nóng nhìn về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc*, *Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (6)

Nước mưa trượt xuống theo gương mặt Cố Kinh Thế, Cố Kinh Thế lại không cảm giác được, trên khuôn mặt đẹp trai là sự lạnh nhạt, nhưng sâu trong đáy mắt lại có sự nghiêm nghị.

Trên núi đủ loại mùi vị rắc rối phức tạp, Cố Kinh Thế không có nhiều thời giờ chậm rãi nhận ra mùi của Thiên Lạc, chỉ trực tiếp đi tới nơi có mùi máu nồng nặc nhất.

Trên mặt đất đầy xác của sói, vết máu trên mặt đất đã được nước mưa cọ rửa không ít, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi máu tanh như cũ.

Cách đó không xa có một sơn động trống trải, cửa sơn động được một hòn đá chặn lại.

Có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong sơn động, Cố Kinh Thế mím môi, thân hình chọt lóe liền tới trước sơn động.

Hơi thở quen thuộc làm Cố Kinh Thế yên lòng, hồn lực bao phủ, rất nhanh đã khiến hòn đá trước mắt thành bột mịn.

Bụi đất tung bay, sau khi Cố Kinh Thế mở ra dị năng thì năng lực nhìn ban đêm đã tăng mạnh, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng người nhỏ bé trong sơn động.

Sơn động không phải rất sâu, âm u lại ẩm ướt, giờ phút này cả người Thiên Lạc ướt đẫm, trên tay quấn băng vải, khuôn mặt nhỏ cũng có chút tái nhợt, đôi mắt đen nhánh nâng lên nhìn thẳng vào mắt Cố Kinh Thế.

Ngây ngẩn cả người, Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, biểu cảm phong phú, “Sao anh ở chỗ này?”

“Những lời này là tôi hỏi cậu mới đúng.” Trái tim nôn nóng nháy mắt vì lời nói của Thiên Lạc vượt phẳng, phẳng phất như những lo lắng thiêu hủy cả lý trí đã biến mất không thấy dấu vết.

Nghe Cố Kinh Thế nói xong, Thiên Lạc cũng phản ứng lại.

Thực lực của Cố Kinh Thế mạnh như vậy, có bản lĩnh thông thiên, có thể tìm được cô cũng là điều bình thường.

Vốn muốn nói Thiên Lạc không nên làm vậy như thế, nhưng Cố Kinh Thế nhìn thấy dáng vẻ lạnh đến phát run của Thiên Lạc, trong lòng đau nhói.

Thoáng nhú mảy, Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, đáy mắt mang theo vài phần giận dữ.

Cũng không phải tức giận Thiên Lạc mà là tức giận chính mình.

Trời mới biết anh đã lo lắng bao nhiêu, sớm biết như thế này, ngay từ đầu Cổ Kinh Thế nên bảo vệ Thiên Lạc thật tốt, không nên để Thiên Lạc mạo hiểm.

Nhưng Cổ Kinh Thế lại hiểu rõ, Thiên Lạc tuyệt đối không phải loại người can tâm đứng sau để người khác bảo vệ, chính mình lại không làm gì hết.

Cũng muốn để Thiên Lạc tự mình cố gắng, Cổ Kinh Thế mới có thể đem việc lần này giao cho Thiên Lạc.

Nhưng Cổ Kinh Thế không nghĩ tới, Thiên Lạc sẽ xả thân bảo vệ người khác.

Thật là làm anh lo lắng thiếu chút nữa nổi điên.

Thiên Lạc cũng nhìn Cổ Kinh Thế, trong lòng có chút thấp thòm, đặc biệt là khi nhìn thấy lửa giận cuộn cuộn dưới đáy mắt Cổ Kinh Thế.

Thằng nhãi này chạy xa như thế để tìm cô, sẽ không để đứng ở chỗ này mất to trường mất nhỏ đi?

“Thiên Lạc, cậu lại đây.” Giơ tay lên, hồn lực hồn hậu phong tỏa cửa sơn động, Cổ Kinh Thế tìm một nơi trong góc không có nhiều nước để ngồi xuống, giơ tay ngoắc ngoắc Thiên Lạc.

Thiên Lạc ngoan ngoãn đi qua lại bị Cổ Kinh Thế lập tức ôm chặt.

Vòng ôm áp áp làm Thiên Lạc kinh ngạc, “Cổ Kinh Thế, anh làm cái gì vậy?!”

“Sưởi ấm.” Cổ Kinh Thế lời ít ý nhiều, “Không phải cậu đã lạnh đến phát run sao? Hồn lực có thể làm cho nhiệt độ của tôi không thay đổi, nhân tiện còn có thể sưởi ấm cho cậu.”

Giờ phút này giữa Cổ Kinh Thế cùng Thiên Lạc cực kì ái muội, Thiên Lạc dựa chân ngồi trên đùi Cổ Kinh Thế, mặt đối mặt bị Cổ Kinh Thế ôm vào trong ngực, gương mặt dán vào ngực Cổ Kinh Thế, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp cùng với tiếng tim đập của Cổ Kinh Thế.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (7)

Một chút lại một chút, tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, không ngừng nhảy lên, làm Thiên Lạc khản trương, khí huyết cuộn cuộn, trên mặt không khỏi đỏ ửng.

Trái tim đập như nổi trống, Thiên Lạc cảm giác hiện tại trong ngực mình như cất chứa một con thỏ nhỏ, không ngừng nhảy, làm tim cô đập nhanh hơn, hô hấp trở nên thật cẩn thận, cứng đờ bị Cổ Kinh Thế ôm chặt lấy, lại không chán ghét loại cảm giác này.

Nhiệt độ cùng hơi thở thuộc về Cổ Kinh Thế, làm Thiên Lạc không khỏi yên lòng.

Chưa từng khản trương như vậy, trái tim Thiên Lạc đập nhanh đến mức cô sắp nghĩ rằng mình bị bệnh!

Không được! Không thể tiếp tục như vậy!

“Cổ thiếu tướng, mời anh buông tôi ra.” Thiên Lạc thời khắc nhớ kỹ thân phận của cô không thể bại lộ, hai người dán gần như thế, ai biết sẽ xảy ra cái gì!

Tích đủ sức lực để gãy giữa, Thiên Lạc lại phát hiện mặc kệ cô gãy giữa như thế nào, Cổ Kinh Thế lại vững vàng ôm cô.

Thiên Lạc tức giận vô cùng, đang muốn tiếp tục gãy giữa lại bị Cổ Kinh Thế càng thêm dùng sức ôm lấy.

Sức lực của Cổ Kinh Thế dần đo vừa đúng, sẽ không khiến Thiên Lạc bị đau, rồi lại có thể làm Thiên Lạc không thể nhúc nhích, “Không cần động đây, chỉ có như vậy mới có thể giữ được nhiệt độ cơ thể cậu.”

Cả người Thiên Lạc lạnh băng, hơn nữa lúc trước đã bị mất máu, cứ tiếp tục như vậy khẳng định sẽ bị bệnh.

Nỗ lực như thế nào cũng không tránh thoát, Thiên Lạc không thể không từ bỏ, nhú mảy nhìn Cổ Kinh Thế, “Sao anh bỗng nhiên lại đây.”

“Tôi tới tìm cậu.” Cổ Kinh Thế ôm Thiên Lạc, một chút cũng không chịu thả lỏng, “Buru Sơn thông báo tình huống cho tôi, tôi biết cậu đã xảy ra chuyện,

liền lại đây trước.”

Cổ Kinh Thế nói như thế là vì cô mới chạy tới sao?

Nghĩ tới điều này, trái tim Thiên Lạc càng đập nhanh hơn vài phần, trong đôi mắt phát ra ánh sáng, lại không hỏi ra miệng.

“Vậy sao anh tìm được tôi?” Mậu Sơn lớn như thế, thực lực Cổ Kinh Thế cường hãn, thế nhưng lại có thể xuất hiện trước mặt cô nhanh như vậy, làm Thiên Lạc không khỏi tò mò rốt cuộc Cổ Kinh Thế đã làm như thế.

Thiên Lạc còn tưởng rằng sẽ không có ai tới tìm cô, cũng không ai có thể tìm được cô.

Lại không nghĩ rằng Cổ Kinh Thế bỗng nhiên tới đây, mang theo ánh mắt nồng nóng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt cô, cường đại đủ để cho cô dựa vào.

“Tôi sử dụng dị năng.”

“Anh có dị năng?” Thiên Lạc lập tức kích động đột nhiên ngừng đầu, đối diện với tầm mắt của Cổ Kinh Thế.

Hai người trực tiếp nhìn thẳng vào nhau, chớp mũi chạm chớp mũi, khoảng cách ái muội khiến Thiên Lạc gần như cảm nhận được hơi thở của Cổ Kinh Thế!

Khản trương ngừng lại hô hấp, Thiên Lạc chỉ cảm thấy mặt mình sắp bị thiêu cháy.

Trên mặt vẫn là sự bình tĩnh, đáy mắt Thiên Lạc lại len lỏi sự hoảng hốt.

Thật là quá thân mật!

“Cổ thiếu tướng, anh buông tôi ra đi, sao anh có thể ôm một người đàn ông thân thiết như vậy, không cảm thấy khó chịu sao?” Thiên Lạc nhú mày hỏi.

“Nếu là đàn ông ôm nhau cũng không có gì, chúng ta sưởi ấm vì mạng sống, vì sao cậu khản trương như thế?” Cổ Kinh Thế nhướn mày, nhìn Thiên Lạc hỏi.

“Cổ thiếu tướng, mắt anh chắc có chút vấn đề đi, tôi không phải khản trương, gặp mưa nên có chút phát sốt thôi.” Thiên Lạc mặt không đỏ tim không đập, nói dối cũng không cần chuẩn bị bản thảo.

“Lúc tôi mở ra dị năng, trong bóng đêm cũng có thể thấy được rõ ràng, cậu cảm thấy tôi sẽ nhìn nhầm sao?” Cổ Kinh Thế cũng không buông tha Thiên Lạc, lập tức nhướn mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (8)

“Lợi hại như vậy!” Vừa nghe đến hai chữ dị năng, Thiên Lạc kích động đến mức quên cả khản trương, “Cổ thiếu tướng, dị năng của anh là cái gì a?”

Dị năng giả là người được trời lựa chọn, Thiên Lạc cảm thấy rất hứng thú với loại năng lượng kì lạ này.

Chẳng qua, người không có hồn lực là sẽ không có được dị năng.

Dị năng là ở bên trong hồn tuyến chứa đựng hồn lực, thuộc về năng lượng biến dị đặc thù, Thiên Lạc bị phong ấn hồng tuyệt không có dị năng.

“Tuyệt đối lĩnh vực, đồng thời tăng cường cảm giác toàn thân, cảm ứng được từ trường cùng điện từ trường tồn tại, còn có rất nhiều tác dụng khác, dị năng này xem như tương đối tiện lợi.”

“Chẳng qua, dị năng của tôi đã bị cảm xúc ảnh hưởng, hiện tại dao động lợi hại, cho nên chúng ta mới tạm thời không thể trở về, nói cách khác, dị năng của tôi sẽ ảnh hưởng đến điện từ trường, thiết bị điện tử ở nơi đóng quân đều sẽ bị phá hư, thậm chí, sẽ làm người ta lâm vào hôn mê.”

Hoàn toàn là bởi vì Thiên Lạc, cảm xúc của Cổ Kinh Thế mới có thể xuất hiện sự dao động lớn đến như vậy, nói cách khác, Cổ Kinh Thế có thể hoàn mỹ khống chế năng lượng của mình, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như bây giờ.

Cũng bởi vì điều này mà Cổ Kinh Thế ý thức được, Thiên Lạc là sự tồn tại cực kì quan trọng với anh.

“Đầu chỉ có từng đó sự tiện lợi, Cổ thiếu tướng, dị năng của anh không khỏi cũng quá nghịch thiên.” Thiên Lạc nói như thế, trong lòng tự nhủ Cổ Kinh Thế quả nhiên là một yêu nghiệt.

Dị năng không phải đáng sợ bình thường, nếu không bị phong ấn, có thể thấy được dị năng của Cổ Kinh Thế nhất định là cường hãn tới mức làm người ta sợ hãi, vậy nên mới phải tạm thời phong ấn.

“Vậy lần này Cổ thiếu tướng trở về, dị năng còn sẽ bị phong ấn sao?” Thiên Lạc tò mò hỏi.

“Tạm thời sẽ không, tôi có thể không chế được dị năng, không cần thiết phải phong ấn.”

Chỉ cần cảm xúc không mất khống chế, dị năng cũng sẽ không xuất hiện phản ứng quá khích, mà chỉ có Thiên Lạc mới có thể làm cảm xúc của Cổ Kinh Thế mất khống chế.

Mà Cổ Kinh Thế cũng đã hạ quyết tâm, nói cái gì cũng sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Anh sẽ bảo vệ tốt Thiên Lạc.

“Còn có cái gì muốn hỏi không?” Lại một lần gắt gao ôm Thiên Lạc vào trong ngực, Cổ Kinh Thế chậm rãi nói, “Không còn gì hỏi thì ngủ một lát, sáng mai tôi sẽ đưa cậu trở về.”

Nỗ lực giãy giụa thế nào cũng không động đến Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc cũng không thể không từ bỏ.

Thực lực yêu nghiệt như Cổ Kinh Thế có thể còn cường hãn hơn cả sự tưởng tượng của cô.

Trong lòng tự nhủ đợi đến khi mình cường hãn hơn sẽ khiến Cổ Kinh Thế phải hối hận, Thiên Lạc nghĩ như thế, mí mắt dần díp lại.

Vốn dĩ tuyệt đối không bao giờ ngủ trong hoàn cảnh như thế này, nhưng Thiên Lạc cảm nhận được sự ấm áp của Cổ Kinh Thế, nghe tiếng tim đập vững vàng hữu lực, rất nhanh liền ngủ mất.

Mơ mơ màng màng cảm thấy mình ngủ thật lâu, cho đến ngày hôm sau, Thiên Lạc tự động tỉnh lại theo đồng hồ sinh học.

Giật giật thân thể, Thiên Lạc phát hiện mình được Cổ Kinh Thế ôm cả một đêm!

Nơi này chính là khu vực cảm nhiễm a, là một nơi cực kì nguy hiểm, vậy mà cô có thể ngủ được!

Lại còn ngủ trong ngực Cổ Kinh Thế!

“Dậy rồi?” Cổ Kinh Thế chuyển sang kiểu ôm công chúa, “Dậy rồi thì chúng ta trở về thôi.”

“Cổ thiếu tướng, anh thả tôi xuống dưới đi.” Khuôn mặt Thiên Lạc đỏ bừng, ra vẻ bình tĩnh nói với Cổ Kinh Thế.

“Ngoan ngoãn đợi.” Cổ Kinh Thế nói như thế, trực tiếp ôm Thiên Lạc lao nhanh về phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (9)

Nhắc chân đạp mạnh lên mặt đất, Cổ Kinh Thế ôm Thiên Lạc trực tiếp nhảy lên không trung.

Sức bật mạnh mẽ như vậy làm Thiên Lạc kinh ngạc trừng lớn mắt, tức khắc kích động ôm cổ Cổ Kinh Thế, chờ mong nhìn quanh một vòng, mắt thấy Cổ Kinh Thế tốc độ cực nhanh mang cô trở về!

Tốc độ quả thật còn nhanh hơn cả tàu lượn siêu tốc, kích thích làm Thiên Lạc luyến tiếc chớp mắt!

Cho dù động vật bị cảm nhiễm ở trong rừng rậm nhìn thấy Cổ Kinh Thế cùng Thiên Lạc cũng không thể đuổi kịp, cảm giác kỳ lạ này làm Thiên Lạc càng thêm hưng phấn!

Đây là thực lực của cường giả chân chính!

Tuyệt đối vô địch, mặc kệ gặp nguy hiểm như thế nào, đều có thể thần nhiên đối mặt!

Nghĩ tới điều này, đáy mắt Thiên Lạc cũng xuất hiện một chút cuồng nhiệt.

Đây cũng là năng lượng mà Thiên Lạc vẫn luôn khát vọng.

Mà lúc Thiên Lạc nghĩ như thế, Cổ Kinh Thế cũng đã đưa cô về nơi đóng quân.

Nhảy ra từ trong ngực Cổ Kinh Thế, cả người Thiên Lạc đều tràn ngập tinh thần, cảm giác thần thanh khí sảng!

Cổ Kinh Thế vừa mang theo Thiên Lạc chạy như bay, làm Thiên Lạc chân chính cảm nhận được thực lực cường giả, tâm trạng cũng không khỏi có chút sục sôi.

Đám Bru Son vẫn đang khản trương chờ đợi, lúc nhìn thấy Thiên Lạc cũng kích động chạy vọt ra, “Cổ thiếu tướng, Chỉ huy Thiên Lạc rút cuộc các người đã trở lại!”

Mọi người ở đây đều đặc biệt kích động, lúc cả đám nhìn Thiên Lạc ánh mắt lại sáng lấp lánh, “Chỉ huy Thiên Lạc, không có chuyện gì chứ?”

“Yên tâm, tôi sẽ không làm việc không nắm chắc.” Thiên Lạc vừa lòng nhìn Bru Son, “Mọi người thật ra đều rất nghe lời, ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh, rất tốt, không tồi.”

“Ít nhiều gì Chỉ huy Thiên Lạc đã cứu chúng tôi, bằng không chúng tôi sẽ không yên ổn như thế.” Tần Phi Lăng nói như thế, khoe miệng cũng gọi lên một chút cười, rồi mới mang theo vài phần gấp không chờ nổi hỏi, “Cổ thiếu tướng, nếu Chỉ huy Thiên Lạc đã trở về, chúng ta có phải cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này không?”

“Viện nghiên cứu quân khu đã nhanh chóng nghiên cứu ra giải được, giải được có thể ức chế virus tiếp tục lan truyền, chỉ là, hiện tại những thứ bị cảm nhiễm phải được dọn dẹp sạch sẽ, đây là nhiệm vụ của chúng ta, cần phải hoàn thành.” Cổ Kinh Thế nói như thế, nhìn Thiên Lạc đứng bên cạnh mình, “Cậu nghỉ ngơi trước đi, những người khác dựa theo mệnh lệnh bắt đầu thanh lý những vật phẩm cảm nhiễm đó đi.”

“Vâng.” Lập tức dựa theo mệnh lệnh đi hành động, Thiên Lạc nhìn đám Bru Son cũng xác thật cảm giác được một môi.

Không chỉ là thân thể mà tinh thần cũng rất một môi.

Xung quanh Mậu Sơn ẩn núp vô số nguy hiểm, thần kinh Thiên Lạc cũng căng thẳng theo, hiện tại về tới doanh trại, Thiên Lạc cũng thả lỏng không ít.

Cũng không chối từ, Thiên Lạc về lều trại nghỉ ngơi, những người còn lại chia ra mấy tiểu đội, rồi mới đi ra ngoài tiêu diệt những thứ bị cảm nhiễm trong phạm vi nhất định.

Thiên Lạc nằm trên giường trong lều trại nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ mất.

Mà không bao lâu sau khi Thiên Lạc ngủ, một bóng người lén lút xâm nhập vào lều trại Thiên Lạc đang nghỉ ngơi.

Chỉ thấy Thốn Thử cẩn thận quan sát bên ngoài lều trại không có ai, tay chân nhẹ nhàng đi vào lều trại, nhìn Thiên Lạc đang ngủ say, đáy mắt tức khắc hiện ra ánh sáng khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (10)

Như hoàn toàn không cảm nhận được Thốn Thử đã tiến vào, Thiên Lạc vẫn ngủ đến về mặt thom ngot, nhìn qua như là một muốn chết rồi.

Thốn Thử lấy một con dao nhỏ sắc bén trên người, trong đầu tự hỏi có nên trực tiếp cắt đứt cổ Thiên Lạc không!

Nhưng tự hỏi một phen, Thốn Thử hít đôi mắt lại.

“Không được, không thể trực tiếp giết chết, bằng không nếu như bị Cổ thiếu tướng biết được, mình sẽ không có cách nào thoát thân!” Nghĩ như thế, trong cặp mắt hình tam giác của Thốn Thử không ngừng nhảy ra ánh sáng giao hoạt, xem ra hiện tại cũng chỉ còn biện pháp cuối cùng.

“Dị năng khổng hồn thuật, mở!” Nhanh chóng mở dị năng của mình, hồn lực trong cơ thể Thốn Thử như bị ngọn lửa thiêu đốt nhanh chóng tiêu hao, làm sắc mặt Thốn Thử cũng nháy mắt trắng bệch!

Cũng không phải ai cũng có thể có được dị năng đáng sợ như Cố Kinh Thế, tuy rất nhiều người dùng dị năng, nhưng lại có điều kiện sử dụng.

Tỷ như, giống Thốn Thử vậy, gần nửa tháng mới có thể sử dụng dị năng một lần, hơn nữa mỗi lần sử dụng dị năng còn có hại cho cơ thể, thời gian sử dụng chỉ có ba phút, lại tiêu hao toàn bộ hồn lực của Thốn Thử, sau khi sử dụng xong sẽ khiến cả người Thốn Thử trở nên cực kỳ suy yếu.

Rất nhiều dị năng giả sau khi sử dụng dị năng, đều có đủ loại tác dụng phụ, cho nên rất ít dị năng giả có tính hướng giống như Cố Kinh Thế, dị năng bản thân cường hãn cũng có thể thường xuyên sử dụng, sự tồn tại giống như lông phượng sừng lân, cực kỳ hiếm thấy.

Chẳng qua, dị năng của Thốn Thử cũng coi là một loại tương đối đặc thù.

Đó là khống chế tư tưởng cùng ý thức của một người, khiến người đó có thể nghe theo mệnh lệnh ngẫu nhiên của hắn!

Tuy rằng chỉ ngắn ngủn vài phút, nhưng trong rất nhiều cuộc chiến sinh tử, vài giây đã có thể đủ định sinh tử, càng đừng nói là vài phút.

Nghĩ thầm mình nhất định phải tốc chiến tốc thắng, quanh người Thốn Thử nhanh chóng tràn ngập một làn khói màu xám, rồi mới lập tức lượn lờ quanh người Thiên Lạc, theo hô hấp của Thiên Lạc mà chui vào trong cơ thể.

Đáy mắt cũng nổi lên một chút ánh sáng, Thốn Thử cố nén dị năng đang tiêu hao rất lớn hồn lực của hắn, “Nhanh lên, rút chủy thủ trên người mày ra!”

Đáy mắt Thiên Lạc hoàn toàn không có cảm xúc gì, giờ phút này giống như một người máy móc nghe lời, ngoan ngoãn móc chủy thủ của mình ra.

“Đặt chủy thủ nhắm ngay cổ mày, nhanh lên!” Thốn Thử nói như thế, khóe miệng cũng gợi lên một nụ cười dữ tợn.

Chỉ cần khống chế Thiên Lạc tự sát, sẽ không có ai hoài nghi là hắn ta làm!

Đến lúc đó, Thiên Lạc sẽ bị phán định thành tự sát, Thốn Thử cũng có thể cùng mọi người rời khỏi nơi quỷ quái này vào hai ngày sau!

Sau đó hắn sẽ có vinh hoa phú quý đếm không hết!

Hoàn toàn không biết cho dù hắn đi ra ngoài, cũng sẽ bị Bạch Vũ Tâm giết chết, Thốn Thử còn ở nơi này làm mộng đẹp.

Đáy mắt Thiên Lạc một mảnh mờ mịt, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, chủy thủ sắc bén trong tay nhắm thẳng cổ mình, hung hăng đâm xuống!

Dừng lại ngay thời khắc cuối, chủy thủ sắc bén hiện ra ánh sáng lạnh khiến người ta lạnh run, gát gao đặt ở yết hầu Thiên Lạc, chỉ kém một bước cuối cùng là có thể cắt đứt căn cổ trắng nõn mảnh khảnh của Thiên Lạc!

Sự âm ngoan nơi đáy mắt càng thêm ngưng tụ, Thốn Thử lập tức lớn tiếng nói, “Tao ra lệnh cho mày lập tức tự sát, dùng chủy thủ cắt đứt yết hầu của mày!”

Nghe Thốn Thử nói xong, Thiên Lạc vẫn là biểu tình chết lặng, trên tay cũng bắt đầu động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Thiên Lạc gặp nguy hiểm (11)

Gần như muốn lộ ra nụ cười thắng lợi, Thốn Thử thấy chủy thủ chỉ thiếu chút nữa là cắt đứt mạng sống của Thiên Lạc!

Nhưng giờ phút này Thiên Lạc lại dùng tốc độ cực nhanh vung ra, trực tiếp xuyên thấu không khí đâm vào vai Thốn Thử!

“A!” Kêu thảm thiết một tiếng, Thốn Thử thấy Thiên Lạc chợt lóe, nhanh chóng tới gần trước mặt hắn, đôi tay ổn định bờ vai của hắn, đầu gối nâng lên, nháy mắt liền dồn sức đá vào bụng hắn!

Sức của Thiên Lạc rất lớn, về mặt Thốn Thử thống khổ, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi!

Nhìn dáng vẻ Thốn Thử đau đớn, Thiên Lạc trực tiếp nắm lấy tóc Thốn Thử, hung hăng nện một quyền lên mặt Thốn Thử, “Cho mày khống chế tao, cho mày nói tao tự sát, cho mày ra về trước mặt tao!”

Trực tiếp một quyền, Thốn Thử liền biến thành gấu trúc, ngay sau đó lại thêm một quyền, hai mắt Thốn Thử xanh tím nhìn như gấu trúc, nhìn qua cực kỳ buồn cười!

Một quyền tiếp theo một quyền rơi xuống, động tác của Thiên Lạc vừa nhanh vừa tàn nhẫn, đánh đến Thốn Thử nhả ra một chiếc răng!

Dị năng cũng quan bế, trên người Thốn Thử như bị rút hết sức lực, cả người mềm như bông ngã trên mặt đất, rồi mới bị Thiên Lạc một chân đạp lên đầu.

Trong ánh mắt ảm ảm khinh thường, Thiên Lạc nhìn Thốn Thử, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, “Mày không nhìn chính mình là cái dạng gì, cũng dám tới ra lệnh cho tao?”

Nhìn Thiên Lạc cười lạnh với mình, lòng tơ cả người Thốn Thử đứng bắt đầu run rẩy, hoảng sợ hô to, “Mày, sao mày lại có thể không bị tao không chế!”

Chưa từng gặp tình huống như vậy, Thốn Thử giống như thấy quỷ nhìn Thiên Lạc.

“Không hồn thuật của mày chỉ có thể khống chế người có tinh thần lực yếu hơn mày, cho nên mày căn bản không khống chế được tao.” Thiên Lạc nói như thế, đáy mắt đen nhánh hiện ra ý cười lạnh lẽo, trên chân cũng dùng sức, “Tao đã cẩn thận xem qua hồ sơ cá nhân của tất cả người ở đây, tao đã biết dị năng của mày không ảnh hưởng đến tao, nói cách khác, tao sẽ không vô tâm mà ngủ lại nơi này.”

Thiên Lạc đã biết trong nhóm binh lính đóng quân ở đây có phần đồ trộm vũ khí sinh hóa, đương nhiên là phải cẩn thận đề phòng, cô đã xem qua toàn bộ tư liệu của những người đóng quân, cũng có thể nói hiểu rõ dị năng của Thốn Thử như lòng bàn tay.

Tinh thần lực của Thiên Lạc đã mạnh mẽ đến mức có thể khống chế chiến giáp trong truyền thuyết, sao có thể vì chút thủ đoạn nhỏ của Thốn Thử mà tự mình tự sát.

Thành thạo trói Thốn Thử lại, Thiên Lạc thừa dịp những người khác chưa trở về, mang theo Thốn Thử đến bên trong viện nghiên cứu đã bị phong tỏa.

Sở dĩ viện nghiên bị phong tỏa là vì giữ lại chứng cứ, những người khác sẽ không đến đây, là nơi thích hợp nhất để giam giữ Thốn Thử.

Vốn dĩ thực lực của Thốn Thử không bằng Thiên Lạc, hiện tại bởi vì dị năng mà mất hết sức lực, cả người mất mũi bầm dập, bị Thiên Lạc kéo như kéo bao tải đi đến viện nghiên cứu.

Sau khi cột chặt Thốn Thử liền báo cáo chuyện này với Cố Kinh Thế.

Không quá ba phút, Cố Kinh Thế liền trở lại.

“Cố thiếu tướng, anh chấp cánh bay về à, sao nhanh thế?!” Nhìn Cố Kinh Thế, Thiên Lạc kinh ngạc hỏi.

Sau đó Thiên Lạc liền phản ứng lại, “Thiếu chút nữa đã quên, lúc anh dùng dị năng sẽ chạy nhanh hơn bình thường.”

“Xem cậu có tinh thần như thế, hẳn là không bị thương.” Nhìn Thiên Lạc không có việc gì, Cố Kinh Thế cũng yên tâm, đáy mắt nổi lên sát khí, khí thế bức người, “Đi, đi tìm cái tên đánh lên cậu để tính sổ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Lừa cậu nha (1)

Dám đánh lên người của hần, Cố Kinh Thế nhất định phải làm Thốn Thử trả giá bằng đại giới!

Hai người cùng nhau đi vào viện nghiên cứu, đi tới trước mặt Thốn Thử.

Giờ phút này Thốn Thử nhìn qua đều có vẻ cực kì chật vật, hai đôi mắt xanh tím như gấu trúc, sắc mặt trắng bệch.

Nghe thấy tiếng bước chân của Thiên Lạc cùng Cố Kinh Thế, Thốn Thử vốn muốn giả vờ hôn mê, lại hoàn toàn không có cách nào tránh được mắt Cố Kinh Thế.

Dòng điện lưu nho nhỏ trong tay Cố Kinh Thế, trực tiếp đánh lên người Thốn Thử.

“A a a!” Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả người Thốn Thử run rẩy, đột nhiên không kịp phòng ngừa mở bừng mắt.

Lập tức đối mặt với tầm mắt lạnh khốc của Cố Kinh Thế cùng Thiên Lạc, cả người Thốn Thử bị dọa đến tê liệt, “Thiếu tướng, tôi sai rồi! Cầu xin ngài bỏ qua cho tôi!”

“Việc này phải nghe Thiên Lạc.” Thân nhiên nhìn Thốn Thử, Cố Kinh Thế chậm rãi nói.

“Muốn tao bỏ qua cho mày sao?” Nhìn Thốn Thử, khóe miệng Thiên Lạc nở ra một nụ cười.

Gật đầu giống như giả vờ, Thốn Thử thấy ý cười trên mặt Thiên Lạc gia tăng thêm vài phần, trong lòng cũng nhiều hơn vài phần thấp thỏm.

“Có thể, chỉ là mày phải nói cho tao biết, vì sao mày muốn giết tao.” Bình tĩnh nhìn Thốn Thử, Thiên Lạc cảm thấy trong đó hẳn có nguyên nhân sâu xa.

“Cái này, cái này.....” Thốn Thử tính toán trong lòng, “Tôi nói ra thì cậu sẽ buông tha cho tôi sao?”

“Nếu mày không nói thì tao sẽ phết mày trước.” Thiên Lạc nói như thế, chủy thủ trong tay phát ra ánh sáng lạnh, chỉ chỉ bộ vị quan trọng giữa hai chân Thốn Thử.

Sợ tới mức hít một hơi khí lạnh, Thốn Thử không chút do dự nói, “Tôi nói, tôi nói, là Bạch Vũ Tâm, là cô ta cho tôi một số tiền lớn, mua cho tôi một hòn đảo, muốn tôi nhất định phải giết cậu!”

“Bạch Vũ Tâm.” Gần từng chữ một nói ra tên người phụ nữ này, đáy mắt Thiên Lạc sâu thẳm, hiện ra sự sắc bén, cười lạnh một tiếng, “Đóa bạch liên hoa nhỏ này thật là một chút cũng không chịu ngừng nghỉ.”

Nghe ra sát khí trong giọng Thiên Lạc, hiện tại Thốn Thử đã không dám xem thường Thiên Lạc, hơi thở của Thiên Lạc hết sức dọa người, toàn thân bao vây hơi thở khát máu!

“Chuyện này, tôi sẽ có cậu một câu trả lời vừa lòng.” Cổ Kinh Thế nói như thế, đáy mắt cũng phát ra sát khí.

Bạch Vũ Tâm này lá gan không khỏi quá lớn, lại còn sai người ra tay với Thiên Lạc, nếu không giết Bạch Vũ Tâm thì Cổ Kinh Thế không thể nguôi giận.

Giờ phút này ở trong lòng Cổ Kinh Thế, Bạch Vũ Tâm đã giống như người chết.

“Cổ thiếu tướng, câu trả lời tôi cần đơn giản là giết cô ta, nhưng tôi không muốn Bạch Vũ Tâm chết.” Thiên Lạc nói như thế, trên mặt cũng lộ ra nụ cười sáng lạn vô hại, chậm rãi nói, “Tôi không cần mạng cô ta, tôi muốn cô ta sống, tôi muốn cô ta thân bại danh liệt, sống không bằng chết.”

Chết tính là cái gì, Thiên Lạc cũng sẽ không bởi vậy mà hả giận.

Cô muốn Bạch Vũ Tâm mất đi tất cả những gì cô ta có, cô muốn Bạch Vũ Tâm sống không bằng chết, sống trong đau đớn!

Bạch Vũ Tâm năm lần bảy lượt ra tay với cô, sự nhẫn nại của Thiên Lạc cũng coi như là tới cực hạn rồi!

Nghĩ tới điều này, đáy mắt Thiên Lạc áp ủ tia nguy hiểm, Thốn Thử nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

“Có thể, cứ theo suy nghĩ của cậu, muốn làm thế nào liền làm như thế làm, không cần băn khoăn hậu quả.” Thiên Lạc muốn tự mình xử lý, Cổ Kinh Thế liền đồng ý với cô, anh sẽ thay Thiên Lạc gánh vác hậu quả, chỉ cần cô vui vẻ là được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Lừa cậu nha (2)

Nghe Cổ Kinh Thế nói xong, Thốn Thử càng thêm cảm thấy kinh ngạc.

Bạch Vũ Tâm chính là đại tiểu thư Bạch gia, trêu chọc phải thì hậu họa khó lường, Cổ Kinh Thế lại dung túng Thiên Lạc, để cô thoải mái ra tay, hoàn toàn không chút chần chừ, chỉ vì để Thiên Lạc nguôi giận!

Này, này thật sự quá tùy ý Thiên Lạc làm bậy, Cổ Kinh Thế quả thật không màng hậu quả gì, chỉ cần Thiên Lạc vui vẻ là được.

Cả người đều rất kinh ngạc, sau khi Thốn Thử kinh ngạc xong liền phục hồi tinh thần, “Chỉ huy Thiên Lạc, nên nói tôi đều nói, ngài có phải buông tha tôi không?”

Về mặt lấy lòng tươi cười, Thốn Thử đứng kiểu gió chiều nào theo chiều đó.

Chỉ cần vì mạng sống của mình, Thốn Thử có thể không chút do dự bán đứng Bạch Vũ Tâm, có thể thấy được hẳn là người có bao nhiêu âm độc.

Biết Thốn Thử không phải dạng người tốt đẹp, Thiên Lạc nhường mày nhìn Thốn Thử, nhẹ nhàng cười, “Tao nói chuyện giữ lời, việc mày giúp Bạch Vũ Tâm giết tao có thể không tính toán.”

Nghe Thiên Lạc nói xong, Thốn Thử cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn chưa cảm ơn, liền nghe Thiên Lạc vân đạm phong khinh cười khê.

“Chuyện này bỏ qua, chúng ta cũng nên tính toán những chuyện khác.”

Trùng lớn mắt, Thốn Thử kinh ngạc đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Không phải đã kết thúc sao, còn việc gì nữa?!”

“A nha, không nghĩ tới mày dễ quên như thế, lần gặp đầu tiên mày đã cướp của tao một đầu gấu ngựa, như thế nào, lúc này mới qua một ngày, liền không nhớ rõ?” Thiên Lạc cười hi hi, vừa nói vừa nhướn mày nhìn Thốn Thử.

Tức khắc bởi vì một câu của Thiên Lạc, Thốn Thử ấp úng nói không ra lời.

“Nếu Chỉ huy Thiên Lạc muốn, tôi có thể sẵn một đầu gấu ngựa cho Chỉ huy!” Thốn Thử lập tức nói.

Nghe Thốn Thử nói xong, Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp hung hăng đá vào vật tượng trưng nam tính ở giữa hai chân Thốn Thử.

“A!!” Một tiếng kêu thảm thiết như mổ heo, Thốn Thử thiếu chút nữa đau ngất đi.

“Mày ngất xỉu thử xem, tao sẽ ngược đãi cho đến khi mày tỉnh lại.” Thiên Lạc trực tiếp nói với Thốn Thử.

“Tôi sai rồi, tôi sẽ đưa tiền thưởng của tôi cho cậu, cầu xin cậu buông tha tôi đi!” Trải qua thủ đoạn tàn nhẫn của Thiên Lạc, Thốn Thử biết mình căn bản không phải đối thủ của Thiên Lạc!

Hơn nữa Cố Kinh Thế còn đứng ở đây, hẳn càng không có phần thắng.

“Yên tâm, tao không giết mày, chỉ cần mày giúp tao một việc.” Thiên Lạc nói như thế, mắt cũng tàn nhẫn híp lại, “Mày ngoan ngoãn nghe lời, tao sẽ giữ lại cái mạng chó của mày.”

“Được, tôi nghe lời, tôi nhất định ngoan ngoãn nghe lời!” Thốn Thử lập tức gật đầu nói.

“Rất tốt, mày nhớ kỹ, từ giờ trở đi, tội danh của mày không phải là giết tao, mà là mày phản bội quân khu, ăn trộm vũ khí sinh hóa của viện nghiên cứu, cũng tạo thành quy mô cảm nhiễm trên diện rộng lần này.” Thiên Lạc vừa nói vừa ác liệt híp mắt lại.

“Cậu nói cái gì? Tôi không làm chuyện như vậy!” Thốn Thử lập tức lớn tiếng giải thích.

“Biết mày không có, chỉ tạm thời nhờ mày giúp một chút, chỉ cần mày nghe lời thì sẽ được tha, nếu không mày đừng mong sống sót rời khỏi trấn Mậu Sơn.” Thiên Lạc có vẻ cực kì bình tĩnh, tức khắc làm Thốn Thử á khẩu không trả lời được.

“..... Được, tôi đồng ý.” Không lựa chọn khác, Thốn Thử chỉ có thể đồng ý.

Nhưng Thốn Thử không rõ, Thiên Lạc rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Lừa cậu nha (3)

Đương nhiên không có khả năng nói cho Thốn Thử biết kế hoạch của bọn họ, Thiên Lạc để Thốn Thử ở nơi này, rồi mới cùng Cố Kinh Thế rời đi.

“Cậu muốn dẫn xà xuất động.” Không phải giọng điệu dò hỏi, Cố Kinh Thế đã đoán được tính toán của Thiên Lạc.

Lập tức cười gật đầu, trên mặt Thiên Lạc cũng tràn ngập mười phần ý cười, “Dù sao chúng ta cũng không biết rốt cuộc ai là phản đồ, cứ như vậy người nọ nhất định sẽ thả lỏng cảnh giác, đến lúc đó chúng ta liền ra tay.”

“Thật ra tôi cũng đoán được đại khái chuyện này rốt cuộc là ai làm.” Cố Kinh Thế dừng lại bước chân, nhìn Thiên Lạc nói.

“Thật sự? Không biết người mà Cố thiếu tướng nghĩ có giống với tôi không?” Thật ra Thiên Lạc cũng ần ần nhận ra một ít.

“Mở tay ra.” Nghe Thiên Lạc nói xong, Cố Kinh Thế cũng nhẹ nhàng híp mắt lại.

“Làm gì?” Thiên Lạc nhướn mày nhìn Cố Kinh Thế.

“Nhìn xem người mà chúng ta nghi ngờ có phải là một người không.” Cố Kinh Thế bắt lấy tay Thiên Lạc, đã bắt đầu viết tên người mà anh nghi ngờ lên

tay Thiên Lạc.

Bàn tay Cổ Kinh Thế to lớn, khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay chậm rãi viết chữ trong lòng bàn tay Thiên Lạc, mỗi một nét chữ đều có thể làm tria tim Thiên Lạc nhảy dựng.

Lòng bàn tay thắm ra một tầng mờ hôi mỏng, trong lòng Thiên Lạc nhắc lên sóng to gió lớn, trên mặt lại bình tĩnh như là không có việc gì xảy ra.

Cổ Kinh Thế viết xong rất nhanh.

Thu hồi tay, lòng bàn tay lưu lại cảm giác tê dại, ần ần trên chọc người ta.

Ngẩng đầu, Thiên Lạc nhẹ nhàng hí mắt, “Xem ra tôi cùng Cổ thiếu tướng nghĩ giống nhau.”

Đều cùng nghĩ ngờ một người, hẳn là đúng tám chín phần mười.

“Tôi sẽ xử lý những việc tiếp theo, ngày mai chúng ta liền rời khỏi nơi này.” Cổ Kinh Thế nói với Thiên Lạc.

Thiên Lạc gật đầu, rồi mới cùng Cổ Kinh Thế rời khỏi nơi này.

Chờ đến buổi tối mọi người đều chấp hành nhiệm vụ trở về, Cổ Kinh Thế liền thông báo chuyện của Thôn Thử.

Giống như kế hoạch, Cổ Kinh Thế nói chính Thôn Thử trộm thuốc, chứng cứ vô cùng xác thực, ngày mai liền áp giải Thôn Thử trở về phục mệnh.

Không nghĩ tới phản đồ ăn cắp vũ khí sinh hóa lại được tìm ra nhanh như vậy, mọi người đều ngoài ý muốn.

Chỉ là, lời này Cổ Kinh Thế tự mình nói, cũng không có kẻ nào nghi ngờ, mỗi người đều nghĩ nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, tất cả mọi người đều không khỏi có chút kích động cùng chờ mong.

Mà ngày hôm sau lúc chạng vạng, Cổ Kinh Thế chờ mọi người tập trung xong liền ngồi lên phi thuyền rời đi.

Quân khu cũng đã nghiên cứu ra thuốc giải cho vũ khí sinh hóa, lúc này đã tiến hành dùng phương thức phun sương mù cả Mậu Sơn, kế tiếp chính là chờ thuốc có hiệu quả, lại phái người tiêu diệt những động vật cảm nhiễm.

Những việc này đã không cần Thiên Lạc quan tâm, việc kế tiếp mà cô cần làm chính là ngoan ngoãn chờ người mà cô và Cổ Kinh Thế nghi ngờ có hành động tiếp theo.

Hai ngày sau, một căn nhà bị bỏ hoang ở ngoại thành thành phố Z.

Bốn phía là mặt cỏ hoang vu, ánh trăng chiếu lên căn nhà hoang, thăm thẳm ra một chút hơi thở nặng nề âm trầm.

Vách tường xung quanh căn nhà bỏ hoang đã bị hủy hoại không ít, từ trước đến nay không có người ở, nhưng giờ phút này lại có một người đứng trên sân thượng, đi qua đi lại, hình như đang nôn nóng chờ đợi gì đó.

Thời gian trôi qua từng giây, người đứng trên sân thượng cũng đã chờ được có người đẩy cửa cầu thang ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Lừa cậu nha (4)

Một bóng người màu đen rất cẩn thận, người kia cúi đầu, hơn phân nửa khuôn mặt đều giấu trong bóng đêm.

Người đàn ông trên sân thượng cũng một dáng vẻ cẩn thận, “Đội cậu đã lâu, nhanh chóng giao vũ khí sinh hóa ra đây.”

Người đàn ông trước mặt được phái ra để tiếp ứng cho phản đồ giao vũ khí sinh hóa đến đây.

“Gấp cái gì, người nhà tôi đâu.” Giọng nói mang theo vài phần không vui, tên phản đồ kia cũng chậm rãi bước ra từ trong bóng đêm, đôi mắt sắc bén đến mức có thể chọc thủng người khác.

Vốn nên là một người đẹp trai như ánh mặt trời, giờ phút này nhìn qua lại trần ngập mười phần lệ khí cùng âm ngoan, trong tay Tần Phi Lăng cầm vũ khí sinh hóa đã được bọc kín, xa xa nhìn như một ông tiêm được bọc kín.

Cho dù là những người sớm chiều ở chung với Tần Phi Lăng, cũng sẽ không nghĩ tới đầu sỏ gây tội lại là Tần Phi Lăng!

Từ trước đến nay Tần Phi Lăng đều cương trực công chính, lần này nếu không phải người bắt cóc ba mẹ hắn để uy hiếp hắn, nói cái gì hắn cũng sẽ không làm chuyện này.

Chỉ là, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, Tần Phi Lăng đã làm việc không nên làm, trong lòng cũng biết hắn đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ.

“Ha ha, không cần gấp gáp, phía trên nói chỉ cần cậu ngoan ngoãn đem giao vũ khí sinh hóa ra, ba mẹ cậu sẽ không có việc gì, chúng tôi còn cho cậu một số tiền, cho mẹ cậu dùng để chữa bệnh. Nhưng nếu cậu không ngoan ngoãn nghe lời, vậy cậu cũng có thể nhìn thấy ba mẹ cậu nhưng là hai xác chết.” Trên mặt toát ra sự âm độc, tên phụ trách tiếp ứng nói.

“Quý Ảnh, tôi khuyên anh nói chuyện khách khí chút, tôi biết người sau lưng anh là ai, anh đừng ép tôi.” Tần Phi Lăng lạnh lùng nói.

“Cậu đã biết thì sao, đến bệnh của mẹ mình còn không chữa được, cậu tham gia vào quân đội thôi tha cũng không có tiền đưa mẹ đi chữa bệnh, còn không phải dựa vào cấp trên cho tiền sao, già vờ cao quý cái gì a! Nhanh chóng giao đồ ra đây, vừa lúc lần này cậu có vận may không có bại lộ, cậu còn có cái gì không biết đủ!” Người đàn ông tên Quý Ảnh không kiên nhẫn nói.

“Mày nói hắn không bại lộ à? Mày xác định sao?” Một tiếng cười khê vang lên, làm sau lưng Quý Ảnh cùng Tần Phi Lăng lạnh lẽo.

“Người nào?!” Quý Ảnh cảnh giác, trên khuôn mặt ánh lên sự nguy hiểm!

Chậm rãi đi ra, trong nháy Thiên Lạc xuất hiện, khẩu súng trong tay cũng đã bóp cò, đạn của súng laser xuyên qua không khí, bắn thủng một tay của Quý Ảnh.

Máu tươi vẩy ra, một bàn tay bị súng laser bắn nát vụn, đau đến mức hắn hét thảm một tiếng!

Tần Phi Lăng cũng hoàn toàn không nghĩ tới, xoay người muốn chạy lại bỗng nhiên cảm giác được một bóng người nhanh chóng vọt đến trước mặt hắn!

Đôi mắt đen nhánh của Cố Kinh Thế giấu giếm chút sự mờ mịt, trên khuôn mặt tuấn mỹ là sát khí lạnh băng.

Trong lòng đồng thời giật mình, Tần Phi Lăng đã bị Cố Kinh Thế đá vào đầu gối, cả người không chịu nổi chế ngự trên mặt đất!

Nhìn Cố Kinh Thế, Quý Ảnh nháy mắt liền biết bọn họ bại lộ!

Nghĩ tới điều này, Quý Ảnh giờ lên súng lục, không phải nhắm vào Thiên Lạc mà nhắm vào đầu hắn!

Không hoàn thành nhiệm vụ nhất định phải chết!

Nhìn động tác tìm chết của Quý Ảnh, Thiên Lạc không kịp ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc*, *Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Lừa cậu nha (5)

‘Phanh’ một tiếng, khẩu súng trong tay Quý Ảnh bóp cò, viên đạn trực tiếp xuyên qua đầu hắn, nháy mắt liền lấy mạng hắn!

“Tên khốn kiếp vội vã tìm chết!” Manh mối bên Quý Ảnh bị chặt đứt, người chết thì không hề có tin tức hữu dụng gì, dư lại cũng chỉ có Tần Phi Lăng!

Tuy rằng Cố Kinh Thế cùng Thiên Lạc đều nghi ngờ Tần Phi Lăng, lại còn không biết người đứng phía sau Tần Phi Lăng là ai!

Quý Ảnh đã chết, Tần Phi Lăng không hề xảy ra chuyện!

Nghĩ tới điều này, Thiên Lạc cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh Cố Kinh Thế, súng trong tay chỉ vào đầu Tần Phi Lăng, “Đứng lên.”

Nghe Thiên Lạc nói xong, Tần Phi Lăng lung lay đứng lên, rồi mới nhìn về phía Thiên Lạc cùng Cố Kinh Thế.

Tần nhần híp mắt lại, Tần Phi Lăng tà ác nhếch khóe môi, “Hai người bắt đầu nghi ngờ tôi từ lúc nào?”

“Dị năng của tôi có thể cảm nhận được, lúc tôi đến trấn Mậu Sơn cảm xúc của mọi người đều là yên tâm, chỉ có cậu là khẩn trương.” Cố Kinh Thế lãnh đạm nhìn Tần Phi Lăng.

Cho dù Tần Phi Lăng nguy trang hoàn mỹ, cũng không có khả năng thoát được mắt Cổ Kinh Thế.

“Tôi hiểu rất rõ thực lực của Cổ thiếu tướng, cũng vì ngài cường hãn nên ngài mới là đối tượng tôi rất kính trọng.” Tần Phi Lăng nói như thế, nhìn về phía Thiên Lạc, cặp kia mang theo sự tàn nhẫn hơi híp lại, “Tôi không rõ vì sao tôi lại có thể bại lộ trước mặt cậu.”

Biết mình không thể gạt được Cổ Kinh Thế, nhưng Tần Phi Lăng không rõ vì sao Thiên Lạc lại nhận ra hãn không ổn!

Chuyện hãn là phản đồ người biết càng ít càng tốt, sở dĩ Thiên Lạc xuất hiện ở chỗ này, khẳng định là bởi vì Thiên Lạc cũng nghi ngờ hãn có vấn đề.

“Bởi vì hành động của anh không phù hợp với những gì điều tra được.” Thiên Lạc nhìn Tần Phi Lăng, lộ ra tươi cười, “Trên tư liệu có nói anh là một người lãnh đạo tốt, vì đồng đội mà có thể hy sinh chính mình, nhưng lúc bấy giờ bị cảm nhiễm tập kích hai chúng ta, anh không quay lại giúp tôi, thật sự rất khác những gì được miêu tả trên tư liệu. Bởi vì, lúc ấy, anh sợ, sợ nếu anh chết thì sẽ không có cách nào giao vũ khí sinh học cho những người kia, vậy thì ba mẹ anh sẽ xảy ra chuyện. Mặt khác, anh quá nóng nảy, vội vã tiêu diệt uy tín của tôi, vội vã diệt trừ tôi, vội vã rời trấn Mậu Sơn, anh quá nôn nóng nên đã bại lộ trước mắt tôi.”

Gần từng chữ một, Thiên Lạc quan sát tinh tế như thế.

Nhìn Thiên Lạc, Tần Phi Lăng cho dù dồn tới bước đường này vẫn nhẹ nhàng cười.

Nụ cười lộ ra vài phần tàn nhẫn, trước sau Tần Phi Lăng đều nhìn về phía Thiên Lạc, “Trừ bỏ Cổ thiếu tướng, trước nay tôi chưa bội phục những người khác, Thiên Lạc, cậu là người thứ hai.”

“Người phía sau anh rút cuộc là ai.” Nhìn thẳng vào Tần Phi Lăng, Thiên Lạc lạnh lùng ép hỏi nói.

Không trực tiếp trả lời, Tần Phi Lăng cười khẽ một tiếng, nhanh chóng tiến lên một bước trực tiếp cầm bàn tay đang cầm súng của Thiên Lạc chĩa vào ngực mình!

Tốc độ của Tần Phi Lăng rất nhanh, lời kéo tay Thiên Lạc, mắt thấy súng sắp bị cướp cò!

Trong lòng kinh hãi, Thiên Lạc nhanh chóng tháo băng đạn!

Hung hăng giơ quả đấm lên, Tần Phi Lăng thừa dịp Thiên Lạc chưa chuẩn bị, một quyền nện lên mặt Thiên Lạc!

Vừa nhanh vừa tàn nhẫn, Tần Phi Lăng cũng không phải ăn chay, một quyền này đi xuống thì Thiên Lạc sẽ lâm vào hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Nụ hôn lơ đãng (1)

Nhưng nắm đấm của Tần Phi Lăng còn chưa chạm vào Thiên Lạc, đã vững vàng bị ngăn cản.

“Làm cậu ấy bị thương? Mày xứng sao.” Lời nói tỏa ra sát khí, đấm mắt Cổ Kinh Thế nổi lên ngọn sóng lạnh băng, trực tiếp vịn gãy tay Tần Phi Lăng.

Trong miệng tức khắc phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, đấm mắt Tần Phi Lăng hiện lên sự quyết tuyệt, hung hăng ném vũ khí sinh hóa trong tay ra ngoài!

Thứ đựng vũ khí sinh hóa là một ống pha lê, nếu lúc này bị vỡ khó bảo toàn sẽ không cảm nhiễm!

Nơi này cách thành phố Z khoảng một giờ đi xe, một khi bị khuếch tán thì sẽ không tưởng tượng nổi!

Nghĩ tới điều này, đấm mắt Thiên Lạc tức khắc nổi lên ánh sáng lạnh, mắt thấy vũ khí sinh hóa sắp lướt qua lan can rơi xuống dưới lầu!

Không chút nghỉ ngơi, Thiên Lạc căn răng nhảy theo, lập tức nắm chặt vũ khí sinh hóa trong tay!

Mắt thấy sắp ngã xuống, Thiên Lạc nhắm mắt lại.

“Thiên Lạc!” Nghe thấy sau lưng mình truyền đến giọng của Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc vốn muốn xoay người ném vũ khí sinh hóa cho Cổ Kinh Thế, tránh cho vũ khí sinh hóa bị vỡ vụn, lại không nghĩ tới Cổ Kinh Thế căn bản không cho cô cơ hội này, thả người qua giữ lấy tay cô, sau đó ôm chặt cô trong ngực.

Hoàn toàn kinh ngạc, Thiên Lạc khó có thể tin nhìn Cổ Kinh Thế, “Cổ Kinh Thế, anh điên rồi sao?!”

Người đàn ông này rốt cuộc suy nghĩ cái gì, anh không muốn sống nữa sao!

Trong lòng hoảng loạn vô cùng, lúc Thiên Lạc nhảy xuống không cảm thấy đáng sợ, nhưng Cổ Kinh Thế lại nhảy xuống cùng cô, làm Thiên Lạc lập tức hoảng hốt!

Cổ Kinh Thế càng thêm dùng sức ôm chặt Thiên Lạc, “Không phải sợ, tin tưởng tôi, sẽ không có việc gì.”

Nghe Cổ Kinh Thế nói xong, tinh thần hoảng loạn của Thiên Lạc liền ổn định.

Ôm Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế từ trên nhà cao tầng rơi xuống, hỗn lực bao vây quanh người, dị năng cường hãn làm Cổ Kinh Thế đau thương bất nhập, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Mặt đất xi-măng không chịu nổi mà vỡ toang, đá vụn bay ra xung quanh khiến người xem kinh hãi.

Trái tim còn kinh hoàng, Thiên Lạc còn chưa phục hồi tinh thần, liền thấy một bóng dáng cũng nhảy xuống từ trên sân thượng, đập mạnh xuống đất!

Tiếng xương cốt vỡ vụn nặng nề trầm đục, máu tươi tràn ra, khiến người ta sồn tóc gáy.

Chỉ thấy Tần Phi Lăng kịch liệt thờ dốc, tứ chi bị ngã đến vụn vẹo, xương cốt trên người bị gãy vô số, miệng mũi tràn ra máu tươi, hiển nhiên là sắp không được.

Hoàn toàn không nghĩ tới Tần Phi Lăng sẽ nhảy lầu, Thiên Lạc cùng Cổ Kinh Thế đều nhanh chóng đi đến bên cạnh Tần Phi Lăng.

“Trước đừng động đến hắn, đã bị thương tới xương sống rồi, nếu lộn xộn thì hắn sẽ chết thật.” Lấy ra một bình thuốc, Cổ Kinh Thế rót thẳng vào miệng Tần Phi Lăng.

Chỉ uống một chút, cả người Tần Phi Lăng đã lâm vào mê mang, mắt mất đi tiêu cự.

Rất nhanh liền lâm vào hôn mê, đội y tế đến bằng tốc độ nhanh nhất, rồi mới đưa Tần Phi Lăng vào phòng giải phẫu.

Cuối cùng, sau khi trải qua cứu giúp, Tần Phi Lăng bảo vệ được mạng sống, lại biến thành người thực vật, tỉ lệ thức tỉnh chưa đến 1%.

Hoàn toàn không nghĩ tới manh mối cứ thế bị chặt đứt, Thiên Lạc nhủ mảy, lâm vào trầm tư.

“Suy nghĩ cái gì?” Nhìn Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế thoáng nhíu mày, “Sắc mặt của cậu nhìn qua không tốt, hắn nên nghỉ ngơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Nụ hôn lơ đãng (2)

Cũng sau lúc đó, bụng nhỏ của Thiên Lạc vẫn ần ần đau, đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Tôi không có việc gì.” Nhìn Cổ Kinh Thế rót cho mình một ly nước ấm, Thiên Lạc mới duỗi tay muốn nhận, bụng nhỏ lại truyền đến một trận đau đớn, làm Thiên Lạc từ trước đến nay vẫn luôn nhăn nheo nhíu mày.

“Rốt cuộc không thoải mái chỗ nào?” Cổ Kinh Thế bưng ly nước đưa đến bên môi Thiên Lạc.

Tư thế vô cùng ái muội, Thiên Lạc vốn định cự tuyệt, vừa động một chút liền đau đớn xuyên tim.

Chỉ có thể ngoan ngoãn há mồm, Thiên Lạc nhấp một ngụm nước ấm.

Thiên Lạc đau lợi hại, không chú ý tới Cổ Kinh Thế vẫn luôn cẩn thận nhìn chăm chăm động tác của cô.

Đôi môi mỏng hồng nhuận dính một vệt nước, nhìn qua giống như anh đào đỏ hồng, hết sức dụ hoặc, làm người ta không khỏi muốn ngất lịm.

Đến nay Cổ Kinh Thế vẫn nhớ rõ đôi môi của Thiên Lạc, ánh mắt cũng sâu thẳm hơn.

Bụng nhỏ lạnh lẽo khiến cả người phát đau, Thiên Lạc hoàn toàn không có chú ý tới tầm mắt của Cổ Kinh Thế.

“A.....” Rõ ràng không ăn phải cái gì kỳ quái, Thiên Lạc buồn bực.

Kỳ quái, chuyện này rốt cuộc là sao?

“Thiên Lạc, cậu xảy ra chuyện gì? Tôi đưa cậu đến phòng y tế.” Cổ Kinh Thế nói như thế, sờ sờ trán Thiên Lạc “Cũng không phát sốt, có buồn nôn không?”

“Không.” Thiên Lạc trả lời Cổ Kinh Thế một câu, rồi mới phục hồi lại tinh thần, cả người như bị sét đánh!

Trời ạ! Bụng lạnh cả người phát đau, còn không phải báo trước đại di mụ sắp tới sao!

Thiên Lạc cũng là con gái, mỗi tháng luôn có mấy ngày như vậy, ngày thường chỉ cần để ý thật tốt thì bụng sẽ không đau như thế, nhưng cô quên mất mấy hôm trước mình còn ở mắc mưa ở trần Mậu Sơn nên bị lạnh.

Khó trách bỗng nhiên đau như thế!

Sợ tới mức sắc mặt càng trắng, Thiên Lạc nỗ lực duy trì bình tĩnh, “Tôi không có việc gì, chỉ là có chút mệt, tôi tự đến phòng y tế được.”

Đàn ông cũng không có đi cả tới, Thiên Lạc không muốn bại lộ!

Nhưng Thiên Lạc mới đứng lên, đau đớn nháy mắt truyền đến, như một con dao sắc bén, điên cuồng khuấy đảo bụng Thiên Lạc.

Đau thiếu chút nữa không đứng được, Thiên Lạc gất gao nhúu mày, rồi mới cảm giác được Cổ Kinh Thế trực tiếp bế cô lên.

Vẫn tư thế bế công chúa ái muội, giờ phút này Thiên Lạc đau đến không có sức lực, “Cổ Kinh Thế, thả tôi xuống.”

“Không thoải mái còn muốn thể hiện, tôi đưa cậu đến phòng y tế.” Nhìn Thiên Lạc đau đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, trên mặt Cổ Kinh Thế phủ một lớp sương mù, ôm Thiên Lạc đi nhanh đến phòng y tế.

Dọc theo đường đi, người quân khu đều bày ra dáng vẻ nhìn thấy quỷ khi nhìn Cổ Kinh Thế và Thiên Lạc.

Quả thực hận không thể trực tiếp tìm khe đất chui vào, Thiên Lạc lại đau đến tàn nhẫn, lười biếng không muốn nhúc nhích, tùy ý Cổ Kinh Thế ôm cô đến phòng y tế.

Nằm trên giường bệnh mềm mại, Thiên Lạc chậm rãi thở ra một hơi.

Lập tức thông báo với bác sĩ tốt nhất quân khu, Cổ Kinh Thế đuổi tay, với tay vào trong chăn.

Chịu đựng đau đớn, Thiên Lạc nhấc chân đạp lên ngực Cổ Kinh Thế, ngăn cản động tác kế tiếp của Cổ Kinh Thế, “Cổ Kinh Thế, anh làm gì đấy?”

“Không phải cậu đau bụng sao, tôi giúp cậu xoa bụng.” Cổ Kinh Thế nhìn dáng vẻ như con mèo nhỏ sợ hãi của Thiên Lạc, thoáng nhượng lòng mềm, “Bằng không, cậu cho rằng tôi muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Nụ hôn lơ đãng (3)

Bị Cổ Kinh Thế á khẩu không trả lời được, Thiên Lạc không thể nói cô cảm thấy Cổ Kinh Thế muốn giờ trò lưu manh đi.

“Tôi có thể tự xoa, không phiền Cổ thiếu tướng ra tay.” Thiên Lạc nói rất nhỏ, nếu nói to chút sẽ ảnh hưởng đến bụng, đau càng thêm lợi hại.

“Nếu cậu cảm thấy bây giờ cậu có thể đánh thắng tôi, liền tiếp tục phản kháng.” Cổ Kinh Thế cường thế bá đạo, cứ thể đuổi tay nhẹ nhàng xoa bụng Thiên Lạc.

Tay Cổ Kinh Thế hết sức ấm áp, nặng nhẹ vừa phải, thật sự có một chút thoải mái, giảm bớt đau đớn cho Thiên Lạc.

“Cổ thiếu tướng, nếu anh không mặc quân trang, anh chính là một tên lưu manh.” Thiên Lạc cũng cảm thấy đau đớn giảm bớt không ít, như con tôm nhỏ rúc ở trên giường, tùy ý Cổ Kinh Thế xoa bụng.

“Tôi cũng chỉ làm vậy với cậu.” Ánh mắt Cổ Kinh Thế thâm thúy, làm người ta liếc mắt một cái nhìn không thấu cảm xúc.

Động tác của Cổ Kinh Thế ôn nhu, khuôn mặt yêu nghiệt cách Thiên Lạc rất gần, bàn tay to còn đang xoa bụng Thiên Lạc.

Những lời này làm trái tim Thiên Lạc không chịu nổi chồm lên.

Không khỏi muốn hỏi Cố Kinh Thế có ý gì, Thiên Lạc còn chưa mở miệng, cửa phòng y tế đã bị người ta mở ra.

“Hắn là bác sĩ tới.....” Cố Kinh Thế nói như thế, nhìn về phía ngoài cửa, sắc mặt lại bỗng nhiên âm trầm, “Ai cho cô vào đây.”

Nếu là bác sĩ khẳng định Cố Kinh Thế sẽ không phản ứng như vậy.

Thiên Lạc cũng kéo màn rèm che giường ngủ ra.

Đầu tiên đập vào mắt Thiên Lạc chính là cặp đùi trắng nõn.

Chỉ thấy trước mắt một người mặc đồng phục y tá tình yêu, cúc áo trước ngực hận không thể bung ra, dùng sức đè ép một bộ ngực đầy đặn như ngọn núi nhỏ, làm người ta có thể nhìn thấy bên trong cô ấy mặc đồ trong suốt, váy cũng xé tà đến đùi, những gì nên nhìn và không nên nhìn đều không bỏ sót cái nào.

Thật khiến cô cay cả mắt.

Thiên Lạc thật sự cảm thấy vốn dĩ chỉ là bụng đau, hiện tại còn cảm thấy cay mắt.

“Cố thiếu tướng, là bác sĩ An nói người ta đến xem tình huống trước ~” Giọng của y tá nũng nịu, quả thật có thể chảy ra nước, vừa nói vừa ngùng ngùng lắc lắc cơ thể quyến rũ của mình.

Đáy mắt Cố Kinh Thế nổi lên sự lãnh khốc cùng chán ghét rất rõ ràng.

Liếc mắt một cái liền nhìn ra cô y tá này là tới thông đồng với Cố Kinh Thế, Thiên Lạc nhìn dáng người nóng bỏng của y tá, mím môi không nói.

“Thiên Lạc, cậu cần cô ta sao sao?” Không cần nói liền cứ thế muốn đuổi cô gái chương mất ra ngoài.

“Vốn dĩ tôi cũng không có vấn đề gì lớn, tiêm một mũi giảm đau là được, cũng không cần bác sĩ An phải tới.” Thiên Lạc cũng nghe nói qua vị bác sĩ An kia, là quân y lợi hại quân khu hiểu cả Trung Y và Tây Y, Thiên Lạc lo lắng để bác sĩ kia khám sẽ bại lộ thân phận của mình, vấn đề cô y tá này tiêm thuốc giảm đau cho cô thì tốt hơn.

Tạm thời ngăn đau, ngày hôm sau Thiên Lạc sẽ không có việc gì.

“Tốt, xin chờ một lát.” Y tá như đặc biệt vội vã, lắc mông đi đến tủ thuốc lấy thuốc rồi cầm cồng đi tới, “Mời vươn tay ra.”

Mất thấy y tá mị nhãn như tơ hơi cong lưng, ngực hướng về phía Cố Kinh Thế, Thiên Lạc nhú nhú mi, trong lòng ả ả mấy phần không vui.

“Làm phiền nhanh một chút.” Thiên Lạc thúc giục nói.

“Nếu rất đau thì cứ nói, không bằng chờ bác sĩ lại đây chẩn bệnh xem như thế nào đi.” Cố Kinh Thế nói với Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Nụ hôn lơ đãng (4)

“Không có việc gì, chỉ là bệnh cũ, ngày mai sẽ tốt thôi.” Thiên Lạc xốc tay áo lên, lộ ra cánh tay của mình, “Tiêm đi.”

Gật gật đầu, y tá lập tức tiêu độc cho Thiên Lạc, châm một cái rồi mới liền giường mắt nghiêm túc nhìn Cố Kinh Thế.

Trong mắt hiện ra sự si mê, hôm nay y tá tới nơi này không phải vì gì khác, đúng là vì Cố Kinh Thế.

Cô ta nhất định phải nắm chắc cơ hội, tranh thủ bắt được người đàn ông hoàn mỹ như Cố Kinh Thế!

Lúc y tá ghim kim, Thiên Lạc liền cảm thấy rất đau, rồi lại đau đớn liên tục, cúi đầu liền nhìn thấy y tá không phải đâm vào mạch máu, mà là đâm lên da thịt, giờ phút này nước thuốc dưới làn da tạo thành một mảnh xanh tím.

“Tê.....” Thiên Lạc hít một hơi, y tá mới hồi phục tinh thần lại, lập tức rút kim ra.

“A, thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không phải cố ý!” Không phải y tá đang xin lỗi Thiên Lạc, mà là nhìn Cố Kinh Thế, “Cố thiếu tướng, người ta không phải cố ý.”

“Cô nên xin lỗi cậu ấy, không phải tôi.” Cố Kinh Thế lạnh lùng nhìn y tá, “Không biết tiệm thì đi ra ngoài, nói bác sĩ An nhanh chóng đến đây.”

Thiên Lạc vốn không tính toán so đo, lại không nghĩ tới lại cướp lời trước, “Ai nha, Cố thiếu tướng, chỉ là một chút sai lầm nhỏ, chỉ cần Cố thiếu tướng không thêm đề ý là được, tôi có thể tiệm lại một lần nữa.”

“Cô nói cái gì?” Thiên Lạc nhường mảy, “Nói cho cô biết, mặc kệ cô có nhìn đến tôi hay không, bị chọc một kim, lại còn bị bầm tím không phải Cố thiếu tướng. Tôi muốn cô lập tức xin lỗi tôi.”

Vốn dĩ Thiên Lạc cũng không đề ý chút việc nhỏ này, nhưng thái độ y tá quá kiêu ngạo, trong mắt hoàn toàn không có cô, tiệm nhằm chỗ cho cô mà lại xin lỗi Cố Kinh Thế.

Căn bản là coi cô như không tồn tại.

“Chỉ là một chút sai lầm nhỏ, tiểu thiếu gia cậu thân là đàn ông, sao không rộng lượng như thế.” Y tá chưa gặp qua Thiên Lạc, nhưng biết Thiên Lạc không phải quân giáo, cho nên căn bản không đem Thiên Lạc để vào mắt.

Không lộ ra sự tức giận, Thiên Lạc ngược lại là cười, “Thật không khéo, con người của tôi rất nhỏ nhen, cô không xin lỗi thì rút cho tôi.”

Một y tá nho nhỏ đến xem bệnh cho cô lại quyền rũ Cố Kinh Thế, còn kiêu ngạo với cô như thế, quả thật chính là buồn cười.

“Ai nha, tiểu thiếu gia đừng tức giận.” Y tá nhìn thấy Cố Kinh Thế không hề nói đỡ cho cô ta câu nào, hoàn toàn dung túng Thiên Lạc, đáy mắt cũng hiện ra sự không vui cùng ác độc, “Bằng không tôi không tiệm nữa, uống chút thuốc giảm đau đi, để tôi rót nước cho cậu.”

Y tá cầm lấy ấm nước sôi, kinh hô một tiếng, trên tay cố ý trượt một cái, nước sôi trong cốc lập tức hắt về phía Thiên Lạc!

Thủ đoạn độc ác, quả thật khiến người ta ghê tởm!

Đáy mắt Thiên Lạc nổi lên sự sắc bén, dùng sức lắc mình né tránh, lại không nghĩ tới Cố Kinh Thế càng khẩn trương hơn cô, trực tiếp kéo cô một cái.

Hoàn toàn không phản ứng chuyện như thế nào, hai người đồng loạt dùng sức, Thiên Lạc mất thăng bằng đề lên người Cố Kinh Thế.

Mất thấy khuôn mặt tuần tú của Cố Kinh Thế phóng đại ngay trước mắt, Thiên Lạc kinh ngạc trừng lớn mắt, vì bảo trì sự cân bằng nên không thể không đề nặng Cố Kinh Thế, ngồi ở trên người anh, tay trượt một cái, cánh môi trực tiếp dán lên đôi môi mọng của Cố Kinh Thế!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Quân y An Liệt Dục (1)

Cảm giác mềm mại làm đại não Thiên Lạc tê liệt trong nháy mắt!

Mang theo vài phần quen thuộc, trước kia Thiên Lạc cũng từng tiếp xúc thân mật với Cố Kinh Thế, chính là lần trước hô hấp nhân tạo, lần này không giống a!

Hơi thở thuộc về Cố Kinh Thế truyền qua bờ môi, Thiên Lạc chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, đầu nổ vang một cái!

Thậm chí quên mất phản ứng, Thiên Lạc kinh ngạc quá độ, không khỏi giật giật miệng, lại càng khiến nụ hôn sâu hơn.

Thiên Lạc cùng Cố Kinh Thế nhìn thẳng vào nhau, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Cố Kinh Thế cũng kinh ngạc, rồi đôi mắt sâu thẳm kia nhẹ nhàng híp lại, ánh sáng rực rỡ không ngừng nhảy lên phẳng phất như kim cương, làm lòng người trầm mê.

“A!!!” Y tá hoàn toàn không nghĩ tới, lập tức phát ra một tiếng hét sắc nhọn chói tai.

Giật mình phục hồi tinh thần lại, Thiên Lạc lập tức ngồi dậy, trong lòng sóng gió mãnh liệt, trên mặt lại bình tĩnh kéo ra khoảng cách giữa mình và Cố Kinh Thế.

Trong lòng như nhốt một con thỏ con, nếu nói hiện tại Thiên Lạc còn có thể bảo trì bình tĩnh tự hỏi mình phải giải vây như thế, như vậy động tác kế tiếp của Cố Kinh Thế lại hoàn toàn làm Thiên Lạc hỗn loạn.

Chỉ thấy Cổ Kinh Thế ngồi ngay ngắn, đầu lưỡi thoáng liếm môi, hình như đang cảm nhận dư vị nụ hôn vừa rồi.

Một động tác của Cổ Kinh Thế xứng với nụ cười tà tít, hết sức quyến rũ, khiến người ta say mê.

Đầu oanh một tiếng nổ tung, Thiên Lạc ở trong lòng mắng yêu nghiệt!

“Đồ mặt cái gì?” Cổ Kinh Thế tươi cười tà mị, nhìn chằm chằm Thiên Lạc.

“Tôi dị ứng với đàn ông.” Thiên Lạc cứng ngắc nói, rồi mới lạnh lùng nhìn về phía y tá.

Tầm mắt sắc bén ẩn chứa sát khí, làm y tá run lên.

“Tôi không phải cố ý, tôi chỉ là trượt tay, cậu đừng quá để ý!” Y tá cảm giác được ánh mắt nguy hiểm của Thiên Lạc, lập tức cuống quýt giải thích.

“Cô yên tâm, tôi không ngại.” Tươi cười cởi mở, Thiên Lạc còn không đợi y tá thở phào nhẹ nhõm, liền giơ tay lên cầm lấy ly nước trên bàn, trực tiếp hát thẳng vào mặt y tá!

Y tá lập tức kêu thảm thiết, lớp trang điểm trên mặt nhòe nhoẹt, lung tung lau mặt, từng mảnh đen đen đỏ đỏ, giống như một nữ quỷ, “Cậu dám hắt nước vào tôi!?”

“Ai nha, tôi trượt tay, cô cũng đừng để ý.” Thiên Lạc tàn nhẫn híp mắt lại, lạnh lùng nói.

Bị ánh mắt của Thiên Lạc dọa tới, tiểu hộ sĩ còn có chuyện muốn nói, lại nghẹn ở cổ họng nói không lên lời, sắc mặt xanh mét.

“Tôi sẽ tự mình uống thuốc, y tá tiểu thư có thể rời đi, nói cách khác, nếu lần sau tôi lại trượt tay thì đó sẽ là một bát nước sôi.” Thiên Lạc nghĩ đến bởi vì y tá này mà cô và Cổ Kinh Thế lại hôn một cái, trong lòng liền hoảng loạn, “Tôi sẽ để ý uống thuốc, không cần gọi bác sĩ An đến đây.”

“Thiên thiếu gia, bị bệnh không thể uống thuốc bừa bãi, vẫn là để tôi nhìn một cái, rồi mới kê đơn cho Thiên Lạc thiếu gia.” Giọng nói dịu dàng mang theo một chút trầm thấp khàn khàn, hình như còn mang theo vài phần ý cười, còn chưa nhìn thấy người nhưng giọng nói đã đủ làm người ta mê muội.

Mà vừa nói xong câu này, cửa phòng y tế đã bị người ta mở ra lần thứ hai.

Đập vào mắt chính là một người đàn ông mặc áo blouse trắng, khuôn mặt tuấn lãng lại trắng nõn, khóe miệng còn có một nụ cười dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Quân y An Liệt Dặc (2)

Cả người đều cho người ta cảm giác tắm mình trong gió xuân, người đàn ông trước mắt nhìn thế nào cũng thấy tuấn mỹ, giờ tay nhấc chân đều khiến người ta không thể kháng cự.

Đặc biệt là đôi mắt sáng trong, nhàn nhạt hiện ra ánh sáng nhu hòa, rồi lại mang theo vài phần sâu thẳm khiến người ta đoán không ra.

Chẳng qua, đôi mắt sâu thẳm kia bị chiếc kính gọng vàng ngăn trở, rất khó bị người phát hiện, làm người ta chỉ thấy người đàn ông này rất ôn nhu.

Về ngoài cũng hoàn mỹ hơn bất kỳ nghệ sĩ nam nào, vị bác sĩ trước mặt đáng người cao gầy, độ dài của áo blouse trắng phù hợp với chiều cao cơ thể, trong sự dịu dàng lộ ra mấy phần thâm trầm.

Làm người ta vừa nhìn liền không khỏi sinh hảo cảm, hình như người đàn ông này mang theo một loại hormone khiến người khác không thể kháng cự, không khỏi buông lỏng cảnh giác, muốn thân thiết với anh ta.

Thiên Lạc nhìn người đàn ông này, cảm thấy anh ta giống như quý tộc phương Tây cổ đại, ưu nhã thân sĩ, đôi mắt sau cặp kính lại ẩn ẩn mang theo vài phần tà khí nhàn nhạt.

Tà khí thoáng qua, như là ảo giác nhưng xác thật tồn tại.

Biết đây là vị quân y nổi tiếng nhất quân khu mà Cổ Kinh Thế tìm tới, An Liệt Dặc.

Trong lòng Thiên Lạc lại không chút gọn sóng với người đàn ông đẹp như vậy.

Xem ra lần này trốn không thoát.

Vốn đang muốn nhanh chóng đuổi y tá đi để An Liệt Dặc đứng tới, ai biết, vậy mà vẫn chậm một bước.

Trong lòng nghĩ ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện, Thiên Lạc giãy giụa suy nghĩ muốn đứng lên, bụng lại đột nhiên đau đớn.

“Cậu đừng lộn xộn.” Nhìn Thiên Lạc giãy giụa muốn đứng lên, Cố Kinh Thế lập tức bế Thiên Lạc đặt lên một chiếc giường sạch sẽ.

An Liệt Dặc cũng nhường mảy liếc Cố Kinh Thế một cái, rồi mới lập tức đi tới bên cạnh Thiên Lạc.

Tất cả mọi người đều làm lơ sự tồn tại của y tá.

Toàn thân đều ướt đầm, y tá tức giận đến mức sắp nhảy dựng lên, rồi lại không cam lòng rời đi như thế, chỉ có thể hèn hạ đứng trước mặt mấy người.

“Chỗ nào không thoải mái?” An Liệt Dặc nhìn Thiên Lạc, đuổi tay cầm lấy tay Thiên Lạc để bắt mạch cho cô.

“Chỉ là đau bụng bình thường, có thể ăn phải thức ăn hỏng.” Thiên Lạc nhìn qua cực kì bình tĩnh, hoàn toàn không hề hoảng loạn vì nói dối.

Nhìn động tác của An Liệt Dặc, Thiên Lạc cũng có chút kinh ngạc.

Thiên Lạc còn tưởng rằng, An Liệt Dặc sẽ như Tây y bình thường, ấn ấn bụng cô, dùng ống nghe để nghe hô hấp, lại không nghĩ rằng An Liệt Dặc lại bắt mạch.

Ở thế kỷ 21, trung y mà có y thuật cao minh rất hiếm thấy, Thiên Lạc không nghĩ tới đến thế kỷ 60, trung y lại còn phát triển hơn cả thế kỷ 21.

Nếu là Tây y thì Thiên Lạc còn có thể tùy tiện nói bị đau dạ dày, Thiên Lạc hoàn toàn không hiểu bắt mạch, cũng không biết phải đối phó như thế nào, trong lúc nhất thời đầy mắt nhiều hơn vài phần cảnh giác.

Nghe Thiên Lạc nói xong, An Liệt Dặc liền bắt đầu bắt mạch, đuôi lông mày không khỏi thoáng nhướng lên, hình như dưới đáy mắt nhanh chóng có sự kinh ngạc.

An Liệt Dặc ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thiên Lạc, ánh mắt có chút thâm ý.

Trên mặt nhìn qua không có bất kì biểu cảm gì không ổn, cả người Thiên Lạc nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng lại gắt gao mím môi, hình như mang theo một chút khản trương.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Quân y An Liệt Dực (3)

Nhìn Thiên Lạc, khóe môi của An Liệt Dực rất nhanh đã cong lên thành một nụ cười.

Chợt giật mình, Thiên Lạc thầm nghĩ An Liệt Dực này không phải thực sự đã nhìn ra cô là con gái rồi chứ?

"Quả thật là vấn đề dạ dày, tôi kê thuốc giảm đau cho anh, anh uống xong nghỉ ngơi một lúc thì sẽ khỏe." Biểu cảm trên gương mặt của An Liệt Dực vô cùng bình tĩnh, không hề có một chút kinh hoảng vì phát hiện Thiên Lạc là con gái.

Nhìn An Liệt Dực, Thiên Lạc hí mắt lại.

Cô không đoán được suy nghĩ trong lòng của An Liệt Dực này.

Nếu như thực sự là bệnh dạ dày, tên đàn ông này nên kê cho cô thuốc dạ dày, mà không phải là thuốc giảm đau, nhưng mà nếu như nhìn ra cô là con gái, tên đàn ông này tá nhòe sao lại không nói ra?

Mà ngay vào lúc trong lòng Thiên Lạc đang hồi hộp, thuốc của An Liệt Dực đã kê xong rồi.

Cố Kinh Thế cũng rót nước ấm đến, Thiên Lạc nhanh chóng uống thuốc.

Y học thế kỷ 50 đã vô cùng tiên tiến, sau khi uống thuốc xong, rất nhanh đã có tác dụng.

Thiên Lạc cảm thấy có chút mệt mỏi, mơ màng buồn ngủ.

"Thuốc giảm đau này có tác dụng buồn ngủ nhất định, sau khi ngủ một giấc dậy thì có thể khỏe." An Liệt Dực rất nhanh nói.

"Ngủ đi, tôi không để bất kỳ người nào đến gần căn phòng này." Cố Kinh Thế nói với Thiên Lạc.

Ừ một tiếng, Thiên Lạc vốn dĩ đã bị cơn đau dày vò có chút mệt rồi, tối hôm qua lại thức cả đêm, lúc này dưới tác dụng của thuốc, rất nhanh đã nhắm mắt lại.

Thấy Thiên Lạc đã ngủ, y tá nhỏ kia cũng theo đó mà giao hoạt đảo mắt, trong lòng cũng ngay lập tức xuất hiện chủ ý.

"Bác sĩ An, nơi này để tôi chăm sóc là được rồi, không phải anh còn có việc sao, hay là trở về trước đi." Y tá nhỏ vô cùng niềm nở lộ ra nụ cười mỉm.

"Vất vả rồi, anh có thể về rồi." Cố Kinh Thế cũng không muốn để người ngoài tiếp tục ở lại nơi này làm phiền Thiên Lạc nghỉ ngơi.

"Cố thiếu tướng khách sáo rồi, vậy tôi đi trước." An Liệt Dực nói xong, nhìn Thiên Lạc đang nằm ngủ một lúc rồi lập tức quay người rời khỏi.

Bên này, Cố Kinh Thế chu đáo đắp chăn cho Thiên Lạc, không để cánh tay của Thiên Lạc lộ ra, tránh cho Thiên Lạc bị lạnh.

"Cố thiếu tướng..." Thiên Lạc đang ngủ, y tá nhỏ nhìn Cố Kinh Thế, chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt thực sự nhìn thế nào cũng thật hoàn mỹ, "Cố thiếu tướng, người ta cảm thấy nóng quá."

Y tá nhỏ nói xong, cởi từng cúc áo của mình, đồng thời cởi bỏ từng chút đồng phục y tá vốn dĩ không nhiều.

Trên gương mặt cũng tràn đầy mị hoặc, y tá nhỏ trước mặt giống như một hồ ly tinh mê hoặc lòng người, vừa cởi vừa nháy mắt với Cố Kinh Thế.

Chờ đến khi y tá nhỏ cởi hết đồng phục y tá, trên người chỉ còn lại nội y.

Y tá nhỏ thấy Cố Kinh Thế không có ý định từ chối cô ta rõ ràng, nhất thời còn tưởng cô ta đã thành công, vừa định yêu kiều bước đến, nhưng lại nhìn thấy Cố Kinh Thế cử động.

Bắt đầu từ khi này đã chưa từng nhìn qua y tá nhỏ ở trước mặt, giọng điệu của Cố Kinh Thế khá lãnh khốc, nhìn vào chiếc nhẫn trên tay mình ra mệnh lệnh, "Ngay lập tức phái người đến đây, nhớ là phải giữ yên lặng."

"Vâng." Chiếc nhẫn trên tay là máy gửi tin nhắn đơn giản, Cố Kinh Thế nói xong câu này chưa đầy mười phút, đã có người mở cánh cửa của phòng y tế ra.

Dựa theo yêu cầu của Cố Kinh Thế, những người này tuyệt đối giữ yên lặng, không hề phát ra tiếng động nào.

Những người đến là đội đặc chủng do Bru Sơn và Tần Sơn chỉ huy, lúc này đều đang hùng hồn, dọa đến sắc mặt y tá nhỏ đều trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Quân y An Liệt Dực (4)

"Đuổi cô ta ra ngoài, từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy mặt của cô ta nữa." Cố Kinh Thế lạnh lùng ra lệnh, không hề mang theo chút cảm xúc nào, thậm chí, cũng không nhìn y tá nhỏ lấy một cái.

Nhìn người của đội đặc chủng ngay lập tức bắt lấy mình, y tá nhỏ bị dọa đến sắp phát khóc, nhưng trước khi mở miệng ra, đã trực tiếp ngậm miệng lại.

Mệnh lệnh của Cố Kinh Thế là tuyệt đối, anh ta muốn yên lặng, vậy thì, bất kỳ ai cũng không thể phát ra tiếng động.

Hoàn toàn không có sức lực để chống trả, y tá nhỏ đã trực tiếp bị lôi ra ngoài.

Cánh cửa của phòng y tế được đóng lại, từ đầu đến cuối, đều không hề làm ồn đến Thiên Lạc.

Giấc ngủ dường như rất yên lành, Thiên Lạc co người lại.

Ngũ quan của Thiên Lạc vô cùng xinh đẹp, nhưng lại không thể hiện ra nét nữ tính, lúc này gương mặt trắng nhợt, cả người rõ ràng có chút yếu ớt.

Bình thường giống như một con báo dữ dằn, lúc ngủ lại giống như một người khác.

Cổ Kinh Thế nhìn chằm chằm đôi môi mềm mại của Thiên Lạc, bàn tay lớn với các khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng vân vê trên đó.

Có thể hồi tưởng lại vô cùng rõ ràng đôi môi mềm mại đó của Thiên Lạc, gương mặt của Cổ Kinh Thế cũng hiện ra một chút ý cười.

Không làm phiền Thiên Lạc, Cổ Kinh Thế để mặc cho Thiên Lạc nghỉ ngơi.

...

Cùng lúc này, trong một phủ đệ rộng lớn.

Màn đêm buông xuống, căn phòng bên trong phủ đệ, dưới ánh đèn lập lòe, một ông cụ khoác áo choàng tẩm màu đỏ rượu đứng cạnh cửa sổ, trong tay nâng một ly rượu vang, khiến người khác không nhìn rõ về mặt lúc này của ông ta.

Cả người đều toát ra một chút lãnh khốc, còn có một vài người đàn ông mặc tây phục màu đen đứng sau lưng ông cụ.

"Chuyện rốt cuộc là như thế nào, vũ khí sinh hóa không phải đều đã đến tay rồi sao, tại sao không lấy về được." Uống một ngụm rượu vang, giọng nói của ông cụ mang theo một chút khàn khàn âm u, cả người dường như cũng mang theo vài phần không vui vẻ.

Nghe thấy lời của ông cụ, những người đàn ông mặc tây phục đều toát ra mồ hôi lạnh, "Quý Ánh cuối cùng đã gặp được Tàn Phi Lăng, nhưng vào phút chót, lại bị Cổ Kinh Thế và một thiếu niên tên là Thiên Lạc cùng nhau ngăn cản, có điều, Quý Ánh tự sát, Tàn Phi Lăng nhảy lầu vào phút chót, chúng tôi cũng đã có được tình báo, Tàn Phi Lăng đã trở thành người thực vật, cả đời này không thể nào tỉnh lại nữa, đây cũng được tính là phúc trong họa, nếu như không, dựa vào thủ đoạn của Cổ Kinh Thế, chúng ta rất có khả năng sẽ bị lộ."

"Hừ, thất bại thì chính là thất bại, cái gì mà phúc trong họa." Ông cụ đó lại vô cùng bất mãn, "Đã thành người thực vật, thì không cần phải quan tâm nữa, những người sắp xếp ở gần cha mẹ của Tàn Phi Lăng, đều đã bị loại trừ rồi?"

"Đúng thế, loại trừ sạch sẽ, có điều, tên Tàn Phi Lăng đó cũng gian xảo, hắn sớm đã mua xong bảo hiểm, bây giờ trở thành người thực vật, tiền bảo hiểm đủ để mẹ của hắn xem bệnh rồi." Người đàn ông mặc tây phục nhắc đến Tàn Phi Lăng, cũng hừ lạnh một tiếng.

"Tàn Phi Lăng là một hạt giống không tồi, vốn dĩ còn tưởng chuyện này có thể thành công, nhưng không ngờ, lại là Cổ Kinh Thế trên một bậc." Nhắc đến Cổ Kinh Thế, ông cụ đó hừ lạnh một tiếng, "Gần đây khoan hãy hành động, Cổ Kinh Thế không dễ đối phó, đừng để hắn nắm được tung tích."

"Rõ." Sau khi người đàn ông mặc tây phục nói xong lời này, cũng trực tiếp lui ra ngoài phòng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa sau lưng mình, ông cụ cũng buông ly rượu trong tay ra, khoe môi cong lên một nụ cười âm độc, "Thiên Lạc ư, ha ha..."

Nụ cười ẩn giấu sát cơ, vang lên giữa đêm tối càng đặc biệt u ám.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Quân y An Liệt Dục (5)

Bên này, lúc Thiên Lạc tỉnh lại đã là nửa đêm.

Thuốc giảm đau mà An Liệt Dục kê vô cùng có tác dụng, Thiên Lạc khỏe lên không ít.

Mở mắt ra, Thiên Lạc nhìn thấy Cổ Kinh Thế ở bên cạnh.

"Dậy rồi?" Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, giọng nói trầm thấp dễ nghe.

"Ừ, Cổ thiếu tướng, tôi đã không sao rồi, có thể trở về chưa?" Vẫn rất hiểu cơ thể của mình, Thiên Lạc biết hiện tại chỉ là đau bụng, một lát nữa nếu như máu chảy thành sông, thì thực sự không cách nào che giấu nữa.

"Không vội, nếu đã không sao, vậy thì chi bằng lấy thù lao của anh rồi hẵng đi." Cổ Kinh Thế nhìn sắc mặt của Thiên Lạc khôi phục lại hồng hào, đã biết Thiên Lạc nhất định đã khỏe nhiều.

"Người đứng sau Tàn Phi Lăng không phải còn chưa bị bắt sao, tôi cũng có thể những được thù lao?" Đôi mắt chợt sáng lên, Thiên Lạc mang theo vài

phản kinh ngạc nói.

"Nhiệm vụ lần này, là khống chế sự lây nhiễm của vũ khí sinh hóa, thêm vào đó tìm ra kẻ phản bội trong quân khu, hai việc này anh đều đã làm được, nên sẽ tính là anh đã hoàn thành nhiệm vụ." Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc, "Nếu như anh không muốn, tôi cũng có thể mấy ngày sau mới đưa cho anh."

"Muốn chứ muốn chứ! Sao lại không muốn, tôi vất vả suốt mấy ngày nay, đều là vì khoảnh khắc này!" Không cần cái gì cũng không thể không cần tiền, bụng của Thiên Lạc cũng không đau nữa, vén chần lên mang giày vào, sau đó ngay lập tức cùng Cổ Kinh Thế ra khỏi phòng y tế.

Vốn dĩ còn tưởng Cổ Kinh Thế đưa mình đến viết chi phiếu là được, Thiên Lạc không ngờ Cổ Kinh Thế có thể đưa cô đến phòng hội nghị.

"Chuyện lần này, Bạch sĩ quan cũng quản lý, nếu như anh không muốn gặp ông ta, có thể ở đây chờ tôi." Cổ Kinh Thế nhìn Thiên Lạc nói.

"Cùng đi đi." Cũng không có gì mà không gặp được, Thiên Lạc không sợ phải gặp vị Bạch sĩ quan này.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Thiên Lạc, khỏe môi của Cổ Kinh Thế cũng theo đó mà cong lên, sau đó đẩy cửa phòng ra.

"Kinh Thế, Thiên Lạc, nhanh nhanh nhanh, nhanh vào đây." Bạch Tiểu Vân thấy Cổ Kinh Thế và Thiên Lạc, thoáng chốc đã nở nụ cười.

Đáy mắt tỏa ra một chút ánh sáng không dễ bị người khác phát hiện, Thiên Lạc rất nhanh đã bình tĩnh ngồi xuống.

"Chuyện lần này, vất vả cho các anh rồi, đặc biệt là Thiên Lạc, tôi nghe nói những binh sĩ ở sở nghiên cứu đều được bảo toàn tính mạng, còn có thể dụ Tần Phi Lăng ra, đều là công lao của anh." Bạch Tiểu Vân nhìn Thiên Lạc, ý cười trong đáy mắt càng sâu thêm, "Nếu như sau này Thiên Lạc anh có thời gian, hoan nghênh anh đến quân khu nhiều hơn để giúp đỡ, về mặt thù lao, chúng tôi đều rất dễ thương lượng."

Thực lực của Thiên Lạc, Bạch Tiểu Vân đã nhìn thấy, nếu như có thể kéo Thiên Lạc vào trong quân khu, vậy thì đối với Bạch Tiểu Vân mà nói, cũng là một điều tốt.

Hoàn toàn không giống như lần trước không tin nhiệm Thiên Lạc, lúc này Bạch Tiểu Vân hoàn toàn mang dáng vẻ xem trọng Thiên Lạc.

Bạch Tiểu Vân thay đổi vô cùng lớn, nhưng Thiên Lạc lại không vì điểm này mà nổi giận.

Trên thế giới này người giống như Bạch Tiểu Vân đã quá nhiều rồi, chỉ cần thật sự chứng minh thực lực của bản thân, mới có thể dành được sự tôn trọng.

Thế giới này vốn dĩ đã là kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu, không thể chứng minh sự cường đại của bản thân, thì bị xem thường là đáng đời.

Ở kiếp trước cũng không hiếm gặp những người giống như Bạch Tiểu Vân, khỏe môi của Thiên Lạc hơi cong lên một nụ cười, "Đây là lẽ đương nhiên, chỉ cần tôi có thời gian, lúc nào cũng sẽ sang đây."

Biết Thiên Lạc là người hiểu chuyện, mọi người đều thấu trong lòng, những lời dư thừa Bạch Tiểu Vân cũng không cần phải nói quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Quân y An Liệt Dục (6)

"Đây là thù lao lần này của anh, Thiên Lạc, hi vọng chúng ta sau này còn có cơ hội hợp tác." Bạch Tiểu Vân giơ tay ra, bắt tay với Thiên Lạc.

"Đúng rồi Bạch sĩ quan, làm phiền khi ngài gặp con gái mình, thay tôi nói với cô ấy một tiếng, món quà mà trước đây cô ấy tặng cho tôi, tôi rất thích, lần này tôi không có cơ hội, lần sau, tôi nhất định sẽ cảm ơn cô ấy thật tốt." Thiên Lạc mỉm cười nhận thù lao của mình, nụ cười trên mặt vô cùng vô hại, đáy mắt lại cuộn cuộn sát khí âm u.

"Ồ? Quan hệ giữa Thiên Lạc và Vũ Tâm rất tốt?" Không nhận thấy ngụ ý sâu xa của Thiên Lạc, Bạch Tiểu Vân còn rất vui mừng vì Bạch Vũ Tâm có thể thân thiết với Thiên Lạc.

"Ừ, may nhờ sự 'chiếu cố' từ trước đến nay của cô Bạch Vũ Tâm dành cho tôi, tôi đối với cô Bạch Vũ Tâm, có thể nói là mãi mãi không quên." Sao có thể quên được, Thiên Lạc hận không thể trực tiếp giết chết Bạch Vũ Tâm.

Cũng chắc chắn sớm muộn một ngày sẽ làm như thế, Thiên Lạc vừa nghĩ đến, nụ cười trên gương mặt lại càng thể hiện ra vô hại hơn.

"Được được được, người trẻ các anh, quan hệ tốt là chuyện nên làm, anh yên tâm, nhất định sẽ chuyển lời đến nó." Bạch Tiểu Vân không biết chuyện gì cả, ngay lập tức đã đồng ý Thiên Lạc.

Nói hết những lời nên nói, Thiên Lạc quay người cùng với Cổ Kinh Thế rời khỏi phòng hội nghị.

"Cố thiếu tướng, đừng quên chuyện anh đã đồng ý với tôi, chuyện của Bạch Vũ Tâm tôi sẽ tự mình giải quyết, không làm phiền Cố thiếu tướng giúp tôi." Phải tự mình đối phó với Bạch Vũ Tâm mới hả giận, Thiên Lạc nhìn Cố Kinh Thế nói.

"Chuyện tôi đồng ý với anh, đương nhiên sẽ làm được, có điều, lúc nào cần giúp đỡ, anh có thể tìm tôi bất cứ lúc nào." Cố Kinh Thế điềm nhiên nói.

"Nói ra, tôi vẫn rất hiếu kỳ, trước đây anh nói Bạch sĩ quan đối với anh có ơn, rốt cuộc là ân tình gì?" Thiên Lạc vốn dĩ còn tưởng Bạch Tiểu Vân là một người vô cùng tài giỏi, bây giờ xem ra, chẳng qua chỉ là bình thường.

So với Cố Kinh Thế, Bạch Tiểu Vân còn kém xa.

"Lúc tôi còn là tân binh, Bạch sĩ quan đã từng cứu tôi một lần." Cố Kinh Thế điềm nhiên trả lời.

Tuy lúc đó bản thân Cố Kinh Thế cũng không thể thoát hiểm, có điều Bạch Tiểu Vân đã ra tay, Cố Kinh Thế vẫn ghi nhớ ân tình của Bạch Tiểu Vân.

Từ trước đến nay hận thù phân minh, Cố Kinh Thế cũng rất rõ ràng, Bạch Tiểu Vân là Bạch Tiểu Vân, Bạch Vũ Tâm là Bạch Vũ Tâm, Bạch Tiểu Vân tuy là người có ơn với Cố Kinh Thế, Cố Kinh Thế cũng sẽ không dễ dàng dung túng cho Bạch Vũ Tâm ra tay với Thiên Lạc.

Chỉ có điều là Thiên Lạc đã nói anh ấy sẽ tự mình giải quyết, Cố Kinh Thế sẽ để mặc cho Thiên Lạc đi làm thôi.

Biết con người Cố Kinh Thế trọng nghĩa, Thiên Lạc gật gật đầu, cho thấy bản thân đã hiểu.

Ngồi trên xe của Cố Kinh Thế, Thiên Lạc rất nhanh đã trở về ký túc xá, "Cảm ơn Cố thiếu tướng đưa tôi trở về, lần sau nếu như còn có chuyện tốt có thể kiếm tiền như vậy, hoan nghênh Cố thiếu tướng đến tìm tôi."

Vẫy vẫy tờ chi phiếu trong tay của mình, Thiên Lạc mỉm cười quay người rời đi.

Nhìn Thiên Lạc đi vào ký túc xá, Cố Kinh Thế cũng cong khóe môi, "Đi đi."

Sau khi trở về ký túc xá, Thiên Lạc trước tiên là chải đầu rửa mặt, pha cho mình một ly đường đỏ, sau đó gọi một cuộc điện thoại.

Gọi điện xem hình, rất nhanh đã nổi mấy, gương mặt khôi ngô của Bắc Cẩm cũng xuất hiện trước mặt Thiên Lạc, "Anh Lạc, muộn như thế này rồi, có việc gì sao?"

"Thạch Đầu có ở đó không?" Nhớ là dường như Cao Nham rất có hiểu biết trong lĩnh vực máy tính, Thiên Lạc ngay lập tức nói.

Ở cùng ký túc xá với Cao Nham, Bắc Cẩm lập tức gật đầu, "Có, tôi đi gọi cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Điều tra bí mật của cô ta

Cao Nham rất nhanh đã được gọi đến, tò mò nhìn Thiên Lạc ở đầu dây bên kia, "Lão đại, anh tìm tôi?"

"Tôi nghe nói dường như anh rất giỏi máy tính, là một hacker chuyên nghiệp?" Nhìn Cao Nham, Thiên Lạc nói.

"Ha ha ha, tôi chỉ tùy tiện chơi đùa mà thôi, không lợi hại đến như vậy đâu." Cao Nham mỉm cười nhìn Thiên Lạc, "Lão đại, sao đột nhiên anh lại nhắc đến chuyện này?"

"Tôi có một việc, muốn nhờ anh giúp tôi." Thiên Lạc nghiêm túc nhìn Cao Nham, "Gần đây có một cô gái bất đồng với tôi, tôi muốn tìm tài liệu đen của cô ta một chút."

"Tài liệu đen? Anh Lạc, người đắc tội với anh là ai vậy?" Bắc Cẩm cũng tò mò hỏi.

"Bạch Vũ Tâm." Thiên Lạc nhìn hai người ở đầu dây bên kia đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc, "Tôi biết hai anh nhất định đã từng nghe qua."

Người đó nhất định đã từng được nghe, Bạch Vũ Tâm làm một ngôi sao lớn bậc quốc tế, nếu như chưa từng nghe qua, trái lại rõ ràng tương đối kỳ lạ.

"Anh Lạc, việc này rốt cuộc là thế nào?" Bắc Cẩm không ngờ Bạch Vũ Tâm lại có thể động đến Thiên Lạc.

Có điều, cho dù rốt cuộc là ai, chỉ cần có người đụng đến Thiên Lạc, Bắc Cầm không thêm quan tâm người đó là ai, đều sẽ giúp đỡ Thiên Lạc trút giận!

"Trước đây tôi và cô ta có xích mích, lần này cô ta đã chơi lớn một chút, tôi quyết định không nhin cô ta nữa, Thạch Đầu, anh có thể giúp tôi theo dõi cô ta một chút, điều tra xem cô ta có bí mật không thể nói với ai không, có lẽ tôi có thể dùng đến được." Thiên Lạc nhìn Cao Nham hỏi.

"Đương nhiên có thể, lão đại anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh thật tốt." Cao Nham ngay lập tức trả lời.

"Vậy được, cảm ơn anh, hôm khác tôi mời các anh ăn cơm, vậy nhé, cúp máy trước." Sau khi Thiên Lạc gật đầu với Cao Nham và Bắc Cầm thì cúp máy.

Chuyện đối phó với Bạch Vũ Tâm không vội, hiện tại có một chuyện quan trọng mà Thiên Lạc nên làm hơn.

Nhanh chóng lấy ra tấm thẻ nhiệm vụ, đáy mắt của Thiên Lạc tăng thêm vài phần sâu xa.

Thời gian ba ngày đã trôi qua, có lẽ đã điều tra được nơi ở hiện tại của Hoàng Phủ Tú Tuyết rồi.

Nghĩ đến đây, đáy mắt của Thiên Lạc trong chớp lát tăng thêm vài phần thâm ý.

"Xem ra đã đến lúc đi một chuyến rồi." Thiên Lạc nói xong, rất nhanh đã cất thẻ nhiệm vụ lên, sau đó nghỉ ngơi.

Hai hôm sau Thiên Lạc trở về trường học một chuyến, thời tiết từ từ bắt đầu nóng lên, nghỉ hè của học viện Hoan Vũ cũng đã chính thức bắt đầu.

Buổi tối hôm đó, Thiên Lạc đã ngụy trang tốt nhất, lần nữa đi đến trước quán rượu.

Vẫn trang điểm vô cùng nóng bỏng, Thiên Lạc mặc chiếc áo lộ vai, bờ vai tròn trịa và bộ ngực đầy đặn, cùng với tấm lưng mảnh mai, mỗi một đường cong đều có thể khiến người khác điên cuồng mất tự chủ.

Nửa thân dưới mặc một chiếc quần ngắn, để lộ đôi chân trắng ngần, kết hợp với giày cao gót 10cm, mái tóc màu đỏ rượu mang theo nét mị hoặc, cả người cuốn hút.

Trên gương mặt còn được trang điểm tinh tế, khoé môi của Thiên Lạc theo đó mà cong lên một nụ cười mị hoặc, khiến tất cả đàn ông nhìn về phía của cô.

Bất kỳ ai cũng không ngờ được, Thiên Lạc trong học viện Hoan Vũ, và báu vật gọi cảm trước mắt, lại có thể là một người.

Đi thẳng vào quán rượu, Thiên Lạc bình tĩnh đi xuyên qua sân nhảy xa hoa, thẳng đến quầy rượu, sau đó đưa ra tấm thẻ nhiệm vụ, "Tùy tiện pha cho tôi một ly cốc tai, tôi đang vội."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Gặp lại Lộ Trạch Tây (1)

"Vâng ạ, xin chờ một chút." Không thể hiện thái độ mà thu thẻ nhiệm vụ lại, người nhân viên cũng theo đó mà cong khoé môi thành một nụ cười, sau đó rất nhanh đã rời đi.

"Thưa cô, đồ cô cần." Giống như trước đây, bên dưới rượu cốc tai, đang đặt một tờ giấy.

Cầm tờ giấy lên, trong lòng của Thiên Lạc cũng theo đó mà có chút căng thẳng.

Vị trí được ghi trên giấy rất đơn giản.

Một tấm bản đồ vô cùng nhỏ, bên trên ký hiệu một nơi được gọi là Cô Lang đảo.

Nằm ở nước S cách nước Z một khoảng, xung quanh Cô Lang đảo đều là nước biển, có thể nói là một hoang đảo hoang vu tách biệt với thế giới bên ngoài.

Trên tấm bản đồ ghi chú kinh độ vĩ độ cụ thể của hòn đảo này, có thể nói là vô cùng cẩn thận.

"Thưa cô, đây chính là đáp án lần này của chúng tôi, cô có thể ở đây, tìm được đồ vật, hoặc là người mà cô cần." Người nhân viên đó cũng mỉm cười, nói với Thiên Lạc.

Nghe nhân viên nói, Thiên Lạc cũng khẽ cười, "Cảm ơn, tôi rất hài lòng."

Nói xong, Thiên Lạc trực tiếp quay người, ra khỏi quán rượu.

Đi bước lớn trên phố, nắm chặt trong tay tấm bản đồ, trong đầu thì không ngừng suy nghĩ những chuyện khác.

Chuyện của nước S, Thiên Lạc không rõ lắm.

Hoàng Phủ Tú Tuyết nhiều năm như vậy vẫn luôn không có tin tức gì, việc này nhất định không đơn giản, cô không thể tùy tiện hành sự.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Thiên Lạc thực sự rất kích động mong muốn đi tìm Hoàng Phủ Tú Tuyết, có điều trước khi làm rõ nội tình của Cô Lang đảo, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng manh động.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng dừng bước lại.

Đi đến một con đường nhỏ vắng người của công viên bên ngoài quán rượu, lúc này đã là nửa đêm, xung quanh yên lặng đến chỉ có thể nghe thấy một chút tiếng côn trùng.

Gió đêm thổi qua, Thiên Lạc cũng nghe thấy một tiếng bước chân.

Người đàn ông đi đầu, bước chân vững vàng, giày da xa xỉ gõ trên mặt đất, phát ra âm thanh khe khẽ.

Còn những người đàn ông ở phía sau, rõ ràng vẫn khá đông, tính sơ qua cũng ít nhất vài chục người.

Từ sau khi ra khỏi quán rượu, những người này vẫn luôn đi theo sau lưng Thiên Lạc, Thiên Lạc vốn dĩ định tách hỏi đám người này, nhưng mà người đàn ông đứng đầu, quả thật dai như đũa, giữ một khoảng cách nhất định với cô, nhưng lại đi theo không nghỉ.

Thiên Lạc vẫn khá là tự tin với năng lực ẩn nấp của mình, đám người kia đã đi theo cô lâu như vậy mà vẫn không tách được, tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc quay người, nhìn thấy một người đàn ông trong hệt như ác ma.

Áo sơ mi màu đỏ đậm, người đàn ông ở trước mặt, có mái tóc đỏ như lửa đang nhảy múa điên cuồng trong gió, đôi con ngươi màu trà không ngừng tỏa ra ánh sáng cương quyết cuồng dã, dung mạo tuấn mỹ mang theo sự hung hăng cần quấy, những người đàn ông trước mặt, trên người toát ra uy áp, ánh mắt kiêu ngạo, nhìn chằm chằm vào Thiên Lạc ở bên này, khoe mỗi cong lên nụ cười khát máu, "Không chạy nữa à?"

Hoàn toàn không bị Thiên Lạc phát hiện mà hoảng sợ, Lộ Trạch Tây vẫn kiêu ngạo như cũ, vốn dĩ không đặt bất kỳ ai vào trong mắt.

"Hết cách rồi, bị một đám đũa đôi bám theo sau lưng như thế, chỉ có thể dừng lại trước, giết hết bọn đũa mới đi được." Thiên Lạc cũng không ngờ rằng bản thân lại có thể gặp được Lộ Trạch Tây ở nơi này, trong lòng bất giác có chút hồi hộp.

Thiên Lạc lúc này và lúc cô giả nam, vẫn có một sự khác biệt nhất định, thêm vào đó, lúc Thiên Lạc và tên Lộ Trạch Tây này độ sức, còn đội mũ lưỡi trai và bị khẩu trang, cho nên Thiên Lạc không lo lắng Lộ Trạch Tây sẽ nhận ra.

Chỉ có điều, nếu đã không để lộ thân phận, tên Lộ Trạch Tây ở trước mắt này, cũng tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Gặp lại Lộ Trạch Tây (2)

Không đổi sắc mặt, nhưng trên thực tế trong lòng Thiên Lạc đã thận trọng đến cực điểm!

"Anh ta đang ở đâu?" Nhìn Thiên Lạc, đáy mắt của Lộ Trạch Tây che giấu sát ý, cay độc mà híp mắt lại.

Nghĩ đến sau lần giao đấu với Thiên Lạc, Lộ Trạch Tây đã đặc biệt dùng không ít thủ đoạn, điều tra ra chuyện lần này có liên quan với rất nhiều chuyện, cũng biết được Thiên Lạc nhất định sẽ đến đây đưa ra nhiệm vụ, đổi lại tình báo, cho nên vẫn luôn chờ ở đây.

Có điều không ngờ rằng, người anh ta chờ không phải là Thiên Lạc lúc giả nam, mà là một Thiên Lạc đã khôi phục lại thân phận phụ nữ.

Trước đây ngay cả tướng mạo của Thiên Lạc cũng không nhìn rõ, Lộ Trạch Tây đương nhiên không nhìn ra người phụ nữ trước mặt, chính là người đàn ông giao đấu với anh ta trên con đường núi trước đây.

Chỉ có điều, Lộ Trạch Tây vẫn có thể chắc chắn, Thiên Lạc nhất định có liên quan đến tên thiếu niên giao đấu với anh ta trước đây.

“Tôi và anh ta có quan hệ gì, liên quan cái gì đến anh?” Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

Lộ Trạch Tây hiện giờ đang đứng trước mặt cô, cô chắc chắn anh ta không phát hiện được thân phận của cô, cũng chắc chắn không biết quan hệ giữa cô hiện giờ và lúc giả nam.

Không cần thiết phải che giấu, Thiên Lạc không muốn phí lời với tên Lộ Trạch Tây nữa!

Tên đàn ông này, tuyệt đối là một ác ma, không dễ động vào.

"Người anh muốn tìm lại không phải là tôi, anh đi theo tôi làm gì?" Thiên Lạc lạnh lùng nhìn Lộ Trạch Tây, "Tránh ra."

"Dám nói chuyện với tôi như thế, cô là người thứ hai." Ngoại trừ Thiên Lạc gặp ở con đường núi trước đây, Lộ Trạch Tây lần thứ hai nhìn thấy có người dám sỗ sàng với anh ta như thế!

Không biết Thiên Lạc ở trước mặt là người trước đây giao đầu với mình, Lộ Trạch Tây lạnh lùng nhìn Thiên Lạc.

Mà đối diện ánh mắt của Lộ Trạch Tây, Thiên Lạc nhanh chóng rút ra dao găm giấu trong người, "Muốn đánh thì đánh, đừng nhiều lời."

"Cô rất khá, cô là phụ nữ, mà tôi không muốn ức hiếp phụ nữ." Lộ Trạch Tây nói xong, tiện tay cởi bỏ áo khoác tây phục, "Mười chiều, nếu cô có thể chống đỡ mười chiều dưới tay tôi, tôi sẽ thả cô đi."

"Xem thường tôi, anh sẽ phải trả giá." Thấy Lộ Trạch Tây tay không, Thiên Lạc cất dao găm trở về, "Anh không thừa cơ hội, tôi cũng không thừa cơ hội."

Nếu như Thiên Lạc thực sự dùng dao găm, Lộ Trạch Tây cũng không sợ hãi gì, nhưng mà lúc này thấy Thiên Lạc làm như thế, Lộ Trạch Tây cũng bắt giác mà nhường mảy.

Biết Lộ Trạch Tây không dễ đối phó, Thiên Lạc nhanh chóng tiến về phía trước, đánh mạnh một đấm vào thẳng mặt của Lộ Trạch Tây!

Giống như muốn trực tiếp đập nát khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ của Lộ Trạch Tây, ánh mắt Thiên Lạc sắc bén, vừa ra tay đã hoàn toàn không hề nương tình!

Nhìn thấy dáng vẻ cay độc của Thiên Lạc, khoé môi của Lộ Trạch Tây cũng theo đó mà cong lên thành một nụ cười lạnh, hoàn toàn tránh né, tay trái đeo găng tay màu đen trực tiếp đón lấy cú đấm của Thiên Lạc, nhắc chân lên đá thẳng về phía Thiên Lạc!

Vừa nhanh vừa mạnh, một cú đá của Lộ Trạch Tây cho dù không thêm vào hồn lực, vẫn khiến cho Thiên Lạc chột biến sắc!

Rút mạnh cổ tay của mình, Thiên Lạc vội vã ngồi xổm xuống, đôi mắt nhìn cú đá đi lướt qua đỉnh đầu của cô, đá thẳng vào một cột đèn gần đó.

"Rầm!" một tiếng, cột đèn đường trực tiếp bị đá nứt, sau đó đổ sập xuống.

Nhìn cột đèn đổ nát nó một cái, khoé môi của Thiên Lạc rõ ràng co rút, đứng dậy, tiến về trước một bước, thu hẹp khoảng cách với Lộ Trạch Tây, chỉ thiếu một chút đã có thể chui vào trong lòng của Lộ Trạch Tây.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Gặp lại Lộ Trạch Tây (3)

Lộ Trạch Tây nhìn Thiên Lạc, Thiên Lạc nhìn lại Lộ Trạch Tây, tầm nhìn của hai người không hề tránh né.

Nhìn thẳng vào Lộ Trạch Tây, môi hồng của Thiên Lạc cong lên, để lộ ra nụ cười mỉa hoặc, nhìn đến bất kỳ đàn ông nào đều rung động.

Con người tối đen sáng lấp lánh, ánh mắt Lộ Trạch Tây từ từ sâu thêm, ở bên này Thiên Lạc lại không hề nương tình, nhắc chân lên đạp vào đôi giày bóng loáng của Lộ Trạch Tây, gót giày cao gót vừa dài vừa mảnh, đập mạnh lên lưng bàn chân của Lộ Trạch Tây!

Sức lực của Thiên Lạc không giống với người bình thường, Lộ Trạch Tây chột cau mày lại, Thiên Lạc cũng thu tay về, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với Lộ Trạch Tây.

Ánh mắt toả ra hàn quang gian xảo, Thiên Lạc lần nữa xông về phía Lộ Trạch Tây!

Đôi mắt màu trà ẩn hiện sát quang cuồng ngạo, bàn tay của Lộ Trạch Tây đánh về phía Thiên Lạc!

Tốc độ của Lộ Trạch Tây cực kỳ nhanh, lúc Thiên Lạc định thần lại, Lộ Trạch Tây đã đến trước mặt cô!

Tên nhóc này, tốc độ nhanh thật!

Nghĩ như thế, Thiên Lạc cũng đâm đi, đập vào lòng bàn tay của Lộ Trạch Tây!

Nhưng mà, Lộ Trạch Tây lại hoàn toàn không hề bị một đám của Thiên Lạc ảnh hưởng đến, hàn quang ở đáy mắt từ từ ngưng tụ lại, trực tiếp vòng tay bắt lấy cú đâm của Thiên Lạc, dùng lực mà kéo!

Khớp xương phát ra tiếng động, Thiên Lạc chỉ cảm thấy một trận đau đớn rất nhanh đã ập đến, đau đến trên trán của Thiên Lạc cũng theo đó mà toát ra mồ hôi lạnh.

Mà ở bên này, Lộ Trạch Tây cũng đã buông Thiên Lạc ra, tiến về trước một bước, trực tiếp bấm vào cổ của Thiên Lạc.

Sức của Lộ Trạch Tây rất lớn, khiến cho Thiên Lạc không kịp được mà sinh ra cảm giác cổ của mình bị bóp nát!

"Cô thua rồi." Trong giọng nói của Lộ Trạch Tây mang theo vài phần lãnh khốc, khoé môi cũng cong lên nụ cười điên cuồng ngang ngược, "Hiện tại, nói cho tôi biết, người thanh niên cứu người trước đây đang ở đâu."

"Nếu như anh nghĩ là mình thắng, vậy thì có thể là anh sai lầm rồi!" Một cánh tay của Thiên Lạc bị trật khớp, cơn đau ập đến, đáy mắt của Thiên Lạc lại không hề nhận thua, lạnh lùng bắt khuất như rồng mây, giờ một cánh tay khác ra, bắt lấy ngón tay của Lộ Trạch Tây, dùng sức bẻ ngược!

Cơn đau truyền đến, gương mặt Lộ Trạch Tây không dao động nhưng trên tay lại giảm lực.

"Khục khục khục!" Giây giụa khỏi sự kìm kẹp của Lộ Trạch Tây, Thiên Lạc ho mạnh hai tiếng, trên tay vừa dùng lực, lại có thể như vậy mà trực tiếp cởi bỏ găng tay của Lộ Trạch Tây.

Vừa nãy lúc giao đấu với Thiên Lạc, Lộ Trạch Tây đều có thể duy trì sự lạnh lùng bình tĩnh tuyệt đối, ngay lúc này bị Thiên Lạc cởi bỏ găng tay bên trái, nụ cười trên khoé môi của Lộ Trạch Tây biến mất, sắc mặt cũng theo đó mà bắt đầu âm u.

Rất nhanh che lại lưng bàn tay bên trái của mình, Lộ Trạch Tây nhìn Thiên Lạc.

Thậm chí còn không điều chỉnh lại hơi thở của mình, lúc này giống như một sư tử cái đang nổi giận, bay lên đá một cước về phía đầu của Lộ Trạch Tây.

Rõ ràng thực lực yếu hơn Lộ Trạch Tây, khí thế của Thiên Lạc lại hoàn toàn không thua kém, quả thật giống như muốn chết, cũng nhất định sẽ mang theo Lộ Trạch Tây!

Cay độc lại không nhận thua, quả thật rất thú vị.

Lộ Trạch Tây thu tay của mình lại, chậm chậm nói, "Cuộc thi đấu lần này xem như cô thắng, tôi thả cô đi."

Cú đá vốn dĩ sắp vào đầu của Lộ Trạch Tây chợt dừng lại, Thiên Lạc duy trì động tác đá, như rồng mây, "Anh chịu thua?"

"Tôi chịu thua." Không ngượng ngừng không ra vẻ, Lộ Trạch Tây điềm nhiên nhìn Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Gặp lại Lộ Trạch Tây (4)

Hoài nghi nhìn Lộ Trạch Tây ở trước mặt, Thiên Lạc rất nhanh đã ý thức được tên Lộ Trạch Tây này đang nghiêm túc.

Hoàn toàn không hề có ý định bông đùa, cả người tên Lộ Trạch Tây này rõ ràng đều thể hiện ra vô cùng bình tĩnh, vô cùng nghiêm túc, hiển nhiên không phải đang nói đùa.

Đáy mắt tăng thêm vài phần kinh ngạc, nhìn Lộ Trạch Tây, trong lòng nghĩ tên đàn ông này quả nhiên giống như trong truyền thuyết đã nói vậy, không, có lẽ là so với truyền thuyết còn khoa trương hơn, chính là một tên ngốc không hành sự theo lẽ thường tình.

Nói trắng ra, chính là một kẻ tâm thần muốn làm gì thì làm vậy.

Có điều, Lộ Trạch Tây nói lời này có lợi đối với Thiên Lạc, Thiên Lạc cũng không so đo với Lộ Trạch Tây nữa.

Mà những tên xã hội đen Mafia sau lưng Lộ Trạch Tây, nghe thấy lời của boss nhà mình, từng người một đều lộ ra biểu cảm kinh hãi.

Đây là tình huống gì, lão đại của bọn họ đánh nhau từ trước đến nay đều không quan tâm đến mạng sống, đều không chịu thua, lại có thể chủ động nhận thua!

Trời ạ, có phải trời sắp mưa đỏ rồi không!

Cho dù bị còi gắng tay sẽ có chút bất lợi đối với boss bọn họ, nhưng mà, cũng không đến nỗi phải nhận thua chứ!

Từng người một đều ngạc nhiên tròn mắt, những tên Mafia này đều lộ ra biểu cảm không thể tin được.

Trong lòng ngầm có chút không vui, Thiên Lạc nhìn tên Lộ Trạch Tây này, nhưng lại không nhìn ra từ đáy mắt của Lộ Trạch Tây, có bất kỳ xem thường nào đối với cô, chỉ có sự hứng thú nồng đậm.

Giống như đã phát hiện một đồ vật thú vị, ánh mắt tràn đầy sự hào hứng.

Điều này ngược lại khiến Thiên Lạc không vui.

"Nếu đã như vậy, anh cũng đừng đi theo tôi nữa." Ném gắng tay trong tay của mình cho Lộ Trạch Tây, Thiên Lạc cũng nghiêng rằng, không nói một lời, chỉnh lại các khớp xương của mình vào vị trí cũ.

Bên này, Lộ Trạch Tây cũng lấy về được gắng tay, đeo lại vào tay trái, từ đầu đến cuối không để lộ ra lưng bàn tay bên trái của anh ta.

"Giúp tôi nói với thiếu niên kia, tôi sẽ bắt anh ta phải trả giá." Nhìn Thiên Lạc quay người muốn đi, khoé môi Lộ Trạch Tây khôi phục lại nụ cười lạnh lùng cuồng dã.

Nghe thấy tiếng cười của Lộ Trạch Tây, Thiên Lạc chỉ quay đầu nhìn Lộ Trạch Tây một cái, đã trực tiếp rời đi.

Trong lòng cũng biết tên Lộ Trạch Tây này là một tên quái thai, Thiên Lạc đi cả buổi trên đường, xác định bản thân không bị theo dõi, tùy tiện tìm một quán rượu thay bộ đồ, khôi phục lại dáng vẻ thiếu niên.

Trở về tầng lầu của ký túc xá, Thiên Lạc không trở về phòng của mình, mà là đi tìm Bắc Cẩm và Cao Nham.

Gõ cửa phòng, Thiên Lạc rất nhanh đã nhìn thấy cửa phòng trước mắt được mở ra.

"Anh Lạc, sao anh lại đến đây?" Bắc Cẩm hoàn toàn là đáng vẻ vừa mới tắm rửa xong, mái tóc màu vàng kim vẫn còn thấm nước, cả người Bắc Cẩm được bọc bởi một chiếc khăn tắm, để lộ da thịt màu đồng cô, cơ bắp săn chắc cùng với tướng mạo anh tuấn bức người, vô cùng nam tính.

Tùy tiện dùng chiếc khăn lông lau nước, Bắc Cẩm rất ngạc nhiên nhìn Thiên Lạc.

"Sao anh lại mặc như thế này ra mở cửa? Cút vào trong thay đồ." Đá một cái vào chân của Bắc Cẩm, Thiên Lạc cũng theo đó mà lách vào trong phòng.

"Anh Lạc, sao anh vừa qua đây đã ngược đãi tôi." Bắc Cẩm nói xong, ngoan ngoãn đi khoác áo choàng tắm.

Cao Nham ở bên kia cũng để lộ nửa thân trên, ngồi trước ba màn hình, ngón tay nhanh chóng gõ lên bàn phím, tốc độ vô cùng nhanh.

Những tên đàn ông này bị bệnh gì thế, đều không thích mặc đồ?

Chun chun mũi, Thiên Lạc nhìn xung quanh, phát hiện ký túc xá bừa bộn một chút, có điều vẫn xem là có thể chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Tài liệu đen của Bạch Vũ Tâm (1)

"Lão đại, anh đến rồi à, đúng lúc, tôi đang định đi tìm anh đây!" Cao Nham nhìn Thiên Lạc, gương mặt tràn đầy ý cười nồng đậm, "Lão đại, tôi thật sự không điều tra thì không biết, Bạch Vũ Tâm thực sự là một lục trà, cô ta làm không ít chuyện không có mặt mũi đấy!"

"Ồ? Nhanh như vậy đã điều tra được rồi à." Đã biết nhất định Bạch Vũ Tâm có tài liệu đen, Thiên Lạc thoáng chốc đã nổi hứng thú, "Nào, nhanh nói với tôi, anh đã tra được thứ gì hay ho rồi?"

"Bạch Vũ Tâm này, bình thường vì diễn xuất, nhét tiền cho không ít đạo diễn, rất nhiều bộ phim đều là tìm thể thân, thậm chí còn mua đạo diễn chăm sóc bản thân thì thôi đi, còn để một số đạo diễn có tình ngáng chân đối thủ của mình, ban đầu có vài tiểu hoa đán vượt lên trên Bạch Vũ Tâm, đều bị Bạch Vũ Tâm ngầm chơi chiêu, bị xử lý sạch sẽ, thủ đoạn vô cùng thâm độc."

"Vòn không phải vậy sao, Bạch Vũ Tâm đó không phải vẫn luôn tỏ vẻ ngọc nữ thanh thuần hay sao, bây giờ nhìn xem, chính là một nữ nhân rắn độc, chỉ biết chơi chiêu sau lưng, vô cùng tàn ác." Bắc Cẩm khoác xong áo choàng tắm, đưa cho Thiên Lạc một ly cà phê.

"Những thứ này, tôi có thể khiến hình tượng của Bạch Vũ Tâm sụp đổ, chỉ có điều, muốn triệt để đập chết cô ta, vẫn thiếu rất nhiều." Không chỉ dạy cho Bạch Vũ Tâm một bài học nhỏ mà thôi, Thiên Lạc không ra tay thì thôi, chỉ cần một khi ra tay, thì sẽ lật đổ Bạch Vũ Tâm triệt để, khiến cho cô ta hoàn toàn rơi từ thiên đàng xuống địa ngục!

Bạch Vũ Tâm muốn cô chết, Thiên Lạc sẽ khiến cô ta sống không bằng chết!

"Bên này của tôi đương nhiên còn có những tài liệu hiểm hơn." Cao Nham nói xong, cũng mỉm cười nhìn Thiên Lạc, "Hai tuần trước, nữ minh tinh quốc tế kia, Ngải Điềm Điềm không phải bởi vì bị người khác làm lộ ảnh nóng, sau đó uất ức mà nhảy lầu chết hay sao, tôi điều tra ra được việc này, thực ra là do Bạch Vũ Tâm làm."

"Ngải Điềm Điềm? Là ai?" Không phải Thiên Lạc cố tình giả ngốc, mà là cô vốn dĩ đã không có hứng thú với những minh tinh này, thêm vào đó cô mới chỉ vừa xuyên không đến đây, nào có biết ai là Ngải Điềm Điềm.

"Anh Lạc, anh lại có thể ngay cả Ngải Điềm Điềm cũng không biết?" Gương mặt Bắc Cẩm báỉ phục Thiên Lạc, sau đó giải thích, "Ngải Điềm Điềm là minh tinh cùng cấp với Bạch Vũ Tâm, vô cùng được chào đón, trước đây Ngải Điềm Điềm nhận đóng nữ chính một bộ phim, bộ phim lên sóng đã được chào đón nồng nhiệt, độ nổi tiếng vượt trên Bạch Vũ Tâm, Bạch Vũ Tâm liền tìm một người đóng giả Ngải Điềm Điềm, còn chụp cả hình, uy hiếp Ngải Điềm Điềm, sau khi khiến cho Ngải Điềm Điềm vô cùng áp lực, còn đến bệnh viện si nhục Ngải Điềm Điềm, chèn ép đến Ngải Điềm Điềm ba ngày sau phải nhảy lầu, cả người tan nát, chết vô cùng thê thảm"

"Còn có chuyện như thế này nữa." Nghĩ đến Bạch Vũ Tâm, Thiên Lạc cảm thấy, chuyện này tuy tàn độc, nhưng dựa vào bản tính ác độc đó của Bạch Vũ Tâm, cũng không phải là không thể làm ra.

"Đúng thế! Ai cũng không biết Ngải Điềm Điềm bị Bạch Vũ Tâm bức chết." Cao Nham nói xong, trực tiếp nhường vị trí trước máy tính cho Thiên Lạc, "Nói cũng không nói rõ được, chỗ này tôi có đoạn ghi hình khó khăn lắm mới tìm được, lão đại, Anh đến đây xem thử."

Ngồi trước máy tính, Thiên Lạc nhìn màn hình được Cao Nham mở ra.

Đó là nhà vệ sinh của bệnh viện, độ sắc nét của màn hình có hơi thấp, nhưng mà vẫn có thể nhìn rõ Bạch Vũ Tâm kênh kiệu đứng bên ngoài, cùng với một cô gái mảnh khảnh mặc đồng phục bệnh nhân.

Tuổi tác của cô gái trông ra còn trẻ hơn Bạch Vũ Tâm một chút, có một gương mặt đáng yêu khiến người khác nhìn thấy thì không kìm được mà nảy sinh mong muốn bảo vệ, làn da trắng ngần, gương mặt mang theo một chút thơ ngây nên càng thêm đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Bạch Vũ Tâm hắc liên 2

Ngải Điềm Điềm đáng yêu như búp bê sứ, giờ đây sắc mặt lại tái nhợt, đáy mắt tuyệt vọng cả người hơi hơi run rẩy, có vẻ bất lực.

"Không phải tôi đã đem vị trí diễn viên chính điện ảnh nhường cho cô rồi sao, cô còn muốn như thế nào nữa!" Nữ sinh ngọt ngào trước mắt có vẻ rất đáng thương, giờ phút này nhìn vô cùng chật vật.

"Hừ, mày đang định lừa gạt ao hả? Mấy năm nay, mày đã cướp mất của tao bao nhiêu cơ hội, một vai diễn viên chính là có thể đủ sao!" Bạch Vũ Tâm đắc chí, ác độc nói "Nói cho mày biết, tao muốn có tất cả những vai diễn của mày, bằng không tao sẽ đem những bức ảnh bây giờ của mày công bố lên trên mạng, đến lúc đó, mày sẽ xong đời!"

"Bạch Vũ Tâm, cô đừng quá đáng!" nước mắt Ngải Điềm Điềm không thể khống chế mà trào ra, Ngải Điềm Điềm tuyệt vọng nói "Cô đừng tưởng dựa vào những tấm ảnh đó, là có thể uy hiếp tôi, tôi sẽ kiện cô tội vu oan!"

"Ha ha ha, được a, mày đi đi a, chẳng qua, mày làm gì được tao sao? Mày quá ngây thơ rồi! Không bằng, mày kiện tao tội tìm người xâm xỏ mày đi, còn chụp lại ảnh uy hiếp mày nữa." Bạch Vũ Tâm ác độc nói.

“Cô có ý gì?” Ngải Diễm Diễm ngây ngẩn.

“Mày cho rằng những tấm ảnh đó từ đâu mà có? Tao không sợ nói cho mày biết, mấy tên cường bức mày lúc trước, đều do tao tìm tới, ảnh chụp cũng là tao bảo bọn họ chụp lại!” Bạch Vũ Tâm nói xong còn tát Ngải Diễm Diễm một tát, đánh Ngải Diễm Diễm ngã xuống đất “Ai bảo mày không biết tốt xấu, dám đoạt vị trí đệ nhất nữ minh tinh của tao, mày là cái thá gì, dám ngồi ăn cùng tao nhiều năm như vậy, nếu tao không loại bỏ mày, nói cái gì tao cũng nuốt không trôi!”

“Là cô! Đồ loại đàn bà ác độc, tôi giết cô, tôi giết cô!” Ngải Diễm Diễm như phát điên, duỗi tay kéo cổ chân Bạch Vũ Tâm, cào cấu chân Bạch Vũ Tâm.

“Mày còn dám động vào tao hả?! Được lắm! Bây giờ tao sẽ tung đồng ảnh này ra ngoài, xem mày còn có thể giả vờ bị bệnh trầm cảm nữa không! Tưởng dựa vào việc bị bệnh mà trốn được sao? Ngải Diễm Diễm, mày nghĩ hay quá ha! Tao muốn mày thân bại danh liệt! Đúng rồi, mày cũng không cần đi kiện tao đâu, mày chẳng có bối cảnh gì, mày không phải là đối thủ của tao đâu!”

Nói xong, Bạch Vũ Tâm cười lạnh dùng giày cao gót dẫm dẫm lên tay Ngải Diễm Diễm, nghe Ngải Diễm Diễm kêu thảm thiết, mới vừa lòng rời đi.

Đoạn cuối Video, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu khóc thê thảm của Ngải Diễm Diễm.

“Bạch Vũ Tâm, thật đáng chết.” Thiên Lạc vỗ vỗ bả vai Cao Nham “Thạch Đầu, lần này cậu làm rất tốt, tôi phải cảm ơn cậu nhiều rồi.”

“Lão đại nói khách khí rồi, tôi chỉ biết một chút về máy tính, có thể giúp đỡ lão đại, đương nhiên tôi rất vui.” Cao Nham nhìn Thiên Lạc hỏi “Chẳng qua lão đại, cậu có video, cũng phải cẩn thận một chút, thủ đoạn Bạch Vũ Tâm đặc biệt nhiều, video còn chưa kịp lan truyền trên mạng, đã bị gỡ mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Bạch Vũ Tâm hắc liêu 3

“Tôi có thể treo video này lên trong vòng ba ngày, nhưng ba ngày sau, sợ sẽ bị Bạch Vũ Tâm xử lý mất, rồi lại gây ra chuyện khác che đậy, đến lúc đó, ảnh hưởng cũng không lớn.” Cao Nham đưa cuốn video cho Thiên Lạc, rồi nói.

“Cái này. Tôi sẽ nghĩ cách.” Thiên Lạc nghĩ tới cái gì “Thạch Đầu, cậu giúp tôi chuyện này được không.”

“Lão đại nói đi, chỉ cần tôi có thể giúp, tôi nhất định sẽ hỗ trợ.” Cao Nham không chút do dự nói.

Nếu không phải Thiên Lạc trợ giúp bọn họ, khích lệ bọn họ, bao gồm hấn ở bên trong lớp c, thì bây giờ hấn vẫn chỉ là phế vật, chính Thiên Lạc cho bọn họ sự tự tin, cho nên chỉ cần có thể giúp được Thiên Lạc, mọi người ban c, đều sẽ không do dự.

“Tôi muốn cậu tra xem, nước s có hòn đảo nào tên là đảo Cô Lang không.” Thiên Lạc vừa nói vừa lấy bản đồ, cho Cao Nham xem.

“Cô Lang đảo? nước s có hòn đảo nào tên như vậy sao?” Bắc Cẩm thường nghiên cứu về các hòn đảo, nhưng hấn chưa từng nghe thấy ên hòn đảo này.

Nhìn bản đồ, Bắc Cẩm xác nhận kinh độ và vĩ độ, “Vị trí này. Đúng là thuộc về nước S, nhưng anh Lạc, nhìn bản đồ thì chỗ này căn bản không có hòn đảo nào cả, mà chỉ là một mảnh khu vực mệnh mông biển nước mới đúng.”

“Cậu xác định chứ?” Thiên Lạc kinh ngạc nhìn Bắc Cẩm, hoàn toàn bất ngờ.

“Vâng. Thạch Đầu, cậu tra bản đồ hải vực xem.” Bắc Cẩm nói với Cao Nham.

Cao Nham lập tức điều tra kinh độ vĩ độ, vị trí kia đúng là không có hòn đảo nào cả.

“Chuyện này không có khả năng, đây là tình tình báo thật vất vả và tôi mới có được, sẽ không sai mới đúng.” Thiên Lạc nhìn Cao Nham “Thạch Đầu, thay đổi biện pháp, kiểm tra lại lần nữa xem.”

“Được, tôi thử xem xem.” Cao Nham nói xong, gõ bàn phím như bay.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Cao Nham tìm được một trang web có liên quan đến tên hòn đảo này.

“Tìm được rồi!” Cao Nham mở trang web đó ra, nhưng màn hình máy tính đột nhiên đen thui!

Ngay sau đó, các loại virus lập tức xuất hiện, máy tính phát ra tiếng cảnh báo chói tai, Cao Nham sợ tới mức cắt nguồn điện luôn!

“Chế tiết, máy tính củ tôi bị cậu cho đi đời rồi!” Cao Nham khóc không ra nước mắt.

“Sao vậy?” Bắc Cẩm nhìn máy tính “Thạch Đầu, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Trang web kia có hệ thống phòng ngự, ai xâm nhập vào, virus sẽ tấn công ngay vào máy tính đó, nếu tôi khởi động lại máy tính, vị trí của chúng ta sẽ bị lộ, rất nguy hiểm.” Về mặt Cao Nham không còn gì luyến tiếc “Xong đời, máy tính này xem như đi tong.”

“Xin lỗi, tôi không nghĩ sẽ như vậy, hai ngày nữa tôi sẽ mua cho cậu một máy tính khác.” trong lòng Thiên Lạc cũng rất băn khoăn.

“Không có việc gì, lão đại, trách tôi không giỏi thôi, không giúp gì được cho cậu. Hòn đảo này đặc thù, đúng là có tồn tại, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, bị xóa hết dấu vết, cho nên không thể tra ra.” Cao Nham nói.

“Thật phiền toái mà.” Thiên Lạc nhủ mảy, không biết làm sao.

“Anh Lạc, nếu anh muốn biết chuyện về hòn đảo này, vì sao không đi tìm em trai Thiên Trạch Huân của anh?” Bắc Cẩm nhìn Thiên Lạc khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Bạch Vũ Tâm hắc liêu 4

Nghe Bắc Cẩm nói xong, Thiên Lạc khá bất ngờ “Trạch Huân? Cũng giỏi máy tính sao?”

“Tất nhiên, thực lực Thiên Trạch Huân có thể nói là rất mạnh, đặc biệt là ở lĩnh vực máy tính, nghe nói lúc trước hắn đã từng xâm nhập vào máy tính quân khu thành công!” Bắc Cẩm cảm thán.

“Hắn lợi hại thế sao.” Thiên Lạc bất ngờ.

Máy tính trung tâm quân khu, hệ thống phòng ngự 24 giờ, thực lực Thiên Trạch Huân phải đến mức nào chứ.

“Tuy rằng chỉ có ba giây, nhưng cũng đáng để giật mình, chẳng qua, sau đó quân khu đã vá lỗ hổng đó rồi.” Cao Nham nhắc tới Thiên Trạch Huân, về mặt đầy sùng bái “Lại nói, ở phương diện máy tính không ai có thể địch nổi cậu ta, lão đại người có thể đi tìm em trai giúp đỡ, mấy virus lúc này, không phải đối thủ của hắn.”

“Không đúng, nếu hắn xâm nhập vào máy tính quân khu lại bị phát hiện, sao quân khu không bắt hắn lại?” Máy tính quân khu, không phải chuyện đùa, ai dám xâm nhập sẽ bị bắt, ai muốn ăn cơm tù cả đời chứ.

“Vì Thiên Trạch Huân quen người phụ trách máy tính trung tâm quan khu, hai người đánh cuộc nhau, nên Thiên Trạch Huân mới yên tâm lớn mật tìm lỗ hổng, thời hạn một tháng, nhưng hắn chỉ dùng bảy ngày, đã làm được, thật là quái vật.” Cao Nham cảm thán.

“Đúng vậy, dù sao Thiên Trạch Huân cũng ở trong ký túc xá, anh Lạc, anh không ngại thì đi tìm hắn đi.” Bắc Cẩm biết tin tức về đảo Cô Lang rất quan trọng với Thiên Lạc.

“Cảm ơn, tôi đi tìm hắn đây.” Thiên Lạc gật đầu.

“Anh em mà nói cảm ơn làm cái gì, tôi thay quần áo rồi dẫn cậu đi tìm ký túc xá Thiên Trạch Huân.” Bắc Cẩm vừa nói vừa thay quần áo.

Đánh chết Bắc Cẩm cũng không tin Thiên Lạc là con gái, thay quần áo trước mặt con trai với nhau thì không sao, Bắc Cẩm đương nhiên không ngại.

Thiên Lạc lại để ý, nhưng lại không thể đi ra ngoài.

“Tôi ra ngoài cửa chờ cậu, phòng này quá lạnh, tôi chịu không nổi.” Nói xong, liền nhanh như chớp ra khỏi cửa phòng.

Bắc Cẩm cũng không nghi ngờ gì, nhanh chóng thay quần áo, rồi mới dẫn Thiên Lạc, đi tìm ký túc xá Thiên Trạch Huân.

Thiên Trạch Huân nhỏ hơn Thiên Lạc một tuổi, trước mắt mới là năm nhất, nghe nói, Thiên Trạch Huân có thực lực nhảy lóp, chẳng qua, hắn muốn bước từng bước một vững chắc, cho nên nghỉ hè qua đi, hắn vẫn là năm hai.

Đi tới ký túc xá Thiên Trạch Huân, Thiên Lạc phát hiện, ký túc xá Thiên Trạch Huân ở xa xỉ hơn Thiên Lạc nhiều.

Trang hoàng không cần phải nói, mỗi phòng khá lớn, một người một phòng.

Thiên Lạc nhướng mày.

Nhìn ra suy nghĩ của Thiên Lạc, Bắc Cầm bắt đầu đi “Đây là ký túc xá ban a, đương nhiên tốt hơn ban c nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Tài liệu đảo cô lang 1

“Yên tâm, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ được như thế này.” Thiên Lạc tự tin cong cong khóe môi.

“Anh Lạc nói đúng, tôi biết đi theo anh Lạc sẽ có thịt ăn mà.” Hai người cười cười đi vào ký túc xá, tìm được phòng Thiên Trạch Huân, gõ gõ cửa phòng.

Thiên Trạch Huân ra mở cửa rất nhanh, hần ăn mặc bình thường áo somi quần dài, nhưng không có cảm giác lười thối, ngược lại có cảm giác lười biếng tùy ý.

Tóc Thiên Trạch Huân màu đỏ, mắt màu xanh thẫm như đá quý, nhìn thấy Thiên Lạc, vẻ mặt kinh ngạc “Anh? Sao anh lại tới đây?”

Từ sau đại hội gia tộc, Thiên Trạch Huân không gặp Thiên Lạc.

Thiên Lạc nhìn em trai, trong lòng thấp thỏm.

Thiên Trạch Huân là người duy nhất có thể giúp cô, nhưng Thiên Lạc không biết đứa em trai này rốt cuộc có chịu giúp cô hay không.

Rốt cuộc, Thiên Trạch Huân cũng không thân thiết với cô.

“Có rảnh không, giúp anh một chút.” Thiên Lạc nhìn Thiên Trạch Huân nói.

“Vào đi.” Thiên Trạch Huân mở rộng cửa không chút do dự.

Đi vào trong phòng, Thiên Lạc nhìn khắp phòng Thiên Trạch Huân.

Rất đơn giản, phòng Thiên Trạch Huân rất sạch sẽ, gọn gàng.

“Anh, anh tìm em có chuyện gì sao?” Thiên Trạch Huân nhìn Thiên Lạc, hỏi.

“Anh muốn em giúp anh điều tra tư liệu về đảo Cô Lang.” Đặt bản đồ ở trước mặt Trạch Huân, Thiên Lạc nói “Vốn dĩ anh đã nhờ Cao Nham giúp, nhưng virus đã xâm nhập vào máy tính Nham, hần nói chỉ có em thể giúp anh tìm được.”

Thiên Trạch Huân nhìn chằm chằm bản đồ “Bị virus xâm nhập, thì có lẽ là trang web đặc thù? Nước S hình như không có nơi như thế này.”

“Đúng vậy, vì trên bản đồ không có, cho nên chúng tôi cũng không biết làm sao, Thiên Trạch Huân, cậu và anh Lạc không phải anh em sao, có thể giúpsp đỡ hay không?” Tính tình Bắc Cầm từ trước đến nay luôn cao ngạo, nhưng vì Thiên Lạc, vẫn rất khách khí đối với Thiên Trạch Huân.

“Bị che dấu, khẳng định là nơi cất giấu bí mật không thể cho ai biết, anh, anh làm khó em rồi.” Thiên Trạch Huân nhìn Thiên Lạc, chậm rãi nói.

“Em cũng tra không được sao?” Thiên Lạc nhún mày.

“Nếu là người khác, em sẽ không làm, nhưng nếu là anh, thì sẽ khác.” Thiên Trạch Huân cầm bản đồ, đứng dậy, nhìn Thiên Lạc, khóe miệng tươi cười, không do dự mà đồng ý “Nhớ mời em ăn bữa cơm.”

“Được, em muốn ăn gì cũng được.” Thiên Lạc và Bắc Cầm đi theo Thiên Trạch Huân, bị vô số màn hình trong căn phòng nhỏ làm hoa mắt.

Vô số màn hình rắc rối phức tạp, dây điện che kín mặt đất, làm Thiên Lạc và Bắc Cầm chỉ dám đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích, sợ chạm vào dây điện, làm hỏng mọi thứ.

Thiên Trạch Huân ngồi trước đồng hồ màn hình đó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Tài liệu đảo Cô Lang 2

“Anh Lạc, anh nhìn em trai anh xem, thật đáng sợ.” Bắc Cẩm cảm thán.

Thiên Trạch Huân vỗ tay với Thiên Lạc “Anh, anh qua đây.”

Thiên Lạc nhìn Thiên Trạch Huân nhanh chóng bắt đầu tìm kiếm.

Tốc độ còn nhanh hơn Cao Nham, tay Thiên Trạch Huân gõ như bay.

“Trang web Cao Nham tìm được có phải trang wb này hay không?” Chưa đầy một phút Thiên Trạch Huân đã tìm được địa chỉ web Cao Nham tìm được lúc trước.

“Chính là cái này, chẳng qua trang web này có virus, sẽ bại lộ vị trí của chúng ta.” Bắc Cẩm lập tức nói.

“Có em, sẽ không bại lộ.” Thiên Trạch Huân thông dong, trực tiếp xâm nhập vào trang web.

Toàn bộ màn hình lập tức đen thui, virus nhảy lên loạn xạ, làm Thiên Lạc và Bắc Cẩm nhúm mày.

Động tác Thiên Trạch Huân gõ phím như bay, phá giải đám virus.

Cuối cùng, lúc Thiên Trạch Huân ấn xuống phím Enter, trang web liền hiện ra.

Toàn bộ quá trình nhiều nhất cũng chỉ một phút, nhưng Thiên Lạc và Bắc Cẩm đều khẩn trương tóa mồ hôi.

“Được rồi, anh, nhớ mời em ăn một bữa thật ngon đấy.” Thiên Trạch Huân cười với Thiên Lạc.

“Em muốn ăn gì tùy ý em chọn.” Thiên Lạc vui vẻ, chờ mong nhìn trang web.

Toàn nội dung bằng tiếng Anh, nhưng căn bản không thành vấn đề.

“Không ngờ là đảo tư nhân, thật là lợi hại.” Bắc Cẩm nhìn tư liệu, neho mắt.

Đảo tư nhân không hiếm thấy, chẳng qua, có thể không xuất hiện ở trên bản đồ quốc gia thì vô cùng khó gặp.

Có thể che dấu một hòn đảo nhỏ như vậy, nhất định thế lực rất mạnh.

Trang web miêu tả một ít tình huống về hòn đảo, còn đánh dấu vị trí một khu biệt thự, ngoài ra không có nội dung gì nữa.

“Trạch Huân, em có thể chủ nhân phía sau là ai không, tài liệu về khu biệt thự đó nữa.” Thiên Lạc neho mắt, hỏi Thiên Trạch Huân.

“Anh, rốt cuộc anh định làm gì?” Thiên Trạch Huân nghe Thiên Lạc nói, vẻ mặt nghiêm túc “Anh, em nhắc nhở anh, hòn đảo này bảo mật như vậy, có thể thấy được thân phận chủ nhân của nó, tuyệt đối không đơn giản, người như vậy, không thể trêu chọc vào.”

Thiên Lạc muốn biết tài liệu về khu biệt thự đó, khẳng định là muốn xâm nhập vào.

Không cần suy nghĩ, cũng biết nhất định rất nguy hiểm, Thiên Trạch Huân tốt bụng nhắc nhở Thiên Lạc.

“Đúng vậy anh Lạc, rốt cuộc anh muốn tìm cái gì a?” Bắc Cẩm hoang mang, nhìn Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Ngược chết bạch liên hoa 1

“Tạm thời không thể giải thích tí mĩ, tóm lại, trên hòn đảo này, có thứ rất quan trọng với anh, mặc kệ phải trả giá như thế nào, anh cũng phải tiến vào đó một lần.” Ánh mắt Thiên Lạc kiên định, tuyệt đối không dao động.

Thiên Trạch Huân chưa từng thấy ánh mắt như vậy ở Thiên Lạc, hít một hơi rồi nói “Để em thử xem xem nhưng cần chờ một hai ngày.”

“Uh, anh biết chuyện này không thể sốt ruột.” Thiên Lạc nói, rồi lấy ra video Cao Nham tìm được “Máy tính Cao Nham hỏng rồi, không biết em có thể giúp anh lan truyền nó trên mạng không?”

Thiên Trạch Huân nhìn nhìn, rồi nhướn mày “Cô ta trêu chọc gì anh ah?”

“Cô ta nhiều lần muốn xuống tay với anh, anh nhìn không nổi cô ta nữa.” Thiên Lạc cười cười nói.

“Tốt thôi, đêm nay em sẽ lan truyền nó trên mạng.” Thiên Trạch Huân lạnh lùng “Yên tâm, chưa đủ bảy tám ngày sẽ không bị hao mất đâu, thời gian dài như vậy, cũng đủ để video lan truyền khắp Internet.”

“Uh, phiền toái em rồi.” Thiên Lạc vỗ vỗ vai Thiên Trạch Huân, mỉm cười “Xong việc, em muốn ăn gì anh mời em.”

Thiên Trạch Huân gật đầu.

Không tiếp tục quấy rầy Thiên Trạch Huân, Thiên Lạc và Bắc Cầm lại rời đi.

Nửa đêm, Thiên Trạch Huân đem đoạn video Bạch Vũ Tâm lăng nhục Ngải Diễm Diễm ở bệnh viện lên trên mạng, tức khắc liền oanh động.

Tất cả mọi người không ngờ Bạch Vũ Tâm ngoan ngoãn lại ác độc như vậy, kinh ngạc khiếp sợ, không ai có thể tha thứ cho hành vi của Bạch Vũ Tâm.

Đặc biệt fan của Ngải Diễm Diễm, số lượng cũng không ít so với fan của Bạch Vũ Tâm, fan làm loạn khiến Bạch Vũ Tâm chỉ có thể tránh ở trong nhà.

Bạch Vũ Tâm tuy rằng có không ít fan, nhưng lúc video bị công khai, không ít fan đã bỏ cô ta đi, dư lại đều biết đuổi lý, số lượng còn lại không nhiều lắm, căn bản không phải đối thủ của fan Ngải Diễm Diễm.

Bạch Vũ Tâm không ngờ mọi chuyện sẽ hành như vậy, công ty đại diện cho Bạch Vũ Tâm sắp diễn rồi, mặc kệ mời bao nhiêu cao thủ máy tính tốn bao nhiêu tiền, thì video kia cũng vẫn không thể gỡ xuống, thậm chí người đăng video là ai cũng không điều tra ra!

Bạch Vũ Tâm đang sút đầu mẻ trán, lại có người đem tài liệu những việc làm đen tối của cô ta trong mấy năm qua công bố ra bên ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Ngược chết bạch liên hoa 2

Mỗi một chuyện đều làm Bạch Vũ Tâm sống dở chết dở, cộng thêm chuyện Ngải Diễm Diễm, sự nghiệp diễn viên của Bạch Vũ Tâm đã hoàn toàn kết thúc!

Từ thiên đường ngã xuống địa ngục, Bạch Vũ Tâm ngồi ở trong nhà, bộ dạng chật vật.

“Vẫn chưa tìm được người đăng đoạn video đó sao?” Bạch Vũ Tâm cắn răng, hung ác hỏi.

Cho dù ở trong nhà, Bạch Vũ Tâm cũng có thể nghe tiếng chửi bới ở bên ngoài!

“..... Vẫn chưa, người kia khẳng định cao thủ máy tính, nói cách khác, chúng ta không thể điều tra ra được, không chỉ tra không ra, chúng ta thậm chí còn không thể tiêu hủy video đó đi.” thủ hạ Bạch Vũ Tâm cũng khó xử, không dám nhìn Bạch Vũ Tâm.

“Các người làm ăn kiểu gì vậy hả!” Bạch Vũ Tâm nghe xong, như nổi điên, cầm bình hoa, ném ra ngoài!

Bình hoa vỡ tan ảnh, Bạch Vũ Tâm cũng sắp phát điên “Tra! Điều tra tỉ mỉ, tôi muốn biết ai có lá gan đối phó với tôi như vậy, tôi muốn giết hắn, tôi nhất định phải giết hắn!”

Nhìn Bạch Vũ Tâm như thế, người đại diện cẩn thận dò hỏi “Vũ Tâm, chúng ta có cần đến công ty quản lý một chuyến, rất nhiều người đang muốn gặp cô.”

“Gặp tôi?” Bạch Vũ Tâm mày “Vi sao những người này bỗng nhiên muốn gặp tôi?”

“Với tình trạng hiện tại của cô, rất nhiều quảng cáo và nhà đầu tư đều muốn hủy bỏ hợp đồng.” Người đại diện cúi đầu, không dám nhìn Bạch Vũ Tâm

“Lần này cô nên cẩn thận một chút, chuyện lần này ảnh hưởng thật sự rất lớn, cô nên thu liễm một chút.”

Người quản lí muốn khuyên Bạch Vũ Tâm

Nhưng Bạch Vũ Tâm nghe thấy, lại rất chối tai!

Bạch Vũ Tâm giờ tay, tát liền người đại diện!

‘ Chát ’ một tiếng, người đại diện bị gãy luôn 2 cái răng “Vũ Tâm, cô đừng đánh tôi, tôi vì tốt cho cô thôi a.....!”

“Mày là ai, dám dạy bảo tao hả, mày đừng quên thân phận của mày, mày chỉ là một con chó thôi!” Bạch Vũ Tâm hung hăng đá vào người đại diện “Ngài Diễm Diễm chết tiện, đã chết còn không yên phận, lúc trước nên huy hoại mặt cô a đi mới đúng, làm cô ta sống không bằng chết!!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Ngược chết bạch liên hoa 3

Bạch Vũ Tâm tàn nhẫn nheo mắt lại “Tao sẽ không bị một cái người đã chết lậ đồ! Những nhà đầu tư đó muốn hủy bỏ hợp đồng sao? Được! Tôi sẽ bảo ba ba làm công ty bọn họ phá sản, xem bọn họ còn dám không!”

Ngày thường mấy nhà đầu tư nịnh bợ cô không kịp, hiện tại lại dám nói chuyện hủy bỏ hợp đồng!

Non họ coi Bạch Vũ Tâm là cái gì, dám nhục nhã coo như thế, cô không thể nhịn được!

“Lập tức phái xe tới đón tôi, tôi muốn đến công ty quản lý!” Bạch Vũ Tâm tức giận gào lên.

Vệ sĩ nhìn camera ở ngoài cửa, phát hiện ngoài cửa đã không còn ai, fan Ngài Diễm Diễm cũng đều không thấy.

“Tiểu thư, chúng ta hiện tại có thể rời đi.” Vệ sĩ lập tức nói.

“Vây còn không chuẩn bị đi! Tôi nhìn thấy bọn fan Ngài Diễm Diễm đã hấy buồn nôn!” Bạch Vũ Tâm chán ghét nói, thay đổi quần áo, trang điểm, xách túi xách hàng hiệu đi ra cửa.

Nhưng Bạch Vũ Tâm mới đi ra hai bước, một quả trứng thối liền bay lại đây, nện trúng đầu Bạch Vũ Tâm!

“A!” Bạch Vũ Tâm kêu thảm thiết.

“Bạch Vũ Tâm ra rồi! Mau, đánh chết cô ta đi!” fan Ngài Diễm Diễm nhìn thấy Bạch Vũ Tâm ra ngoài, cả đám liền kích động lên, điên cuồng tuôn ra ném trứng gà lá cải, đạn hôi, thuốc màu về phía Bạch Vũ Tâm!

Đường đi ra ngoài hay đi vào nhà đều bị vây chặt, đám vệ sĩ bị đẩy sang một bên, chỉ còn lại Bạch Vũ Tâm đứng tại chỗ!

Bạch Vũ Tâm sắp phát điên rồi!

“Đánh, đánh chết cô ta, để cô ta đền mạng!” fan Ngài Diễm Diễm hận không thể xé xác Bạch Vũ Tâm, Bạch Vũ Tâm bây giờ nhìn không khác gì ăn xin!

“Các người dám làm như vậy với tôi, tôi sẽ bắt các người phải trả giá!” Bạch Vũ Tâm rít gào, như điên.

“Nghe cô ta nói gì không, cô ta cảm thấy không sai a, cô ta đối xử như thế nào với Ngài Diễm Diễm, chúng ta liền đối xử với cô ta như thế!”

Bạch Vũ Tâm run lên, cảm giác giọng nói này rất quen thuộc!

Bạch Vũ Tâm không có cơ hội phản kháng, fan Ngài Diễm Diễm xông lên xé quần áo Bạch Vũ Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Ngược chết bạch liên hoa 4

Vốn dĩ hồn lực không cường hãn, Bạch Vũ Tâm bị áp chế gắt gao, một bên chống cự một bên tìm kiếm người vừa mở miệng!

Giọng nói kia, nếu Bạch Vũ Tâm không nhầm!

Đó là giọng Thiên Lạc!

Nhưng Bạch Vũ Tâm tìm không thấy Thiên Lạc!

Bạch Vũ Tâm bị xé hết áo quần chỉ còn nội y, rồi bị chụp ảnh lại!

Bạch Vũ Tâm tránh thế nào cũng không thoát!

Hoàn toàn không có dáng vẻ cao quý như ngày thường, giờ phút này Bạch Vũ Tâm vô cùng chật vật, nằm trên mặt đất, thét chói tai, không ít fan nam thừa dịp ăn đậu hũ, làm Bạch Vũ Tâm nổi điên!

Một người chậm rãi đi ra “Vất vả rồi, trước khi cảnh sát tới, mới các vị về trước đi.”

Thiên Lạc ăn mặc bình thường, trên đầu đội mũ lưỡi trai, không ai thấy rõ tướng mạo cô, chỉ có thể nhìn thấy nụ cười thần bí.

“Cảm ơn đã nhắc nhở, nếu không có anh giúp, chúng tôi không biết camera theo dõi ở đâu, thì cô ta còn lâu mới chủ động đi ra ngoài!” fan Ngải Diễm Diễm cảm ơn Thiên Lạc, nếu không phải Thiên Lạc ra chủ ý, bọn họ đâu dễ dàng bắt được Bạch Vũ Tâm.

Nói xong đám fan liền rời đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Thiên Lạc.

“Thiên Lạc, đồ đáng chết, cẩu dám làm hại tôi!” Bạch Vũ Tâm biết chuyện lần này nhất định có liên quan đến Thiên Lạc, Bạch Vũ Tâm nhảy dựng lên, điên cuồng cào mặt Thiên Lạc.

Thiên Lạc còn lâu mới cho cô ta cơ hội, Thiên Lạc nhắc chân, đá vào bụng Bạch Vũ Tâm.

Bạch Vũ Tâm kêu thảm thiết ngã xuống trên mặt đất, bộ dạng chật vật, thậm chí còn không bằng ăn xin, nhìn Thiên Lạc lấy ra di động, lập tức thét chói tai “Không được chụp ảnh tôi!”

“Bạch tiểu thư yên tâm, tôi không muốn làm ô nhiễm di động của tôi đâu, hơn nữa đám fan đã chụp đủ nhiều, nửa tiếng sau, bộ dáng của cô, sẽ truyền khắp internet.” Thiên Lạc mỉm cười, không nhanh không chậm nói.

“Tao nhất định phải giết mày!” Bạch Vũ Tâm hận không thể xé xác Thiên Lạc.

“Bạch tiểu thư thật nhẫn tâm, tôi đến để tặng quà cho cô nha, cô không cảm ơn thì thôi, còn nói như thế, tôi thấy rất tổn thương nha.” Thiên Lạc cười cười, nhìn Bạch Vũ Tâm trào phúng.

“Cm miệng!” Bạch Vũ Tâm không tin.

Thiên Lạc cũng không tức giận.

Bạch Vũ Tâm đã như vậy, Thiên Lạc cũng không để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Ngược chết bạch liên hoa 5

“Nhìn xem, đây là lệnh của toà án, tôi đưa tới cho cô đây.” Thiên Lạc ném bức thư xuống trước mặt Bạch Vũ Tâm.

“Lệnh của toà án?!” Bạch Vũ Tâm hoảng sợ trừng mắt, hoảng hốt mở phong thư ra, sắc mặt trắng bệch “Thiên Lạc, rốt cuộc cậu đã làm cái gì!”

“Không có gì a, chỉ kiện cô cố ý thương tổn, uy hiếp, giết hại Ngài Diễm Diễm, vài tội trạng thôi, đủ cho cô ở trong ngục giam cả đời. Yên tâm, tôi sẽ không để toà án phán cô tội tử hình, tôi muốn cô sống không bằng chết, Bạch Vũ Tâm, trừu chọc đến tôi, tôi sẽ làm cô cảm thấy, chết thật ra là một loại giải thoát.”

Thiên Lạc nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ xa, lạnh lùng nhìn Bạch Vũ Tâm, rồi bước đi.

Làm Bạch Vũ Tâm thân bại danh liệt chẳng qua là bước đầu tiên, Thiên Lạc muốn hoàn toàn huỷ hoại Bạch Vũ Tâm!

Bạch Vũ Tâm hoàn toàn luống cuống!

Không, không được, cô không thể bị bắt được, lệnh toà án đã truyền tới, nếu như bị bắt, cô sẽ bị cục cảnh sát giam giữ!

Cuống quýt nhặt quần áo lên che ở trên người, Bạch Vũ Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, trốn vào trong nhà, gọi điện thoại cho Bạch Khiếu Vân.

.....

Thiên Lạc nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, trong lòng cực kỳ cao hứng, vừa đi vừa hát, đột nhiên một chiếc xe màu đen ngừng ở trước mặt cô.

Thiên Lạc hơi hơi nhường mảy, nhìn cửa sổ xe vừa hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai chế người.

“Ai u, đây không phải Cố thiếu tướng sao, đã lâu không gặp a.” Thiên Lạc đang vui, nhìn thấy Cố Kinh Thế lập tức cười tháo mũ lưỡi trai xuống, chào hỏi Cố Kinh Thế.

Thiên Lạc vốn dĩ rất xinh đẹp, giờ phút này đứng dưới ánh mặt trời, đôi mắt đen lấp lánh.

Khóe môi Cố Kinh Thế cong cong “Lên xe đi.”

Thiên Lạc mở cửa xe, ngồi cùng Cố Kinh Thế.

Tài xế lái xe đi tiếp, Cố Kinh Thế nhìn Thiên Lạc hỏi “Không ra tay, vừa ra tay đã khiến cho Bạch Vũ Tâm không thể đánh trả, thật đủ tàn nhẫn.”

Thiên Lạc cười cười “Cảm ơn Cố thiếu tướng đã khen, lần này, còn có một việc muốn nhờ Cố thiếu tướng hỗ trợ.”

“Nói xem.” Cố Kinh Thế trước sau đều mỉm cười.

“Tôi đã đem lệnh toà án cho Bạch Vũ Tâm, Bạch Vũ Tâm sẽ nghĩ ra biện pháp huỷ bỏ tố tụng, xin Cố thiếu tướng giúp đỡ, nhìn xem có cách gì trị Bạch Vũ Tâm không. Cố thiếu tướng, không phải anh cũng không thích Bạch Vũ Tâm sao? Cố gia cũng là gia tộc lớn, một khi Bạch Vũ Tâm vào tù, thì sẽ không thể cưỡng bách Cố thiếu tướng kết hôn với cô ta nữa.”

“Dù cô ta không vào tù, cũng không thể cưỡng bách tôi kết hôn với cô ta.” Cố Kinh Thế tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Ngược chết Bạch Liên hoa 6

"Nói như vậy, Cố thiếu tướng không muốn giúp tôi việc này?" Cha Bạch Vũ Tâm là Bạch Khiếu Vân, muốn dùng một chút thủ đoạn khẳng định là không thành vấn đề, nếu như Cố Kinh Thế không muốn giúp cô, vậy vụ kiện này đúng là không nhất định thành công.

Nói như vậy, Thiên Lạc liền nghĩ biện pháp khác.

Nhìn đáng vẻ cau mày nghi hoặc của Thiên Lạc, tâm trạng Cố Kinh Thế thật tốt.

Kỳ thực, Cố Kinh Thế đã bắt chuyện với tòa án bên kia rồi, Bạch Vũ Tâm nói gì cũng đừng mong đề chuyện này xuống.

Trước đó Cố Kinh Thế cũng đã nói với Thiên Lạc rồi, mặc kệ Thiên Lạc định báo thù thế nào, cũng có anh chống đỡ, đương nhiên sẽ không thất bại vào lúc này.

Chỉ có điều, Cố Kinh Thế không nói như thế cho Thiên Lạc.

"Giúp cậu cũng không phải là không thể, chỉ có điều, cậu phải đáp ứng tôi một điều kiện." Cố Kinh Thế neho mắt lại, đẩy mắt kia lóe lên giảo hoạt, làm Thiên Lạc cảm thấy, lúc này ngồi trước mặt cô không phải là con người, mà là một con hồ ly giảo hoạt.

"điều kiện gì?" Thiên Lạc rất hồi hộp nhìn Cổ Kinh Thế.

"Tạm thời chưa nghĩ ra, đợi đến khi tôi nghĩ ra rồi sẽ nói cho cậu biết." Cổ Kinh Thế cố ý tạo một nút thắt.

"Được rồi." Chuyện sau này đợi sau này nói cũng không muộn, Thiên Lạc rất nhanh đạt thành hiệp nghị với Cổ Kinh Thế, sau đó muốn xuống xe.

"Cậu muốn đi đâu?" Cổ Kinh Thế không có trực tiếp thả Thiên Lạc xuống xe, mà là nhìn Thiên Lạc hỏi.

"Về nhà, trước đó ông nội có gọi điện thoại vài lần, bảo tôi nghỉ hè về nhà ở." Thiên Dư Phong từ trước đến giờ đều vô cùng yêu thương Thiên Lạc, đã nhiều lần giục Thiên Lạc về nhà ở hai ngày, Thiên Lạc cũng định trở về ở mấy ngày.

"Vừa vặn tôi cũng có việc phải đến Thiên gia, tiện đường cùng đi luôn." Cổ Kinh Thế bình tĩnh nhìn Thiên Lạc nói.

Nghe xong Cổ Kinh Thế, Thiên Lạc không phản đối, hai người cùng tới Thiên gia.

Thật sự giống như Cổ Kinh Thế nói, anh đã sớm nói với Thiên Dư Phong một tiếng rồi, lập tức có người dẫn anh, đi tìm Thiên Dư Phong.

Cũng không biết đến cùng là chuyện gì làm Cổ Kinh Thế tự mình đi tìm Thiên Dư Phong, Thiên Lạc dọc theo con đường này vẫn luôn suy tư phải đối phó Bạch Vũ Tâm thế nào, ngược lại quên hỏi Cổ Kinh Thế chuyện đó.

Lúc này Cổ Kinh Thế đã đi xa, Thiên Lạc cũng mất đi cơ hội hỏi dò.

Không hỏi thì không hỏi, Thiên Lạc rất nhanh được hầu nam Thiên gia dẫn dắt đi, trở lại phòng của mình.

Trở lại phòng, Thiên Lạc đầu tiên là lên Internet, sau khi thấy trên internet đăng đầy ảnh của Bạch Vũ Tâm ngày hôm nay, liền hài lòng lộ ra nụ cười.

Chuyện lần này chỉ mới bắt đầu, phần sau mới là màn kịch quan trọng, cô sẽ nghĩ biện pháp, chậm rãi dần vật Bạch Vũ Tâm, tuyệt đối sẽ làm cho đoá hoa Bạch Liên nhỏ này chịu không nổi.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Thiên Lạc cũng nổi lên mấy phần nụ cười, sau đó rất nhanh liền nhận được điện thoại Thiên Trạch Huân.

"Đại ca, anh về nhà?" Nhận nghe điện thoại, Thiên Trạch Huân hỏi.

"Đúng vậy, ông nội gọi anh trở về, anh cũng không có chuyện gì khác phải làm, nên trở về."

"Vậy thì thật tốt, hiện tại em cũng ở nhà, trước đó anh bảo em tra chuyện đảo Cô Lang, em điều tra gần đủ rồi, nếu anh rảnh rồi, hiện tại liền đến phòng em một chuyến đi."

Nghe xong Thiên Trạch Huân, mắt Thiên Lạc sáng ngời, không chút do dự lập tức gật đầu, "Biết rồi, anh tới liền đây."

Thiên Lạc nói như thế, liền không thể chờ đợi được nữa vội tới phòng Thiên Trạch Huân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Ngược chết Bạch Liên hoa 7

Máy vi tính trong phòng Thiên Trạch Huân được trang bị còn cao cấp hơn trong túc xá.

Nhìn thiết bị phức tạp kia, trên mặt Thiên Lạc cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, nghĩ thầm Thiên Trạch Huân quả nhiên là một cao thủ máy vi tính.

"Đại ca, qua bên đây ngồi." để Thiên Lạc ngồi trên ghế salông nhỏ, bên này Thiên Trạch Huân cũng ngồi bên cạnh Thiên Lạc, trong tay cầm một máy truyền tin nhỏ nhỏ, phóng ra ánh hưởng.

Rõ ràng là một hòn đảo nhỏ, hòn đảo nhỏ trước mắt này nhìn qua cực kỳ hoang vu, xung quanh là rừng cây rậm rạp, trong đó có một chỗ như là pháo đài.

"Nơi này chính là đảo Cô Lang?" Thiên Lạc nói như thế, đáy mắt cũng không khỏi nổi lên một chút nóng rực.

Chỉ vừa nghĩ đến mẹ của mình đang ở trên đảo Cô Lang, trong lòng Thiên Lạc chính là không khỏi cảm thấy kích động.

Gật gật đầu, Thiên Trạch Huân trượt màn hình, mở ra hình ảnh khác, "Nơi này bảo vệ cực kì tốt, bức ảnh cũng không nhiều, còn trong pháo đài này, em đang điều tra, còn cần thời gian mấy ngày. Có điều, em đã điều tra ra chủ nhân phía sau của hòn đảo nhỏ này đến cùng là ai."

"Là ai?" Cực kỳ hiếu kỳ mà nhìn mình Thiên Trạch Huân trước mắt, có thể nói Thiên Lạc không thể chờ đợi được nữa muốn biết.

"Đại ca, anh có từng nghe nói Vân Long Đường chưa?" Thiên Trạch Huân nhắc tới Vân Long Đường, đáy mắt cũng nổi lên một chút nghiêm nghị.

"Đảo Cô Lang là địa bàn của Vân Long Đường?!" Thiên Lạc nhìn Thiên Trạch Huân gât đầu, cũng là mím mím môi, "Đương nhiên biết, trước đây lúc Cố thiếu tướng bị uy hiếp, anh cũng bị kéo vào, lúc đó bọn anh chính là bị đường chủ Vân Long Đường Phó uy hiếp."

Cũng là có liên quan đến vụ bắt cóc kia, có điều Thiên Trạch Huân không nghĩ tới Thiên Lạc là trực tiếp bị kéo vào vụ bắt cóc kia.

"Đại ca, hòn đảo này cũng là của Vân Long Đường, hơn nữa, rất có thể vẫn là tên Đông Phương Minh kia phụ trách nơi này." Thiên Trạch Huân nói như thế, biểu cảm trên mặt cũng nhiều hơn mấy phần cảnh giác, "Đại ca, nếu anh có tiếp xúc qua với tên Đông Phương Minh kia, như vậy hẳn phải biết người đàn ông kia giao hoạt tới mức nào chứ?"

"Người đàn ông kia chính là hồ ly thành tinh, cực kỳ khôn khéo." Thiên Lạc nghĩ đến biểu cảm có thâm ý khác của Đông Phương Minh, hiển nhiên cũng cảm thấy chuyện này trở nên cực kỳ vương tay chân.

"Đúng, Đông Phương Minh kia tuyệt đối là còn khó đối phó hơn trong lời đồn, đại ca anh đã có tiếp xúc với Đông Phương Minh kia, thì nên biết, đảo Cô Lang này, không phải muốn xông vào liền có thể xông vào, trong này liên quan đến Vân Long Đường, tổ chức này, ngay cả quân khu cũng tạm thời không có cách nào bắt bọn họ, Đông Phương Minh thân là cố vấn trong Vân Long Đường, đảo Cô Lang này đến cùng đáng sợ đến cỡ nào, hoàn toàn có thể tưởng tượng được, đại ca thực sự là không cần phải đi vào chỗ nguy hiểm đó."

Thấy Thiên Lạc chỉ là nhú mày, không nói gì, bên này Thiên Trạch Huân cũng không khỏi nhú mày, "Đại ca, đến cùng là anh có lý do gì, cứ nhất định phải đi vào đảo Cô Lang này?"

Trầm mặc một chút, Thiên Lạc không biết rốt cuộc nên nói thế nào với Thiên Trạch Huân mới tốt.

Lý do mà lúc trước Hoàng Phủ Tú Tuyết rời khỏi, hiện tại còn không thể biết được, Thiên Dung Thiên nhiều năm như thế, vẫn luôn tìm kiếm Hoàng Phủ Tú Tuyết, nếu như cho anh biết Hoàng Phủ Tú Tuyết đang ở đảo Cô Lang, còn không biết sẽ ồn ào ra chuyện lớn gì.

Chớ nói chi là, đảo Cô Lang kia còn là địa bàn của Đông Phương Minh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Ngược chết Bạch Liên hoa 8

"Anh chỉ nói cho một mình em, em không thể nói với ba ba và ông nội." Nhìn Thiên Trạch Huân, Thiên Lạc nói.

Xác định gât đầu, Thiên Trạch Huân liền biết trong này nhất định là có chuyện gì.

"Trên đảo kia có người lúc trước phong ấn kinh mạch anh, phong ấn này cực kỳ ngoan cố, anh tìm Cố thiếu tướng hỗ trợ, cũng không có cách nào loại bỏ, một khi cứng rắn loại bỏ, kinh mạch của anh sẽ phá nát, anh sẽ thật sự trở thành rác rưởi, mà muốn mở phong ấn ra dưới tình huống không phá hỏng kinh mạch, thì anh nhất định phải tìm được người lúc trước phong ấn kinh mạch của anh kia."

"Anh cũng là tổn công sức rất lớn, mới biết được người kia hiện đang ở trên đảo Cô Lang, anh cũng không muốn cả đời bị phong ấn, vì vậy cho dù là mạo hiểm, anh cũng nhất định phải đến đảo Cô Lang, tìm người kia, mở phong ấn của anh ra."

Tuy rằng không thể nói cho Thiên Trạch Huân, người phong ấn kinh mạch của cô chính là Hoàng Phủ Tú Tuyết, có điều chuyện kinh mạch cô bị phong ấn, vẫn có thể nói cho Thiên Trạch Huân.

"Kinh mạch anh bị phong ấn?" Thiên Trạch Huân nghĩ đến Thiên Lạc kỳ thực có thể sử dụng hồn lực, cũng không khỏi cảm thấy một chút niềm vui bất ngờ, "Nói như thế, chỉ cần thuận lợi mở phong ấn ra, anh sẽ không còn là rác rưởi nữa?"

"Thằng nhóc thú, nói vậy là sao, không có hồn lực anh cũng không phải rác rưởi, chỉ là có hồn lực, thực lực của anh sẽ trở nên càng mạnh hơn." Nghe xong Thiên Trạch Huân, bên này Thiên Lạc trực tiếp giơ tay lên, đâm vào ngực Thiên Trạch Huân một cái.

Cũng ý thức được mình nói sai lời, bên này Thiên Trạch Huân không khỏi cười cười, "Nếu là như vậy, em nhất định sẽ toàn lực trợ giúp đại ca, chỉ có điều, đại ca anh nên cũng biết, Vân Long Đường khó đối phó, vì vậy chuyện này không vội vàng được."

"Ừm. Anh biết, vẫn là trước tiên chậm rãi điều tra đi." Thiên Lạc nói như thế, cũng là hít sâu một hơi.

Xem ra, cô càng phải nhanh hơn nữa, bắt đầu chuẩn bị.

Mà vào lúc này, tiếng người hầu gái đẹp để gõ cửa phòng cũng vang lên, "Lạc thiếu gia, Trạch Huân thiếu gia, lão gia gọi hai vị thiếu gia đến nhà ăn cùng dùng cơm."

"Ông nội khẳng định không thể chờ đợi được nữa muốn gặp được đại ca, chúng ta vẫn là mau mau đi thôi." Thiên Trạch Huân nói như thế, trước một bước đứng lên.

Cũng là rất lâu không nhìn thấy Thiên Dư Phong, Thiên Lạc gật đầu, cùng Thiên Trạch Huân đi ra khỏi phòng, đi đến nhà ăn.

Đến nhà ăn, Thiên Dư Phong liếc mắt liền thấy Thiên Lạc, lập tức cười không ngấm mồm vào được, "Tiểu Lạc, con có thể trở về, nghỉ nhiều ngày như vậy, cũng không biết về thăm ông nội sớm một chút!"

"Ông nội, không phải con trở về rồi sao." Thiên Lạc nhìn Thiên Dư Phong, lập tức đi tới bên cạnh Thiên Dư Phong, nhìn Thiên Dư Phong, trong giọng nói hơi có chút làm nũng, "Là Cố thiếu tướng thường thường tìm con hỗ trợ, con không thể làm khác, sau này nhất định sẽ về với ông nội sớm một chút."

"Cố thiếu tướng trọng dụng con, cũng là chuyện tốt, chỉ có điều con cũng phải nghỉ ngơi nhiều, ông thấy con đều gầy, lần này được nghỉ, con phải ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe mạnh mới tốt." Nhìn bảo bối cháu đích tôn của mình gầy đi, Thiên lão gia đau lòng muốn hồng rồi, lập tức đưa chiếc đĩa vào trong tay Thiên Lạc, "Được rồi, mau ăn cơm."

Nói như thế, Thiên Dư Phong cũng là ngẩng đầu, nhìn Thiên Trạch Huân một chút, dường như có chút bất ngờ, "Quan hệ giữa hai người các con dường như là tốt hơn rất nhiều, vừa nãy ông nghe nói hai người các con nói chuyện với nhau ở trong phòng Trạch Huân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Ngược chết Bạch Liên hoa 9

Tuy rằng không thương yêu Thiên Trạch Huân giống như thương yêu Thiên Lạc, có điều Thiên Trạch Huân đến cùng cũng là cháu trai ruột của Thiên Dư Phong, thường ngày Thiên Dư Phong cũng vẫn chú ý tới Thiên Trạch Huân.

Thiên Trạch Huân không giống lúc trước chán ghét Thiên Lạc, Thiên Trạch Huân từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ ưu tú, xưa nay đều không bị cái gì ngăn trở, thể nhưng tính tình cũng khá là lạnh nhạt, đối với người anh trai Thiên Lạc này, cũng là không muốn để ý tới.

Thế nhưng hiện tại Thiên Dư Phong có thể cực kỳ rõ ràng cảm giác được, tình cảm giữa hai anh em này thân thiện không ít.

Này ngược lại làm Thiên Dư Phong rất bất ngờ.

"Lần này ở căn cứ huấn luyện cuối cùng, con và anh đều thu được chiến giáp, vừa nãy ở trong phòng thảo luận chuyện chiến giáp." Thiên Trạch Huân một bên cầm đĩa lên, vừa nói.

Hoàn toàn không có hoài nghi, nghe được Thiên Trạch Huân nhắc tới chuyện chiến giáp, Thiên Dư Phong cũng lập tức hứng thú, trên khuôn mặt đều là tràn ngập ý cười, "Chuyện này ông cũng nghe nói, hai người các con đều làm rất tốt, chiến giáp của Trạch Huân có vẻ như là cấp bậc A+ đúng không?"

Nhìn thấy Thiên Trạch Huân gật đầu với mình, lòng Thiên Dư Phong cũng xác định theo.

Tuổi như vậy mà có cấp bậc A+, đã vô cùng tốt.

Lần đầu tiên chọn chiến giáp đã là cấp bậc A, sau này liền có thể điều khiển chiến giáp đến cấp bậc S.

Dù cho là chiến giáp cấp bậc S-, cũng mạnh hơn A+ mấy lần, hoàn toàn là một trời một đất.

"Nói đến, chiến giáp của tiểu Lạc con cấp bậc là gì?" Thiên Dư Phong nhìn cái vòng đen trên cổ tay Thiên Lạc, hỏi.

Nói đến, anh ngược lại chưa từng nghe nói cấp bậc chiến giáp của Thiên Lạc.

Trước đó Cố Kinh Thế có từng căn dặn Thiên Lạc, mặc dù là người thân cận nhất, cũng tốt nhất không nên nói chuyện chiến giáp, chí ít, cũng phải chờ tới khi kinh mạch của cô triệt để mở ra, nếu không liên hệ giữa cô và chiến giáp còn chưa đủ mạnh, lỡ như có ai nhắm vào chiến giáp của cô, muốn đến cướp đoạt, thì sẽ phiền phức.

"Có lẽ khoảng chừng cấp A." Trong lòng Thiên Lạc nói tiếng xin lỗi với Thiên Dư Phong, sau đó trả lời Thiên Dư Phong.

"Ừm, hai người các con đều là cấp bậc A, ông liền yên tâm, đặc biệt tiểu Lạc, con phải chăm chỉ luyện tập chiến giáp, chuyện này sẽ trở thành cơ hội của con." Bởi vì Thiên Lạc không có hồn lực, vì vậy Thiên Dư Phong cũng vẫn luôn lo lắng cho Thiên Lạc, hiện tại Thiên Lạc có thể sử dụng chiến giáp, Thiên Dư Phong cũng yên tâm không ít.

Chỉ cần Thiên Lạc có một thứ thành thạo, sau này khẳng định sẽ không lại bị người bắt nạt.

Thiên Dư Phong không thể đi theo bảo vệ Thiên Lạc cả đời, hiện tại Thiên Lạc tìm được cách có thể bảo vệ mình, Thiên Dư Phong cũng vui vẻ từ nội tâm.

"Đúng rồi, vừa nãy Cố thiếu tướng tìm đến ông, nói con và ngài ấy cùng nhau trở về, xem ra quan hệ của hai người các con rất tốt?" Thiên Dư Phong nói như thế, nụ cười nơi khóe miệng cũng sâu sắc thêm, "Cố thiếu tướng đúng là tuổi trẻ tài cao, con theo Cố thiếu tướng cũng là lựa chọn rất tốt, vừa vận mệnh thọ Cố lão gia ngày mai, hai người các con đều cùng đi với ông đi."

"Đến Cố gia?" Bình thường giao thiệp với Cố Kinh Thế, Thiên Lạc đều là cẩn thận, kỳ nghỉ này, sao còn muốn đến Cố gia?

"Đúng vậy, con không muốn đi?" Thiên Dư Phong nói như thế, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm làm khó dễ, "Trước đó Cố thiếu tướng và ông nhắc tới con, ông còn tưởng rằng hai người các con đã nói xong rồi, liền nói sẽ mang con tới, có điều nếu như con không muốn đi, vậy thì ở nhà nghỉ ngơi, ông nội không miễn cưỡng con."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Lại là chị em 1

Nhìn Thiên Dư Phong nói xong một câu như thế sau đó lộ ra nụ cười với mình, trong lòng Thiên Lạc rất băn khoăn.

Chuyện như vậy, đã đồng ý người khác đương nhiên không tiện rút lại, Thiên Dư Phong lại vẫn là tôn trọng cảm nhận của cô hơn, làm trong lòng Thiên Lạc rất cảm động cảm kích.

"Không sao đâu ông nội, vậy con cùng đi với ông nội." Thiên Lạc không đành lòng nhìn Thiên Dư Phong bị làm khó dễ, trong lòng nghĩ, Cố gia nhiều khách khứa như vậy, đến lúc đó cô tìm một góc trốn đi, khẳng định không ai nhìn thấy cô.

"Nếu đại ca và ông nội đều đi, vậy con cũng đi theo." Thiên Trạch Huân cũng đồng ý.

"Được được, vậy thì hai người các con cùng đi theo ông, vừa vận ba ba các con hai người bọn họ đều đi ra ngoài, có các con đi cùng, cũng tốt hơn ông già này đi một mình." Thiên Dư Phong từ trước đến giờ mạnh mẽ vang dội, có điều nhìn thấy đời cháu mình, vẫn hy vọng có thể ở chung với các con cháu chất.

Nghe xong Thiên Dư Phong, may là vừa nãy Thiên Lạc đồng ý sẽ đi, nếu không, để Thiên Dư Phong đi một mình, cô vẫn đúng là không đành lòng.

Tiếp tục ăn cơm, Thiên Lạc ăn cơm xong, lại hàn huyên tán gẫu với Thiên Dư Phong, chờ đến tối mới trở về.

Đi trong vườn hoa, Thiên Lạc bất ngờ nhìn thấy Thiên Dung Thiên cả ngày đều chưa từng xuất hiện.

"Ba, ba đã về." Nhìn Thiên Dung Thiên, Thiên Lạc lập tức hỏi thăm Thiên Dung Thiên một chút.

"Ừm." Nhìn Thiên Lạc, tầm mắt Thiên Dung Thiên hoàn toàn không có ý định dời ra chỗ khác, cặp mắt kia trừng trừng nhìn xem Thiên Lạc, "Trễ như vậy rồi đừng đi lang thang bên ngoài, về nghỉ ngơi đi."

Nhìn Thiên Dung Thiên nói xong một câu như thế nói sau liền trực tiếp rời khỏi, Thiên Lạc nhìn bóng lưng Thiên Dung Thiên rời khỏi, đưa tay sờ sờ mũi, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thiên Dung Thiên cũng không phải ngày đầu tiên lạnh nhạt như thế với Thiên Lạc, Thiên Lạc cũng quen thuộc.

Thiên Dung Thiên quả thực lại như trời sinh không có cảm tình, đối xử với ai cũng là bình thản như vậy.

Kỳ thực cũng không phải cố ý muốn lạnh nhạt với Thiên Dung Thiên như thế, chỉ là Thiên Dung Thiên đều là làm Thiên Lạc không khỏi có một loại cảm giác lạnh nhạt, giống như ngăn cách vô hình, làm Thiên Lạc không cách nào đối xử như với Thiên Dư Phong, làm nũng với Thiên Dung Thiên.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng là trở lại phòng của mình.

.....

Ngày mừng thọ Cố lão gia, Cố Ngao Hải.

Trạch lớn của Cố gia đặc biệt trang trọng xa hoa, hôm nay là ngày mừng thọ Cố Ngao Hải, danh môn vọng tộc đều mang theo đủ loại lễ vật đắt giá đến tặng cho Cố Ngao Hải.

Cố gia là thế gia quân sự, Cố lão gia đã từng cũng là người đứng đầu quân khu, hiện tại cho dù xuất ngũ, ở quân khu vẫn có rất nhiều người đều rất kính nể ông, thêm vào cha Cố Minh Kiệt của Cố Kinh Thế, còn có Cố Kinh Thế đều là quan quân đương nhiệm số một số hai của quân khu, vì vậy Cố gia cũng vẫn luôn nằm trong trạng thái sừng sững không ngã.

Không chỉ có rất nhiều người đều đến Cố gia nịnh bợ.

Rượu và thức ăn trong bữa tiệc, đều là tốt nhất, nam nam nữ nữ mặc quần áo xa hoa đều là bắt chuyện lẫn nhau, bầu không khí có vẻ cực kỳ hòa hợp.

Trốn ở khúc quanh không có người, Thiên Lạc bình tĩnh nhấp một miếng ly rượu đỏ trong tay.

Mặc một thân âu phục màu lam đậm, tóc Thiên Lạc vốn mang theo vài phần ngồn ngộn rồi loạn được chải chuốt rất gọn gàng quy tắc, một đôi mắt đen tỏa ra ánh sáng lung linh, khóe miệng mang theo nụ cười, cho dù có ý đứng trong góc không để cho người chú ý, lại vẫn dần tới không ít thiếu nữ tuổi thanh xuân liên tiếp nhìn hướng bên này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Lại là chị em 2

Vốn trời sinh một gương mặt tuấn tú có thể làm cho ngàn vạn thiếu nữ điên cuồng, lúc Thiên Lạc mặc đồ phụ nữ, là phong tình vạn chủng, mà đổi thành đồ đàn ông, cũng là đẹp trai tuyệt đối, anh khí mui phần lại không hiện ra nữ khí, đặc biệt khóe môi hơi cong lên kia mang theo một chút phong lưu phóng túng, giống như thuốc độc, lại làm các thiếu nữ xung quanh đều cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Không ở cùng Thiên lão gia, chờ những người khác đến chào hỏi, Thiên Lạc không có hứng thú làm náo động gì.

Nếu không phải là không muốn làm Thiên Dư Phong mất hứng, thậm chí vừa bắt đầu Thiên Lạc cũng sẽ không tới đây.

"Đại ca, một mình ở đây tránh quấy rầy sao?" Thiên Trạch Huân cũng là đi tới, nhìn Thiên Trạch Huân nói.

Mặc Tây phục màu xám, mái tóc màu đỏ rượu kia của Thiên Trạch Huân cực kỳ dễ thấy, khuôn mặt con lai Tây Phương độc nhất, phối hợp cặp mắt xanh thăm thẳm thúy giống như nước biển kia, cũng làm không ít thiếu nữ nhìn sang.

"Không phải cậu cũng lại đây tránh quấy rầy sao." Thiên Lạc quơ quơ ly rượu của mình, khẽ cười nói.

"Sao cậu lại đây, vừa nãy anh nhìn thấy có không ít tiểu thư nhà danh môn xoay quanh cậu mà." Thiên Lạc nói như thế, trên khuôn mặt nhìn Thiên Trạch Huân đều mang theo vài phần trêu chọc.

"Em không thích những loại phụ nữ đó." Thiên Trạch Huân lạnh nhạt vô cùng, "Em tới đây là muốn thương lượng chuyện đảo Cô Lang với đại ca, sao đại ca còn trêu chọc em chứ?"

"Được được được, không trêu chọc cậu, có phải cậu đã tra được thứ tốt gì không?" Thiên Lạc chờ mong nhìn Thiên Trạch Huân hỏi.

Bình tĩnh móc từ trong túi ra một tờ giấy nhỏ, Thiên Trạch Huân trực tiếp đưa tờ giấy nhỏ kia cho Thiên Lạc.

Tiếp nhận tờ giấy nhỏ kia, Thiên Lạc liếc nhìn, phát hiện mặt trên viết một địa chỉ.

Thấy Thiên Lạc mang theo vài phần nghi hoặc ngẩng đầu nhìn mình, khóe miệng Thiên Trạch Huân cũng nổi lên một chút nụ cười, "Đây là vị trí hiện tại của Đông Phương Minh."

Nghe xong Thiên Trạch Huân, mắt Thiên Lạc nhất thời sáng ngời.

Trước đó Thiên Lạc cũng có nghĩ tới, trong chuyện đảo Cô Lang này, điểm đột phá duy nhất, chính là tên Đông Phương Minh kia.

Phương pháp này tuy rằng cực kỳ mạo hiểm, nhưng lại hữu hiệu nhất, sau khi nắm được hành động của Đông Phương Minh, mới thật sự tiến một bước thực hiện hành động kế tiếp.

Chỉ là, tên Đông Phương Minh này vô cùng狡 hoạt, không chỉ có một ỏ, muốn tìm được vị trí của hắn cực kỳ không dễ dàng, vì vậy Thiên Lạc cũng chỉ đành phải lại giao chuyện này cho Thiên Trạch Huân.

Không nghĩ tới Thiên Trạch Huân lại nhanh như thế liền có thể điều tra ra được.

"Mấy vì tính này thật đúng là đồ tốt, thứ gì cũng có thể điều tra được." Thiên Lạc nhận lấy tờ giấy nhỏ kia, cảm thán một câu.

"Nếu như đại ca cảm thấy hứng thú với mấy vì tính, em có thể dạy đại ca." Thiên Trạch Huân lập tức nói.

"Như vậy quá rắc rối, hay là cậu đến làm việc dưới trướng anh đi?" Nụ cười nơi khóe miệng sâu thêm một chút, Thiên Lạc nhìn Thiên Trạch Huân nói.

Uống một hớp rượu, Thiên Trạch Huân nhũn mảy, không hề trả lời.

"Cậu xem cậu thực sự là không biết đùa mà, anh chọc cậu chơi thôi." Xác thực lúc đầu liền không phải thật lòng, Thiên Lạc biết Thiên Trạch Huân là lão đại lớp A năm nhất, lớp C, còn không lọt mắt anh.

Thiên Lạc nói như thế, nhưng không nhìn thấy đáy mắt Thiên Trạch Huân nổi lên một tia thâm ý.

Đùa giỡn sao? Chỉ tiếc, anh cũng không coi câu nói này của Thiên Lạc là chuyện cười...

Thiên Lạc không chú ý tới ánh mắt Thiên Trạch Huân, mà rõ ràng cảm giác được một hơi thở mang theo vài phần quen thuộc, nhanh chóng đi tới phía sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Lại là chị em 3

Cảnh giác quay đầu, đáy mắt đen kịt của Thiên Lạc cũng nổi lên một tia sắc bén.

Nhưng mà, Thiên Lạc mới quay đầu, lại lập tức liền đối diện một khuôn mặt đẹp đẽ.

Người phụ nữ trước mắt mặc váy đuôi cá dài màu xanh nước biển, tóc dài quấn màu nâu búi gọn, dung mạo tinh xảo, mê người nhất chính là đôi mắt ngậm lấy ý cười kia, mơ hồ mang theo mê hoặc, một cái ánh mắt đảo qua, hầu như liền mang theo một trận điện lưu, khiến xương người ta đều tê dại theo.

Chính là vu vật trời sinh, Cố Mạn Nhu cao quý hào phóng, nhìn Thiên Lạc, lộ ra nụ cười ôn nhu, "Thiên Lạc, lão sư có lòng tốt lại đây chào hỏi cậu, sao cậu lại bày ra một bộ dáng vẻ muốn đánh lão sư?"

Nhìn Cố Mạn Nhu, trên mặt Thiên Lạc rất nhanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, "Chủ nhiệm lớp, sao cô lại ở chỗ này?"

"Đây là ngày mừng thọ của ông nội tôi, đương nhiên tôi phải ở chỗ này." Cố Mạn Nhu nhìn dáng đáp Thiên Lạc như vậy, nhất thời cong khóe môi nở nụ cười.

Cháu gái Cố Ngao Hải, vậy chẳng phải là...

"Chủ nhiệm lớp, cô và Cố thiếu tướng là chị em?" Triệt để kinh ngạc, Thiên Lạc đúng là không nghĩ tới, giữa hai người này lại còn có mối quan hệ như vậy.

"Đúng vậy, chỉ là mọi người trong trường học không biết, nhưng cậu phải giúp lão sư bảo mật nha." Cố Mạn Nhu nói như thế, không quên nháy mắt với Thiên Lạc mấy cái.

"Còn có em trai Thiên Lạc, cậu cũng không thể đi ra ngoài nói lung tung nha." Cố Mạn Nhu nói như thế, không quên liếc nhìn Thiên Trạch Huân. Bạn muốn đọc full liên hệ: ttukidmh@gmail.com

"Ừm, vậy nếu như chuyện này bại lộ, tôi liền đến tìm Thiên Lạc tính sổ." Ngoài miệng nói tính sổ, trên khuôn mặt Cố Mạn Nhu lại là đầy rẫy nụ cười mỉa mai.

Biết Bắc Cầm anh em tốt của mình thích Cố Mạn Nhu, Thiên Lạc vốn cảm thấy đường tình cảm của Bắc Cầm dài đằng đẳng, bây giờ nhìn lại, càng là tiêc đồ trắc trở.

"Chủ nhiệm lớp, cô nguy trang cũng quá tốt rồi, đều lừa gạt toàn bộ chúng tôi." Thiên Lạc kinh ngạc qua đi, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nói với Cố Mạn Nhu.

"Kỳ thực tôi cũng không có cực kỳ hết sức nguy trang, chỉ là cảm thấy không cần thiết nói chuyện tôi là người nhà họ Cố này ra ngoài miệng." Cố Mạn Nhu nói như thế, nụ cười nơi khóe miệng cũng sâu sắc thêm mấy phần, "Đúng rồi, tiểu Thiên Lạc, cậu biết lần này có ai đến không?"

"Lần này tiệc rượu nhiều người đến như thế, sao tôi có thể biết hết đây." Thiên Lạc nhếch miệng lên một chút bình tĩnh cười.

"Còn có thể là ai chứ, đương nhiên là Bạch Vũ Tâm trước kia bị cậu chinh cho đó." Cố Mạn Nhu nói như thế, trên khuôn mặt nhìn Thiên Lạc cũng là đầy rẫy mười phần ý cười, "Cậu cũng đủ tàn nhẫn nha, lần này Bạch Vũ Tâm nghĩ ra bao nhiêu biện pháp, cũng không thể dè chuyện quan tòa xuống, bản lĩnh của cậu không nhỏ nha."

"Là Cố thiếu tướng có bản lĩnh lớn." Cố Mạn Nhu là chị gái của Cố Kinh Thế, khẳng định là biết tất cả, nếu đã như vậy, Thiên Lạc cũng không cần phải gạt làm gì, không bằng hào phóng thừa nhận.

"Nếu không có những chứng cứ cậu cung cấp kia, Kinh Thế có bản lĩnh như thế nào cũng vô dụng." Cố Mạn Nhu tiếp tục, trên khuôn mặt mang theo vài phần hiểu kỳ, nhìn Thiên Lạc, "Hon nữa, cậu lại có thể mời được Kinh Thế giúp cậu, có thể thấy được bản lĩnh của cậu không nhỏ."

Đâu chỉ vốn không nhỏ, trước đó Cố Kinh Thế tìm Cố Mạn Nhu hỗ trợ, chính là muốn trở thành huấn luyện viên đặc biệt lớp C của Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Lại là chị em 4

đứa em trai kia của cô, từ trước đến giờ luôn không nhờ vả, hiện tại lại có lúc chủ động như thế thực sự làm người chị gái là Cố Mạn Nhu đây cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Hết cách rồi, ai bảo Bạch Vũ Tâm kia làm người ta ghét như vậy, không chỉ có tôi muốn chinh cô ấy, ngay cả vị hôn phu của cô ấy cũng ghét bỏ cô ấy." Bình tĩnh cong khóe môi cười cười, Thiên Lạc không đồng ý nói.

"Việc kết hôn kia vốn cũng là ông nội định ra, Kinh Thế xưa nay đều không để trong lòng." Cố Mạn Nhu nói như thế, cũng như là phát hiện cái gì, lập tức nhẹ nhàng nhún mày, sau đó cười nói với Thiên Lạc, "Cậu xem bên kia, trò hay sắp bắt đầu rồi đây."

Nghe xong Cố Mạn Nhu nói, Thiên Lạc và Thiên Trạch Huân đều là đồng thời, nhìn về hướng Cố Mạn Nhu chỉ.

Chỉ thấy một ông già mặc quân phục, cỡ chừng sáu mươi, bảy mươi tuổi, thể nhưng tai thính mắt tinh, tinh thần phấn chấn.

Đáy mắt ngậm lấy mấy phần trời sinh sắc bén, ông lão trước mắt này chỉ đứng tại chỗ mà thôi, liền đủ làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ không dễ trêu chọc.

Trong tay cầm gậy, ông lão mặc quân trang này chính là chủ nhân của tiệc mừng thọ này, Cố Ngạo Hải.

Tuy rằng tuổi Cố Ngạo Hải lớn hơn, tóc xám trắng, trên mặt cũng có không ít nếp nhăn, thể nhưng này cũng không cách nào che lấp ngạo khí thiết huyết trên người Cố Ngạo Hải, từ trên khuôn mặt thâm thúy kia, cũng không khó nhìn ra, Cố Ngạo Hải này lúc còn trẻ, cũng nhất định là một người đập trai khó gặp.

Hiện tại chỉ là bình tĩnh đứng tại chỗ, khí thế quanh người Cố Ngạo Hải vẫn hoàn toàn không thua bất kỳ người trẻ tuổi nào ở đây.

Mà bên cạnh Cố Ngạo Hải, là hai người.

Một là mặc dạ phục hoa lệ, vẫn như cũ không che lấp được uể oải - Bạch Vũ Tâm.

Trang phục Bạch Vũ Tâm mặc trên người, đều cực kỳ xa hoa, thể nhưng trên mặt lại mơ hồ không giấu được quần thâm, trong mắt càng là tràn ngập tơ máu, cả người đều không có cảm giác hăng hái trước kia, nhìn sao cũng thâm thấu ra dày đặc mệt mỏi và mệt nhọc.

Rất hiển nhiên, trà bữa gần đây của Thiên Lạc, làm Bạch Vũ Tâm cũng cảm giác được cực kỳ khó có thể giải quyết.

Một bên khác, Cố Kinh Thế mặc âu phục thủ công sẫm màu hồ hững đứng tại chỗ, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm, lộ ra một trận lạnh lung tránh xa

người ngàn dặm.

Tướng mạo đã đẹp trai không thể diễn tả bằng ngôn từ, cả người Cổ Kinh Thế giống như tác phẩm nghệ thuật, khiến người ta nhìn đều không khỏi thán phục anh hoàn mỹ.

Lúc này, Cổ Kinh Thế lạnh lùng giữ Champagne trong tay mình, đáy mắt đen kịt mang theo một chút không kiên nhẫn.

Mà bên này, Bạch Vũ Tâm và Cổ Ngạo Hải lại là tán gẫu đến rất vui vẻ.

"Vũ Tâm à, gần đây con cũng quá bận, có thời gian thì tới xem ông nhiều một chút." Cổ Ngạo Hải nhìn Bạch Vũ Tâm, trong lòng kỳ thực cực kỳ thoải mái con dâu là Bạch Vũ Tâm.

Bạch gia là gia tộc có máu mặt, nếu như Cổ Kinh Thế cưới Bạch Vũ Tâm, hết thảy đều năng lực của Bạch gia đều là do Cổ gia sử dụng, đến lúc đó nhất định sẽ trở thành một sự giúp đỡ lớn cho Cổ gia.

"Xin lỗi, Cổ gia gia, gần đây con vẫn luôn rất bận, gặp phải rất nhiều chuyện phiền toái, làm sao cũng xử lý không tốt." Bạch Vũ Tâm nói như thế, cũng là oan ức cúi đầu.

"Há, chuyện con nói, kỳ thực ông cũng đã nghe nói, con yên tâm, ông sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Bạch Vũ Tâm hiện tại hăm sâu scandal, đối với Cổ gia bọn họ cũng không có lợi, Cổ Ngạo Hải vỗ vỗ tay Bạch Vũ Tâm, "Vũ Tâm, sau này gọi ông nội là được rồi, con sớm muộn cũng là con dâu của Cổ gia chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Quan hệ của hai người bọn họ không bình thường 1

"Có thể sao?" Bạch Vũ Tâm lộ ra vẻ mặt vui mừng, sau đó như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt thoáng run rẩy một hồi, cố ý ở ngay trước mặt Cổ Ngạo Hải, rụt rè liếc nhìn Cổ Kinh Thế bên này, sau đó lắc lắc đầu, "Cổ gia gia, vẫn là quên đi, Kinh Thế không muốn, con cũng không miễn cưỡng."

Rõ ràng toàn bộ hành trình Cổ Kinh Thế chẳng hề nói một câu, bên này Bạch Vũ Tâm lại vẫn là một bộ dáng vẻ vô tội, mạnh mẽ kéo Cổ Kinh Thế vào.

"Kinh Thế, con có ý kiến?" Bên này, Cổ Ngạo Hải cũng là lạnh lùng nhìn về phía Cổ Kinh Thế, hoàn toàn là một bộ dáng vẻ Cổ Kinh Thế dám nói có ý kiến, liền lập tức nổi khùng, "Những chuyện khác, con làm gì ông cũng không có ý kiến, thế nhưng con dâu của Cổ gia chúng ta, nhất định phải là Bạch Vũ Tâm!"

Nghe xong Cổ Ngạo Hải, trong lòng Bạch Vũ Tâm cao hứng không ít, trên mặt lại hoàn toàn không dám biểu hiện ra, mà là xấu hổ nhìn Cổ Kinh Thế.

Chuyện lần này, chỉ cần Cổ Kinh Thế đồng ý giúp đỡ Bạch Vũ Tâm, Bạch Vũ Tâm liền hoàn toàn không sợ Thiên Lạc!

Bị Cổ Ngạo Hải dùng loại ánh mắt tàn nhẫn này nhìn, trên mặt Cổ Kinh Thế không lộ ra bất kỳ sợ hãi gì, thậm chí ngay cả một vẻ bối rối cũng không có, biểu cảm trên mặt đều có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

"Ông nói không sai, Bạch Vũ Tâm có thể làm người của Cổ gia chúng ta." Cổ Kinh Thế không chờ hai người bên này cao hứng, liền lạnh lùng tiếp tục nói, "Con nói rồi, con sẽ không cưới Bạch Vũ Tâm, nếu ông thích cô ấy, thì ông cưới đi, cô ấy vẫn sẽ là người của Cổ gia."

"Cổ Kinh Thế, mày quá làm càn!" Cổ Ngạo Hải từ trước đến giờ đều là lộng quyền độc tài quen rồi, nói gì cũng không chịu được khuất nhục như vậy, đặc biệt, người làm ông khuất nhục còn là cháu trai ruột của ông!

Nghĩ đến đây, Cổ Ngạo Hải hít một hơi thật sâu, "ông mặc kệ những chuyện khác của con, nhưng chuyện Vũ Tâm này, con nói cái gì cũng phải giúp con bé giải quyết sạch sẽ, con bé là vợ tương lai của con, thanh danh của con bé không tốt, đối với con cũng không có lợi!"

"ông muốn nói, cũng chỉ có những thứ này?" đáy mắt thâm thúy đầy rẫy lãnh khốc tuyệt đối, tầm mắt Cổ Kinh Thế nhanh chóng đảo qua, rất nhanh liền nhìn thấy Thiên Lạc đang đứng trong góc.

Lúc này, mấy thiên kim tiểu thư tướng mạo đẹp đẽ vẫn không chịu đựng được mê hoặc, vây quanh ở bên cạnh Thiên Lạc.

Mà Thiên Lạc cũng không có từ chối, còn lộ ra một nụ cười đặc biệt hoàn mỹ với những thiên kim tiểu thư này, mắt cong cong như một cái móc nhỏ, khiến lòng người ngứa ngáy.

Thiên Lạc cười cực kỳ đẹp đẽ, thế nhưng, nghĩ đến Thiên Lạc lại cười đẹp đẽ với người khác như thế, đáy mắt Cổ Kinh Thế chính là mơ hồ xuất hiện một

tia không vui.

"Những gì nên nói, con đều nói xong, chuyện này, con mặc kệ, ông thích Bạch Vũ Tâm, tự ông cưới." Cổ Kinh Thế hoàn toàn không cho Cổ Ngạo Hải một chút mặt mũi, đặt ly rượu trong tay xuống, xoay người liền đi về hướng Thiên Lạc.

Bước chân kiên định, toàn bộ hành trình Cổ Kinh Thế đều không nhìn tới Bạch Vũ Tâm!

Nhìn Cổ Kinh Thế đi, Bạch Vũ Tâm nhắc chân muốn đuổi theo, nhưng nhìn thấy mục tiêu của Cổ Kinh Thế là Thiên Lạc!

Hoàn toàn không có bất kỳ chân chờ, Cổ Kinh Thế hiển nhiên đã sớm nhìn thấy Thiên Lạc, đi tới bên cạnh Thiên Lạc, sau đó không biết nói cái gì, mấy thiên kim tiểu thư kia lập tức chạy, sau đó tầm mắt hai người đối diện lẫn nhau, bắt đầu trò chuyện.

Xem đến đây, sắc mặt Bạch Vũ Tâm trắng bệch, biểu cảm không có bất kỳ biến hóa nào, lại âm thầm dùng sức xiết chặt nắm đấm!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Quan hệ của hai người bọn họ không bình thường 2

Dùng sức lớn tới mức, móng tay sắc bén bấm phá lòng bàn tay, đầm nhót truyền đến, nhưng không đủ để làm Bạch Vũ Tâm dao động.

Đau đớn như vậy so với cảm giác nhục nhã của Bạch Vũ Tâm lúc này, căn bản không tính là cái gì!

Thiên Lạc! Lại là mày! Cái này đồ đáng chết mày, rốt cuộc muốn nhục nhã tao đến mức độ gì mới bằng lòng bỏ qua!!

Bạch Vũ Tâm tức giận quả thực hận không thể xông lên trực tiếp xé nát Thiên Lạc!

"Thực sự là không hiểu quy củ!" Cổ Ngạo Hải cũng tức giận gần chết, gậy trong tay tăng tăng gõ gõ mặt đất, sau đó cau mày nhìn Thiên Lạc, "đó là ai?"

Nghe nghi vấn của Cổ Ngạo Hải, đáy mắt Bạch Vũ Tâm nhất thời nổi lên một tia tà quang, sau đó như nghĩ ra ý kiến hay.

"Cái này, cái này không tiện nói..." Cổ ý làm ra một bộ dáng vẻ muốn nói lại thôi, dáng vẻ do dự của Bạch Vũ Tâm, dường như là rất không tiện mở miệng.

"Này có cái gì khó nói, nói rõ cho ông." Nhìn bộ dáng này của Bạch Vũ Tâm, Cổ Ngạo Hải liền cảm thấy trong này có khúc mắc gì, lập tức ngôn ngữ sắc bén ép hỏi.

Bị dáng vẻ tàn nhẫn này của Cổ Ngạo Hải làm cho sợ hết hồn, cả người Bạch Vũ Tâm nhìn qua đều là một bộ dáng vẻ bất an, thấp thỏm nhìn Cổ Ngạo Hải, sau đó lắp ba lắp bắp mở miệng nói, "Cố gia gia, ông cũng biết anh Kinh Thế, từ trước đến giờ anh ấy chưa từng có âm mưu gì với phụ nữ, con đối với anh ấy cũng cực kỳ yên tâm, thế nhưng, gần đây, học sinh tên là Thiên Lạc kia cứ luôn lẩn lút bên cạnh anh Kinh Thế, anh Kinh Thế còn dẫn người học sinh này đi làm rất nhiều nhiệm vụ, thậm chí cho người học sinh này làm trợ lý đặc biệt của anh, Cố gia gia, không chỉ là con, toàn bộ người bên cạnh bọn họ đều cảm thấy, quan hệ của hai người bọn họ không bình thường..."

"Không bình thường?!" Giọng Cổ Ngạo Hải nhất thời cất cao mấy độ, mang theo vài phần ý lạnh, quét về phía Thiên Lạc bên kia.

Giương mặt xinh đẹp, khí chất không tầm thường, nụ cười của Thiên Lạc giống như mang theo mị lực đầu độc lòng người, đúng là mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, đều sẽ vì thế mà khuynh đảo.

Bên cạnh Cổ Kinh Thế từ trước đến giờ không có người phụ nữ nào, chẳng lẽ là bởi vì anh vốn không thích phụ nữ?

Nghĩ đến quan hệ của Cổ Kinh Thế và Thiên Lạc rất có thể không bình thường, sắc mặt Cổ Ngạo Hải liền nhất thời trở nên càng thêm khó coi, sắc mặt cứng nhắc nghiêng răng nghiêng lợi, "Hồ đồ, thực sự là hồ đồ!"

Cổ Kinh Thế là người của Cố gia bọn họ, sao có thể cùng một người đàn ông làm cùng nhau? Chuyện này quả thật chính là đòi phong bại tục!

Nhìn sắc mặt Cổ Ngạo Hải cứng nhắc khó coi, Bạch Vũ Tâm quả thực hận không thể trực tiếp cười ra tiếng, trên mặt lại vẫn làm ra một bộ dáng vẻ yếu đuối, "Cố gia gia, chuyện này con chỉ nói với một mình Cố gia gia thôi, kỳ thực, kỳ thực chuyện không hẳn là như vậy."

"Cái gì không phải, con xem Kinh Thế lúc nào chủ động đi tìm ai!" Cổ Ngạo Hải nói như thế, mang theo vài phần trách cứ nhìn Bạch Vũ Tâm, "Nếu con đã biết, tại sao không nói cho ông sớm hơn một chút."

"Cố gia gia, chuyện anh Kinh Thế, con không dám quản lý nhiều." Nói xong câu nói này, Bạch Vũ Tâm nhìn qua rất là oan ức cúi đầu, che lại đáy mắt chột lóc lên cười gằn.

Lời nên nói đều nói xong, cô biết tính tình Cố lão gia, nói thế nào, anh cũng sẽ không để cho Thiên Lạc tiếp tục ở bên cạnh Cố Kinh Thế!

Phải chính là hiệu quả như vậy, Bạch Vũ Tâm cũng mặc kệ Cố Kinh Thế và Thiên Lạc đến cùng là có quan hệ gì, Thiên Lạc này lại dám hại cô như thế, cô liền muốn dựa vào tay Cố Ngao Hải, triệt để loại trừ Thiên Lạc!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Quan hệ của hai người bọn họ không bình thường 3

Nghĩ đến Thiên Lạc sẽ sớm bị ông cụ Cố xử lý sạch sẽ, đáy mắt Bạch Vũ Tâm, cũng nhiều hơn mấy phần dữ tợn!

Quên mất là cô đi trước chọc Thiên Lạc trước, nên mới bị Thiên Lạc dạy dỗ như vậy, ở Bạch Vũ Tâm xem ra, chỉ cần có người dám giành giật Cố Kinh Thế với cô, như vậy liền chỉ có một con đường chết!

Nhìn đáng đáp Bạch Vũ Tâm có ý giả bộ đáng thương kia, hành động của Bạch Vũ Tâm, còn lừa gạt không được Cố Ngao Hải.

Cố Ngao Hải cũng mặc kệ Bạch Vũ Tâm đến cùng nói thật hay giả, dù cho Bạch Vũ Tâm có ý gây xích mích, thì cũng không có lừa làm sao có khối.

ông cũng không phải không có mắt, cũng có thể tự nhìn thấy, phản ứng của Cố Kinh Thế đối với Thiên Lạc rất không giống như đối với những khác người!

Nghĩ đến cháu trai ưu tú nhất của mình lại biến thành biến... thái thích đàn ông, sắc mặt Cố Ngao Hải nhất thời càng thêm khó coi!

Tầm mắt ác độc mang theo âm lãnh đảo qua trên mặt Thiên Lạc, Cố Ngao Hải xưa nay chưa từng nghe nói Cố Kinh Thế thích đàn ông, khẳng định là thiếu niên gọi là Thiên Lạc này, câu dẫn trước.

Kỳ thực cũng biết Bạch Vũ Tâm là đang cố ý gây xích mích ly gián, thế nhưng Cố Ngao Hải cũng có thể nhìn ra, Cố Kinh Thế đối với Thiên Lạc, dường như thật sự rất không khác.

Còn Bạch Vũ Tâm, Cố Kinh Thế dù không muốn thế nào cũng nhất định phải cưới Bạch Vũ Tâm, mới có thể lôi kéo Bạch gia! ông đã quyết định việc kết hôn của hai người, bất luận người nào cũng không thể thay đổi!

Nghĩ tới đây, Cố Ngao Hải liếc nhìn khuôn mặt mơ hồ mang theo chờ mong của Bạch Vũ Tâm, "Vũ Tâm à, Kinh Thế tuổi trẻ vui chơi, con cố nhịn một chút, còn thiếu niên gọi là Thiên Lạc kia, ông sẽ nghĩ biện pháp xử lý."

Chờ chính là câu nói này của Cố Ngao Hải, Bạch Vũ Tâm quả thực là cười nở hoa, vội vội vã vã liền vội vàng gật đầu, "Được, con đều nghe Cố gia gia!"

Nói xong, Bạch Vũ Tâm nhìn theo Cố Ngao Hải rời khỏi.

Hung hăng nhìn về phía Thiên Lạc, Bạch Vũ Tâm lại nhìn thấy tầm mắt Thiên Lạc cũng quét về phía cô.

Vừa nãy tầm mắt của Cố Ngao Hải thực sự cực kỳ chói mắt, làm Thiên Lạc có một loại cảm giác bị nhìn thấu, theo bản năng nhìn lại đây, liền phát hiện Bạch Vũ Tâm cũng ở đó.

Biết Bạch Vũ Tâm này không có lòng tốt gì, Thiên Lạc cũng không rảnh giả vờ với cô, cực kỳ xem thường, nổi lên cười gằn với cô.

Đáng vẻ như là xem thường Bạch Vũ Tâm từ tận đáy lòng.

Lập tức liền bị sâu sắc kích thích đến, Bạch Vũ Tâm nào có thể khoan nhượng chuyện như vậy, tức giận cắn răng xiết chặt nắm đấm!

Thiên Lạc liền giao cho Cố Ngao Hải loại trừ, thế nhưng trước đó, cô nhất định phải xử Thiên Lạc trước một cái!

"Kinh Thế, có phải là ông nội lại làm khó em?" Cố Mạn Nhu lo lắng nhìn Cố Kinh Thế, nhũn mảy hỏi.

"Không có gì, ông ấy làm khó dễ, em không để trong lòng." Cố Kinh Thế nói như thế, cũng là nhìn Thiên Lạc, phát hiện Thiên Lạc đã thu lại tầm mắt, "Chuyện cậu nói, tôi đã làm tốt, còn lại cậu nên làm thế nào liền làm thế này, sẽ không bị trở ngại."

Trước đó Thiên Lạc tìm Cố Kinh Thế hợp tác, phải cùng nhau chỉnh nát Bạch Vũ Tâm, những gì nên làm Cố Kinh Thế đều làm xong, còn lại chính là chờ Thiên Lạc t ngày nh chứng cứ cho tòa án.

"Cảm ơn Cố thiếu tướng hỗ trợ, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, chúng ta trước hết rời đi." Thiên Lạc nói như thế, nhìn về phía Thiên Trạch Huân, "Trạch Huân, cậu đi ra ngoài trước chờ anh, anh đi tìm ông nội, chúng ta cùng nhau về nhà."

"Được." Thiên Trạch Huân gật đầu, sau đó ba người nhìn theo Thiên Lạc rời khỏi.

Trực tiếp lên lầu hai, dư quang Thiên Lạc đảo qua, thấy rất rõ Bạch Vũ Tâm lén lút đuôi theo cô, cùng lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Quan hệ của hai người bọn họ không bình thường 4

Khuôn mặt nham hiểm giả dối, Bạch Vũ Tâm này vừa nhìn chính là không có ý tốt.

Ngược lại muốn nhìn một chút, Bạch Vũ Tâm này đến cùng là muốn làm cái gì, Thiên Lạc không có gấp đi tìm Thiên Dư Phong, mà là chậm lại bước chân, có ý tùy tiện đi một vòng ở lầu hai, cho Bạch Vũ Tâm cơ hội từ từ tới gần cô.

"Sao không tìm được vậy ta." Nói, Thiên Lạc tùy tiện đứng trước cầu thang, như không phát hiện Bạch Vũ Tâm mà nhìn chung quanh.

Phía trước Thiên Lạc chính là một cầu thang đi xuống, nhìn đến nơi này, đáy mắt Bạch Vũ Tâm nhất thời nổi lên một tia tà quang.

Chỉ thấy Thiên Lạc như đang chăm chú tìm Thiên Dư Phong, hoàn toàn không phát hiện bất kỳ thứ gì không ổn.

Đáy mắt nhất thời nổi lên một chút tà quang, Bạch Vũ Tâm cẩn thận lót chân tới gần Thiên Lạc, hoàn toàn không chú ý tới Thiên Lạc bên này cũng cong khóe miệng lên một nụ cười gằn.

Thiên Lạc, mày chờ mất mặt đi!

Trong lòng Bạch Vũ Tâm nghĩ một câu như thế, lộ ra nụ cười ác độc, đang muốn ra tay với Thiên Lạc, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, thân hình Thiên Lạc đột nhiên lóe lên.

Nụ cười nơi khóe miệng lập tức cứng ngắc, Bạch Vũ Tâm ngơ ngác nhìn Thiên Lạc, đối đầu tầm mắt Thiên Lạc.

Trong lành lạnh ngấm lấy một chút tính toán, Thiên Lạc không chút bất ngờ, rõ ràng là từ đầu đã hoàn toàn chuẩn bị!

Trên mặt lộ ra biểu cảm ngơ ngác, Bạch Vũ Tâm như gặp ma nhìn Thiên Lạc, vốn muốn ổn định thân hình, nhưng không nghĩ tới Thiên Lạc hoàn toàn không khách khí, dùng hết toàn lực, đập một cái, vừa nhanh vừa độc chính là trực tiếp đá vào trên mặt Bạch Vũ Tâm!

Đau nhức truyền đến, làm Bạch Vũ Tâm phát ra một tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, sóng mũi bị đập gãy, răng cửa cũng bay ra theo!

Sau lưng mạnh mẽ nện trên cầu thang, Bạch Vũ Tâm như một trục lăn, vội vã trực tiếp từ trên cầu thang lăn xuống, vừa lăn vừa rít gào, giày cao gót đều bay ra ngoài một chiếc, cả người nhìn qua đều có vẻ cực kỳ chật vật.

Lạnh lùng cong khóe môi, Thiên Lạc thấy có người bị dẫn lại đây, lập tức trốn qua một bên.

Bạch Vũ Tâm chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu của cô, cơ thể, không ngừng nện trên cầu thang, đau đến mức cô không ngừng kêu thảm thiết, sau đó liền nghe thấy rầm một tiếng, mặt cô cũng là hướng xuống dưới, tiếp xúc thân mật với mặt đất!

Đau đến suýt chút nữa không đứng lên nổi, Bạch Vũ Tâm chỉ cảm thấy nửa người dưới lạnh lẽo, lúc choáng váng, rất nhiều truyền thông tới tham gia tiệc mừng thọ lần này đều xông lại, không ngừng chụp ảnh cô!

Tất cả mọi người nhìn thấy Bạch Vũ Tâm bị hại, đều là triệt để kinh ngạc đến ngây người!

Hiện tại Bạch Vũ Tâm nào còn có dáng vẻ thực nữ, tóc tai rối bời giống như ma nữ! Sóng mũi bị gãy, máu mũi tung toé, lúc há mồm rít gào, hai cái răng cửa cũng không biết đã bay đi đâu, trang điểm trên mặt nhoe nhoét, giày cao gót không còn một chiếc, cả người lấy một loại tư thế bất nhã nằm trên mặt đất, dạ phục trên người bị kéo ra một vết rách thật dài, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết của Bạch Vũ Tâm, cộng thêm phía trên lòi ra... quần ren màu đen gợi cảm, tiểu thư của Bạch gia này lại từ trên cầu thang té xuống, thực sự là buồn cười!"

"Ha ha ha, mấy ngày nay cô ấy vốn đã không dễ chịu, tôi cảm giác cô ấy đã sắp điên rồi!"

"Không phải chứ, nhìn đáng vẻ của cô ấy kia, cực kỳ buồn cười!"

Nghe các vị khách trào phúng mình, Bạch Vũ Tâm đối diện vô số màn ảnh của giới truyền thông, tức giận rít gào, "Không được chụp, không được!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Quan hệ của hai người bọn họ không bình thường 5

Nhẹ nhàng giật giật, trên người truyền đến một trận đau đớn, đặc biệt mũi và răng cửa, Bạch Vũ Tâm không cần soi gương, liền biết cô khó coi tới cỡ nào!

"Đều cút xa ra cho tôi!! A a a!" Bạch Vũ Tâm tức giận giờ chân, đột nhiên từ chỗ vọt lên, xương trên đùi lại phát ra một tiếng vang giòn!

"A a a!" Đau nhức kéo tới, mắt Bạch Vũ Tâm nhìn bắp đùi của mình vặn vẹo biến hình, dưới da đều là mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng xương, hiển nhiên là bởi vì động tác của cô, vốn chỉ là nứt xương, hiện tại trực tiếp đứt rời!

Đau đến trực tiếp liền ngất đi, Bạch Vũ Tâm không thể tham gia cái gì, xung quanh bị không ít khách khứa vây quanh cô, máy chụp hình của truyền thông càng là điên cuồng quay chụp.

Lầu hai không ít người cũng là bị dẫn đi ra, Thiên Lạc đi ra theo, cúi đầu, ở trên cao nhìn xuống đáng vẻ bi thảm này của Bạch Vũ Tâm.

Nụ cười khinh thường nơi khóe miệng sâu sắc thêm, đáy mắt đen kịt của Thiên Lạc nổi lên sát khí.

đấu với cô, Bạch Vũ Tâm này vẫn còn non lắm!

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng là thương thức tình trạng thể thảm của Bạch Vũ Tâm, trực tiếp tìm tới Thiên Dư Phong, sau đó dẫn theo Thiên Trạch Huân, cùng nhau trở về.

Thiên Lạc sẽ không lập tức giết chết Bạch Vũ Tâm, cô phải từ từ dẫn vật Bạch Vũ Tâm, giống như mèo vờn chuột, trực tiếp giết, không khỏi quá vô vị, từng chút từng chút tiêu hao hết sức lực của Bạch Vũ Tâm, làm cho cô biến thành xác chết di động, mới là trả thù to lớn nhất của Thiên Lạc đối với cô.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng càng thêm chờ mong bản tin hot ngày mai.

Trở lại Thiên gia, Thiên Lạc cầm tờ giấy nhỏ Thiên Trạch Huân đưa cho cô kia, nhìn địa chỉ phía trên, rơi vào trầm tư.

Nơi ở của Đông Phương Minh, không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra ở trong đó có bao nhiêu nguy hiểm.

Thiên Lạc không có hồn lực, như vậy liền cần bù đắp thiếu hụt của cô trên phương diện này.

Biện pháp bù đắp tốt nhất, chính là có được vũ khí trang bị tiên tiến nhất.

Vũ khí trang bị thích hợp có thể tăng thực lực của mình lên cực lớn.

Thiên Lạc nắm giữ chiến giáp có thực lực lợi hại nhất, thế nhưng vật này rất dễ dàng bại lộ, hiện tại cô cần chính là những vũ khí công nghệ cao tương tự như trong quân khu kia.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng là rơi vào trầm tư.

Trên chợ đen đúng là có không ít vũ khí công nghệ cao, có điều, trước đó Thiên Lạc vì đi cứu Tiêu Vi Vi, đã tiêu hết tiền, hiện tại càng không có tiền đi mua trang bị gì.

Còn tiền kiếm được ở quân khu lần trước, là tài chính Thiên Lạc dùng để dự bị, để ngừa vạn nhất, nếu thật sự dùng tiền này để mua trang bị, thì phải tìm biện pháp khác đi kiếm lại.

"Trên thế giới này, cách kiếm tiền đơn giản nhất có hai loại, một loại là đánh bạc, một loại khác, chính là đi thành lập đoàn lính đánh thuê, hoàn thành nhiệm vụ xong sẽ được tiền thưởng." đầu ngón tay Thiên Lạc không ngừng gõ trên mặt bàn, cả người cũng rơi vào trầm tư.

Thiên Lạc am hiểu đánh bạc, cách này, thích hợp cô đơn đã độc đấu.

Chỉ có điều, Thiên Lạc lại không muốn dùng cách này.

Hiện tại cô không phải một thân một mình, cô là lão đại của lớp C, phải nghĩ biện pháp, trợ giúp toàn bộ lớp C cùng nhau trở nên mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây, Thiên Lạc cũng lại rơi vào trầm tư.

Nhanh chóng gọi một cú điện thoại, Thiên Lạc nói với Bắc Cầm ở đầu bên kia, "Bắc Cầm, ngày mai gọi toàn bộ mọi người lớp chúng ta đến, tụ tập cùng nhau, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói."

Bắc Cầm đầu bên kia điện thoại ngược lại cũng không hỏi Thiên Lạc tại sao, ngay lập tức liền đồng ý Thiên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Đoàn lính đánh thuê Thú Nha 1

Cúp điện thoại, trong lòng Thiên Lạc cũng đã có dự định.

Cô muốn thành lập đoàn lính đánh thuê, bồi dưỡng thế lực của mình, mang theo toàn bộ thành viên lớp C cùng nhau trở nên mạnh mẽ.

Đáy mắt đen kịt nhiều hơn mấy phần kiên định, Thiên Lạc cũng là rất nhanh nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thiên Lạc ra cửa, đi tới quán cà phê đã hẹn với Bắc Cầm.

Một căn phòng nhỏ đặc biệt, trong đó người lớp C đã đến đủ.

Rất là thoải mái hiệu suất của mọi người, tầm mắt Thiên Lạc nhanh chóng quét một vòng xung quanh, càng là bất ngờ nhìn thấy Thiên Trạch Huân.

Nhìn em trai mình, trong mắt Thiên Lạc cũng là mang theo vài phần kinh ngạc, "Sao cậu lại ở đây?"

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Thiên Lạc, bên này Thiên Trạch Huân lại là không phản đối, "Lúc kết thúc học kỳ, em đã xin đến lớp C, hiện tại cũng chính thức là một thành viên lớp C."

Nghe xong Thiên Trạch Huân, Thiên Lạc nhún mày, nhìn về phía thiếu nữ yếu đuối bên cạnh Thiên Trạch Huân.

Hoàn toàn không tương xứng với những người đàn ông lớn trước mặt cô, người thiếu nữ trước mắt này mặc một chiếc váy màu lam nhạt, đeo kính mắt viền bạc, cả người có vẻ dịu dàng lại có khí chất, đặc biệt cặp mắt dài nhỏ kia, như là biết nói, lông mi buông xuống, da dẻ đặc biệt trắng nõn, tuy rằng dung mạo không phải loại tỏa sáng rực rỡ khiến người ta nhìn một cái liền nhớ kỹ, mà là nhìn kỹ sẽ thấy giống như suối mát, lặng yên thoải mái lòng người.

Tóc dài đen nhánh cột thành đuôi ngựa đơn giản, thiếu nữ trước mắt, làm Thiên Lạc nhún mày.

"Vị này là...?" Không rõ nhìn Thiên Trạch Huân, Thiên Lạc nghĩ đây không phải là em dâu tương lai của cô đó chứ?

"Xin chào, tôi tên Đoàn Mộc Tiêu Tiêu." Đoàn Mộc Tiêu Tiêu đặc biệt lễ phép, dịu dàng cười cười với Thiên Lạc.

"Tiêu Tiêu trước đây cũng ở lớp A, lần này là tự nguyện đi theo em cùng chuyển tới lớp C." Thiên Trạch Huân nói như thế, cũng là cười nhìn Thiên Lạc, "Không phải đại ca thiếu nhân tài giỏi kỹ thuật sao, Tiêu Tiêu có IQ 300, là thiên tài danh xứng với thực."

"Tiêu Tiêu, chào cô." Đưa tay cầm Đoàn Mộc Tiêu Tiêu, Thiên Lạc nói như thế, cảm nhận xung quanh có hai hơi thở xa lạ khác, nhếch miệng lên một vệt cười nhạt, "Con người của tôi, từ trước đến giờ không có kiên nhẫn gì, còn có ai mới tới, liền tự mình đứng ra, tự giới thiệu mình đi."

Nghe xong Thiên Lạc, một bóng người màu hồng đầu tiên là lao ra, sau đó trực tiếp vọt tới trước mặt Thiên Lạc!

Tóc hai bím màu phấn hồng, tiểu Lolita trước mắt nhìn qua thân cao nhiều nhất chỉ có 1m50, mặc trên người quần áo thể thao rộng lớn, giờ cây gậy kim loại trong tay lên, tăng tăng đập xuống về phía Thiên Lạc!

Khuôn mặt nhỏ đẹp dễ giống như búp bê sứ tinh xảo, tiểu Lolita có một đôi mắt long lanh nước, khí chất đẹp dễ không phải người tốt, cười xấu xa, giống như tiểu ác ma có ý đồ xấu, trên lỗ tai đeo không ít bông tai, trên người còn có hình xăm, hoàn toàn chính là một Lolita điên cuồng bất trị.

Lạnh lùng híp mắt nhìn mình tiểu Lolita trước mắt, Thiên Lạc quen biết thiếu nữ này.

Trực tiếp đưa tay, Thiên Lạc lạnh lùng đỡ lấy cây gậy kim loại trong tay tiểu Lolita, dùng sức một cái, ung dung đỡ được, "Bạn học Lê Lê An, hình như

bắt đầu từ học kỳ trước, cô đã không còn là người lớp C chúng tôi."

Nghe xong Thiên Lạc, thiếu nữ gọi là Lê Lê An này dường như cực kỳ hài lòng Thiên Lạc lại có thể đỡ sự công kích của cô, "Lão đại, cũng không thể nói như vậy nha, tôi và Liên Y đều là đặc biệt trở về cây nhờ anh đó!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Đoàn lính đánh thuê Thú Nha 2

"Cô đây là trở về cây nhờ tôi, hay là đến cướp vị trí lão Đại của tôi?" Chỉ chỉ cây gậy bắt được trong tay mình một cái, Thiên Lạc nhú mày.

"Hi hi hi, đây là cách tôi chào hỏi, tôi và Liên Y đã nói với nhau rồi, chỉ cần lão đại anh đỡ được sự công kích của tôi, chúng tôi liền đồng ý đi theo anh!" Lê Lê An nói như thế, quay về phía Thiên Lạc, xán lạn nở nụ cười.

Từng nghe nói về Lê Lê An, Thiên Lạc biết người này hoàn toàn khác với bề ngoài, chính là phần tử có vấn đề, thực lực cường hãn, lại không phục bất luận người nào quân giáo, mới bị phân phối đến lớp C.

Mà quan hệ rất tốt với Lê Lê An, còn có một thiếu nữ khác.

"Lão đại, chúng tôi là đặc biệt trở về cây nhờ anh nha." Vào lúc này, một mỹ nữ yêu mị khác cũng là nhanh chân đi tới.

Mái tóc dài màu đỏ rượu đặc biệt mê người, mỹ nữ trước mắt thân cao gầy, mặc đồ hở hang, eo mềm mại và bắp đùi trắng nõn, phối hợp với hơi thở mê hoặc, làm khuôn mặt mọi người lớp C ở đây nhìn tới khát vọng.

Quả thực giống như hồ ly thành tinh, đôi mắt thâm trầm của Thẩm Liên Y, mơ hồ lóe lên một chút tử quang, làm người tâm thần bất định quét qua cô một chút, sẽ bị triệt để hấp dẫn.

"Thẩm Liên Y?" Thiên Lạc nhìn người phụ nữ yêu mị trước mắt, nhú mày hỏi.

Thẩm Liên Y cũng giống như Lê Lê An, người phụ nữ nổi tiếng, trong học viện Huyền Vũ, được khen là nữ thần, không ai có thể tránh được mị lực của cô, chỉ cần là cô muốn câu dẫn người, cuối cùng đều sẽ quỳ gối dưới váy cô.

Nghe đồn, Thẩm Liên Y này biết mị thuật, bây giờ nhìn lại, dường như đúng là như vậy.

"Hôm nay ngược lại ngày tháng tốt, nhiều người xin đi theo tôi như thế, làm tôi có chút kích động không biết phải nói gì." Thiên Lạc nói như thế, nụ cười nơi khóe miệng cũng là từ từ sâu sắc thêm, "Hai vị mỹ nữ đến đột ngột như thế, làm tôi không kịp chuẩn bị gì, không biết hai người gọi tôi một tiếng lão đại này, có phải là thật sự xuất phát từ nội tâm hay không?"

Lê Lê An và Thẩm Liên Y đều vốn là người đã thoát khỏi lớp C.

Hiện tại bỗng nhiên trở về, khiến người ta không khỏi có chút cảnh giác.

Không chỉ Thiên Lạc, bọn Bác Cử cũng đều rất không thể hiểu được, Lê Lê An và Thẩm Liên Y từ trước đến giờ kiêu ngạo, sao đều đồng ý trở lại lớp C.

"Chúng tôi xuất hiện là có chút đột ngột, có điều, chúng tôi cũng không phải hoàn toàn vô duyên vô cớ xuất hiện, chúng tôi nghe nói chuyện của lão Đại, sùng bái lão đại, mới trở về." Lê Lê An cười, "Con người của tôi cũng không thích giả bộ, tôi biết tâm lão đại hoang dã, tháng ngày theo lão đại nhất định thú vị, vì vậy tôi và Liên Y mới muốn tới đây cây nhờ lão đại."

Nghe xong Lê Lê An, Thẩm Liên Y cũng là mỉm cười gật đầu, "Lão đại hẳn là cũng đã nghe nói về chúng tôi, chúng tôi không phải loại người chịu nguyện ý làm kẻ dưới, thế nhưng anh không giống như vậy, chúng tôi đều cảm thấy, đi theo anh, tháng ngày sau này sẽ rất kích thích."

Chỉ là vì trải qua tháng ngày kích thích, liền chủ động trở thành thủ hạ của Thiên Lạc, hai người trước mắt kia, quả thật là tùy tiện giống như trong đồn đại.

Ngay thẳng như vậy, làm Thiên Lạc rất thích.

"Muốn trở thành người lớp C của tôi, rất đơn giản, tôi coi trọng chỉ có một cái là trung thành, không quan tâm lão đại trước đây của các người là ai, bước vào lớp C, tôi liền không cho phép bất luận người nào hai lòng, các người, đều nghe rõ chưa?"

Tầm mắt sắc bén nhanh chóng đảo qua, khí chất Thiên Lạc bức người.

"Rồ! Đã rồ!" Đồng loạt trả lời, tất cả mọi người cực kỳ nhất trí!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trường Quân Đội: Thiếu Tướng Phúc Hắc, Thiếu Dạy Dỗ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216: Đoàn lính đánh thuê Thú Nha 3

Người Lóp C đều là kính nể Thiên Lạc tự đáy lòng, là Thiên Lạc cho bọn họ sự tự tin, bọn họ nói cái gì cũng sẽ không phản bội Thiên Lạc!

"Oa, lão đại thật đẹp trai quá!" Khuôn mặt Lê Lê An sùng bái, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thiên Lạc, "Lão đại, hôm nay chúng ta tụ họp ở đây là tại sao ạ, có phải là muốn đánh nhau?" Nói, Lê Lê An có vẻ rất háo hức, cô thích nhất đánh nhau.

"Hôm nay không phải vì đánh nhau, tôi gọi mọi người tới, là có một việc phải báo cho mọi người." Thiên Lạc nói như thế, khóe miệng cũng nổi lên mấy phần mỉm cười, sau đó ung dung thông thả ngồi xuống. "Tôi dự định đăng kí thành lập một đoàn lính đánh thuê, người muốn gia nhập, tôi chỉ có một yêu cầu, chính là tuyệt đối phục tùng chỉ huy là tôi, chỉ cần gia nhập đoàn lính đánh thuê, chính là anh em của Thiên Lạc tôi, tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi các người, một ngày nào đó, chúng ta sẽ trở thành đoàn lính đánh thuê số một thế giới, hết thảy những người xem thường chúng ta, đều gắt gao đạp ở dưới chân!!"

Lãnh khốc hờ hững nói một câu như thế, lời Thiên Lạc nói cực kỳ kiên định, trong đó tràn trề tự tin, làm cơ thể mọi người ở đây đều không khỏi run lên theo!

Lời nói ngông cuồng như thế, nếu như bất kỳ người nào khác nói ra, đều sẽ khiến người ta không khỏi cười, thế nhưng Thiên Lạc lại khác, cô là tự tin như vậy, giống như đơn giản là trình bày sự thật!

Nếu cô đã nói như thế rồi, liền thật sự sẽ làm được!

Nghĩ đến đây, mọi người tại đây đều bị cảm hoá, "Lão đại, anh bảo chúng tôi làm cái gì, chúng tôi liền làm cái đó!"

"Đứng, chúng tôi mãi mãi đi theo lão đại!"

Thiên Lạc làm tâm trạng mọi người tại đây đều kích động, đồng thời biểu thị muốn gia nhập đoàn lính đánh thuê!

Lê Lê An và Thẩm Liên Y chờ chính là loại chuyện kích thích này, biểu cảm trên mặt đều có vẻ cực kỳ cao hứng, Bắc Cẩm và Cao Nham càng là trung thành với Thiên Lạc, Thiên Lạc nói cái gì chính là cái đó, mà Thiên Trạch Huân và Đoàn Mộc Tiêu Tiêu cũng đều là cực kỳ tán thành Thiên Lạc.

Vốn đang cho là sẽ có người không muốn, thế nhưng làm Thiên Lạc rất bất ngờ, toàn bộ thành viên ở đây đều biểu thị sẽ đi theo cô!

Nhéch miệng lên nở một nụ cười, trong đôi mắt Thiên Lạc lóe lên một chút ý cười, "Mọi người tin tưởng tôi như thế, tôi nhất định sẽ không để cho các vị thất vọng, tôi sẽ dẫn dắt đoàn lính đánh thuê chúng ta, trong vòng ba năm, chiếm giữ số một thế giới."

Này chính là tính cách Thiên Lạc, chuyện cô muốn làm, liền muốn làm được tốt nhất.

Số một thế giới, cũng không phải nói mạnh miệng, mà là một mục tiêu sớm muộn đều sẽ đạt được, đối với này, Thiên Lạc rất tin tưởng.

Nhìn dáng vẻ kiên định kia của Thiên Lạc, mọi người tại đây cũng đều cảm thấy kiên định theo, trong lúc nhất thời đều là bùng nổ ra tiếng đáp lại kích động hiểu rõ.

"Nói bắt đầu liền sẽ lập tức bắt đầu, hôm nay tôi sẽ đến Công Hội Đánh Thuê đăng kí đoàn lính đánh thuê, từ hôm nay trở đi, đoàn lính đánh thuê chúng ta tên là Thú Nha, chúng ta nhất định sẽ mở ra thiên địa thuộc về chúng ta!"

Sau khi Thiên Lạc nói xong câu này, trên mặt mọi người ở đây đều lộ ra vẻ mặt kích động, đều là khuôn mặt chờ mong nhìn Thiên Lạc.

Thiên Lạc chính là người dẫn đầu của bọn họ, Thiên Lạc nói là nhất định không sai!

Mọi chuyện càng tiến triển thuận lợi hơn mình tưởng tượng, khóe miệng Thiên Lạc cũng là nổi lên một chút nụ cười tự tin, sau đó rất nhanh thương lượng bước kế tiếp và kế hoạch cụ thể với mọi người tại đây.

Đầu tiên, chuyện cần làm trước nhất, chính là đến Công Hội Đánh Thuê, đăng kí lính đánh thuê.

Ở thế kỷ 50 hiện nay, đoàn lính đánh thuê đã là chuyện được pháp luật chứng thực, chỉ cần đăng kí ở công hội lính đánh thuê là được.

Chương 217: Đoàn lính đánh thuê Thú Nha 4

Chỉ có điều, lính đánh thuê đến cùng vẫn là tổ chức lên lút, vẫn bị rất nhiều người không lọt mắt.

Thiên Lạc lại cũng không ngại những thứ này.

Chỉ cần có đầy đủ mạnh mẽ, liên tuyệt đối sẽ không có bất luận người nào dám xem thường bọn họ.

Một khi đứng vị trí thứ nhất thế giới, bất luận người nào cũng chỉ có thể ngưỡng mộ bọn họ, bọn họ nắm giữ quyền lợi và sức mạnh coi rẻ tất cả mọi người, tất cả những người khác, đều sẽ thân phục.

Ở bất cứ lúc nào, thực lực đều là thứ có thể làm cho con người tin phục nhất.

Đăng kí đoàn lính đánh thuê ít nhất cần năm người cùng nhau tới đây đăng kí, lính đánh thuê còn lại của đoàn là có thể chậm rãi gia nhập.

Công Hội Đánh Thuê ở trong lòng đất, Thiên Lạc thân là đoàn trưởng, cần phải đích thân tới đây làm việc.

Công Hội Đánh Thuê tổng cộng chia làm rất nhiều cấp bậc, cấp bậc SSS là cao nhất, sau đó là cấp bậc SS, cấp bậc S, cấp bậc A, cấp bậc B, cứ thế mà suy ra, thấp nhất là đoàn lính đánh thuê cấp bậc G.

Bởi vì ngoại trừ Thiên Lạc ra, lần này còn có Thiên Trạch Huân, Bắc Cẩm, Đoan Mộc Tiêu Tiêu và Lê Lê An, cộng thêm Thẩm Liên Y thực lực đều là không tệ, vì vậy bọn Thiên Lạc cuối cùng được phân định cấp bậc, là đoàn lính đánh thuê cấp bậc E.

Đoàn lính đánh thuê cấp bậc E, ở trong công hội lính đánh thuê mà nói, nhiều như cát trong sa mạc, đếm cũng đếm không hết.

Cũng biết không thể vừa bắt đầu liền có thể ăn thành một tên béo, tâm thái của nhóm người Thiên Lạc đều rất tốt.

Dọc theo đường đi đều gặp phải không ít lính đánh thuê liên tục nhìn về hướng bọn họ, Lê Lê An chớp chớp mắt nước long lanh, "Những người này làm gì mà nhìn chúng ta dữ vậy, có phải là muốn đánh nhau không?"

"Lê Lê, trước đó cô đồng ý với tôi thế nào?" Nghe xong Lê Lê An, bên này Thiên Lạc lập tức nhìn cô một cái.

"Ai nha, nhớ rồi nhớ rồi, tôi chỉ nói thôi mà, cũng không định ra tay thật nha." Lê Lê An ngoài miệng nói như thế, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt như đưa đám.

Thiên Lạc biết Lê Lê An là người bạo lực nhất khát máu nhất trong mọi người, vì vậy đã ước định với Lê Lê An, chỉ cần Thiên Lạc không mở miệng, Lê Lê An liền không ra tay.

Nhìn Lê Lê An tuy rằng muốn đánh nhau, muốn tới vò đầu bứt tai, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời, Thiên Lạc lộ ra biểu cảm thoả mãn, "Những người này đương nhiên sẽ nhìn chúng ta, bởi vì chúng ta hiện tại, cực kỳ thu hút người ta chú ý."

"Đừng nói là những người này, người vừa mới giúp chúng ta đăng ký kia, cũng là khuôn mặt kinh ngạc nhìn chúng ta đó, biểu cảm của những người kia thật là không phải thứ vị bình thường." Bên này trên mặt Bắc Cẩm cũng lộ ra một nụ cười, "Xem ra chúng ta chỉ mới bao nhiêu đây tuổi đã đến đăng kí đoàn lính đánh thuê, vẫn là rất hiếm thấy."

"Đăng kí đoàn lính đánh thuê không có giới hạn tuổi tác, có điều hiện nay mà nói, bình quân đoàn lính đánh thuê có tuổi trẻ nhất cũng là 25 tuổi, mà chúng ta, bình quân tuổi tác chỉ có 18 tuổi." Bên này, Đoan Mộc Tiêu Tiêu cũng là mỉm cười, tiếp tục nói, "Chúng ta vừa nhìn liền biết là học sinh, đoàn lính đánh thuê của chúng ta toàn bộ đều là học sinh như vậy, trong lịch sử của toàn bộ Công Hội Đánh Thuê, vẫn là cái đầu tiên."

"Vì vậy dựa theo như thế mà nói, khẳng định là sẽ có rất nhiều người, xem thường chúng ta." Thẩm Liên Y có thể cảm nhận được không ít tầm mắt trào phúng mang theo hèn mọn của lính đánh thuê, chán ghét, làm người có bệnh thích sạch sẽ như cô cảm thấy cực kỳ không vui.

"Phải, người trẻ tuổi từ trước đến giờ cũng không dễ dàng đứng vững gót chân, cũng là tồn tại mà các đoàn lính đánh thuê xa lánh, nếu như chúng ta không thể mau mau bộc lộ tài năng, chẳng mấy chốc sẽ bị các đoàn lính đánh thuê khác hợp tác chèn chết." Đáy mắt màu xanh thăm thẳm của Thiên Trạch Huân, ánh sáng lóe lên, mơ hồ mang theo một chút sắc bén.

